

Acolo EU sunt in mijlocul lor

Acolo EU sunt in mijlocul lor - Introducere

Scrierea de fata continua intr-o privinta cartea mea Din intuneric la lumina. In aceasta am incercat sa arat calea pe care omul pacatos poate veni la Dumnezeu Cel sfint. Faptul ca aceasta cale exista si ca Hristos este Calea sint realitati cu o valoare infinita. Care este pozitia fiecaruia in parte, daca alege sau respinge aceasta cale, daca hotaraste asupra viitorului sau, asupra ceru-lui sau iadului, aceasta este o alta problema. Dar sa presupunem - si aceasta presupunere a devenit in numeroase cazuri realitate imbucuratoare - ca harul lui Dumnezeu a reusit sa aduca un om de la intuneric la lumina Sa minunata, din moarte la viata, de la departare in apropierea Sa. Ce va face acest om acum?

Cel nascut din nou a devenit un copil al lui Dumne-zeu care se bucura de iertarea pacatelor si de nadejdea slavei lui Dumnezeu. Mai departe insa calea nu-i este clara. Sa o parcurga singur? Sa mearga mai departe impreuna cu „veacul cel rau de acum”? Nu, acest lucru nu este posibil, din moment ce Hristos a murit pentru el si l-a „smuls” din lume (Galateni 1.4)! El intelege aceasta realitate. El priveste in jur la altii care au trait acelasi adevar inaintea sa. Vede si gaseste multi copii ai lui Dumnezeu care merg pe cai crestine cu totul diferi-te si acest fapt il incurca mult. Este aproape de necu-prins numarul si caracterul variatelor „biserici”, comunitati si grupari pe teren crestin. Care dintre ele este cea mai potrivita? Sau chiar si aceasta intrebare este falsa? Sau poate nu are nici o importanta, nici cel putin una secundara, pe ce cale merg crestinii, principalul fiind ca ei sint convinsi de aceasta cale si sint fericiti pe ea? Nu este datoria crestinului sa respecte parerea celui alt?

El insa citeste si cerceteaza Cuvintul lui Dumnezeu si nu gaseste nimic scris despre existenta diferitelor biserici. Atunci se naste in el intrebarea: a vrut Dumnezeu aceasta multitudine de biserici crestine? El descopera locul din Matei 18, care a dat titlul acestei carti. Dar ce inseamna cuvintul lui Hristos, ca El este in mijlocul celor care sint adunati pentru Numele Sau? ii este indiferent daca aici sau acolo stau la baza diferi-te marturisiri de credinta? In parte, invataturile se contrazic si totusi fiecare grupare are pretentia ca Hristos este in mijlocul ei. Este intr-adevar asa?

Sint intrebari peste intrebari care vin ca niste suvoaie tocmai peste cel intors de curind. Dar si cel care de mai mult timp se bucura ca este copil al lui Dumnezeu, nu se va putea sustrage mult timp presiunii acestora, si aceasta cu atat mai putin cu cit da mai multa importanta Cuvintului lui Dumnezeu. Poate ca el a fost nascut intr-o anumita comunitate crestina si parintii au urmat acea cale. Dar aceasta comunitate este cea adevarata? Odata se va vedea confruntat cu aceste intrebari, cind va compara ceea ce vede in jurul sau cu afirmatiile Cuvintului lui Dumnezeu. Aceasta carte vrea sa-l ajute pe fiecare copil al lui Dumnezeu sa gaseasca raspunsuri la toate aceste intrebari - raspunsuri care sa se bazeze nu pe parerile oamenilor, ci pe Cuvintul lui Dumnezeu.

Nu vreau sa ascund ca acest complex de intrebari este de fapt unul dintre cele mai grele. A descrie insa drumul pe care un om pacatos poate veni la Dumnezeu si poate obtine iertarea pacatelor sale este, in compara-tie cu acesta, destul de usor. Dar de ce sint atit de grele aceste intrebari? Motivul se afla oare in faptul ca Sfinta Scriptura nu vorbeste destul de clar despre aceasta? Desigur ca nu! Dar ea nu este o carte de retete, in care, pentru a rezolva diferite intrebari, se poate deschide la reteta potrivita. Sfinta Scriptura trebuie sa fie citita si inteleasa ca intreg si aceasta presupune o serioasa munca de cercetare atat a Vechiului cit si a Noului Testament, in puterea si dependenta de Duhul Sfint. Pe linga aceasta Dumnezeu isi impartaseste gindurile Sale doar aceluia care vine la El intr-o stare spirituala corespunzatoare, adica aceluia care este gata sa asculte de El.

O piedica foarte serioasa in intelegerea adevarului lui Dumnezeu o constituie prejudecatile, parerile pre-concepute. Deseori ele sint prezente in mod inconstient si isi au originea in lucrurile cele mai diverse, cum ar fi educatia, formatia, obiceiurile, traditiile, caracterul uman etc. Cuvintului lui Dumnezeu i se opun traditii omenesti, care in ochii multora au dobindit un caracter obligatoriu si au pretentia autoritatii, datorita vechimii lor respectabile. Eliberarea de acestea este o lucrare foarte grea, deoarece este impotriva firii omenesti. Dar tocmai acesta este un motiv in plus, prin faptul ca intelegerea acestei parti a adevarului dumnezeiesc se manifesta adesea atit de greu si este in lega-tura cu incercari adinci ale inimii. Totusi sper in indurarea lui Dumnezeu, ca El va raspindi lumina si va da putere pentru slavirea Aceluia care a murit pentru noi.

Am spus adesea: Dumnezeu nu-l mustra pe pacatos. Facind aceasta, El ar admite ca pacatosul nu este chiar atit de pierdut. Dar pe copiii Sai ii mustra. El ii mustra in multe privinte. Pentru a putea lua seama la aceste avertismente trebuie sa invatam sa intelegem relatiile pe care se bazeaza ele si in care i-a adus El pe ai Sai. Si tocmai acesta este punctul cu cele mai multe lipsuri: multi credinciosi inteleg adesea doar incomplet in ce relatii pretioase au fost adusi cu Dumnezeu, cu Domnul Isus Hristos si unii cu altii, prin harul lui Dumnezeu.

De aceea dorinta mea este - si ei ii este dedicata prima parte a cartii mele - sa prezint aceste relatii dumnezeiesti in care se afla adevaratii crestini, spre deosebire de cei din Vechiul Testament care formau poporul lui Dumnezeu, poporul Israel. Aproape nimic nu este atit de important pentru intelegerea celor ce urmeaza ca faptul de a invata sa vedem deosebirile dintre caile lui Dumnezeu cu Israel si felul Sau de a lucra cu adevarata Biserica. Acesta este punctul de plecare al cartii. Daca am inteles cu inima aceste deosebiri, atunci sint create cele mai bune conditii pentru a intelege si a pretui si pozitia deosebita a Bisericii.

Astfel, prima parte a cartii, in care este descrisa pozitia binecuvintata a Bisericii lui Dumnezeu in aspectul ei corporativ, are un caracter mai mult de invatatura. Ea constituie fundamentul neaparat necesar pentru a doua parte, cu un caracter mai mult practic. Prin aceasta nu vreau sa spun ca partea a doua nu contine invatatura. Dimpotriva, in aceasta parte insa voi vorbi despre problemele practice, pe care le-am atins mai sus - probleme legate de drumul comun al celor credinciosi. Impreuna, cele doua parti vor oferi astfel o imagine cit mai cuprinzatoare despre natura propriu-zisa a adevaratei Biserici, pe de o parte si despre formele ei de manifestare in practica stringerii laolalta, pe de alta parte.

Dar mai este un grup de credinciosi carora doresc sa ma adresez prin aceasta carte. Ei sint copii ai lui Dumnezeu, care doresc sa ocupe un loc potrivit dupa Scriptura. Ei au avut posibilitatea sa traga foloase de nepretuit din slujirea si luptele slujitorilor Domnului, care au mers inaintea lor pe aceasta cale. Prin aceasta slujire, ei sint „intariti in adevarul” pe care-l au (2 Petru 1.12). Dar tocmai ei au nevoie sa li se aduca in permanenta aminte de „aceste lucruri”, desi in principiu le cunosc, ca sa le fie trezita „mintea sanatoasa” (2 Petru 3.1). Poate ca ei insisi nu au trebuit sa lupte niciodata pentru adevar, se bucura inasa de o mare lumina prin cei care au facut-o. Multi au ajuns pur si simplu prin nastere in acest loc si in parte nici nu prea stiu de ce merg pe aceasta cale. Cine nu s-a vazut silit sa lupte „pentru credinta care a fost data sfintilor odata pentru totdeauna” (Iuda 3), nu se gaseste oare in marele pericol de a renunta usor la bunatatile care, mai mult sau mai putin, „i-au cazut in brate”? „Cumpara adevarul si nu-l vinde”, este indemnul lui Dumnezeu (Proverbe 23.23) si este dorinta mea din inima, sa-i ajut pe acesti credinciosi si pe toti copiii lui Dumnezeu sa implineasca acest sfat.

As vrea sa arat cit de minunate sint gindurile lui Dumnezeu si ce binecuvintari sint legate de preocuparea si de ascultarea de ele. Faptul acesta, conducind la adorare si la o atitudine smerita, ii va feri pe acesti frati si pe aceste surori in Domnul de a se inalta deasupra altora, care poate nu au avut privilegiul de a fi instruiti atit de clar in Cuvintul lui Dumnezeu ca ei. Adevarata cunoastere a Domnului si a Cuvintului Sau produce smerenie. Se poate sa fii mandru de ceva ce iti apartine doar prin har? Cind ne este prezentat adevarul lui Dumnezeu, cind lumina dumnezeiasca straluceste in viata si in inima noastra, nu vom simti cu putere ca toti au esuat, mai mult sau mai putin, in realizarea a ceea ce am recunoscut cu adevarat? Si nu va trebui sa recunoastem ca Domnul Isus nu poate fi multumit cu ocuparea formala de catre noi a locului nostru potrivit? Credem cu adevarat in ceea ce a spus El? „Acolo sint si Eu in mijlocul lor” - intr-adevar promisiune de mare pret! Dar poate ca Domnul a fost de fata si noi nici nu am observat! Este permis ca aceasta sa fie o stare de durata?

In acest context se mai impune o intrebare: nu este de trecut cu vederea pericolul ca ne putem obisnui atit de mult cu lucruri de pret, cu minunatii, cu privilegiu, datorita faptului ca beneficiem ani de zile de ele, incit sa nu mai insemne nimic deosebit pentru noi? Lucrul acesta nu trebuie sa fie in nici un caz asa. Cind adevarul lui Dumnezeu nu mai are inasa nici o influenta asupra inimii noastre, deoarece am permis intrarea altor ginduri, atunci va fi asa. In acest caz este doar o problema de timp, cind anume vom pierde lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Sa ne pazeasca Dumnezeu! O, de-ar reusi sa trezeasca in noi toti o „gindire curata”! Sa binecuvinteze Dumnezeu, in harul Sau, slabele straduinte ale autorului si sa deschida larg inima sa si a cititorului pentru Sine si pentru Cuvintul Sau si sa ne faca peste masura de fericiti in cunoasterea Aceluia care ne-a iubit si S-a dat pe Sine insusi pentru noi!

Capitolul 2 - Dispensatiile

[1. Ce inseamna "Adunare"?2. Ce nu este Adunarea?3. Adevarul care a fost si in Vechiul Testament4. Cele sapte dispensatii5. Incercarea omului6. Doua sensuri ale crucii lui Hristos7. O taina8. O importanta zi de nastere9.Prezenta Duhului Sfânt10. Domnul inasa adauga11. Intentia prezenta a lui Dumnezeu12. Deosebiri intre iudaism si crestinism13. Maslinul](#)

In aceasta prima parte a cartii, as vrea sa incerc, cu ajutorul lui Dumnezeu, sa pun in lumina, intr-o forma cit se poate de consecventa si de cuprinzatoare, caracterul, originea si menirea adevaratei Biserici. Pe aceasta se bazeaza apoi partea a doua, care este orientata mai mult spre partea practica. Avind in vedere acestea, am luat titlul pentru prima parte din 1 Timotei 3.15. In acest loc apostolul Pavel indica motivul pentru care scrie aceasta epistola: „Dar daca voi intirzia, sa stii cum trebuie sa se poarte cineva in casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu, stilpul si sustinerea adevarului.”

Acesta este de fapt un gind minunat: Dumnezeu Cel viu are pe acest pamint o locuinta, o casa in care locuieste. Si aceasta casa, Adunarea Dumnezeului Celui viu, este si astazi stilpul si sustinerea adevarului. In nici un alt loc de pe pamint nu se poate gasi adevarul decit aici. Adevarul nu-l gasesti in credinta islamica, in budism, ci il gasesti in crestinismul adevarat. Adevarata Biserica nu este adevarul - Hristos si Cuvintul lui Dumnezeu sint adevarul - ea este numai suportul care tine in picioare adevarul si il mentine in aceasta lume. Desigur, in zilele noastre, confuzia asupra temei care ne preocupa este mare, iar intelegerea a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu este restrinsa.

Astazi auzim despre multe biserici, denumiri si adunari. Care dintre ele este cea adevarata? Raspunsul nu trebuie cautat printre parerile oamenilor; numai Cuvintul lui Dumnezeu insusi ne poate da raspunsul, numai Cuvintul lui Dumnezeu este autoritatea pe care avem sa ne bazam. Trebuie sa respingem categoric ideea, des auzita in legatura cu o evolutie a adevarului, despre cele spuse in Sfinta Scriptura. O asemenea „evolutie” ar deschide poarta pentru introducerea gindurilor omenesti, a inventiilor si a imaginatiei in lucrurile sfinte. Si adevarul, daca ar fi trebuit sa evolueze, nu ar fi fost de la inceput adevarul. Atunci nu am mai avea nimic sigur, pe care sa ne putem baza. Nu! Dumnezeu ne-a vestit in Cuvintul Sau voia Sa sfinta, iar intelepciunea si siguranta noastra stau in aceea ca noi ne supunem Cuvintului Sau si raminem in ce am auzit de la inceput (1 Ioan 2.24).

In acest Cuvint gasim numai o Adunare, intr-o unitate sfinta, in toate tarile. Adunarea Dumnezeului Celui viu este singura Adunare sau Biserica si de ea apartine oricine crede in Hristos.

Ce inseamna „Adunare”?

Poate ca unul sau altul dintre cititor se va intreba de ce folosesc expresia „adunare” si nu „biserica” sau „comunitate religioasa”. Expresia „adunare” mi se pare cea mai buna traducere a cuvintului grecesc ekklesia. Acest cuvint se compune din prepozitia greceasca ek, care inseamna „din” sau „afara”, si din verbul grecesc kaleo, care inseamna „a chema”. Tradus exact, ekklesia ar fi „cei chemati afara”.

Cu ekklesia, grecii desemnau initial multimea cetate-nilor chemati, adunati pentru discutarea unor probleme publice. Doua exemple interesante pentru aceasta intrebuintare le gasim in Faptele Apostolilor 19.39: „dar, daca umblati dupa altceva”, spune mai-marele cetatii, „se va hotari intr-o Adunare legala” si in versetul 41: „si spunind aceste lucruri, a dat drumul Adunarii.” In Septuaginta (traducerea greceasca a Vechiului Testament) si, de exemplu, in Faptele Apostolilor 7.38. cu expresia „adunare” este desemnat Israel: „El (Moise) este acela care, in Adunarea israelitilor in pustie, cu ingerul care i-a vorbit ... si cu parintii nostri ...”. In majoritatea locurilor din Noul Testament,

cuvintul „adunare” ii desemneaza pe crestinii credinciosi care sint „chemati afara” din lume si care acum, dupa gindul si voia lui Dumnezeu, sint „adunati” in jurul lui Hristos.

Aceasta adunare, stringere in jurul unei persoane comune, nu reiese din cuvintele „comunitate” si „biserica”. Si tocmai scoaterea in evidenta a acestui sens a fost, dupa cum se vede, intentia Duhului lui Dumnezeu atunci cind foloseste cuvintul ekklesia. Cuvintul „biserica” este doar imprumutat, fiind o transpunere in limba germana („Kirche” = biserică) a grecescului kyriake, care in vocabularul crestinismului timpuriu insemna „ziua Domnului”, „duminica”. (in limba romana, cuvintul „biserica” provine de la grecescul „basilica” = casa de locuit a imparatului, basileu.) Aceasta expresie nu pare potrivita pentru a desemna Adunarea lui Dumnezeu.

Cuvintului ekklesia este folosit in Noul Testament cu urmatoarele trei sensuri:

1) o Adunare cu caracter universal;

2) adunarea lui Israel in Vechiul Testament;

3) Adunarea Dumnezeului Celui viu (de exemplu 1 Corinteni 10.32). Cu acest sens expresia este folosita cel mai des.

Ce nu este Adunarea

Adesea poate fi intilnit gindul, care de altfel este gresit, ca Adunarea din Noul Testament este o continuare a lui Israel din Vechiul Testament, un Israel duhovnicesc, si ca Dumnezeu, in principiu, actioneaza la fel, atit in Vechiul Testament cit si in Noul Testament. Se considera adesea ca ceea ce gasim in Vechiul Testament referitor la poporul evreu este si criteriul dupa care Dumnezeu Se poarta cu crestinii. Pentru multi, Adunarea (Biserica) este pur si simplu totalitatea credinciosilor din toate timpurile.

Pentru intelegerea subiectului pe care ni l-am propus, este foarte important sa sesizam diferentele, chiar contrastul dintre felul de a lucra al lui Dumnezeu, in caile Sale, in Vechiul Testament si ceea ce intreprinde astazi pentru slavirea Fiului Sau. precum si faptul ca Israel nu este Adunarea (Biserica) si nici Adunarea nu este Israel.

Adevarul care a fost si in Vechiul Testament

Inainte de a ne opri la aceste diferente dintre caile lui Dumnezeu in Vechiul si in Noul Testament, trebuie sa spunem ca intotdeauna au existat lucruri care sint general valabile si intotdeauna adevarate. Astfel Dumnezeu a fost si este intotdeauna un Dumnezeu unic, singurul si adevaratul Dumnezeu. De asemenea au existat intotdeauna oameni care, prin harul Sau, au crezut in El, au avut incredere in Cuvintul Sau si pe care El i-a iubit. Ceea ce Dumnezeu a lucrat in Vechiul Testament, a facut prin Duhul Sfint. Acest lucru nici astazi nu este altfel. Apoi si principiile morale ale stapinirii lui Dumnezeu, adica ale felului Sau de a proceda cu fiii oamenilor, reprezinta o parte importanta a Vechiului Testament; ele au fost si ramin mereu aceleasi. Astfel, de exemplu, viata patriarhilor si a credinciosilor din Vechiul Testament, viata pe care au dus-o sub privirea lui

Dumnezeu, constituie învățături importante pentru atitudinea noastră practică. În cea mai veche carte a Bibliei, cartea lui Iov, citim cuvinte pline de consolare, valabile și astăzi, despre purtarea lui Dumnezeu cu cel credincios: „Nu-Si întoarce ochii de la cei drepti ...” (capitolul 36.7). Încă în Vechiul Testament a dat făgăduințe de pret, deși caracterul acestora era deosebit de cel din timpul nostru.

Cele șapte dispensații

În calea lui Dumnezeu cu oamenii există însă, în diverse perioade de timp, deosebiri importante în ce privește mântuirea. În Sfânta Scriptură recunoaștem în total șapte dispensații sau epoci. Prin dispensații înțelegem perioade în felul de a lucra al lui Dumnezeu cu oamenii, perioade care se succed și au un caracter diferit, dar care niciodată nu revin după ce au trecut. Întia dispensație este aceea a inocenței, a nevinovăției, când prima pereche de oameni s-a bucurat de binecuvântările paradisiului pământesc al lui Dumnezeu, de binecuvântările grădinii Edenului, fără a avea conștiința binelui și a raului. Putem presupune că această perioadă nu a durat mult, deoarece și-a găsit un sfârșit brusc, prin intrarea păcatului. Și astfel Dumnezeu a trebuit să încheie deja această primă etapă prin judecata: „Astfel El a izgonit pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus heruvimii și sabia învâpăiată care se îndreaptă în toate direcțiile, ca să păzească drumul spre pomul vieții” (Geneza 3.24).

A doua dispensație este aceea a conștiinței; ea a început de la căderea în păcat a lui Adam până la Noe și cuprinde, după calculele biblice, o perioadă de aproximativ 1.656 ani. Dumnezeu încă nu dăduse indicații pentru conviețuirea oamenilor, relația lor cu El însuși încă nu fusese reglementată. Dar prin căderea în păcat, omul a primit - în prevederea lui Dumnezeu - cunoștința a ceea ce este bine și rău și „a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul” (Geneza 3.22). Pe lângă descoperirile pe care Dumnezeu le-a făcut despre Sine în creație și în purtarea Sa cu primii oameni, conștiința urma să fie, pentru o perioadă îndelungată, criteriul deosebit pentru acțiunile oamenilor. Și această epocă s-a încheiat cu judecata lui Dumnezeu (citește și în Geneza 7.11-23; 2 Petru 2.5).

A treia dispensație este a guvernării, caracterizată prin aceea că Dumnezeu i-a dat omului - lui Noe - să-și mențină pe pământ buna purtare și ordinea (Geneza 9.3-7); ea se întinde de la Noe până la Avraam, pe o perioadă de aproximativ 452 ani. Pentru a pune granițe violenței omului, Dumnezeu a dat conducerea, pe care până atunci o avea doar El, în mâna omului și i-a poruncit: „Dacă cineva varsă sângele omului, și sângele lui să fie varsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui” (Geneza 9.6). Și la sfârșitul acestei epoci stă judecata: Dumnezeu a încurcat limba oamenilor, până atunci unitară (Geneza 11.5-9).

În cea de-a patra dispensație, perioada de la Avraam până la Moise, găsim făgăduința ca principiu de bază al lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a condus pe Avraam din Ur, din Caldeea, în țara Canaan și i-a dat făgăduința că va face din el o națiune mare. „Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvîntare. Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvîntate în tine” (Geneza 12.2-3). Mai târziu, Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam un fiu pe care l-a primit când avea o sută de ani (Romani 4.19-21) și care era o pildă minunată pentru Unul mai mare, pentru Hristos. În lumina făgăduințelor lui Dumnezeu s-au scurs 505 ani până când și aici a intervenit

judecata si copiii lui Israel au fost asupriti aspru de faraonul Egiptului (Exod 1.8-16).

A cincea dispensatie este cea a legii si cuprinde perioada de la Moise pina la Hristos - o perioada de aproximativ 1420 ani. Aceasta epoca ocupa cel mai mare spatiu in invataturile Vechiului Testament si are o importanta deosebita. Legea, data poporului pamintesc - Israel - ca regulament, a raspindit o lumina puternica asupra gindurilor si fiintei lui Dumnezeu si contine imagini minunate ale lui Hristos si ale lucrarii Sale (sa ne gindim doar la indicatiile referitoare la jertfe si la construirea cortului). In alta privinta insa a fost un jug pe "care", spune Petru, "nici parintii" nostri, nici noi nu l-am putut purta" (Faptele Apostolilor 15.10); ea a fost un indrumator spre Hristos (Galateni 3.24). El insusi a fost nascut - o, ce har! - „sub lege” (Galateni 4.4). Si spre sfirsitul acestei dispensatii a stat, in ceea ce priveste poporul Israel ca intreg, o judecata serioasa: Dumnezeu a dus cele zece semintii in robia asiriana (2 Imparati 17.1-6) si, citva timp mai tirziu, cele doua semintii in robia babiloniana (2 Imparati 25.1-11) - o judecata care tine pina in ziua de astazi. In final Dumnezeu a adus, in anul 70 dupa Hristos, judecata peste sistemul evreiesc, prin distrugerea Ierusalimului.

Timpul de fata, ca a sasea dispensatie, in care ne este dat sa traim, este cea a harului. Ea a inceput in ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2) si isi va avea sfirsitul la rapirea Adunarii (1 Tesaloniceni 4.15-17). In privinta mintuirii, aceasta epoca este cea mai importanta si cea mai mareata dintre caile lui Dumnezeu cu oame-nii: este vremea Bisericii pe pamint; este vremea in ca-re Dumnezeu ii cheama pe pacatosi din lume spre a-i conduce in lumina Sa minunata. Din punct de vedere istoric va sfirsi insa si vremea marturiei lui Hristos cu o serioasa judecata: Domnul Isus il va nimici pe acel nelegiuit prin aratarea venirii Sale si Dumnezeu va implini judecata asupra crestinilor de nume, fara viata, dupa ce, inainte, le va trimite o puternica lucrare de ra-tacire, „ca sa creada o minciuna, pentru ca toti cei care nu au crezut adevarul, ci au gasit placere in nelegiuire, "sa fie judecati" (2 Tesaloniceni 2.7-12). A saptea si ultima epoca va fi aceea a imparatiei de o mie de ani, incepind cu aparitia Domnului in putere si slava (Apocalipsa 11.15-18) si sfirsind cu marele tron alb (vezi Apocalipsa 20.10-15), unde toti mortii, care odinioara nu L-au primit prin credinta pe Domnul Isus, vor fi judecati pentru a fi aruncati pe vecie in iazul de foc.

Incercarea omului

Desigur, am observat, privind cele sapte dispensatii, ca fiecare dintre ele se sfirseste cu judecata. Cum vine aceasta? Care este motivul pentru care Dumnezeu actioneaza atit de serios? Ii face placere judecata? O! Nu, El este incet la minie si are o mare bunatate si indurare. Raspunsul trebuie cautat in urmatorul fapt: caile lui Dumnezeu cu oamenii, in epoci diferite sint caracterizate prin aceea ca Dumnezeu le-a dat oameni-lor o raspundere si i-a pus la incercare. El cauta sa gaseasca ceva bun la cel pe care El Insusi l-a facut „foarte bun” (Geneza 1.31). Care a fost insa rezultatul testarii omului?

Omul, care s-a bucurat de cele mai fericite conditii in paradis si se mai gasea in starea de nevinovatie, a fost pus sub raspunderea de a nu minca din pomul cunostintei binelui si raului (Geneza 2.16, 17). El insa nu a ascultat, nu s-a increzut in Dumnezeu, a ascultat de sarpe si a cazut in pacat (Geneza 3.6).

În vremea când domnea doar conștiința și omul era pus sub răspunderea de „a face bine” (Geneza 4.3, 7). a avut loc primul fratricid. Dumnezeu a trebuit să vadă că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inimă lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6.5).

În epoca guvernării omului, când Dumnezeu i-a incredințat lui Noe sabia, acesta nu a făcut față: Noe nu se putea conduce nici măcar pe sine însuși (vezi în Geneza 9.21). În această vreme s-a întâmplat că oamenii, în mândria lor, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au vrut să-și construiască o cetate cu un turn al cărui vîrf să ajungă la cer, ca astfel să-și facă un nume (Geneza 11.4).

După ce Dumnezeu și-a ales în Avraam un popor pămîntesc, i-a dat acestuia, sub Moise, legea, cu răspunderea pentru popor să asculte de glasul Său și să păzească legământul Său (Exod 19.5). I-a dat un loc cu deosebite privilegii exterioare și l-a separat, prin diversele institutii, ritualuri, prescripții și slujbe, de uriciunile celorlalte popoare, pentru Sine: prin sfînta Sa lege El și-a separat astfel poporul, care, în majoritate, era tot atît de stricat ca și neamurile, de restul popoarelor lumii, încît era un păcat pentru un evreu să aibă legături cu păgînii. Să amintim doar cu cită staruintă l-a pregătit Domnul pe Petru pentru a merge în Cezareea, la Corneliu, sutasul păgîn (Faptele Apostolilor 10).

Poporul Israel a încălcat însă legea la puțin timp după ce i-a fost dată și a fost neascultător față de Domnul Dumnezeu sau (2 Împărați 17.7-20). S-a abatut de la Dumnezeu spre idoli și a dovedit în față întregii lumi că roadele acestei națiuni, în ciuda faptului că se bucura de privilegii deosebite și era condusă de marea înțelepciune a lui Dumnezeu, nu era decît dușmanie crescîndă față de Dumnezeu însuși.

Faptul care a încununat testarea omului de către Dumnezeu a fost trimiterea Fiului Său iubit în această lume a păcatului și a morții. În Marcu 12.6 citim mîscatoarele cuvinte: „Mai avea pe singurul și preaiubitul sau fiu; la urmă, l-a trimis și pe el la ei.” Domnul Isus a fost aici, în acest loc al acțiunii păcatului și al morții, și a intruchipat în mod desăvîrșit bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18).

Venirea Domnului Hristos a adus însă la lumină un adevăr îngrozitor: omul nu numai că este stricat și urmează propria sa voință, ci el este vrăjmasul lui Dumnezeu și uraste bunătatea desăvîrșită a lui Dumnezeu arătată în El - Omul venit din cer. Cit de mîscătoare sînt cuvintele Domnului: „Dacă n-ai făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ai avea păcat; dar acum, ei au văzut și M-au urit și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15.24). Prin respingerea Domnului Isus Hristos, a ieșit deplin la lumină falimentul total al omului care a primit o răspundere: el nu numai că iubeste păcatul, ci uraste dragostea lui Dumnezeu.

A fost Dumnezeu surprins de evoluția lucrurilor, a fost El nedumerit? O, nu! Deoarece a fost slăvit în mod desăvîrșit și în privința păcatului prin lucrarea Fiului Său iubit la crucea de pe Golgota, Dumnezeu îi ofera omului harul Său nemărginit. Evreii au pierdut, pentru timpul de față, poziția lor privilegiată, deoarece l-au crucificat pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Mesia al lor și au fost alungați din țară și împrăștiati printre popoarele pămîntului. Dar, dacă Dumnezeu a dat la o parte pe Israel, a

deschis calea pentru natiuni, ca ele sa poata veni de la intuneric la lumina Sa minunata. Cu aproape 2.000 de ani in urma, El a facut sa inceapa epoca harului. In caile lui Dumnezeu cu pamintul, crucea si invierea Domnului Isus reprezinta puncte de cotitura hotaritoare. Pe baza deplinei lucrari de ispasire a Domnului Isus, Dumnezeu nu mai cere ceva bun de la om, ci El Insusi da (Ioan 3.16-18; 4.10).

De la cruce, Dumnezeu nu-l mai incerca pe om, deoarece punctul culminant al iubirii lui Dumnezeu a fost si punctul culminant al rautatii omului. Omul nu poate arata ce este mai mult decit a aratat la cruce. De ce sa-l incerce Dumnezeu mai departe? Ca omul este raspunzator pentru faptele sale si in vremea harului, si mai ales in aceasta vreme, nu mai trebuie subliniat. Tot atat de putin se pune intrebarea daca el ar corespunde sau nu acestei responsabilitati dupa gindurile lui Dumnezeu: crestinatatea este la fel de corupta (vezi 1 Timotei 4.1-3) ca odinioara poporul evreu si Hristos va varsa din gura Sa acest sistem fara viata care ii poarta numele (Apocalipsa 3.16).

Dar cu aceasta am inaintat prea mult in perspectiva profetica, daca vrem sa incheiem gindul urmarit (incercarea omului in diversele epoci). Vreau sa parasim acum acest fir al responsabilitatii si sa ne indreptam spre ceea ce a facut Dumnezeu in acest timp, spre cinstirea Fiului Sau, si pe tarimul falimentului omului. Pentru aceasta trebuie sa vorbesc inca o data despre insemnatatea crucii in domeniul cailor lui Dumnezeu cu pamintul.

Doua sensuri ale crucii lui Hristos

„Dar acum, in Hristos Isus, voi, care odinioara erati departati, ati fost apropiati prin singele lui Hristos. Caci El este pacea noastra, care din doi a facut unul si a surpat zidul de la mijloc al despartiturii si in trupul Lui a inlaturat vrajmasia dintre ei, legea poruncilor in rinduielile ei, ca sa faca pe cei doi sa fie in El Insusi un singur om nou, facind pace; si a impacat pe cei doi cu Dumnezeu intr-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicuit vrajmasia" (Efeseni 2.13-16).

In acest fragment, crucea lui Hristos ne este prezentata intr-un sens deosebit. Faptul ca ea constituie temelia mintuirii personale si a pacii sufletului este in general mai mult sau mai putin inteles si apreciat de toti adevaratii crestini, pentru ca altfel ei nu ar fi adevarati crestini. Poate ca pe alocuri, intelegerea si aprecierea singelui lui Hristos este diferita; dar sensul fundamental al lucrarii lui Hristos pentru nevoile personale ale pacatosului in fata lui Dumnezeu este recunoscut de catre toti credinciosii.

Insemnatatea crucii lui Hristos privind caile lui Dumnezeu este in general putin inteleasa. Pina atunci Dumnezeu S-a ocupat doar de poporul Sau pamintesc; toate binecuvintarile au fost in legatura cu poporul Israel (Romani 9.4-5). Paginii au ramas (luati in ansamblu) in afara a ceea ce facea Dumnezeu. Ei nu au fost luati in seama, au fost ca si inexistenti in fata lui Dumnezeu. Acest fapt a fost atat de evident incit Domnul Isus in timpul vietii Sale le-a poruncit ucenicilor Sai sa nu mearga pe calea paginilor (Matei 10.5). El Insusi a fost trimis doar la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24) si acolo i-a trimis si pe ei. Aceasta nu a fost dovada unei lipse de dragoste sau de apreciere a credintei, pe care El a gasit-o chiar intr-un sutas pagin (Matei 8.10), ci a faptului ca inca mai exista legea numita aici „zid despartitor".

In Efeseni 2, Dumnezeu Se adreseaza credinciosilor dintre pagini. Ce imagine a lor ne prezinta in versetele 12 si 13! In acea vreme ei erau fara Hristos, fara drept de cetatenie in Israel, straini de legamintele fagaduintei, fara nadejde si fara Dumnezeu in lume. Este numai dovada harului lui Dumnezeu ca ei si noi, cei „departati” din punctul de vedere al mintuirii, am fost apropiati prin singele lui Hristos.

Dar nu numai Dumnezeu i-a apropiat pe cei departati, ca sa aiba acces la El prin Duhul, ci gasim ca si Hristos, - pe temelia jertfei Sale, - creeaza ceva nou (versetul 15): El formeaza acum, din evrei si pagini un popor ceresc, creeaza din oamenii de odinioara un om nou. Sa fim insa atenti: credinciosii dintre natiuni nu sint ridicati la inaltimea privilegiilor lui Israel, aceasta inseamna ca ei nu devin evrei. Oh, aceasta ar fi fost deja foarte mult, daca ne-ar fi ridicat pe noi, cei lipsiti de fagaduinte si de nadejdi, la nivelul privilegiilor poporului evreu. Hristos creeaza ceva mult mai mare: din evrei si din pagini face un om nou, unde nu mai este nici iudeu, nici grec (Galateni 3.28), un om nou, care reprezinta propriile Sale trasaturi aici pe pamint.

Legea poruncilor in orinduirile ei a fost indepartata ca regula de viata, iar iudeii si paginii, intre care pina atunci existau relatii de vrajmasie, au fost impacati acum cu Dumnezeu intr-un singur trup prin cruce: crucea a inlaturat complet vrajmasia, atit intre cei credinciosi dintre iudei si dintre neamuri, cit si pe cea care a existat intre acestia si Dumnezeu. Atit de mult a fost indepartata aceasta vrajmasie prin cruce, incit cei credinciosi dintre iudei si pagini constituie un trup, un organism viu. Laudat fie Domnul Isus, laudat fie Dumnezeu si Tatal nostru pentru acest fapt minunat! Acum nu mai exista iudei si pagini (in masura in care este vorba de credinciosii din timpul harului), ci doar Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). Aceasta Adunare este un organism ceresc, legat de slavitul Cap, Hristos, in cer. Ea este Trupul Sau (Efeseni 1.23). Si aceasta expresie, „Trupul Sau”, nu vorbeste doar despre unitate, ci si despre „a fi una” - despre „a fi una” madularele intre ele si despre „a fi una” Hristos si madularele Sale.

Despre acest adevar minunat aflam si mai mult in capitolul urmator, astfel incit acum ma pot limita la observatia ca Dumnezeu ne prezinta Adunarea in Noul Testament prin patru imagini: in afara de Trup al lui Hristos, ea ne este aratata drept casa a lui Dumnezeu, drept lumina si in final, Mireasa a lui Hristos. Aceasta constituie continutul urmatoarelor capitole.

O taina

Cind in Noul Testament este vorba despre o „taina”, atunci nu se refera la ceva misterios sau greu de inte-les. Cu mult mai mult, prin „taina” se intelege un adevar care in Vechiul Testament nu este descoperit, un adevar care s-a putut face cunoscut doar prin revelatie din partea lui Dumnezeu si care, dupa ce a fost facut cunoscut, poate fi inteles de om numai prin credinta. Celor credinciosi li s-a dat privilegiul sa cunoasca si sa inteleaga „tainele” Noului Testament. De aceea ele nu mai sint taine ascunse, ci revelate. „Pentru ca voua v-a fost dat”, le spune Domnul Isus ucenicilor Sai in Evan-gheia dupa Matei 13, „sa cunoasteti tainele imparatiei cerurilor, iar lor (celor necredinciosi) nu le-a fost dat” (versetul 11). Exista in prorociile Vechiului Testament multe lucruri de pret, dar ele nu sint numite taine. Poate ajuta mult ca in acest loc sa enumeram cele mai importante taine revelate in Noul Testament:

- Taina evlaviei, care este adevarata cucernicie (1 Timotei 3.16).
- Taina credintei (1 Timotei 3.9).
- Taina unitatii dintre Hristos si Adunare (Efeseni 5.32).
- Taina lui Hristos, unitatea credinciosilor dintre iudei si pagini (Efeseni 3.4-6).
- Taina schimbarii credinciosilor la venirea Domnului (1 Corinteni 15.51).
- Taina revenirii lui Israel la Domnul (vezi in Romani 11.25).
- Taina Evangheliei (Efeseni 6.19).
- Taina imparatiei lui Dumnezeu (Marcu 4.11; Matei 13.11; Luca 8.10).
- Taina celor sapte stele si a sfesnicelor de aur (Apocalipsa 1.20).
- Taina faradelegii (2 Tesaloniceni 2.7).
- Taina Babilonului, a desfrinatei (vezi in Apo-calipsa 17.5).
- Taina de a-Si uni iarasi, in Hristos, toate lucrurile (Efeseni 1.9-10).

Adevarul despre Hristos si Adunare este o taina: pla-nul lui Dumnezeu in legatura cu Hristos si Adunarea nu a fost revelat in Vechiul Testament. Dumnezeu l-a avut din vesnicie in inima Sa, dar el era acolo ascuns ca o taina (citeste in Efeseni 3.5, 9; Romani 16.25-26 si Coloseni 1.26). Aceasta „taina a lui Hristos” nu a fost facuta cunoscut fiilor oamenilor in veacurile dinainte, cum spune apostolul Pavel in Efeseni 3.5: „... cum a fost descoperita acum sfintilor Sai apostoli si proroci, prin Duhul”. Ordinea „apostoli si proroci” (apostolii sint numiti inaintea prorocilor) arata ca nu este vorba de profeti ai Vechiului Testament, ci de apostolii si profetii Noului Testament, a caror invatatura - concretizata astazi in Sfinta Scriptura - constituie temelia Adunarii, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2.20). Trebuie acordata atentie si faptului ca apostolul, spre deosebire de ceea ce a fost vestit mai inainte, vorbeste aici despre ceea ce a fost descoperit „acum”. Si ceea ce face faptul si mai limpe-de: revelatia „administrarii tainei” a fost incredintata exclusiv lui Pavel; numai in scrisorile sale gasim expunerea acestor ginduri, care odinioara erau ascunse in inima lui Dumnezeu.

Deci nu trebuie sa cautam adevarul despre Adunarea lui Dumnezeu in Vechiul Testament. Daca o facem totusi, atunci vom ajunge la concluzii total gresite si nu vom intelege niciodata adevarata natura a Adunarii. Nici un om credincios din Vechiul Testament - nici un Avraam, nici un Moise, nici un David, nici un Isaia - nu a stiut nimic despre Adunarea Dumnezeului Celui viu si, drept urmare, nici unul nu a vorbit despre ea si nici nu a facut vreo aluzie. Din nenorocire, multi copii dragi ai lui Dumnezeu nu inteleg acest lucru. Pentru ei nu constituie nici o greutate de a gasi in Vechiul Testament ceea ce ei considera a fi Biserica, insa gresesc. Ei amesteca in permanenta adevaruri din Vechiul Testament cu adevaruri din Noul Testament, dispensatia crestina cu dispensatia iudaica si nu obtin astfel niciodata o perspectiva clara asupra gindurilor lui Dumnezeu, ci cad prada, mai

devreme sau mai tirziu. unor erori cum este. de pilda, aceea ca maslinul din Romani 11 ar fi o imagine a adevaratei Biserici si deci, chiar copii ai lui Dumnezeu pot fi „taiati” si prin aceasta pierduti. De aceea, intelegerea diferitelor dispensatii este de neaparata trebuinta. Cu totul altceva este, bineinteles, faptul ca, privind in urma, gasim in Vechiul Testament, prin lumina Noului Testament, pilde si umbre despre acest adevar al Adunarii. Sa ne gindim de exemplu, la sotia lui Iosif si a lui Moise, la cortul intilnirii, la ramasita sub Ezra si sub Neemia si altele.

Chiar si atunci cind Domnul Isus a fost deja pe pamint, Adunarea lui Dumnezeu nu exista inca, si El nici nu inceput s-o construiasca atunci. In Noul Testament, Biserica este amintita pentru prima data la Matei 16, versetul 18. Acolo zidirea Bisericii de catre 1-1 este prezentata ca apartinind viitorului. „Pe aceasta stinca”, spune Domnul Isus, „voi zidi Biserica Mea ...” El i-a dat lui Simon un nou nume - Petros = piatra - si a dat de inteles ca isi va zidi Biserica pe aceasta persoana, despre care a vorbit Petru, pe aceasta „stinca” (in greceste petra). A doua si ultima mentionare in evanghelii o gasim in Matei 18, versetul 17. Dar si aici se vorbeste despre ceva din viitor; Domnul Isus inca era pe pamint, asa ca problemele dintre frati puteau fi aduse inaintea Lui.

O importanta zi de nastere

Capitolul al doilea din Faptele Apostolilor ne prezinta o importanta „zi de nastere”, aceea a Adunarii lui Dumnezeu. Gasim acolo o ceata de credinciosi inca de pe vremea Domnului, care l-au urmat personal. Acestia au reprezentat nucleul Adunarii in ziua constituirii ei. Prin coborirea Duhului Sfint, ei au fost botezati, ca sa alcatuiasca un singur Trup (1 Corinteni 12.13) si prin aceasta au fost strins legati de slavitul Mintuitor din cer. De acum inainte ei nu umblau doar ca persoane individuale, ci ca un organism colectiv, ca Trup al lui Hristos; luati individual, ei erau madulare unii altora.

Aici vedem o minunata si pina atunci necunoscuta unitate si unanimitate in atitudinea lor practica, determinata de Duhul Sfint care locuia in ei. Astfel citim in Faptele Apostolilor 2.42-44: „Ei staruiau in invatatura apostolilor, in legatura frateasca, in fringerea piinii si in rugaciuni. Fiecare era plin de frica si prin apostoli se faceau multe minuni si semne. Toti cei care credeau erau impreuna si aveau toate in comun.”

Iar in Faptele Apostolilor 4.32-33. citim alte importante cuvinte: „Multimea celor care crezusera era o inima si un suflet. Nici unul nu zicea ca averile lui sint ale lui, ci aveau toate in comun. Apostolii marturiseau cu multa putere despre invie-rea Domnului Isus si un mare har era peste toti.”

Aceasta este deci Adunarea lui Dumnezeu: o colectivitate vie, constituita din adevarati credinciosi, botezati intr-un singur Trup prin Duhul Sfint, legati cu Domnul, in calitate de Cap al Trupului, si legati intre ei. Biserica Sfintei Scripturi nu este deci o cladire materiala, deoa-rece Dumnezeu nu locuieste in temple facute de miini (Faptele Apostolilor 17.24). Ea este mult mai mult, un organism viu, o casa duhovniceasca si este formata din pietre vii (1 Petru 2.5). De aceasta ne vom ocupa mai indeaproape in continuare.

Cind Domnul Isus a fost botezat cu Duhul Sfint (si sa fim atenti ca El este primul si singurul om care a primit Duhul Sfint inainte ca lucrarea mintuirii sa fie savirsita. deoarece El era fara pacat si Sfintul lui Dumnezeu nu avea nevoie de mintuire), atunci Duhul Sfint a venit in chip de porumbel peste El

(Matei 3.16). Aici insa, cind cei credinciosi au primit botezul cu Duhul Sfint. Duhul Sfint le-a aparut sub forma unor limbi ca de foc. care s-au asezat cite una pe fiecare dintre ei. „Si toti au fost umpluti de Duh Sfint si au inceput sa vorbeasca in alte limbi, dupa cum le dadea Duhul sa vorbeasca." Aceste limbi ca de foc vorbesc despre cuvintul marturiei lui Dumnezeu in putere. Insa aceasta marturie nu trebuia sa ramina redusa doar la evrei, ci si paginii trebuiau sa auda despre „lucurile minuna-te ale lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 2.11). Aici vedem cum, prin Duhul Sfint, au fost depasite pentru o vreme obstacolele limbii, pe care le-a ridicat Dumnezeu la Babei pentru ingradirea mindriei omului. Aceasta depasire dovedeste faptul ca Evanghelia harului lui Dumnezeu trebuia sa ajunga acum si la cei care erau departe.

Aceasta este deci „ziua de nastere" a Adunarii. Din acea zi a Cincizecimii, Dumnezeu Duhul Sfint este ca Persoana pe acest pamint si Faptele Apostolilor prezinta lucrarea Sa in Adunare pentru a o conduce. El a folosit o multime de unelte; dar vom vedea, cind vom urmari istoria Adunarii, unica in felul ei, ca acolo unde a actionat Duhul Sfint, El a condus la unitate si a realizat acea singura Adunare a lui Dumnezeu. A iesit la iveala puterea, dar nu a omului, ci a lui Dumnezeu. Adunarea a fost locul desfasurarii acestei puteri. In Faptele Apostolilor 4 gasim de asemenea prima ora de rugaciune a Adunarii: „»Si acum, Doamne, uita-Te la amenintarile lor, da putere robilor Tai sa predice Cuvintul Tau cu toata indrazneala si intinde-Ti mina ca sa se faca vindecari, semne si minuni, prin Numele Robului Tau Celui Sfint, Isus.« Pe cind se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunati; toti s-au umplut de Duhul Sfint si vesteau Cuvintul lui Dumne-zeu cu indrazneala" (versete 29-31).

Ce scena a fost aceasta! O Adunare, o inima, o intentie: slavirea lui Isus! Duhul Sfint a fost de fata si a lucrat nestingherit. Desigur, suspinam cind comparam starea actuala a crestinatatii cu acele zile fericite de la inceput!

Prezenta Duhului Sfint

Atit de reala a fost prezenta Duhului Sfint ca Persoana pe pamint, incit Petru a putut sa-i spuna lui Anania: „pentru ce ti-a umplut Satan inima ca sa minti pe Duhul Sfint...?" (Faptele Apostolilor 5.3). In capitolul 10, versetul 19, citim ca Duhul Sfint i-a vorbit lui Petru: „Iata ca te cauta trei oameni". Dupa intoarcerea paginilor la Dumnezeu si dupa revarsarea Duhului Sfint si peste ei, Petru spune in capitolul 11, versetul 12: „Duhul Sfint mi-a spus sa plec cu ei, fara sa am vreo indoiala". In capitolul 13, Duhul Sfint ocupa aceeasi pozitie de conducere dumnezeiasca in adunarea din Antiohia. „Pe cind slujeau Domnului si posteau, Duhul Sfint a zis: »Puneti-Mi deoparte pe Barnaba si pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«" Dupa aceea au postit si s-au rugat. Iar in versetul 4 citim: „Iar ei, fiind trimisi de Duhul Sfint, s-au coborit la Seleucia si de acolo au plecat cu corabia la Cipru". Cind adunarea din Ierusalim trebuia sa ia o hotarire importanta, devine din nou evidenta prezenta Duhului Sfint: „Caci s-a parut bine Duhului Sfint si noua sa nu mai punem peste voi alta greutate, decit aceste lucruri necesare" (capitolul 15.28). In slujba lor. apostolii au fost condusi de aceasta Persoana dumnezeiasca: „Fiindca au fost opriti de Duhul Sfint sa predice Cuvintul in Asia, au trecut prin tinutul Frigiei si al Galatiei. ... se pregateau sa intre in Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie" (capitolul 16.6-7).

Astfel vedem Adunarea de-a lungul cartii Faptele Apostolilor sub conducerea suverana a Duhului Sfint. Un trist esec si in acest punct ne este prevestit in capitolul 20, versetele 28-30. Da, chiar apostolul Pavel nu a ascultat de glasul Duhului (capitolul 21.4-5), cu toate ca a fost condus de o motivatie nobila - dragostea fata de fratii sai trupesti (Romani 9.1-3). Nesupunerea omului nu schimba adevarul lui Dumnezeu. Hristos este slavat in cer, Duhul Sfint a fost trimis pe pamint si El locuieste in Adunare. Ah, cit de mare este esecul crestinismului in recunoasterea si realizarea prezentei dumnezeiesti si a conducerii Duhului Sfint!

Sa ne reamintim ce inseamna ekklesia: Adunarea este o ceata de „oameni chemati afara” din aceasta lume. Iacov spune in Faptele Apostolilor 15.13-14: „Fratilor, ascultati-ma! Simon a spus cum, mai intii. Dumnezeu Si-a aruncat privirile ca sa ia dintre neamuri un popor pentru Numele Sau”. Aceasta este deci Adunarea: un popor, scos din rindul neamurilor prin lucrarea suverana a Duhului lui Dumnezeu pentru Numele Sau. De-ar fi respectat Biserica aceasta si si-ar fi pastrat caracterul ceresc! Nu sint cei din camera de sus, care s-au despartit de lumea religioasa care si-a crucificat Mintuitorul, si staruiesc in rugaciune, un simbol pentru pozitia dupa voia lui Dumnezeu, pozitie pe care si noi ar trebui sa o avem astazi?

Domnul insa a adaugat

In acele zile puterea si sfintenia mai caracterizau prima biserică si noi citim in Faptele Apostolilor 5.13: „si nici unul din ceilalti nu indraznea sa se alipeasca de ei; dar poporul ii lauda”. Necredinciosii simteau ca ei nu au ceea ce posedă cei nascuti din nou: Duhul Sfint. Dar cei care au fost intr-adevar mintuiti au fost „adaugati Domnului” si nu oamenilor sau unor organizatii bisericesti oarecare (capitolul 5.14). Nu ne putem adauga singuri adevaratei Biserici. De asemenea nu citim ca oamenii s-ar fi „alaturat” unei comunitati sau chiar unei biserici a lui Dumnezeu. Cu mult mai mult auzim in Faptele Apostolilor 2.47, cuvinte importante: „Si Domnul adauga, in fiecare zi, la numarul lor, pe cei care trebuiau sa fie mintuiti.”

Ce mingiere, in zilele noastre de decadere si dezordine, ca cel cu adevarat intors la Dumnezeu apartine „Adunarii celor intii-nascuti” (Evrei 12.23)! Aceasta este singura Biserica din care putem face parte conform Sfintei Scripturi. Singura apartenenta pe care o cunoaste Scriptura este cea de madular al Trupului lui Hristos.

Adunarea este Adunarea lui Dumnezeu; ea ii apartine Lui si toate drepturile le are El, deoarece El Si le-a cistigat prin singele Sau (Faptele Apostolilor 20.28). Nu vom avea claritate asupra a ceea ce este Adunarea lui Dumnezeu in ochii Sai, pina nu vom recunoaste ca El a creat Adunarea pentru vesnica slavire a Sa si a Domnului Isus: „a Lui sa fie slava in Biserica, in Hristos Isus, in toate generatiile, in vecii vecilor. Amin” (Efeseni 3.21).

Intentia prezenta a lui Dumnezeu

Dumnezeu nu urmareste cu Adunarea doar un scop pentru vesnicie, ci si pentru timpul de fata. Cuvintul azi in Efeseni 3.10, ne prezinta clar acest lucru: „pentru ca domniile si stapinirile din locurile ceresti sa cunoasca azi, prin Biserica, intelepciunea nespusa de felurita a lui Dumnezeu.”

Adunarea este totodata si o extrem de interesanta carte cu lectii pentru ingeri. Dumnezeu a stabilit pentru Adunare intentia si menirea ca prin ea ingerii din cer sa cunoasca intelepciunea Sa felurita. Acest nou fel de intelepciune nu-l pot invata altundeva decit in Adunare.

Ingerii au vazut prima creatie si s-au bucurat la intemeierea ei (Iov 38.7). Ei au vazut caile lui Dumnezeu cu oamenii si cu Israel; au putut observa in toate acestea gloria lui Dumnezeu, dar si umbra deasa a falimentului omului. Acum insa Dumnezeu a vrut sa-i invete pe locuitorii legitimi ai cerului un fel cu totul nou de intelepciune: propriul Fiu al lui Dumnezeu, Cuvintul, S-a facut trup, a coborit pina la punctul cel mai jos si L-a slavit pe Dumnezeu tocmai in acel loc in care I s-a adus cea mai mare necinste. Ca urmare insa a invierii si a slavirii Sale la dreapta lui Dumnezeu, El (ca om) urma sa nu mai fie singur, ci in calitate de Cap, in cer, sa primeasca un trup potrivit pe pamint - credinciosi dintre iudei si dintre neamuri, aceia care sint uniti cu El fara a mai putea fi despartiti, aceia care sint mostenitori, care alcatuiesc un singur trup si iau parte la aceeasi fagaduinta in Hristos (Efeseni 3.6). Minunata binecuvintare! Cine poate sa o inteleaga pe deplin?

Putem noi intelege ca Dumnezeu ii trece cu vederea pe ingerii care-L inconjoara si este preocupat de unii ca noi? El vede in noi cel mai scump obiect al dragostei Sale. El ni L-a dat pe Hristos ca viata a noastra, a trimis Duhul Sfint peste noi ca sa locuiasca in noi, ca intr-un templu si ca sa ne lege cu El, Capul din cer, in timp ce noi sintem inca aici pe pamint. Ce chemare este aceasta! intr-adevar, cind un inger vrea sa stie ce este intelepciune, ce este dragoste, ce este har, trebuie sa ne priveasca pe noi, cei iubiti, trebuie sa priveasca Adunarea.

In hotarirea lui Dumnezeu, Adunarea Sa ocupa o pozitie atit de inalta, incit deplina maretie a intelepciunii Sale poate fi descoperita numai prin ea. Creatia vizibila a fost, in acest sens, o introducere necesara sau o pregatire pentru creatia noua, cereasca. El, care a creat toate lucrurile, a avut Adunarea in gindul Sau, inainte de-a incepe lucrarea. Acum puterile ceresti pot sa cunoasca intelepciunea Sa nespus de felurita in noua Lui creatie. Probabil ca niciodata nu le-a trecut prin minte ca Creatorul lor S-ar putea cobori atit de mult sub nivelul lor, pentru a gasi acolo, jos, printre noi, partasi potriviti ai bucuriei Sale (Coloseni 1.16). Acum ele recunosc in chemarea Adunarii la partasia cu Fiul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.9) o dovada a unei intelepciuni noi a Creatorului lor, care intrece totul.

In ce taina adinca isi cufunda ele privirea, cind vad ca Acela, care le tine prin Cuvintul puterii Sale, gaseste placere in a-Si arata in fata ochilor lor unitatea Sa cu aceia care odinioara erau despartiti de Dumnezeu si vrajmasi ai Sai, prin natura lor, dar care acum au fost apropiati prin singele lui Hristos.

Dupa cum Cel Vesnic Si-a folosit odinioara poporul pamintesc pentru a vesti omenirii sfintenia cailor Sale, tot astfel foloseste acum Adunarea, pe care a unit-o atit de minunat cu Hristos si i-a dat deja un loc in El, in lo-curile ceresti (Efeseni 2.6), pentru a vesti celor din cer calea desavirsita a singurului Dumnezeu intept. Dar sa fim atenti: celor din cer! Lumea nu invata nimic prin adevarata Biserica a lui Dumnezeu, deoarece nu poate vedea si nu poate intelege lucrurile duhovnicesti. Ingerii sint cei care doresc sa priveasca in lucrurile lui Hristos (1 Petru 1.12) si acestea le sint facute cunoscut prin Adunare. Desigur, daca mai exista ceva ce le poate trezi admiratia, pe linga minunea intruparii lui Hristos si rezultatele acesteia, asa cum le vad acum in Persoana Hristosului inaltat, atunci trebuie sa

fie faptul ca Dumnezeu Si-a ales niste fiinte atat de slabe si de nevrednice, ca monumente ale dragostei Sale vesnice (Efeseni 2.7).

Deosebiri dintre iudaism si crestinism

Din nefericire, nu a fost pastrata in inima chemarea cereasca a Adunarii. De aceea au patruns deja foarte devreme in istoria Bisericii crestine o multime de elemente iudaice in invatatura si practica. Chiar si Pavel a fost nevoit, in repetate rinduri, sa ia pozitie fata de unele invataturi iudaice. Deoarece eroarea nedeosebirii dispensatiilor si a amestecarii harului cu legea au impinzit astazi aproape intreaga crestinatate si au avut si au urmari distrugatoare pentru pacea fiecaruia si pentru marturia intregului, as dori in acest capitol, avind in vedere diversele dispensatii, sa arat inca o data deosebirile fundamentale dintre iudaism si crestinism, dintre Israel si Adunarea lui Dumnezeu.

Israel a fost poporul pamintesc al lui Dumnezeu, o natiune pe pamint cu binecuvintari si sperante pamintesti. Existenta si dainuirea acestui popor isi are temelia in fagaduintele lui Dumnezeu date lui Avraam. De asemenea, acest popor a fost ales de la intemeierea lumii. A existat o categorie deosebita de preoti si un Loc Sfint, material, in interiorul caruia aveau voie sa intre numai preotii, poporul raminand afara. Inchinatorul aducea animale ca jertfa, dar el insusi era exclus din prezenta lui Dumnezeu, prin perdeaua Locului Sfint. Intregul sistem al inchinarii si al slujbei sub lege era de natura exterioara. Pentru a participa la aceasta era suficient sa fii nascut in acest popor.

De aceea, adunarea lui Israel s-a compus din credinciosi si din necredinciosi; a fost o adunare amestecata, in care doar unii aveau credinta adevarata, majoritatea fiind necredinciosi. Ceea ce i-a tinut laolalta pe cei credinciosi si necredinciosi a fost paranteza nationala: ei apartineau natiunii Israel, avind sperante comune pe acest pamint si un semn exterior comun - taierea imprejur (circumcizia). Aceasta natiune avea obligatia sa tina legea lui Moise, ca o conditie a primirii lor de catre Dumnezeu. Pe baza lucrarii lui Hristos, acest popor, sau mai bine zis o ramasita din acest popor are un viitor, care insa este pe acest pamint, un viitor redus la durata imparatiei de o mie de ani a lui Hristos.

Adunarea lui Dumnezeu sau crestinismul adevarat se afla in opozitie totala fata de toate caracteristicile amintite ale poporului Israel, atat in zilele trecute cit si in cele viitoare. Credinciosii care formeaza Adunarea au fost alesi inainte de intemeierea lumii (Efeseni 1.4). Adunarea insasi isi are temelia vesnic valabila in lucrarea implinita de mintuire a lui Hristos. Ea a fost constituita inasa prin coborirea Duhului Sfint (ca urmare a mortii lui Hristos, a invierii si a inaltarii Sale la cer), iar madularele in parte au fost legate unele cu altele si fiecare la rindul sau cu Capul slavat din cer, spre a forma un Trup.

Menirea acestei unitati organice, formata din credinciosi adevarati dintre iudei si dintre natiuni, este tot atat de cereasca cum sint si speranta si binecuvintarile lor. Pentru ei „perdeaua” s-a rupt: prin credinta ei au acces in ceresul Loc Preasfint al lui Dumnezeu (vezi Evrei 10.19-22). Da, chiar mai mult, toti credinciosii adevarati formeaza ei insisi o casa duhovniceasca, templul lui Dumnezeu (Efeseni 2.19-22). Pe linga acestea, toti, fara exceptie, sint preoti, o preotie sfinta si aduc jertfe duhovnicesti (1 Petru 2.4-5); aceasta inseamna ca ei toti au privilegiul si destoinicia in Domnul Isus

Hristos, de a se inchina lui Dumnezeu in duh si in adevar (Ioan 4.23-24). Ei nu stau sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Legea nu este nici mijlocul pentru salvarea lor si nici „regula lor de viata”, norma pentru purtarea lor practica. Ei au murit impreuna cu Hristos fata de lege (Galateni 2.19-20), pentru a trai o viata noua (Romani 6.4) si pentru a umbla in puterea Duhului. Masura pentru aceasta este Hristos Insusi. Ei nu spera intr-o restaurare si renastere nationala (cum se va intimpla cu Israel: Ezechiel 36 si 37), ci ei sint deja nascuti din nou (Ioan 3.3-8) si asteapta revenirea lui Hristos (1 Tesaloniceni 4.15-18) care ii va duce din aceasta lume in slava lui Dumnezeu, da, in casa Tatalui Sau (Ioan 14.2-3). Acolo, in acel loc de fericire supreme, unde Tatal si Fiul locuiesc din vesnicie, vor locui si ei - si nu numai pentru o mie de ani, ci in toti vecii. Laudat fie Numele lui Dumnezeu Tatal si Numele Fiu-lui Sau, Domnul si Mintuitorul nostru Isus Hristos, pentru asemenea har!

Maslinul

Mi se pare potrivit si necesar ca in acest capitol despre dispensatii sa mai atingem un subiect pe care apostolul il prezinta pe larg in capitolul 11 al epistolei catre Romani - viitorul lui Israel. El trateaza acolo o problema despre care chiar si crestinii au pareri foarte deosebite:

Are Israel un viitor?

Capitolele 9 pina la 11 constituie partea dispensationala a epistolei. In acestea, el prezinta felul de a lucra al lui Dumnezeu in caile Sale cu Israel si cu natiunile ajungind in capitolul 11 sa vorbeasca despre un maslin altoit in care au fost altoite ramuri ale unui maslin salbatic. Ce reprezinta aceasta imagine? Despre ce ne vorbeste maslinul altoit? Dar cel salbatic? Este maslinul altoit un simbol al Adunarii, al Bisericii lui Dumnezeu? Nu este Biserica totusi doar o continuare a lui Israel, aflindu-se sub binecuvintari mai bune, cresc-tine? Poate fi un credincios, in final, totusi „taiat” si pierdut? Aceste intrebari arata clar ca o intelegere gre-sita a semnificatiei maslinului poate avea urmari fatale. De aceea, as vrea sa ma opresc putin asupra acestui important capitol 11 din epistola catre Romani incercind sa dau raspunsuri clare, conform Scripturii, la intrebarile mentionate. Cititorului ii va veni cu atit mai usor sa le inteleaga, cu cit a fost pregatit mai bine prin cele spuse anterior.

Nu mai are Israel nici o speranta?

In capitolul 9, apostolul schiteaza istoria trecuta a lui Israel, iar in capitolul 10, starea prezenta a acestui popor, care se caracterizeaza prin neascultare si necredinta. Si pentru ca acest popor s-a lovit de Piatra de poticnire si de Stinca de cadere - de Hristos - si s-a lepadat de El (capitolul 9.33), Dumnezeu Si-a retras mina pe care a intins-o cu bunatate acestui popor neascultator si impotrivor, pentru a Se indrepta spre aceia care nu au intrebat de El, spre natiuni (capitolul 10.20-21).

Israel a fost inlaturat pentru un timp ca natiune si a cazut prada judecatii lui Dumnezeu. Ne-am referit deja la aceasta: in perspectiva mintuirii, Dumnezeu Se indreapta astazi catre toate popoarele de pe pamint, fara deosebire. Israel si-a pierdut pozitia deosebita pe care o avea pe pamint, de a fi martor al lui Dumnezeu, ca obiect al fagaduintelor Sale pe pamint. Da, el s-a facut vinovat in cea mai inalta masura, deoarece L-a rastignit pe Mesia, pe care i L-a trimis Dumnezeu, si a strigat: „Singele Lui sa fie asupra noastra si asupra copiilor nostri!” (Matei 27.25).

Nu mai are acest popor nici o speranta acum? Aceasta problema o trateaza, dupa cum am spus deja, capitolul 11 al Epistolei catre Romani. Pe baza a ceea ce a facut acest popor, el, intr-adevar, nu mai are nici un fel de drepturi. A pierdut toate fagaduintele lui Dumnezeu legate de conditii. Si totusi, pentru ca lui Dumnezeu nu-l pare rau de darurile si de chemarea facuta (versetul 29), pentru ca Dumnezeu a chemat acest popor cu un scop anumit (slavirea lui Hristos pe pamint si binecuvintarea pamintului) si intentiile Sale de har nu pot fi zadarnicite, Israel are o speranta. Acest lucru il arata clar raspunsul dat celor doua intrebari care se pun in versetele 1 si 11 din capitolul discutat.

La prima intrebare din versetul 1, „A lepadat Dumnezeu pe poporul Sau?”, apostolul raspunde categoric, inspirat de Duhul: „Nicidecum!” Chiar si faptul ca el insusi, Pavel, a fost un israelit din saminta lui Avraam si a fost mintuit, a dovedit clar ca Dumnezeu nu Si-a lepadat de tot poporul. Nu L-a urit si el pe Hristos si a prigonit Biserica? Dar Pavel a avut parte de indurare, „ca un model” dat „celor care sint gata sa creada in El, ca sa primeasca viata vesnica” (1 Timotei 1.16). Intoarcerea sa fara asemanare este desigur si o referire profetica la intoarcerea ramasitei lui Israel la venirea Domnului in putere si in slava.

O ramasita din Israel

In indurarea Sa, Dumnezeu Si-a pastrat intotdeauna o ramasita din acest popor, chiar si in timpul de fata, datorita unei alegeri prin har (versetul 5). Acest lucru este adevarat numai referitor la poporul Israel si la nici un alt popor de pe pamint. Nu ar trebui sa ne dea de gindit acest lucru si sa ne smereasca? Ca exemplu pentru o ramasita din trecut sint dati prorocul Ilie si cei sapte mii de barbati care nu si-au plecat genunchii inaintea lui Baal. Chiar si pe vremea lui Ahab, imparatul fara Dumnezeu, El Si-a pastrat oameni care l-au fost credinciosi si nu s-au inchinat idolilor.

Intr-adevar, tot timpul a existat in acest popor o ramasita credincioasa, oricit de mult s-ar fi indepartat poporul de Dumnezeu. Asa a fost in timpul stramutarii in Babilon. Sa ne gindim la Daniel si prietenii sai aflati la curtea lui Nebucadnetar! Asa a fost pe vremea lui Ezra si a lui Neemia, cind citeva zeci de mii s-au intors in tara fagaduita. Asa a fost si pe vremea lui Maleahi, o vreme a decaderii: „Atunci cei care se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta si a ascultat; si o carte de aducere aminte a fost scrisa inaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul si cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3.16).

Si cind a venit Domnul Isus pe pamint, Dumnezeu a gasit o ramasita in Israel, care „astepta rascumpararea in Ierusalim” (vezi Luca 2.38). Zaharia si Elisabeta, pastorii de pe cimp, Simeon si Ana faceau parte din acea ramasita (Luca 1 si 2). Si in timpul de fata exista o ramasita din acest popor. La inceputul marturiei crestine au fost salvati multi credinciosi dintre iudei si adaugati Adunarii (Faptele Apostolilor 2.47). Si asa se intimpla si astazi. Iar cind Adunarea va fi rapita si, prin aceasta, va fi incheiata vremea harului, va fi pe pamint o ramasita credincioasa din poporul Israel, care, pentru ca nu se va inchina „fiarei” si chipului ei, va trece prin chinuri neinchipuite, dupa cum ne arata cartea Apocalipsei.

Faptul ca Dumnezeu a avut si va avea intotdeauna o ramasita din acest popor este deosebit de imbucurator, deoarece este o dovada a bunatatii si a credinciosiei Sale, care nu pot fi trecute cu vederea. Dar acest fapt dovedeste de asemenea foarte clar ca Dumnezeu nu Si-a lepadat poporul, chiar daca marea majoritate a cazut prada impietririi si adormirii, ca expresie a judecatii lui Dumnezeu. Prorocii Vechiului Testament au prevestit si acest lucru (versetele 8-10).

Impacarea lumii

Raspunsul la a doua intrebare, cea din versetul 11, „Au alunecat ei ca sa cada!”, este tot atit de categoric: „Nicidecum!” Aceasta vrea sa spuna: ideea ca Israel s-a poticnit ca sa fie pierdut pentru totdeauna (acesta este aici sensul de a cadea) este falsa. Intr-adevar, caderea lor a constituit prilejul pentru a aduce neamurilor mintuirea, dar aceasta cadere s-a petrecut, cum aflam aici, „ca sa faca pe Israel gelos”. Nu numai ca lepadarea lui Israel nu a fost deplina, lucru aratat de primele zece versete, ci ea a fost doar pentru un timp; acest lucru il arata textul biblic incepind cu versetul 11. Caci daca Dumnezeu, prin intoarcerea Sa spre pagini, vrea sa faca poporul Israel gelos, atunci desigur ca nu o face pentru a-i lepada pentru totdeauna. Nu, odata ii va primi din nou, ii va primi ca natiune si aceasta va fi ca „viata dintre cei morti” (versetul 15). Despre aceasta vorbesc profetii Ezechiel (capitolul 37.1-17 si 39.25-29) si Osea (capitolul 5.15 - 6.3) intr-un limbaj impresionant, plin de imagini.

Apostolul pare sa aiba in fata istoria lui Iosif. In orice caz, ea este o frumoasa ilustrare a subiectului nostru. Iosif, dupa ce a fost lepadat de fratii sai, aruncat in groapa si in temnita, a fost inaltat pe tronul lumii, a fost primul dupa faraon. Ridicarea sa a fost bogatia lumii, in timpul celor sapte ani de belsug. Si cind fratii sai, in anii de foamete, s-au intors cu parere de rau la el, a fost ca „viata din morti”. La fel va fi cind Israel, la sfirsitul zilelor, va fi reabilitat.

Toate acestea ne spun insa si noua, natiunilor, ceva peste care nu trebuie sa trecem. Caderea lui Israel este bogatia lumii, lepadarea lui, impacarea lumii (vezi versetele 12 si 15). Sintem noi suficient de multumitori pentru faptul ca Dumnezeu a folosit caderea si lepadarea lui Israel ca prilej pentru a ne oferi noua, natiunilor, bogatia harului Sau? Aceasta se intelege, de altfel, prin impacarea lumii. Spre deosebire de capitolul 5, versetul 10, Duhul Sfint nu vorbeste aici de impacare ca rod al lucrarii lui Hristos si prin aceasta de rezultatele adevarate, reale, vesnice pentru fiecare individ, ci de impacarea ca expresie a cailor lui Dumnezeu in planul Sau cu oamenii. Aici ea este rezultatul caderii lui Israel. Nici pe departe nu este vorba aici de o presupusa „impacare generala”! Aceasta este o invatatura de ratacire, care este straina intregii Scripturi si impotriva ei.

Expresia „impacarea lumii” arata o schimbare a dispensatei, o indreptare a lui Dumnezeu, in caile Sale cu oamenii, in spre natiuni, carora pina atunci nu le-a acordat nici o atentie. Lui Dumnezeu, in harul Sau, I-a facut placere sa ia caderea si esuarea lui Israel ca prilej de a oferi natiunilor, pe temelia lucrarii lui Hristos, lumina Evangheliei harului. „Caderea lor a fost o bogatie pentru lume si imputinarea lor, o bogatie pentru neamuri”. Intr-adevar, ce bogatie nemasurata a primit lumea pagina de odinioara prin lumina crestinismului! Astfel modul de a lucra al lui Dumnezeu i-a adus pe cei din rindul natiunilor intr-o pozitie privilegiata, de care este legata insa si o serioasa responsabilitate. Pentru a explica aceasta, apostolul foloseste imaginea unui maslin altoit, in care au fost altoite

ramuri salbatice. Dar sa ascultam cuvintele Sfintei Scripturi: „Iar daca cele dintii roade sint sfinte, si plamadeala este; si daca radacina este sfinta, si ramurile sint. Iar daca unele din ramuri au fost taiate si daca tu, care erai un maslin salbatic, ai fost altoit printre ele si ai fost facut partas radacinii si grasimii maslinului, nu te mindri fata de ramuri; iar daca te mindresti, sa stii ca nu tu tii radacina, ci radacina te tine pe tine. Dar vei zice: »Ramurile au fost taiate, ca sa fiu altoit eu.« Adevarat, ele au fost taiate din cauza necredintei, si tu stai in picioare prin credinta. Nu te ingimfa dar, ci teme-te! Caci daca Dumnezeu n-a crutat ramurile firesti, nu te va cruta nici pe tine. Vezi deci bunatatea si asprimea lui Dumne-zeu: asprime fata de cei ce au cazut si buna-tate fata de tine, daca ramii in bunatatea aceasta; altfel vei fi taiat si tu. Si chiar ei, daca nu staruie in necredinta, vor fi altoiti, caci Dumnezeu poate sa-i altoiasca iarasi. Fiindca, daca tu, care ai fost taiat dintr-un maslin care din fire este salbatic si, impotriva firii, ai fost altoit intr-un maslin bun, cu cit mai mult acestia care sint ramuri firesti vor fi altoiti in chiar maslinul lor? Fratilor, pentru ca sa nu va socotiti singuri intelepti, nu vreau sa nu stiti taina aceasta: o parte din Israel a cazut intr-o impietrire, care va tine pina va intra plinatatea neamurilor. Si in felul acesta tot Israelul va fi mintuit" (Romani 11.16-26).

Radacina

Pentru a intelege ce inseamna maslinul altoit este bine sa ne intrebam intii cine sau ce este radacina. De la radacina maslinul isi primeste hrana si grasimea. Este Hristos radacina? Sau este Avraam? Ne apropiem de rezolvarea acestei intrebari, daca privim mai indeaproape ce se spune despre ramuri.

Despre unele ramuri, nu despre toate, auzim ca au ramas in legatura cu radacina. Ele au fost, prin natura lor, parte a maslinului. Dar apoi auzim si despre altfel de ramuri, care, in ciuda faptului ca prin natura lor faceau parte din maslin, au fost taiate; daca Dumnezeu ar vrea, ele vor fi din nou altoite in maslinul lor. Intre timp s-a mai intimplat si altceva: ramuri ale unui maslin salbatic au fost altoite printre ramurile naturale. Acestea au acum parte, impreuna cu ramurile care au ramas in legatura cu maslinul, de radacina si grasimea maslinului.

Dar Hristos nu poate fi radacina maslinului. Nimeni nu este in mod natural in legatura cu El. Acest lucru este absolut imposibil. El insusi a spus: „Adevarat, adevarat va spun ca, daca grauntele de griu care a cazut pe pamint nu moare, ramine singur; dar, daca moare, aduce multa roada" (Ioan 12.24).

Pe linga aceasta, Domnul Isus vorbeste in Ioan 15 despre Sine ca adevarata Vita si despre ucenicii Sai ca mladite. Cei care L-au recunoscut ca Mesia pe pamint au fost mladite ale vitei. Iata ce este important pentru discutia noastra: despre mladitele care nu aduc roada (adica ucenicii care erau doar intr-o legatura exterioara cu El, care il marturiseau doar, fara a avea intr-adevar viata), se spune ca vor fi „taiate" (versetul 2), dar nu se face nici cea mai mica aluzie la faptul ca ar fi altoite din nou. Din contra: ele sint aruncate in foc si ard (vezi in Ioan 15.6)!

Nu, Hristos nu este radacina, El este Vita. Dar nu poate fi Avraam radacina? Nu cu el sint in legatura in mod natural, cei care pe drept sint numiti ramuri firesti (versetele 21 si 24)? Nu sint copiii lui Israel urmasii lui? Totul pledeaza pentru aceasta. Maslinul este numit maslinul lor (versetul 24). Paginii nu au avut parte la acest maslin altoit, ale carui ramuri firesti sint israelitii. De aceea recunoastem cu

usurinta in maslinul salbatic o imagine a natiunilor, care erau in afara maslinului altoit.

Pomul fagaduintei

Maslinul altoit care produce ulei si a carui frunza nu se vestejeste este in sine insusi o imagine a binecuvintarii, dar el nu este in mod direct o imagine a lui Israel; despre aceasta vorbesc mai mult ramurile sale firesti. Dar lui Avraam, radacina, i-au fost date fagaduinte: „Te voi face sa devii un neam mare si te voi binecuvinta ...si toate familiile pamintului vor fi binecuvintate in tine” (Geneza 12.2-3). Si Galateni 3, versetul 14 ne spune: „pentru ca binecuvintarea lui Avraam sa vina peste neamuri, in Hristos Isus ...”. Putem spune deci: oriunde se intind fagaduintele de binecuvintare pe care le-a dat Dumnezeu lui Avraam, acolo este maslinul altoit. Sau altfel spus, maslinul altoit este un simbol al posesiunii fagaduintelor si al marturiei lui Dumnezeu pe pamint. El ne arata „lantul neintrerupt al celor care au parte de fagaduinte in aceasta lume”. Astfel, el este pomul fagaduintei. El arata linia fagaduintei care merge de la Avraam la Hristos si continua pina la venirea Sa pentru a instaura imparatia pacii pe pamint.

Dupa aceasta „pregatire”, sa mai privim odata aliniatul citat din Romani 11 referitor la maslin si vom ramine uimiti de cit de natural si de logic se incadreaza invataturile continute in linia generala a capitolului si de exactitatea cu care adevaresc ele ceea ce am vazut deja.

Radacina, Avraam, era sfinta, adica pusa deoparte pentru Dumnezeu. Si ramurile, urmasii sai firesti, au fost un popor pus deoparte pentru Dumnezeu. In acest sens si ei au fost sfinti, insa nu dupa firea (natura) lor, ci prin pozitia lor exterioara. Dar, in majoritatea lor, nu au corespuns pozitiei in care i-a asezat Dumnezeu (1 Corinteni 10.5) si El a trebuit sa taie din ramurile maslinului altoit. Versetul 20 ne invata ca „din pricina necredintei” s-a intimplat aceasta. Dar numai unele ramuri au fost taiate. O parte a ramas in maslin, in posesia fagaduintelor - ramasita despre care s-a vorbit in primele sapte versete si care acolo a fost numita aleasa. In harul Sau, Dumnezeu a avut intentia sa introduca natiunile in linia fagaduintelor pentru pamint. Astfel a luat ramuri de la maslinul salbatic, ramuri care nu erau, ca Israel, intr-o legatura naturala (fireasca) cu radacina, cu tatal celor credinciosi si i-a altoit „impotriva firii” (harul de fapt este intotdeauna impotriva firii), printre ramurile maslinului altoit. Astfel si cei dintre natiuni au devenit partasi radacinii si grasimii maslinului.

Responsabilitati

Aici vrem sa facem un scurt popas in trecerea noastra fugitiva peste imaginea profetica, pentru a medita putin la ea. Ajungind la prezentarea figurativa a timpului de astazi, a dispensatiei harului, pare necesara introducerea unor consideratii de principiu pentru a intelege corect imaginea, inainte de a ne continua „zborul”.

A fi asezat intr-o pozitie privilegiata include neaparat si responsabilitate, anume aceea de a corespunde practic privilegiilor acordate. Dar a fi intr-o pozitie privilegiata si a avea responsabilitate nu include neaparat ca fiecare sa aiba viata din Dumnezeu. Acest lucru adesea nu se intelege si nu se deosebeste corect. Israel a facut parte din maslin, a posedat fagaduinte minuna-te si totusi marea majoritate a poporului a fost necredincioasa. A face parte din maslin nu inseamna nici-decum a sta in legatura vie cu Dumnezeu. Desigur, Dumnezeu este indelung rabdator si, in indelunga Sa

rabdare, a suportat mult timp aceasta stare, pentru a-i pune la incercare. Dar in final a intervenit cu judecata si a taiat unele ramuri.

In schimb, a adus acum oameni dintre pagini in locul binecuvintarilor pamintesti, deschizindu-le stavilarele harului Sau si lasind sa li se vesteasca Evanghelia. Acele natiuni care au recunoscut si recunosc crestinismul, deci neaga a fi mahomedani, iudei sau altceva de felul acesta, cel putin aparent, sint raspunzatori pentru ceea ce le-a incredintat Dumnezeu. Despre aceasta vorbeste altoirea in maslin. Dar aceasta nu inseamna ca toti sint intr-adevar nascuti din nou si sint adevarati copii ai lui Dumnezeu. Desigur ca astazi fac parte din maslin si cei care formeaza adevarata Biserica a lui Dumnezeu, dar nu numai acestia. Toti crestinii botezati, toti care recunosc chiar si numai in aparenta crestinismul si prin su-punerea la botezul crestin neaga a fi iudei sau pagini, fac parte din maslin. Ei se afla in locul binecuvintarii si al privilegiilor, au devenit partasi grasimii maslinului.

Deci nu este vorba aici de Adunarea lui Dumnezeu, ci este o chestiune a recunoasterii, a posedarii fagaduintelor si a marturiei lui Dumnezeu aici, pe pamint. Si cine il recunoaste pe Hristos se afla cu numele pe principiul credintei. Dar aceasta presupune responsabilitatea de a trai conform acestui principiu. Au corespuns crestinii, ramurile salbatice altoite in maslin, acestei responsabilitati? Traiesc ei dupa principiul credintei? Daca Dumnezeu n-a crutat ramurile firesti, pe israelitii necredinciosi, va cruta atunci crestinismul necredincios, care are o responsabilitate cu mult mai mare?

De aceea se vorbeste si in legatura cu el de posibilitatea unei taieri. Din Trupul lui Hristos niciodata nu va fi taiat nici un madular, din maslin insa se taie ramuri; si acest lucru s-a intimplat deja cu Israel, in multimea sa. De aceea, cit de serioase sint avertizarile pentru cei dintre natiuni, sa nu se faleasca si sa nu se ingimfe! Caci, daca nu ramin in bunatatea lui Dumnezeu, vor fi taiati si ei. Astfel, acest loc nu vorbeste nicidecum faptul ca cei credinciosi, in final, totusi s-ar putea pierde, ci despre faptul ca acei crestinii care recunosc adevarul, insa fara a avea viata din Dumnezeu, sint indepartati fara putinta de intoarcere in sfera binecuvintarilor, in care au fost adusi prin bunatatea si grija lui Dumnezeu. Sa ne amintim: pentru ei nu mai exista altoire! Cu Israel lucrurile stau altfel. Concluzionind aceste invataturi principiale, putem preciza ca in aceasta imagine nu este vorba de binecuvintarile duhovnesti ale fiecarui credincios in parte, ci de caile lui Dumnezeu cu oamenii, cum a dat la o parte Israelul ca popor si S-a intors catre natiuni; si este vorba de responsabilitatea acelora care au venit in locul binecuvintarii si al fagaduintelor pamintesti.

Si cu aceasta dorim sa conducem spre sfirsit zborul nostru deasupra scenei profetice. Daca Dumnezeu nu a crutat ramurile firesti, nu le va cruta nici pe cele altoite impotriva firii. Ca El va taia pe acei adepti crestinii lipsiti de viata ,care nu au corespuns responsabilitatii lor, nu este spus aici in mod direct. Alte locuri insa arata aceasta (de exemplu Matei 24.45 - 25.30). Cind adevarata Adunare va fi deja in cer, Domnul Isus va varsa din gura Sa "marturia crestina in ultima ei faza, negasind-o „nici rece nici in clocot" (Apocalipsa 3.16).

Altoirea din nou a lui Israel

Maslinul va continua sa existe si taierea recunoasterii crestine cazute va netezi drumul pentru realtoirea lui Israel. Iar dupa cum crestinismul nu a ramas in credin-ta (si mai putem pune la indoiala

acest lucru, cind vedem starea lui de astazi?), tot astfel Israelul nu va ramine in necredinta. Ramurile firesti vor fi altoite din nou in maslinul lor, „caci Dumnezeu poate sa-i altoiasca iarasi”. Si deodata, apostolul lasa deoparte limbajul metaforic si vorbeste direct si deschis despre viitorul lui Israel: „Fratilor, pentru ca sa nu va socotiti singuri intelepti, nu vreau sa nu stiti taina aceasta: o parte din Israel a cazut intr-o impietritie, care va tine pina va intra plinatatea neamurilor. Si in felul acesta tot Israelul va fi mintuit...” (versetele 25-26).

Timpul de astazi, vremea harului, se caracterizeaza prin aceea ca o parte din Israel - tocmai cu exceptia ramasitei existente - a cunoscut o impietritie; acest fapt nu va ramine insa asa. Cind va fi intrat numarul deplin al natiunilor, adica numarul celor care se lasa mintuiti din rindul popoarelor pamintului, formind Adunarea lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, dupa rapirea celor credinciosi din vremea de acum (1 Tesaloniceni 4.17), Se va intoarce din nou spre Israel si va relua legaturile cu el. „Salvatorul va veni din Sion si va indeparta nelegiuirile de la Iacov” (versetul 26). Aceasta se va intimpla cind Domnul Isus va veni cu putere si cu o mare slava, in chip vazut din cer pe pamint (citeste in Matei 24.27-31; Apocalipsa 19.11). „Si in felul acesta tot Israelul va fi mintuit.”

Expresia tot Israelul nu spune ca fiecare israelit in parte, care va trai in timpul acela, va fi mintuit; noi stim ca partea majoritara a poporului va fi necredincioasa, se va inchina lui Antihrist si va pieri in judecata. Nu, aceasta expresie spune ca Israelul, ca intreg, ca natiune, va fi mintuit. Astazi lucurile stau altfel: Domnul mintuieste persoane individuale din lume si le adauga Adunarii. Am atras deja atentia asupra capitolului 2 din Faptele Apostolilor, versetul 47. Atunci insa Israelul, in intregul sau, va fi mintuit. Si totusi este vorba in sens absolut doar de o ramasita care va fi mintuita; citim in capitolul 9, versetul 27: „Chiar daca numarul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul marii, numai ramasita va fi mintuita.” Din „intregul Israel”, „numai ramasita” va fi mintuita! Aceasta dezvaluie un princi-piu pe care il vom relua la sfirsitul cartii: in ochii lui Dumnezeu ramasita tine locul intregului popor. Cu aceasta Dumnezeu pune in legatura toate drepturile si indatoririle.

Si un alt subiect, care nu rareori este confundat sau amestecat cu Adunarea lui Dumnezeu, va fi reluat tot mai tirziu - Noul Legamint, pe baza caruia, Dumnezeu isi va binecuvinta din nou poporul pamintesc.

Fata de Evanghelie, israelitii sint inca vrajmasi. Aceasta este spre binele nostru, ne spune versetul 28, permitindu-ne noua sa intram sub gratiere. Cu toate acestea, Dumnezeu inca ii iubeste, datorita stramosilor lor. Nu, El nu Si-a lepadat poporul, de aceea Israel va capata indurare (versetul 31). Lui Dumnezeu nu-l pare rau de darurile harului Sau (despre care este vorba in capitolul 9, versetele 4 si 5) si nici de chemarea Sa (despre care este vorba de asemenea in capitolul 9, versetul. El vrea sa binecuvinteze fapatura pacatoasa si El va implini ceea ce are de la inceput in inima Sa. Ultimele versete spun cu o claritate deosebita ca aceasta se poate face numai pe temeiul harului Sau nemarginit.

Nu putem intelege bine, dupa toate aceste ginduri si cai minunate ale lui Dumnezeu, de ce apostolul, la sfirsitul capitolului 11 si cu aceasta la sfirsitul acestei parti a Epistolei catre Romani, izbucneste intr-o cinstare de lauda despre intelepciunea si cunoasterea lui Dumnezeu? „Caci din El, prin El si pentru El sint toate.” Din inima, fiecare suflet credincios va participa la cinstarea de lauda pentru

Dumnezeu: A Lui sa fie slava in veci! Amin.

Capitolul 3 - Adunarea ca Trup al lui Hristos

Daca in capitolul intii am reusit - asa sper cel putin - sa dobandim o anumita privire de ansamblu asupra felului de a lucra al lui Dumnezeu in diferitele dispensatii, asupra originii, esentei si a menirii Adunarii lui Dumnezeu, as dori ca, inainte de a ne opri la stringerea laolalta a Adunarii, sa privim mai indeaproape caracterele diferite ale Adunarii, asa cum le prezinta Sfinta Scriptura, cu ajutorul a patru simboluri.

Daca Dumnezeu foloseste imagini pentru a ne prezenta clar gindurile Sale, atunci aceste imagini sint, fata de comparatiile noastre, foarte precise si nimerite, pline de intelepciune dumnezeiasca si care nu „schiopateaza”. Noi insa ar trebui sa nu amestecam diferitele imagini pe care Dumnezeu le da despre acelasi lucru pentru a ne da invataturi diferite, cum din nefericire facem deseori! Un trup nu este o casa, o lumina nu este o mireasa! Este aceeaasi Adunare, dar prezentata de fiecare data sub alt aspect. Astfel Scriptura nu vorbeste de madulare ale unei biserici sau ale Bisericii, ci de madulare ale Trupului lui Hristos.

Sa luam inca un exemplu pentru a face mai clara aceasta problema, deoarece unii cred ca, daca Aduna-rea este Trupul lui Hristos, nu poate fi in acelasi timp si Mireasa lui Hristos. Cel credincios este desemnat in Sfinta Scriptura prin diferite nume: el este un copil al lui Dumnezeu, un fiu al lui Dumnezeu, un sfint, un ucenic al Domnului etc. Dar copil nu este acelasi lucru cu fiu, un sfint nu este acelasi lucru cu un ucenic. Poate fi vorba de aceeaasi persoana, dar caracterul ei este de fiecare data altul. Pentru a recunoaste privilegiile si responsabilitatile acestei persoane, este necesar a intelege pozitia in care o vede Dumnezeu. Tot asa este cu Adunarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a adus-o in diverse relatii cu Sine si cu Fiul Sau, iar pentru a ne face sa intelegem aceste relatii duhovnicesti, El foloseste diferite simboluri sau denumiri metaforice.

Intr-o multime de locuri din epistolele nou-testamentale, Adunarea ne este prezentata ca Trup al lui Hristos. Cu ajutorul imaginii corpului uman, Duhul Sfint doreste sa trezeasca in noi ideea unei unitati si a unei legaturi strinse. Ce este trupul nostru in domeniul firesc? In general intelegem prin acesta fiecare parte care nu este capul nostru; nu ne putem imagina un corp fara cap, dupa cum nu ne putem imagina nici un cap fara corp. In imaginea Trupului lui Hristos ne este prezentata Adunarea in legatura ei dumnezeiasca, in minunata ei unitate cu Hristos, Capul din cer. Acest lucru l-am vazut atunci cind ne-am oprit la Efeseni 2.

Prin ce nu este format Trupul

Prin ce s-a format Trupul lui Hristos? Uneori, pentru a explica un lucru, este foarte util a lamuri ce nu este acel lucru, de aceea sa ne gindim prin ce nu se obtine aceasta unitate, fapt care ne-ar aduce lumina in problema pe care o tratam!

- Nu prin credinta personala a omului. Desigur, credinta este o conditie indispensabila pentru a avea parte de aceasta binecuvintare, dar cre-dinta este conform caracterului sau, un lucru personal si nu

uneste. Credinta a existat, dupa cum am vazut, si in epoci anterioare, dar Trupul lui Hristos nu a existat.

- Nu prin primirea vietii noi. Viata dumnezeiasca au avut si credinciosii din Vechiul Testament, de asemenea ucenicii Domnului, inaintea mortii si a invierii Sale. Si totusi in acea vreme inca nu exista Adunarea lui Dumnezeu, Trupul lui Hristos.

- Nu prin intruparea lui Hristos (ca om). Este o idee cu totul gresita ca Domnul Isus, prin intruparea Sa, S-a facut una, s-a legat cu omenirea cazuta in pacat. Ca Om pe acest pamint a fost, cum se arata in Ioan 12.24, adevaratul bob de griu, si ca atare singur: El nu S-a facut una cu noi in starea noastra decazuta.

Conditii dumnezeiesti pentru formarea Trupului

Inainte ca Adunarea sa poata exista, Domnul Isus trebuia sa guste moartea, bobul de griu trebuia sa cada pe pamint si sa moara. Prin invierea lui Isus Hristos dintre cei morti, Dumnezeu confirma ca a fost satis-facut pe deplin prin lucrarea Fiului Sau. In timpul urmatoarelor patruzeci de zile, in care Domnul S-a prezentat alor Sai prin multe semne sigure ca este viu, fiind vazut de ei si vorbind despre lucruri privitoare la imparatia lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 1.3), Duhul Sfint inca nu era pe pamint; citim in Ioan 7.39: "caci Duhul Sfint inca nu era, fiindca Isus nu fusese inca slavit". Abia cind Domnul Isus a fost primit in cer si a fost incununat cu cinste si cu slava, s-a implinit fagaduinta Tatalui, Duhul Sfint a fost trimis peste ai Sai. Dupa cum am vazut, aceasta s-a petrecut in ziua Cincizecimii. A fost ora de nastere a Adunarii: prin coborirea Duhului Sfint s-a constituit Trupul lui Hristos, aceasta minunata unitate, despre care citim la 1 Corinteni 12, versetul 13.

Daca vorbim despre conditiile necesare pentru formarea Trupului si constatam, inainte de toate, ca numai prin intruparea lui Hristos, oricit de neinteles ar fi aceasta, nu s-a putut forma Trupul, atunci mai adaugam ca intruparea Domnului nostru a fost, bineinteles, una dintre conditiile esentiale: daca ar fi ramas in slava Sa ca Dumnezeu, niciodata nu ar fi putut exista o unire cu El.

Botezul cu Duhul Sfint a fost cel care (potrivit invataturii din 1 Corinteni 12) i-a unit pe cei credinciosi intr-un Trup. Sa recapitulam pe scurt cele amintite pina acum:

- Nu putea sa existe un Trup inainte ca Hristos, Capul, sa fie in cer.

- Adunarea nu putea sa aiba un inceput inainte de a avea loc botezul cu Duhul Sfint in ziua Cincizecimii.

Mentionarea in patru epistole

In Faptele Apostolilor, in relatarea inspirata despre Biserica de la inceput, nu gasim inca invatatura despre Trupul lui Hristos, inasa intilnim faptul in sine. in capi-tolul 9 inasa, cind Isus se arata lui Saul, remarcam o pretioasa aluzie la acest minunat adevar: in cuvintele „Saule, Saule, pentru ce Ma prigonesti?" (El nu spune: „De ce Imi prigonesti ucenicii?" compara cu Faptele Apostolilor 9.4), Domnul Se face in chip minunat una cu ai Sai Prigonind pe poporul Sau, Saul Il prigonea pe Domnul

Insusi. Prin forma intrebarii Sale, El face aluzie la adevarul ca cei credinciosi ai Sai de pe pamint sint o parte din El insusi.

Invatatura despre Adunare ca Trup al lui Hristos ne este data in patru epistole ale lui Pavel din Noul Testament: in Epistola catre Romani, in intia epistola catre Corinteni si in epistolele catre Efeseni si Coloseni. Pe cind in epistola catre Efeseni vedem Adunarea in rostul ei vesnic, dupa hotarirea lui Dumnezeu si cu aceasta, pozitia ei slavita in Hristos, in epistola catre Coloseni este prezentata mai mult slava Capului in cer. Este voia lui Dumnezeu ca splendorile morale ale Capului sa fie prezentate in Trup aici pe pamint, in timpul de fata. De aceea apostolul descrie slava acestei „taine” cu remarcabila expresie care este totodata cuvintul cheie pentru intreaga epistola: „Hristos in voi, nadejdea slavei” (capitolul 1.27). Prima mentionare a Trupului lui Hristos se afla la Romani 12.4-5, mentiune catre care vrem sa ne intoarcem putin: „Caci, dupa cum in trup avem mai multe madulare si madularele n-au toate aceeasi lucrare, tot asa si noi, fiind multi, sintem un singur Trup in Hristos si fiecare in parte madulare unii altora.” (Romani 12.4-5)

O imagine usor de inteles! Dupa cum noi avem in corpul nostru omenesc mai multe madulare care formeaza impreuna un trup, tot asa noi, ca oameni credinciosi, sintem madulare unii altora, dar formam impreuna acel singur Trup in Hristos. Noi - aceasta ii are in vedere pe toti crestinii adevarati. Si dupa cum madularele trupului nostru firesc indeplinesc diverse lucrari si functii, tot astfel si madularele Trupului lui Hristos au de indeplinit diferite lucrari. La acest punct important ne vom referi intr-un capitol viitor, cind ne vom ocupa de darurile pe care le-a dat Domnul „oamenilor”, Adunarii Sale (Efeseni 4.8).

Legatura credinciosilor intre ei este ideea dominanta a acestui loc din Epistola catre Romani: eu nu pot sa ma descurc fara tine si nici tu fara mine. Ceea ce ne uneste nu este o invatatura sau o oarecare marturie de credinta, ci Duhul Sfint, dupa cum vom vedea indata.

Botezati ca sa alcatuim un singur Trup

In 1 Corinteni 12.12-13, intilnim pentru a doua oara in aceasta epistola adevarul despre acest singur Trup, dupa ce in capitolul 10 este amintita pe scurt in legatura cu Masa Domnului: „Caci, dupa cum trupul este unul si are multe madulare, dar toate madularele trupu-lui, macar ca sint mai multe, sint un singur trup, tot asa este si Hristos. Caci printr-un singur Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12.12-13)

Pentru a prezenta unitatea credinciosilor, cu toata diversitatea si varietatea lor personala, apostolul Pavel foloseste aici din nou imaginea corpului uman. Dupa cum trupul firesc. in ciuda faptului ca este format din madulare multe si variate, formeaza un organism legat, tot astfel si Adunarea este un intreg armonios, o unitate organica si innobilata cu diverse daruri, pe care Duhul le imparte dupa cum voieste. Asupra acestor daruri vom zabovi intr-un capitol viitor. Atit de strinsa este legatura dintre Cap si Trup, incit Hristos si Adunarea poarta un singur nume: „Hristos” („tot asa este si Hristos”). Noi nu am fi indraznit sa exprimam astfel acest lucru, ci am fi spus. cu siguranta: „tot asa este si Adunarea”. Minunat har al lui Dumnezeu! Dumnezeu priveste pe Hristos si Adunarea ca pe

un om tainic, ca-re, desi are multe madulare, este in mod desavirsit una. Adunarea este facuta una cu El si aceasta pentru ca „printr-un singur Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh". In acest Trup au luat sfirsit toate deosebirile religioase si sociale; Hristos este „totul si in toti" (Coloseni 3.11).

A fi botezat intr-un Duh (sau in puterea unui Duh) nu inseamna a primi viata dumnezeiasca. Acest botez nu este daruit, dupa cum am vazut deja, unor necre-dinciosi morti, ci acelora care sint deja inviati. Duhul Sfint, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pamint in ziua Cincizecimii, ca raspuns la lucrarea implinita a Fiului Sau. i-a unit pe credinciosii adevarati cu Hristos in slava si pe credinciosi intre ei. Ce i-a facut deci pe credinciosi madulare in Trupul lui Hristos? Botezul cu Duhul Sfint! Nicidecum botezul in apa; acesta este un lucru pur personal („fiecare din voi sa fie botezat": Faptele Apostolilor 2.38), el este o ingropare ce are loc in moartea lui Hristos (Romani 6.2-3).

Exista vreo diferenta intre „am fost botezati de un singur Duh intr-un singur Trup" si „am fost adaptati dintr-un singur Duh"? Ce inseamna aceste expresii? Indraznesc sa dau urmatoarea explicatie referitor la ce inseamna aceste expresii. „De un singur Duh" arata clar influenta dumnezeiasca, puterea aflata in actiune in lucrarea tainica, care este „botezul cu Duh Sfint" (desi Duhul Sfint este, bineinteles, in mod absolut Dumne-zeu, o Persoana a Dumnezeirii). „Ca sa alcatuim un singur Trup" arata in schimb rezultatul care trebuia obtinut si care s-a obtinut. „Am fost adaptati dintr-un singur Duh " mi se pare ca arata calea (felul si modalita-tea) prin care a fost obtinut acest rezultat. Cuvintul gre-cesc potizo inseamna a adapa, a da de baut. Propozitia „Si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh" spune deci: noi toti am fost condusi ca sa bem acel singur Duh, Duhul Sfint. Cred ca nu este vorba doar de o insufletire, de una si aceeaasi convingere, ci presupun ca este vorba de primirea personala a Duhului Sfint. Poate fi o aluzie la Ioan 7.37-39, versete de care ne-am ocupat deja. Acolo rezultatul era ca riuri de apa vie vor curge din trupul fiecaruia. Aici rezultatul este ca fiecare credincios in parte, prin primirea personala a Duhului Sfint, va fi adaugat acelui singur Trup, Trupul lui Hristos.

Versetul 13 din 1 Corinteni 12 este o afirmatie absoluta facuta la timpul trecut si desemneaza un proces incheiat in trecut: „Caci printr-un singur Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur Trup ... si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh." Aceasta ma conduce la observatia ca nu in fiecare zi exista din nou un botez cu Duh. Trupul nu este alcatuit intotdeauna din nou. Domnul Isus a vorbit despre aceasta in Faptele Apostolilor 1.5, iar faptul in sine s-a petrecut in ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2). La inceput doar credinciosii dintre iudei au format Adunarea. in Faptele Apostolilor 8 si 10 sint introdusi apoi credinciosii dintre samariteni si dintre natiuni. Trupul lui Hristos si-a obti-nut forma intentionata si deplina abia atunci cind si credinciosii dintre natiuni au fost introdusi in acest intreg. De aceea spune apostolul: „fie iudei, fie greci". Dar aceasta adaugare de mai tirziu niciodata nu este numita in Sfinta Scriptura „botezul cu Duhul Sfint", ci pecetluire si ungere (citeste in 2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; 4.30; 1 Ioan 2.20). Credinciosul care se bazeaza astazi, in vremea harului, prin credinta, pe lucrarea lui Hristos, primeste in mod personal Duhul Sfint, fiind pecetluit sau uns cu El. Este acelasi Duh Sfint; si prin faptul ca Dumnezeu Duhul Sfint locuieste acum in trupul celui credincios ca intr-un templu (1 Corinteni 6.19), acesta devine un madular al Trupu-lui lui Hristos. Privilegiu nemasurat!

Faptul ca Scriptura evita folosirea expresiei botezul cu Duhul Sfint pentru adaugarea si a altora, personal, dupa ziua Cincizecimii, se poate vedea in citeva exemple din cartea Faptele Apostolilor:

„»Pocaiti-va«, le-a zis Petru, »si fiecare din voi sa fie botezat in Numele lui Isus Hristos, spre iertarea pacatelor voastre; si veti primi darul Sfintului Duh«" (citeste in Faptele Apostolilor 2.38).

„Acestia s-au coborit si s-au rugat pentru ei ca sa primeasca Duh Sfint. Caci nu se coborise inca peste nici unul dintre ei, ci fusesera numai botezati pentru Numele Domnului Isus" (capitolul 8.15-16).

„In timp ce Petru spunea cuvintele acestea, Duhul Sfint S-a coborit peste toti cei ce ascultau Cuvintul" (capitolul 10.44).

„Aici a intilnit citiva ucenici si le-a zis: »Ati primit voi Duh Sfint cind ati crezut?« ... Cind si-a pus Pavel miinile peste ei, Duhul Sfint a venit peste ei" (capitolul 19.1, 2, 6).

Am incercat sa arat ca botezul cu Duhul Sfint a fost un eveniment unic, prin care a fost constituit Trupul lui Hristos pe pamint, si ca toti credinciosii, din toate timpurile urmatoare, au parte de aceasta binecuvintare, prin primirea personala a Duhului Sfint. Poate este necesara, pentru continuarea explicatiei, adaugarea unei imagini pe care a folosit-o in acest scop un slujitor al lui Dumnezeu, care nu de mult a plecat acasa.

Sa ne imaginam o frumoasa zi de vara, fara vint si un lac linistit. Pe malul lacului creste trestie, destul de deasa, astfel ca unele fire patrund pina la mijlocul lacu-lui. Sa aruncam acum o pietricica in mijlocul lacului. Aceasta se scufunda, iar pe suprafata apei ia nastere un val care se intinde in mod concentric. Aruncarea acestei pietre poate sa corespunda zilei Cincizecimii, iar valul, la inceput mic, simbolizeaza mica ceata din odaia de sus, pe cei o suta douazeci.

Sa ne intoarcem la imagine: cercul insa se largeste repede si ajunge la trestie, pe care o cuprinde. Si in timp ce valurile concentrice se intind tot mai mult si ajung la mal, cuprind tot mai multe plante si in final pe toate. Tot astfel, fiecare suflet salvat prin credinta in Hristos si pecetluit cu Duhul Sfint este introdus in botezul Duhului Sfint. Nu este de fiecare data un botez nou, dar toti cei pecetluiti au parte de aceasta binecuvintare, fac parte din aceeasi unitate minunata.

Trupul lui Hristos sub aspectul sau temporar

Acum este timpul sa aratam ca adevarul despre Trupul lui Hristos ne este prezentat in Scriptura sub trei aspecte: unul temporar, unul local si unul vesnic.

Din cercetarea capitolului 12 din 1 Corinteni am invatat deja ca toti credinciosii impreuna formeaza Trupul lui Hristos; dar acum fac o completare importanta: toti credinciosii care traiesc pe pamint intr-un anumit timp, intre ziua Cincizecimii si rapire. Dupa felul de exprimare al apostolului din 1 Corinteni 12, nu reiese gindul ca o parte a Trupului este in cer si alta pe pamint. Ca el se gindeste numai la credinciosii in viata si nu la cei plecati acasa, in Paradis, o dovedeste clar expresia din versetul 26: „Si daca un madular sufera, toate madularele sufera impreuna cu el ...", deoarece in cer

nu mai suferă nici un madular. Cei adormiți nu fac parte din Trupul lui Hristos pe pământ, tot astfel cum recruții concediați sau rezervisti nu fac parte din trupa activă. Trupul care, după cum ne amintim, a fost Templul Duhului Sfânt, este acum în mormint și cade pradă putrezirii. Prin locuirea Duhului Sfânt în trupul celui credincios, acesta a devenit un madular al Trupului lui Hristos, dar acum acest cort este „desfacut” (2 Corinteni 5.1)

[În nici un moment al existenței sale pe pământ. Trupului lui Hristos nu-i lipsește nici un madular. Un trup incomplet, adică mutilat, nu face parte din învățătura Scripturii despre Adunarea lui Dumnezeu. De aceea să nu ne rugăm ca Domnul să mai „adauge madulare” Trupului Său. Trupul este, în ce privește madularele sale, după gândul lui Dumnezeu, intact și complet. Ca el însă crește cu creșterea pe care i-o dă Dumnezeu și la anumite prilejuri acționează, este în mod evident învățătura Scripturii. Aceste două lucruri însă nu le-ar putea face dacă i-ar lipsi unele madulare. De aceea nu este lipsit de importanță faptul că Scriptura vorbește numai atunci de madularele Trupului, de încheieturi și legături, când Trupul este prezentat ca întreg, existând pe pământ:

„... să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos. Din El, tot Trupul, bine alcatuit și strins legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.15-16).

„Netinându-se strins de Capul, din care tot Trupul, hrănit și strins unit, prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu” (Coloseni 2.19).]

Bineînțeles că toți cei adormiți din vremea harului, care astăzi de asemenea sînt „în rezervă”, vor fi cu toții prezenți în ziua „mobilizării generale”, Când Domnul Isus va reveni pentru rapirea Miresei, atunci toți vor face parte din Trupul lui Hristos sub aspectul său vesnic. Dar când este prezentat Trupul lui Hristos pe pământ, atunci cei adormiți nu fac parte din el.

Acest mod de a privi Trupul l-am putea numi deci aspectul său temporar. El ne arată ce este Trupul lui Hristos și cum trebuie să-l reprezinte credincioșii în aceste vremuri. Acest aspect este important nu numai în ceea ce privește plinătatea Trupului lui Hristos în fiecare moment al existenței sale pe pământ, ci și într-o perspectivă care atinge puternic și viața de legătură frățească: Scriptura nu cunoaște adunări locale independente unele de altele. Ca există adunări locale, de acest fapt ne vom ocupa îndată; ele însă nu sînt independente unele de altele, deoarece toate formează împreună acel unic Trup al lui Hristos pe pământ. Indiferent unde pe pământ Trupul își găsește o expresie vizibilă (acesta este un alt aspect), el crește cu creșterea lui Dumnezeu. Toți credincioșii în viața aparțin acestui Trup al lui Hristos. Acest Trup crește prin aceea că fiecare credincios în parte în calitate de legătură și încheietură împlinește funcțiile care îi sînt transmise de Cap. Aici nici un madular nu poate spune despre celălalt: „N-am trebuință de tine”. Eu nu mă pot descurca fără tine și tu nu te poți descurca fără mine. Și chiar dacă tu ai locui la Polul Nord și eu la Polul Sud, aceasta nu schimbă cu nimic acest principiu - atît de mult sîntem un Trup în Hristos. Aceasta a fost și învățătura din 1 Corinteni 12. Și dacă un madular nu poate spune despre celălalt: „N-am trebuință de tine” (vezi 1 Corinteni 12.21). cu cit mai puțin poate spune atunci o adunare locală despre alta, că nu are trebuință de ea!

Independenta nu este niciodata un principiu dumnezeiesc. In calitate de madulare. Dumnezeu ne-a facut dependenti de Hristos, Capul Trupului si ne-a facut dependenti si unul de celalalt. Nici in rinduiala creatiei lui Dumnezeu nu stapineste niciodata principiul independentei, din moment ce El ne-a dat tuturor viata, suflarea si toate lucrurile (Faptele Apostolilor 17.25). A pretinde independenta in lucrurile duhovnicesti, in ultima instanta nu este altceva decit liberalism si incapatinare.

Ca o „adunare locala” ar putea actiona conform altor principii decit alta adunare este un fapt care nu se potriveste deloc cu gindurile si cu duhul Sfintei Scrip-turi. Daca apostolul Pavel a fost folosit de Dumnezeu pentru a arata rinduiala in Adunare (si acesta este cazul in prima epistola catre Corinteni), atunci el nu scrie numai catre Biserica lui Dumnezeu care este in Corint, ci si tuturor care cheama in vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor si al nostru (citeste in 1 Corinteni 1.2). Ce le-a scris credinciosilor din Corint este valabil in aceeasi masura pentru fiecare dintre aceia care Il recunosc pe Hristos ca Domn, indiferent de adunarea locala de care apartin. Cind apostolul l-a trimis pe Timotei, copilul sau preaiubit, la corinteni, ca sa le aduca aminte de caile sale in Hristos, atunci el adauga: „cum invat eu pretutindeni, in toate bisericile” (capitolul 4.17). Cind el le vorbeste in capitolul 7 despre relatia dintre barbat si femeie, isi incheie inva-taturile legate de acest subiect cu cuvintele: „Incolo, fiecare sa umble asa cum l-a asezat Domnul, asa cum l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rinduiala pe care am asezat-o in toate bisericile” (versetul 17). Si ce le-a poruncit apostolul privitor la stringerea de ajutoare tuturor bisericilor Galatiei, era tot atit de valabil pentru corinteni si este si astazi pentru noi (capitolul 16.1).

Toate acestea ne arata ca nu a existat si nu poate sa existe independenta intre credinciosii din diverse locuri. Nu ar fi altceva decit o negare totala a adevarului despre Trupul unic al lui Hristos pe pamint. Cind vom ajunge la „legarea si dezlegarea” facuta de Biserica, vom vedea ca hotaririle adunarilor locale erau angajamente pentru intregul Trup pe pamint. Daca ele sint recunoscute in cer (Matei 18.18), nu ar trebui atunci sa fie recunoscute si sa aiba valabilitate, cu atit mai mult, in fiecare loc de pe pamint, unde credinciosii se aduna in unitatea Duhului? Se refera expresia „dinauntru”, din 1 Corinteni 5.12, numai la adunarea locala? Nu, cu mult mai mult, la intreaga Adunare, dupa cum „afara” se refera la toti cei care sint in afara ei, in aceasta lume? Si darurile din Efeseni 4: apostoli, proroci, evanghelisti, pastori si invatatori - nu le-a dat Hristos intregului Trup?

Nu, Scriptura nu cunoaste ideea unei confederatii de adunari locale, dintre care fiecare este pe deplin auto-noma. Sa retinem ce ni se spune in Efeseni 4.4: „Este un singur Trup, un singur Duh, dupa cum si voi ati fost chemati la o singura nadejde a chemarii voastre.” Dumnezeu doreste sa ne straduim sa pastram unirea Duhului prin legatura pacii (versetul 3), subiect care ne va preocupa spre sfirsitul cartii. Dar sa retinem inca o data, cu toata insistenta: tagaduirea Trupului lui Hristos sub aspectul sau temporar conduce in mod inevitabil la principii si practici nebiblice, care necinstesc in cea mai mare masura Capul Trupului, pe Hristos, in cer, si aduc mari pagube copiilor lui Dumnezeu.

Trupul lui Hristos intr-un anumit loc

Am folosit de mai multe ori expresia adunare locala. Asupra acestui aspect al Trupului lui Hristos dorim sa insistam acum. Un verset important pentru subiectul nostru se afla in 1 Corinteni 12.27: „Voi sinteti Trupul lui Hristos, si fiecare, in parte, madularele Lui”.

Apostolul a vorbit într-un mod general, care cuprinde pe toți credincioșii de pe pământ, despre Trup, despre madularele sale și despre funcțiile lor multiple, pe care le exercită în folosul întregului (versetele 14-26). Acum însă spune în mod surprinzător: „Voi sintetiza Trupul lui Hristos”. La cine se referă acel „voi”? Evident, la credincioșii din Corint, după cum ne arată formulele de adresare în cele două epistole către sfinții din Corint (1 Corinteni 1.2; 2 Corinteni 1.1). Ei nu sunt priviți doar ca niște credincioși în acel loc, ci ei alcațuiau adunarea locală a lui Dumnezeu din Corint și aceasta la rîndul ei, era expresia adevărului mai mare, singurul Trup.

Aici avem deci Trupul lui Hristos în aspectul său local, ceea ce constituie o latură deosebit de importantă, dacă este vorba de respectarea aceluși singur Trup și de stringerea noastră ca madulare ale Trupului Sau. Dumnezeu vrea ca Trupul lui Hristos să devină vizibil într-un loc sau altul de pe pământ. În acest sens, credincioșii din Corint au fost Trupul lui Hristos din Corint. Ei nu au fost Trupul universal al lui Hristos în Corint, astfel încît alți credincioși din alte locuri să fie excluși (este semnificativ faptul că, în greacă, lipsește articolul înainte de „trup”); ei purtau însă, ca adunare locală, caracteristicile Trupului lui Hristos și pe acestea trebuia să le manifeste în locul în care se gaseau.

Acestea sînt și astăzi gîndurile lui Dumnezeu pentru fiecare adunare locală. Chiar dacă copiii lui Dumnezeu înțeleg sau nu, Dumnezeu îi consideră pe toți credincioșii, dintr-un anumit loc ca Trup al lui Hristos, în locul acela, deci ca expresie a Trupului lui Hristos în acel loc. Ei au privilegiul și răspunderea de a lucra pentru Hristos și conform unității Trupului Sau în care se afla. Există doar un singur Trup, după cum există doar un singur Cap - Hristos. Orice independență este exclusă; și fiecare credincios sincer va putea recunoaște chiar de acum ca aceste principii sînt de o importanță extremă pentru stringerea locală a celor credincioși. Desigur, Biserica se afla astăzi într-o stare de ruină și nici un grup de credincioși dintr-un loc nu poate afirma că este Trupul lui Hristos acolo. Dumnezeu însă nu ne dă, pentru zilele decăderii, alte principii conform cărora să acționăm. Noi sîntem chemați, atunci ca și acum, să reprezentăm acest caracter al unității singurului Trup și să respingem tot ce contrazice marele adevăr despre singurul Trup. Să ne dea Dumnezeu har pentru aceasta și să binecuvînteze această carte!

Taina voii Sale

La finele capitolului întii al epistolei către Efeseni, Trupul lui Hristos ne este prezentat sub aspectul vesnic sau putem spune, de asemenea, Trupul lui Hristos așa cum există el în hotărîrea lui Dumnezeu. Înainte de a ne ocupa mai îndeaproape cu acest deosebit de pretios aspect al Adunării, este desigur bine să fim lamuriti asupra a ceea ce Dumnezeu Și-a propus în El însuși să aducă „pentru administrarea plinătății timpurilor”, adică pentru timpul împărăției de o mie de ani. Această hotărîre a lui Dumnezeu în privința lui Hristos și a Bisericii în acea ultimă epocă este numită în versetul 9 „taina voii Sale”, al cărei apogeu este de „... a uni în Hristos toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pământ” (versetul 10); este voia lui Dumnezeu ca Hristos, în calitate de Om slavit, să stapîneasca peste întregul univers. Aceasta este o primă și covîrșitoare parte a acestei taine. Cea de a doua parte, subordonată primei, este descrisă în versetele 11-14: credincioșii din vremea harului au obținut prin El o parte de moștenire care constă în aceea că vor domni împreună cu El. În împărăția de o mie de ani, Hristos va avea și va exercita supremația absolută asupra cerului și a pământului, care atunci nu vor mai fi despartite, ci vor forma un tot unitar sub împărăția Lui, de pace.

El va stapini peste tot. nu in sa peste Adunarea Sa: ea va stapini cu El *.

Adunarea posedea inca de pe acum marele privilegiu si binecuvintarea nemasurata de a fi unita cu Hristos, de a apartine lui Hristos si de a fi in Hristos. Cit de mari sint binecuvintarile de care se poate bucura Adunarea! Desigur, si ea a esuat in marturia responsabila a lui Hristos pe pamint, dupa cum si omul a esuat in fiecare dispensatie anterioara. Am vazut acest lucru in capitolul 1, cind am privit cele sapte dispensatiuni. Dar la plinatatea timpurilor, in cea de-a saptea dispensatiune, Hristos va imparati ca Om si va implini toate gindurile lui Dumnezeu, tocmai in acel loc in care pina atunci Dumnezeu a fost necinstit de catre om. In cei o mie de ani ai domniei lui Hristos, toata creatia va beneficia de binecuvintarile imparatirii Sale, binecuvintari care izvorasc numai din harul lui Dumnezeu. Faptul ca in Apocalipsa 20.4 se spune si despre martirii necazului celui mare ca vor domni impreuna cu Hristos, dovedeste clar ca aici, in partea a doua a tainei, nu este vorba de latura cea mai inalta a privilegiilor Adunarii. Totusi pozitia deosebita a Adunarii si relatia ei cu Hristos ramin in picioare pentru vesnicie si au la baza lucrarea indeplinita de Hristos la Golgota. Tristetatea si durerea, creatia supusa desertaciunii (Romani 8.20 etc.), perioada orbirii duhovnicesti a poporului lui Dumnezeu din timpuri stravechi (Israel) si perioada domniilor nebunesti ale natiunilor isi vor gasi atunci sfirsitul. Nici slabiciunea Adunarii, cu separarile ei si nici puterea lui Satan pentru ispitirea oamenilor nu vor mai fi.

Intreaga creatie inca suspina, deoarece toate aceste lucruri sint inca la noi. Ca urmare a pacatului, aceasta creatie a fost supusa la tot felul de suferinte si boli, chiar si la moarte. Dar Dumnezeu le va pune capat tuturor acestora, cind va veni Hristos pentru a imparati peste aceasta creatie suferinda. In vremea aceea Satan va fi legat, iar oamenii vor fi eliberati de sub robia si ispita sa. Atunci Dumnezeu Isi va binecuvinti poporul pamintesc sub conducerea si regalitatea lui Mesia. El va binecuvinti si orice natiune care-L va fi sfintit in mijlocul ei. Nici pamintul nu va continua sa ramin in starea actuala de saracie si mizerie, ci blestemul va fi inlaturat, iar pustiul se va bucura si va inflori.

Intreaga scena prezenta va fi schimbata cind Hristos va fi izvorul si centrul fiecarei binecuvintari. Hristos, ca „cel mai tare”, il va lega pe cel tare, deoarece „saminta femeii va zdrobi capul sarpelui”. El este Domnul cerului si al pamintului, care va domni ca Mesia peste poporul Sau pamintesc si ca Fiu al Omului peste toate natiunile pamintului. Aceasta lume agitata va fi vindecata pe deplin atunci cind Domnul Isus va veni si orice ochi il va vedea in slava Sa. Atunci va fi slavit si in sfintii Sai, care vor aparea cu El in slava, va fi privit cu uimire de toti cei care au crezut (citeste in 2 Tesaloniceni 1.10). Aceasta este pe scurt hotarirea lui Dumnezeu, taina voii Sale. Preamarit fie Numele Sau minunat pentru aceasta!

Plinatatea Sa

Dupa ce in versetele 10 si 11 din Efeseni 1 ne este prezentata hotarirea lui Dumnezeu pentru vremea imparatiei de o mie de ani, apostolul vorbeste in ultimele doua versete ale capitolului, despre Trupul lui Hristos sub raportul sau absolut, dincolo de timp, si spune: „El l-a pus totul sub picioare si l-a dat sa fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui, plinatatea Celui care umple totul in toti” (versetele 22 si 23).

Domnul Isus va stapini odata peste tot; aceasta am vazut, dar deja astazi li sint supuse toate lucrurile de catre Dumnezeu. Deja astazi Hristos, ca Fiu al Omului, este Capetenie peste toate lucrurile, peste intregul univers, chiar daca nu vedem ca toate li sint supuse (Evrei 2.8). Ce contradictie ne este pusa aici in fata inimilor: scumpul nostru Domn, ca Om odinioara in mormint - acum ca Om (nu ca Dumnezeu) inaltat foarte sus! El a fost inaltat la dreapta lui Dumnezeu in natura noastra omeneasca, pentru ca noi, fii ai oameni-lor, sa putem avea parte de inaltarea Sa. Si aceasta Persoana binecuvintata a fost data Capetenie peste toate lucrurile Bisericii. Minunat har!

Aici nu este vorba de Hristos in calitate de Cap al Adunarii, desi, bineinteles. El este aceasta (citeste in Coloseni 1.18), ci in calitate de Capetenie peste toate. In felul acesta L-a daruit Dumnezeu Adunarii. Sa ne oprim o clipa asupra acestui lucru. In Ioan 17 gasim cuvintele „Mi i-ai dat”. Ce valoare trebuie sa avem noi In ochii Tatalui, incit sa ne dea cadou Fiului Sau iubit! Aceasta este de fapt har nemarginit.

Dar aici in epistola catre Efeseni, se spune: „dat Bisericii”. Sa ne dea Dumnezeu inimi deschise pentru a pricepe si a ne bucura de gindurile harului Sau! Ce trebuie sa fie Adunarea pentru inima lui Dumnezeu, incit i-a daruit aceasta Persoana, acest obiect al dragostei si al placerii Sale! Ce revelatie a dragostei lui Dumnezeu! Mai mult nu ne-a putut da Dumnezeu decit pe El, care odinioara Il multimea in toate si pe care, drept rasplata, L-a inaltat pentru a fi Capetenie peste toate lucrurile. Crestinul este acum un madular al Trupului Sau si a ajuns, prin Duhul Sfint, in cea mai intima legatura cu El; nu numai ca a gasit viata in El, ci se bucura si de a fi una cu El, care este Capetenia inaltata peste toate.

Daca Dumnezeu i-a dat de fapt lui Adam stapinirea peste tot ce i-a fost supus, totusi si Eva a impartit-o cu el, dupa voia lui Dumnezeu, prin legatura ei cu Adam. Tot astfel si Adunarea, prin unirea ei cu ultimul Adam (1 Corinteni 15.45), Omul din cer, care acum este in cer, devine partasa la toata slava care I s-a dat, la locul stapinirii Sale peste toate ca Trup al Sau, adica ea este cu El intr-o legatura care nu se poate desface. Aduna-rea este Trupul Sau, noi facem parte din El. Cit de mult ar trebui acest fapt sa inalte sufletele noastre deasupra scenei actuale!

Constatarea binecuvintata ca Dumnezeu L-a dat pe Hristos Capetenie peste toate lucrurile Adunarii face necesara o descriere mai indeaproape a Adunarii. Aceasta se face in versetul 23: „care este Trupul Lui, plinatatea Celui care umple totul in toti”. Sa observam faptul ca acum, pentru prima data, atentia noastra este indreptata asupra Adunarii, ca aspect deosebit al hotaririi lui Dumnezeu. Ceea ce este Hristos pentru Adunare am vazut deja pe scurt. Adunarea se gaseste insa si intr-o relatie definitiva cu Hristos. Deci, daca aici se spune ca ea este „Trupul Lui”, atunci aceasta expresie include in chip minunat unirea si legatura de nedesfacut care exista intre Cel intii nascut si fratii cei multi. Adunarea este astfel

Trupul si plinatatea lui Hristos.

Ambele adevaruri sint de neconceput pentru mintea noastra si totusi avem nevoie sa le pricepem prin credinta si sa ne bucuram de realitatea si de pretul lor. Cit de fericiti putem sa ne consideram, pentru ca, in calitate de credinciosi, avem de-a face cu Adevarul, cu Cuvintul lui Dumnezeu! Unitatea

trainica dintre Hristos si madularele Sale vii este un adevar care, daca il primim prin credinta ca un fapt prezent, poate deveni unul dintre cele mai importante izvoare pentru bucuria credinciosilor.

Pe de o parte este adevarat ca Hristos este plinatatea noastra ca Domn al vietii si al harului. El este totul si in toti. Acest gind este dezvoltat mai pe larg in epistola catre Coloseni. Pe de alta parte Adunarea este numita plinatatea Sa. Deci Adunarea este - o spunem cu deosebit respect - completarea Domnului inviat. El este atit Dumnezeu cit si Om. Ca Fiu al lui Dumnezeu, nu are nevoie de nimeni pentru a-Si arata slava, ca om insa are nevoie. Desi El umple universul cu slava Sa dumnezeiasca, nu va fi singur la vremea aratarii Sale. Trupul fara cap este incomplet: Hristos fara Adunare ar fi tot atit de incomplet in slava invierii Sale. asa cum ar fi fost Adam fara Eva. Aceasta relatie a Adunarii cu El, Capul, este vesnica: ea va fi pastrata totdeauna. Impa-ratia de o mie de ani si partasia noastra la domnia lui Hristos se vor sfirsi, aceasta relatie, acest binecuvintat „a fi una” cu Hristos va ramine vesnic. Har nemasurat al lui Dumnezeu! Hotarire a lui Dumnezeu care depaseste marginile priceperii noastre!

Acesta este deci aspectul vesnic al Trupului lui Hristos: Domnul Isus vrea sa imparta cu ai Sai slava Sa in veci. Acesta a fost gindul lui Dumnezeu din vesnicie, ca Fiul Sau, ca Om binecuvintat, slavit, va imparti, spre propria Sa slavire, toata slava pe care o are ca Om inviat cu aceia care, prin firea lor, nu au fost altceva decit niste pacatosi sarmani si pierduti, dar care acum sint atit de strins uniti cu Hristos, in cer. Ce mingiere pentru inimile noastre sa stie ca El nu vrea sa fie fara noi in slava care I s-a dat, ca El nu vrea sa-Si ia in primire fara noi mostenirea si nu o face! Atunci ruga-ciunea Domnului din Evanghelia dupa Ioan 17.24 va fi ascultata pe deplin: „Tata, vreau ca acolo unde sint Eu, sa fie impreuna cu Mine si aceia pe care Mi i-ai dat Tu; fiindca Tu M-ai iubit inainte de intemeierea lumii.” inca nu am ajuns in slava, iubitorilor, dar am gustat ceea ce este mai bun decit slava - iubirea divina care ne va duce acolo.

Capitolul 4 - Adunarea - casa a lui Dumnezeu

Responsabilitate

Daca in capitolul precedent am avut in fata Adunarea ca Trup al lui Hristos, acum vrem sa ne ocupam cu ea, in calitate de casa a lui Dumnezeu. Acestea sint doua aspecte cu totul deosebite ale Adunarii, pe care nu ar trebui sa le confundam intre ele. Dupa cum am vazut, Trupul lui Hristos ne arata unirea intima in care am intrat cu Hristosul slavit si a noastra unii cu altii, prin harul revarsat al lui Dumnezeu. Aceasta este latura cereasca a Adunarii lui Dumnezeu. Ea are insa si o latura paminteasca, si aceasta ne este prezentata in imaginea casei lui Dumnezeu. Prin „pamintesc” inteleg relatia ei cu pamintul.

Desigur ca si aceasta este numai har! Este un privilegiu de neinteles sa te afli acolo unde locuieste Dumnezeu, pentru ca acolo se revarsa binecuvintarea Sa si se inalta lauda spre El. Tocmai de aceea, ideea centrala referitoare la casa lui Dumnezeu este responsabilitatea: „sa stii cum trebuie sa se poarte cineva in casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu” (1 Timotei 3.15).

Daca Dumnezeu locuieste undeva, atunci lucrurile de acolo trebuie sa-l corespunda; tot astfel si noi, daca avem voie sa fim acolo, trebuie sa ne comportam potrivit gindurilor Sale: „sfintenia este podoaba casei Tale. Doamne, in veci" (Psalmul 93.5). Sfintenia este deci trasatura dominanta a casei lui Dumnezeu. Acest lucru este subliniat in profetul Ezechiel: „Aceasta este legea casei. Pe virful muntelui, tot locul pe care-l va cuprinde ea este preasfint. Iata, aceasta este legea casei" (citeste in capitolul 43.12). Regulile si ordinea pentru o casa sint stabilite de catre proprietarul casei. Si nu ne indeamna chiar si expresia „casa lui Dumnezeu" sa cercetam in Cuvintul Sau ce inseamna rinduiala lui Dumnezeu pentru casa Sa, care sint regulile dupa care trebuie sa ne purtam acolo?

Care om ar avea dreptul sa stabileasca reguli proprii pentru casa altuia? Dar pentru casa lui Dumnezeu? Gindul de seama cu privire la casa lui Dumnezeu nu este, prin urmare, privilegiu sau pozitie, ci responsabilitate.

Sa fim atenti, prin casa Dumnezeului Celui viu se intelege Adunarea lui Dumnezeu pe pamint, deoarece apostolul vorbeste de felul de a se purta in cadrul acesteia.

Adunarea nu este o constructie de ginduri in dome-niul ideilor, nu este un lucru mistic, nedefinit, alcatuit chiar din morti si vii - un lucru care nu s-ar putea gasi niciunde, deoarece o parte traieste pe pamint si o parte ar fi formata din suflete in cer. Nu, ea este casa lui Dumnezeu pe pamint. in care trebuie sa ne comportam pe placul Stapinului casei.

O casa de rugaciune

Un al doilea gind important in legatura cu casa lui Dumnezeu este dependenta, care isi gaseste expresia deosebita in rugaciunea catre Dumnezeu. Domnul Isus a spus deja despre templul din Ierusalim: „Casa Mea se va numi o casa de rugaciune pentru toate popoarele" (Marcu 11.17). Cu cit mai mult este adevarat acest lucru cu privire la Adunare, cum arata 1 Timotei 2.1-4: „Va indemn deci inainte de toate sa faceti cereri, rugaciuni, mijlociri, multumiri pentru toti oamenii, pentru imparati si pentru toti cei ce sint asezati in pozitii inalte, ca sa putem duce astfel o viata pasnica si linistita, cu toata evlavie si demnitate. Lucrul acesta este bun si bine primit inaintea lui Dumne-zeu, Mintuitorul nostru, care doreste ca toti oamenii sa fie mintuiti si sa vina la cunostinta de adevar."

Casa lui Dumnezeu se caracterizeaza prin dependenta de El; si pentru ca El este „Mintuitorul - Dumnezeu", doreste ca aceasta casa a Sa sa fie o casa „de rugaciune pentru toate popoarele", unde nu se aduc doar cereri si rugaciuni pentru nevoile copiilor Sai, ci si pentru cele ale tuturor oamenilor, ca inca multi sa fie salvati. Asupra acestui loc vom reveni mai tirziu, cind vom trata rugaciunea colectiva; acum am vrut doar sa arat aceasta a doua trasatura a casei lui Dumnezeu - dependenta fata de Dumnezeu. Despre alte caracte-ristici ale casei lui Dumnezeu voi vorbi pe parcursul acestui capitol. Dar mai intii vrem sa ne ocupam de intrebarea fundamentala: De cind locuieste Dumnezeu pe pamint?

Locuirea lui Dumnezeu - rezultat al mintuirii

Este un gind deosebit de minunat ca Dumnezeu, pe care nu-L pot cuprinde cerurile cerurilor, vrea sa locuiasca impreuna cu oamenii. Si este un gind foarte vechi al lui Dumnezeu, gind care va dainui

toata vesnicia care va urma.

Dumnezeu nu a locuit in gradina Eden in mijlocul oamenilor nevinovati; El i-a vizitat doar si apoi i-a parasit din nou. Chiar si Iacov vorbeste de casa lui Dumnezeu (Geneza 28.17), dar Dumnezeu nu a locuit nici la patriarhi - El li S-a aratat uneori, pentru ca apoi sa dispara din nou din fata privirilor lor. Toate acestea au fost har, dar inainte de a avea loc mintuirea - cel putin printr-o imagine preinchipuitoare - Dumnezeu nu a putut locui impreuna cu omul. De aceea, in Geneza nu auzim nimic despre o locuire a lui Dumnezeu. Abia in Exod, dupa ce poporul Israel a fost eliberat de sub stapinirea Egiptului (o imagine a eliberarii noastre de sub jugul lui Satan prin moartea lui Hristos), Dumnezeu ii spune lui Moise: „Sa-Mi faca un locas sfint si Eu voi locui in mijlocul lor" (Exod 25.8). Salvat, stind pe malul celalalt al marii, poporul a cinstat deja dinainte, plin de credinta: „Tu ii vei aduce si-i vei aseza pe muntele mostenirii Tale, In locul pe care Ti l-ai pregatit ca locas, Doamne, La templul pe care miinile Tale l-au intemeiat, Doamne!" (Exod 15.17).

In timpul dispensatiei legii. Dumnezeu a locuit mai mult in chip simbolic si intr-un fel exterior in mijlocul poporului Sau pamintesc. deoarece lucrarea de mintuire a lui Hristos inca nu fusese implinita. Si pentru ca legea a constituit temelia stapinirii lui Dumnezeu asupra poporului Sau, slava care a locuit in Locul Sfint avea caracter judecatoresc. Silita de pacatul poporului, slava lui Dumnezeu s-a mutat, chiar daca in mod sovaitor, de la popor si a parasit, in final. Locul Sfint, pamintesc, din mijlocul lui Israel (Ezechiel 10.18; 11.23).

Apoi Domnul Isus a venit in har pe acest pamint si in El a locuit trupeste toata plinatatea dumnezeirii (Coloseni 1.19; 2.9); dar si acest templu a fost distrus de oameni (Ioan 2.19-21). Totusi Dumnezeu nu renunta la gindurile Sale. Bazata pe lucrarea de mintuire a lui Hristos, Adunarea este astazi locuinta lui Dumnezeu pe pamint. El locuieste in ea - ca si in fiecare credincios in parte - prin Persoana Duhului Sfint (citeste in 1 Corinteni 3.16; 6.19), intr-un mod pina acum necunoscut. Deja Israel a fost familiarizat cu gindul unei locuinte, a unei case, a unui templu al lui Dumnezeu si s-a bucurat intr-un anume fel de aceste privilegii; dar ceea ce este nou si propriu dispensatiei crestine este folosirea expresiilor „locuinta", „casa" si „templu" in mod direct, referitor la copiii lui Dumnezeu astazi pe pamint. Din acea zi a Cincizecimii, cind ucenicii au fost adunati la Ierusalim si Duhul Sfint S-a coborit peste ei si a umplut toata casa, exista aceasta „casa duhovniceasca". Copiii lui Dumnezeu, care pina atunci erau raspinditi, au fost uniti in acea zi, formind locuin-ta lui Dumnezeu si Dumnezeu a inceput sa locuiasca in aceasta casa.

Pentru ca acum voi vorbi despre ceea ce Domnul Isus Insusi cladeste pentru slavirea lui Dumnezeu si despre privilegiile legate de aceasta pentru noi, am pe inima sa amintesc inca o data ca a fost necesara moar-tea Domnului si Mintuitorului nostru inainte de a sfari- ma lantul lui Satan, inainte de a putea exista o casa a lui Dumnezeu in care noi insine sa fim conlocuitorii Sai. Cu Trupul lui Hristos lucrurile stau la fel. Indife-rent in ce constau binecuvintarile pe care Dumnezeu le revarsa acum, in harul Sau deosebit de bogat, peste noi, ele sint numai rezultatul mortii Fiului Sau, a lucrarii de mintuire implinite in El. In cercetarile noastre vrem sa pastram acest fapt inaintea ochilor nostri! Lui I se cuvin cinstea si slava pentru toti vecii si, prin El, Tatalui!

Pietre vii

In capitolul introductiv ne-am amintit deja faptul ca Dumnezeu „nu locuieste in temple facute de miini” (Faptele Apostolilor 17.24). Din ce fel de pietre este facuta casa lui Dumnezeu, pe care Domnul Isus Insusi o cladeste si pe care El o numeste „Biserica Sa” (cites-te in Evanghelia dupa Matei 16.18), ne arata Petru in prima sa epistola foarte clar: „Apropiati-va de El, piatra vie, lepadata de oameni, dar aleasa si scumpa inaintea lui Dumnezeu. Si voi, ca niste pietre vii, sinteti ziditi ca o casa duhovniceasca, o preotie sfinta, ca sa aduceti jertfe duhovnicesti, placute lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.4-5).

Lui Petru ii place cuvintul „viu”. El a marturisit des-pre Domnul Isus ca El este Hristosul, „Fiul Dumnezeului Celui viu” si aici vorbeste despre Hristos ca piatra vie, la care vin cei credinciosi si sint ziditi ei insisi ca pietre vii, spre a alcatui o casa duhovniceasca. Cit de scump este acest gind! Hristos este o piatra vie si noi sintem pietre vii. Cum am devenit noi, care odinioara eram doar tarina (Geneza 3.19), pietre vii? Prin faptul ca am venit (si inca venim - expresia greceasca contine aceasta), prin credinta, la El si am auzit glasul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 5.25). Viata Lui este acum si viata noastra. Ce constiinta a sigurantei ne da aceasta! Desigur, El a fost lepadat de oameni; si noi sintem. El a fost insa ales, pretuit de Dumnezeu; si noi sintem facuti placuti in Cel iubit.

Din asemenea „pietre” este deci formata casa duhov-niceasca pe care o zideste Hristos. El foloseste numai asemenea pietre. Deoarece Hristos Insusi este Cel care zideste Biserica Sa, nu exista in ceea ce zideste material lipsit de viata. Nedesavirsirea si vremelnicia nu au loc acolo. Este vorba de Adunarea dupa hotarirea lui Dumnezeu, de aceea nici portile Locuintei Mortilor nu o vor birui (Matei 16.18).

Credinciosii nu sint insa numai, cum ne arata verse-tul 5, o casa duhovniceasca, ci ei sint si o „preotie sfinta”, chemata sa aduca jertfe duhovnicesti, placute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Ei nu constituie doar - daca ma pot exprima astfel - cadrul duhovnicesc in care poate locui Dumnezeu, unde chiar locuieste, ci au privilegiul mai inalt, de a trai ca preoti acolo unde locuieste Dumnezeu, pentru a-l aduce adorare. Acesta este un aspect foarte important al casei duhovnicesti. Vom reveni asupra lui in partea a doua a cartii, in capitolul referitor la stringerea pentru fringerea piinii.

Daca pina acum am auzit despre o casa duhovniceas-ca si apoi despre o preotie sfinta, desi este vorba de aceleasi persoane, atunci, spre a usura intelegerea, sa amintim inca o data ca in Cuvintul lui Dumnezeu sint imagini diferite pentru relatii diferite. Acest aspect il vom observa in continuare.

Un templu sfint in Domnul

Cele remarcate anterior ne conduc la un fragment important din epistola catre Efeseni: „Asadar voi nu mai sinteti nici straini, nici locuitori vremelnici, ci sinteti impreuna cetateni cu sfintii, oameni din casa lui Dumne-zeu, fiind ziditi pe temelia apostolilor si a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Insusi. In El, toata cladirea, bine alcatuita, creste ca sa fie un templu sfint in Domnul. Si prin El si voi sinteti ziditi impreuna, ca sa fiti o locuinta a lui Dumne-zeu, in Duhul” (capitolul 2.19-22).

Cei credinciosi dintre natiuni, care odinioara erau straini de cetatenia lui Israel si de legamintele fagaduintei, fara speranta si fara Dumnezeu in lume si traiau departe de El (versetul 12), au fost acum - si intre ei, putem spune acum cu bucurie „noi” - apropiati prin singele lui Hristos. Fericita

parte! Dumnezeu ne-a facut acum conlocuitori ai Sai, 1-a facut pe fiecare credincios o parte din ceea ce El numeste „un templu sfint in Domnul” din care se inalta jertfe de lauda si de multumire spre Dumnezeu.

Dar mai este de remarcat ca aceasta constructie creste spre a fi un templu sfint in Domnul. Daca este vorba despre aceasta constructie ca templu, atunci din acest punct de vedere ea tot mai creste, nefiind inca terminata. In timpul harului. Dumnezeu atrage inca suflete la Fiul si pietrele vii vin mereu la El. iar El le zideste. „... Si Domnul adauga, in fiecare zi ...” (Faptele Apostolilor 2.47) in felul acesta creste acest „templu”. El nu va fi terminat pina ce ultimul credincios al harului va fi adaugat si pina ce el insusi, acest templu sfint, va fi in slava. Deci „templul” cuprinde pe toti sfintii de la Rusalii pina la rapirea Adunarii, asa cum este redat in 1 Tesaloniceni 4. El este vazut sus in slava.

Da, odata Adunarea va fi in slava lui Dumnezeu. Ea va ramine pururi locuinta lui Dumnezeu si, in starea vesnica, va fi cortul lui Dumnezeu; in mijlocul oamenilor. pe pamintul cel nou, va locui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3). Este de necuprins bogatia hotaririlor si a harului lui Dumnezeu!

O locuinta a lui Dumnezeu

Sfirsitul capitolului 2 din Efeseni dezvaluie inca un aspect al cladirii lui Dumnezeu: „Si prin El (Domnul) si voi sinteti ziditi impreuna, ca sa fiti o locuinta a lui Dumnezeu, in Duhul” (versetul 22).

„O locuinta a lui Dumnezeu in Duhul” este Aduna-rea acum, pe acest pamint. Ce mare privilegiu este ca cei credinciosi care locuiesc acum pe pamint, au harul sa formeze locuinta lui Dumnezeu in care El locuieste prin Duhul Sau!

Cuvintul grecesc pentru „locuinta” (katoiketerion) se compune din doua cuvinte care inseamna „locuitor” si „casa” si sint intarite printr-un prefix, astfel incit sensul poate fi redat prin „locuinta” sau „loc de locuit”. Poate ca diferenta dintre locuinta si casa unora li se pare minora, ea exista insa. O casa este un loc de locuit, dar nu fiecare loc de locuit este in mod necesar o casa. Cind Scriptura vorbeste de „casa lui Dumnezeu”, atunci ne atrage atentia asupra responsabilitatii noastre, dupa cum am aratat la inceputul acestui capitol. Astfel citim in epistola catre Evrei 3.6: „Si casa Lui (a lui Dumnezeu) sintem noi, daca pastram pina la sfirsit increderea neclintita si nadejdea cu care ne laudam”. Prin neclintirea lor, ei dovedesc ca au fost, intr-adevar, parte din casa lui Dumnezeu.

Si Petru le aminteste credinciosilor taiati imprejur ca judecata incepe de la casa lui Dumnezeu; el continua: „Si daca incepe cu noi, care va fi sfirsitul celor care nu asculta de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4.17).

Despre obligatia de a se purta corect in casa lui Dumnezeu am vorbit deja (citeste in 1 Timotei 3.15). Toate acestea se inscriu pe linia responsabilitatii omului.

Cind Pavel vorbeste in locul sus-mentionat de „casa lui Dumnezeu”, atunci el vrea sa ne prezinte privilegiile celor care au voie sa o formeze. Este o binecuvintare deosebita care izvoraste pentru noi din aceasta apro-piere de Dumnezeu. Avem insa intotdeauna constiinta ca sintem locuinta lui Dumnezeu? Cum am indrazni atunci sa patam sfintenia Sa prin invataturi false sau printr-o umblare

nepotrivita?

Aceasta locuinta a lui Dumnezeu este deplina, desavirsita, terminata in fiecare moment al existentei ei pe pamint.

O formeaza toti copiii lui Dumnezeu existenti la un moment dat pe pamint. Nu trebuie sa ne imaginam ca Dumnezeu locuieste intr-o casa construita doar pe jumătate. Iar unde locuieste Dumnezeu, acolo este locul binecuvintarii si de acolo porneste lumina marturiei in aceasta lume.

Cladirea de catre om

Pina acum am privit sub diferite aspecte ceea ce cladeste Domnul Isus, o zidire desavirsita si de o stabilitate absoluta, pe care nici chiar portile Locuintei Mortilor nu o vor birui. Despre nici un alt „construc-tor”, de nici o unealta omeneasca nu a fost vorba pina acum. Dar exista in Scriptura si o alta zidire la casa lui Dumnezeu, zidire care este supusa responsabilitatii oamenilor. Despre aceasta vorbeste apostolul Pavel in prima Epistola catre Corinteni: „Caci noi sintem impreuna lucratori ai lui Dumnezeu; voi sinteti cimpul de lucru al lui Dumnezeu, cladirea lui Dumnezeu. Dupa harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect intelept, am pus temelia, si un altul cladeste deasupra. Dar fiecare sa ia bine seama cum cladeste deasupra. Caci nimeni nu poate sa puna o alta temelie decit aceea care este pusa si care este Isus Hristos. Iar daca cineva cladeste pe aceasta temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemn, fin, trestie, lucrarea fiecaruia va fi data pe fata, ziua o va face cunoscuta, caci se va descoperi in foc si focul va dovedi cum este lucrarea fiecaruia ” (capitolul 3.9-13).

Aici omul. sub privirea lui Dumnezeu si sub raspundere fata de El, lucreaza la constructia lui Dumnezeu. Si aceasta este o latura foarte importanta a casei lui Dumnezeu, pe care trebuie sa o intelegem bine si sa o deosebim de casa lui Dumnezeu asa cum o zideste Hristos, pentru a fi paziti de erori. Pavel a pus temelia zidirii lui Dumnezeu in Corint, si aceasta temelie a fost Hristos. El a fost un arhitect intelept deoarece le-a adus pe Hristos si numai pe El. Dar pot fi si alti lucratori, care nu folosesc materiale alese, ci lemn, fin si trestie.

Eu nu cred ca „aur, argint, pietre scumpe” desemneaza in mod direct pe credinciosi, iar „lemn, fin, trestie”, pe necredinciosi, care sint adaugati casei. Se poate ca lucrurile sa conduca acolo, dar nu este primul gind al apostolului. Zidirea cu materiale pretioase pare a indica mai mult aplicarea unei invataturi sanatoase, apostolice si a unor invataminte conform Scripturii, cu care lucratorii buni slujesc sufletelor intr-un mod placut lui Dumnezeu. Rezultatele acestor osteneli vor rezista focului lui Dumnezeu in ziua judecatii, la fel ca aceia care au fost formati prin ele, deoarece invatatura influenteaza si modeleaza inimile oamenilor - invatatura buna spre bine, iar invatatura rea spre rau.

In acest loc este vorba deci de slujba lucratorilor - cum si cu ce zidesc ei. Daca cineva pentru a zidi foloseste materiale lipsite de valoare, adica lucreaza mai departe pe temelia pusa din patele gindurilor desarte si ale intelepciunii omenești, asa cum le placea corintenilor firesti, atunci nu va regasi nimic din lucrarea sa in ziua judecatii, chiar daca el va fi mintuit ca prin foc (versetul 15), deoarece a fost un adevarat copil al lui Dumnezeu. Versetul 17 intareste faptul ca in aliniatul de fata este vorba in primul rind de invatatura: „Daca cineva nimiceste templul lui Dumnezeu, pe acela il va

nimici Dumnezeu ...". S-ar putea ca un necredincios sa introduca invataturi stricacioase si sa strice prin aceasta templul lui Dumnezeu, distrugind invataturile fundamentale ale crestinismului. Nu numai ca el n-ar primi o rasplata, ci el insusi ar fi pierdut.

Prin introducerea invataturilor false, au intrat in Biserica si oameni falsi, produse ale acestor invataturi. Chiar daca Simon, vrajitorul din Faptele Apostolilor 8, nu a fost in mod direct un rezultat al invataturilor „crestine” false, totusi el a fost unul dintre acesti oameni falsi; si cind a fost botezat el, probabil pentru prima data in istoria Bisericii crestine, a fost botezat un martor lipsit de viata si adaugat in felul acesta la casa lui Dumnezeu in aspectul ei exterior. Din acel moment, casa exterioara a lui Dumnezeu, ca intindere, este mai mare decit Trupul lui Hristos, care nu cunoaste madu-lare moarte. Pina atunci cele doua se suprapuneau, chiar daca nu insemnau acelasi lucru.

Ah, de s-ar cerceta fiecare slujitor al lui Dumnezeu referitor la felul cum cladeste! Ce binecuvintare a lui Dumnezeu, cind oamenilor li se aduce invatatura clara a Cuvintului lui Dumnezeu! Si ce mare rau cind sufletele oamenilor sint hranite si inselate cu cuvinte goale ale invataturii omenesti si cu parerile si imaginatia oamenilor! Cit de primejdios este pentru ascultatori, cind lucrurilor care sint omenesti, pamintesti si trecatoare, li se aplica pecetea dumnezeirii (aurul), a salvarii (argintul), a ceea ce rezista in fata lui Dumnezeu (pietre pretioase)! Cit de serios este cuvintul: „Dar fiecare sa ia bine seama cum cladeste deasupra”.

Evolutia trista, inceputa de mult, ca prin responsabilitatea omului sa fie adaugate la casa lui Dumnezeu, in reprezentarea ei exterioara ca marturie a crestinismului, tot mai multe pietre moarte, martori fara viata, s-a raspindit repede in decursul timpului. De aceea, la sfirsitul vietii sale, apostolul Pavel, in a doua Epistola catre Timotei, nu mai vorbeste de o „casa a lui Dumnezeu”, ci compara marturia crestina doar cu o „casa mare”, in care sint vase pentru cinste si vase pentru o intrebuintare de necinste. Acesta este rezultatul surprinzator a ceea ce zideste omul. Ce are de facut credinciosul sincer in astfel de vremuri, care sint sursele de ajutor care-i stau la dispozitie in mijlocul decaderii, acest subiect ne va preocupa la sfirsitul cartii.

Capitolul 5 - Adunarea ca sfesnic

Adunarea privita ca sfesnic ne este prezentata abia in ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. Unealta folosita de Dumnezeu pentru aceasta nu a fost insa apostolul Pavel, ci apostolul Ioan, care, din pricina Cuvintului lui Dumnezeu si a marturisirii lui Isus, a fost exilat pe insula Patmos. Acolo a primit viziunile despre descoperirea lui Isus Hristos, pe care i le-a dat Dumnezeu (capitolul 1.1). Cind in ziua Domnului, duminica noastra, era „in Duhul”, a auzit in spatele sau un glas puternic ca sunetul unei trimbite, care zicea: „Ce vezi, scrie intr-o carte si trimite-o celor sapte adunari: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia si Laodiceea. M-am intors sa vad glasul care-mi vorbea. Si cind m-am intors, am vazut sapte sfesnice de aur si in mijlocul sfesnicelor, pe Cineva care semana cu Fiul Omului, imbracat cu o haina lunga pina la picioare si incins la piept cu un briu de aur ... Scrie, deci, cele ce ai vazut, cele ce sint si cele ce vor fi dupa acestea. Taina celor sapte stele pe care le-ai vazut in mina Mea dreapta si a celor sapte sfesnice de aur: cele sapte stele sint ingerii celor sapte bi-serici si cele sapte sfesnice sint sapte biserici” (capitolul 1.11-20).

Domnul Isus ca Judecator

Este semnificativ faptul ca Ioan a auzit glasul puternic inapoi sa: el a fost nevoit sa se intoarca spre a-l vedea (versetul 12). Facind abstractie de faptul ca vazatorul, inainte de partea profetica propriu-zisa a cartii (care incepe cu capitolul 4.19 „Scrie, deci ... cele ce vor fi dupa acestea”, trebuia sa dobindeasca intii o anumita privire retrospectiva asupra timpului Bisericii pe pamint („Scrie, deci, ... cele ce sint”, versetul 19), el trebuia sa vada in legatura cu aceasta atit pe Domnul Isus cit si Adunarea dintr-o cu totul alta perspectiva decit pina acum. Si noi avem din cind in cind nevoie sa ne intoarcem spre a vedea ca Domnul Isus nu este nu-mai Mintuitorul plin de iubire, ci ca El Se descopera si prin alte trasaturi de caracter. Noi inclinam foarte usor spre unilateralitate si privim doar lucrurile care ne sint placute si ne mingiie; ne place sa trecem cu vederea faptul ca mai exista si alte laturi, carora de asemenea este important sa le acordam atentie. Este adevarat ca Dumnezeu S-a descoperit in dragoste si in har; dar este adevarat si faptul ca El este sfint si drept si va pune pe toti vrajmasii Fiului Sau ca asternut al picioarelor Sale. Aceasta latura ne-o prezinta cartea. Este o latura serioasa, ea este insa necesara si spre slavirea lui Dumnezeu si a lui Isus Hristos, Domnul nostru.

In concordanta cu caracterul judecatoresc al cartii Apocalipsei, vazatorul Ioan II vede pe Domnul Isus intr-un mod care il face sa cada ca mort la picioarele Sale. El vede ca pe un Fiu al Omului, care poarta insa caracterele celui „Batrin de Zile” din Daniel 7 (citeste in Daniel 7.9, 13 si 10.5-6). Acum nu este posibil sa privim indeaproape toate caracteristicile Domnului pe care le poarta aici, dar observam ca sint in exclusivitate trasaturi judecatoresti. Doua, trei exemple vor ilustra aceasta.

„Imbracat cu o haina lunga pina la picioare.” Aici El nu Si-a dezbracat hainele si nu S-a incins pentru a sluji alor Sai, cum gasim in Ioan 13 si Luca 12, ci haina Lui, ca semn al cinstirii Sale, li ajunge la picioare, ca imbra-camintea marelui preot; El nu poarta briul in jurul coapselor, ci este „incins la piept cu un briu de aur”. Aurul este simbolul dreptatii divine, in care Domnul va judeca fara a putea fi influentat. Atunci dragostea va trebui, intr-o oarecare masura, sa treaca in planul al doilea. Capul Sau si parul Sau alb ca lina alba, ca zapa-da, ne amintesc de intelepciunea de nepatruns a celui „Batrin de Zile”, a Judecatorului peste imparatiile lumii. Ca ochii Sai sint ca para focului nu mai necesita explicatii, acest fapt are insa o insemnatate deosebita pentru obiectul nostru: El este Atoatestiutor absolut, El patrunde pina in adincul inimilor, judeca gindurile inimii si nici o fatura nu este ascunsa de ochii Sai (Evrei 4.12-13). El judeca si cele sapte sfesnice de aur, in mijlocul carora Il vede Ioan.

Sapte biserici

Inainte de a cerceta insemnatatea celor „sapte sfesnice de aur”, doresc sa vorbesc despre expresia plina de importanta, „sapte biserici”. A fost misiunea apostolului Pavel de a scoate la iveala adevarul despre Adunare ca Trup al lui Hristos si despre locuinta lui Dumnezeu. Misiunea apostolului Ioan in aceasta carte este insa alta. El trebuie sa scrie catre sapte biserici, care sint in Asia.

Aceste sapte biserici au desigur o dubla insemnatate. Pe de o parte aceste biserici au existat intr-adevar in vremea aceea, in acel tinut, avind fiecare o anumita stare morala, diferita de la un loc la altul. Pe de alta parte insa, faptul ca Domnul alege chiar sapte biserici si ca El umbla in slava Sa in

mijlocul lor si le judeca, dovedeste clar ca insemnatatea lor depaseste bisericile locale existente atunci. „Sapte” vorbeste in Scriptura despre ceea ce este desavirsit. Recunoastem ca in cele sapte scrisori catre cele sapte biserici, Domnul ne da o privire completa asupra istoriei Bisericii crestine pe pamint, in timpul absentei Sale si pina la venirea Sa pentru rapire. Si daca in versetul 19, cartea Apocalipsei este impartita in trei parti:

- „cele ce ai vazut” (aparitia Domnului pentru judecata in capitolul 1);
- „cele ce sint” (perioada dezvoltarii marturiei crestine pe pamint pina la revenirea lui Hristos, in capitolele 2 si 3);
- „cele ce vor fi dupa acestea” (partea profetica propriu-zisa a cartii, incepind cu capitolul 4, care de asemenea incepe cu cuvintele: „Dupa aceste lucruri ...”), atunci expresia „cele ce sint” este potrivita pentru a prezenta dispensatiunea actuala, a marturiei crestine pe pamint.

Deocamdata m-as limita la aceasta scurta observatie asupra acestui subiect deosebit de interesant. La sfirsi- tul capitolului voi insista mai pe larg asupra lui. Un lucru doar as mai vrea sa amintesc: daca Domnul Isus vorbeste in aceasta carte despre „sapte biserici”, El nu contrazice in nici un fel adevarul despre acel singur Trup, si aceasta nici nu este - cum presupun unii in mod gresit - un indiciu asupra faptului ca El ar dori biserici izolate, independente unele de altele. Domnul nu Se contrazice niciodata. Adevarul este ca El a vrut sa ne dea aceasta privire generala asupra timpului Adunarii pe pamint si ca El priveste Biserica aici intr-un caracter deosebit, dupa cum vom vedea indata. Ca Scriptura ne arata adunari locale, am aflat deja; am inteles, de asemenea, ca aceste adunari locale, rinduite dupa gindurile lui Dumnezeu, nu sint unitati indepen-dente, autonome, ci expresii locale ale adevarului mai mare - unitatea intregii Adunari. Aceasta insa nu este invatatura din Apocalipsa.

Israel - sfesnicul lui Dumnezeu

„Sfesnicul” este un simbol preluat din Vechiul Testa-ment. Deja in locasul sfint, pamintesc, al lui Dumne-zeu in pustie, cortul intilnirii, in partea din fata a cortului statea sfesnicul cu sapte brate, din aur curat batut, (Exod 25.31-40). Lumina sa umplea locasul sfint, altfel intunecat, si in lumina sa, preotii isi indeplineau slujba. Mai tirziu, in templul lui Solomon din Ierusalim se vor gasi zece sfesnice din aur (2 Cronici 4.7).

Lumina exista - ne arata acest simbol foarte clar - numai acolo, in Israel. Lumea zacea in intuneric. Si daca Dumnezeu locuia in mijlocul poporului Sau pamintesc si raspindea acolo lumina dumnezeiasca, atunci El a vrut sa foloseasca acest popor pentru a da mai departe lumina primita catre cei care stateau in intuneric. Cu un cuvint, Israel a fost chemat sa fie purtatorul de lumina al lui Dumnezeu, sfesnicul lui Dumnezeu inaintea lumii. Numai in Israel se putea primi lumina cu privire la Dumnezeul Cel adevarat, la gindurile si adevarurile dumnezeiesti, astfel incit Dumnezeu a putut spune acestui popor prin prorocul Isaia: „Voi sinteti martorii Mei” (Isaia 43.10). Chiar si in timpul nou-testamental, famenul etiopian a trebuit sa faca o calatorie lunga la Ierusalim, in speranta de a primi acolo lumina. A gasit-o el acolo? Ah, Israel, care era atit de privilegiat, a esuat demult in calitate de sfesnic al lui Dumnezeu! Si cind a venit in lume chiar „adevarata Lumina”, atunci oamenii - acestia sint mai ales evreii - au iubit mai mult intunericul decit lumina si L-au omorit pe Domnul slavei. Este

vechea si trista situatie: intotdeauna cind Dumnezeu a oferit ceva omului, acesta a esuat si s-a dovedit necredincios.

Judecata asupra Ierusalimului

Cind, in ziua Cincizecimii, prin coborirea Duhului Sfint s-a constituit Adunarea, ea a raspindit, sub aspect duhovniceasc si moral, lumina stralucitoare, dumnezeiasca; aceasta pentru ca prezenta si lumina lui Dumnezeu au fost daruite crestinilor si nu puteau sa ramina ascunse. In legatura cu aceasta nu poate exista deci nici un fel de indoiala. In Epistola catre Filipeni citim despre copiii lui Dumnezeu ca stralucesc „ca niste lumini in lume”, „tinind sus Cuvintul vietii” (citeste in Filipeni 2.15-16). Dar atita vreme cit a existat Ierusalimul si cu el sistemul iudaic, sfesnicul lui Dumnezeu raspunzator in fata lumii era acolo.

Desigur, Ierusalimul a fost necredincios, a luat asupra sa o ingrozitoare vina de singe, omorindu-L pe Cel sfint si drept; de asemenea el a fost un sistem fara viata, deja judecat de Dumnezeu. Mai lipsea doar, cum a remarcat cineva foarte bine, groparul. Si acesta urma sa vina in curind. Atit timp insa cit a existat ca forma exterioara, a existat si responsabilitatea sa in fata lumii. De aceea nu se vorbeste mai devreme despre Adunare ca sfesnic al lui Dumnezeu, decit atunci cind Ierusalimul a fost distrus. Si in ceea ce ii priveste pe crestini, ei, oricum, nu erau in ochii lumii pina atunci altceva decit un grup de dizidenti iudei. Acest fapt devine vizibil, printre altele, prin aceea ca sotii crestini Acvila si Priscila, bine cunoscuti noua, au trebuit sa paraseasca Roma si sa plece la Corint, deoarece imparatul „Claudiu poruncise, ca toti iudeii sa plece din Roma” (Faptele Apostolilor 18.2).

Dumnezeu a intirziat exercitarea judecatii asupra Ierusalimului. Cu putin timp inaintea rastignirii Sale. Domnul Isus a vorbit despre aceasta: „Iata ca vi se lasa casa pustie” (Matei 23.38); si in pilda imparatului care a facut nunta fiului sau, a descris astfel judecata care urma sa vina asupra Ierusalimului: „... imparatul s-a miniat: a trimis ostile sale, a nimicit pe ucigasii aceia si le-a ars cetatea” (Matei 22.7). Dupa moartea si invie-rea Sa, in harul Sau neasemuit, a ingaduit totusi inca o data, prin Petru, propovaduirea pocaintei pentru iudei, ca sa vina pentru ei vremuri de inviorare si sa li se stearga pacatele (Faptele Apostolilor 3). Aceasta oferta a fost tot atit de putin primita ca si ultima vestire a Duhului Sfint catre ei prin Stefan. Prin omorirea lui cu pietre, ei au stabilit fara indoiala: „Nu vrem ca Omul acesta” - intre timp slavitul Hristos - „sa imparateasca peste noi” (Luca 19.14).

Din acel moment, Dumnezeu nu li S-a mai adresat ca natiune. Pentru ei acum totul trecuse. Totusi Dumnezeu a lasat sa mai treaca vreo treizeci de ani de la omorirea cu pietre a lui Stefan pina cind a condus trupele romane impotriva „orasului sfint” si le-a folosit, in anul 70 dupa Hristos pentru a face una cu pamintul acest oras, odinioara atit de privilegiat. Stim din istorie ca Titus, comandant roman, a dat porunca severa de a proteja templul, acea cladire mareata a lui Irod. Dar un soldat beat, se relateaza, a aruncat o faclie aprinsa in templu, astfel ca acesta a ars pina la temelie. Intr-adevar, cuvintele Domnului ca „nu va ramine aici piatra pe piatra” s-au implinit intocmai (Matei 24.2). In acest mod evident, Dumnezeu a indepartat in mod public, in fata intregii lumi, sfesnicul Sau din Ierusalim!

In mijlocul celor sapte sfesnice de aur

Odata cu distrugerea Ierusalimului, crestinatatea formata dintre natiuni a devenit martorul public al lui Dumnezeu in locul lui Israel. Acum ea este sfesnicul lui Dumnezeu pe pamint si este raspunzatoare de raspindirea luminii Sale in aceasta lume intunecata. Acesta este caracterul Adunarii, asa cum este vazuta in Apocalipsa. Am vazut deja ca cifra sapte se refera la o reprezentare deplina a diverselor stari si faze succesive.

In afara de aceasta, invatam aici ca fiecare adunare locala este raspunzatoare, in locul in care se afla, sa fie, o marturie pentru Dumnezeu. Va rog sa-mi permiteti sa pun intrebarea: „Esti tu constient de aceasta responsabilitate comuna? Poate ca esti concentrat asupra faptului de a-ti indrepta caile personale dupa gindurile lui Dumnezeu, pentru a-L slavi, in acest fel, in viata ta. Ei bine, acest lucru este foarte bun. Dar te-ai gindit vreodata ca Dumnezeu i-a pus pe toti ai Sai sub o raspundere colectiva? El ii vede pe credinciosii dintr-un loc ca pe un sfesnic: ca adunare, ca marturie comuna trebuie sa-L slavim. Poti tu sa faci aceasta, daca - presupunem credinciosia ta in lucruri personale - esti in relatii religioase, bisericesti, care sint impotriva gindurilor Sale? Este ciudat, chiar rusinos, cit de putina atentie se acorda intre credinciosi acestei laturi colective a vietii crestine. Vom mai auzi insa cit de serioase sint aceste lucruri pentru Dumnezeu, cind vom vorbi despre Masa Domnului.

Trebuie sa mai amintim o trasatura a sfesnicelor: ele sint din aur. Am amintit deja ca aurul este in Scriptura o imagine a dreptatii, ca trasatura a lui Dumnezeu. Dreptate dumnezeiasca a fost aceea care i-a facut pur-tatori de lumina responsabili si dreptate dumnezeiasca este caracterul pe care li l-a dat Dumnezeu. Dar corespund ei, in caile lor, gindurilor Celui care i-a asezat in aceasta pozitie? Dovedesc ei, personal si colectiv, dreptate dumnezeiasca?

Acest lucru il apreciaza Domnul. El este in mijlocul celor sapte sfesnice de aur si El umbla in mijlocul celor sapte sfesnice de aur (Apocalipsa 1.13; 2.1). El isi are locul acolo si El verifica daca ele isi dau lumina sau nu. El este gata sa recunoasca si sa intareasca ceea ce se marturiseste despre El. De asemenea, El este gata sa judece ceea ce nu ii corespunde in domeniul marturiei crestine. Ochii Sai ca para focului privesc prin invelitoarea subtire a harnicei activitati crestine si recunosc daca principiul dominant este ascultarea fata de Cuvintul Sau, daca „lumina” raspindita este intr-adevar o reflectare a propriei Sale fiinte.

Domnul Isus in mijlocul celor sapte sfesnice de aur - este un gind serios! In Matei 18.20 - un loc care ne va mai preocupa mult si care constituie centrul acestei carti, Domnul Isus este vazut in mijlocul celor care sint adunati pentru Numele Sau. Acest fapt este har si binecuvintare nemarginita. Aici insa El este vazut in mijlocul celor sapte sfesnice de aur. Aceasta este latura responsabilitatii noastre, iubitilor.

A lua sfesnicul din locul lui

Tocmai am vazut ca Domnul Isus apreciaza starea fiecărei adunari locale si este gata sa intervina cu judecata, daca invitatia Sa la pocainta nu este eronata. Si dispensatia crestina este caracterizata prin necredinciosie si decadere tocmai ca odinioara Israel. Cele sapte scrisori din capitolele 2 si 3 arata clar acest lucru. Deja in prima scrisoare catre Efes auzim serioasele cuvinte ale Domnului: „Dar ce am impotriva ta este ca ti-ai parasit dragostea dintii. Adu-ti deci aminte de unde ai cazut,

pocaieste-te si fa faptele dintii. Altfel, voi veni la tine si-ti voi lua sfesnicul din locul luiu (Apocalipsa 2.4-5).

„Si-ti voi lua sfesnicul din locul lui”, nu inseamna ca totusi credinciosii se pot pierde in final. Cine trage aceasta concluzie nu tine cont, in primul rind, de ceea ce spune in alte locuri Cuvintul lui Dumnezeu foarte clar despre siguranta vesnica a credinciosului (de exemplu: „Si nimeni nu le va smulge din mina Mea” Ioan 10.28) si in al doilea rind, el nu tine cont de caracterul pe care-l are Biserica in Apocalipsa. Ca martor responsabil, ea este supusa judecatii Domnului. Daca Biserica nu si-ar judeca starea caracterizata prin pierderea dragostei dintii, atunci Domnul i-ar lua pozitia publica de sfesnic al lui Dumnezeu. Aceasta se refera atat la adunarile locale, luate in parte, intr-un moment oarecare, cit si la Adunare in ansamblul ei, la sfirsitul epocii harului.

In ce priveste aspectul local, trebuie sa presupunem ca biserica din Efes nu s-a pocait; nu s-a stins numai marturia ei, ci cea a tuturor celor sapte biserici existen-te atunci in Asia Mica. Domnul a luat sfesnicul „din locul lui” si l-a dus intr-un alt loc. Cit de serios este acest lucru! Si in vremea noastra am trait asa ceva, si intotdeauna a fost spre adinca noastra rusine. Daca o adunare nu-si judeca starea si nu se intoarce la dragos-tea ei dintii, la Domnul, atunci, mai devreme sau mai tirziu, Domnul va lua sfesnicul. Ea poate sa existe in continuare si sa propaseasca sub aspect exterior, cum a fost cazul la Efes, dar ea nu mai este un sfesnic a ceea ce a descoperit Dumnezeu despre Sine in Hristos si vrea sa prezinte in fata lumii.

Intr-un sens mai larg cele spuse bisericii din Efes se refera la intregul timp al Adunarii. Vazuta astfel, starea bisericii din Efes ramine pina la sfirsit. Aceasta pare sa spuna ca parasirea dragostei dintii (adica Hristos nu mai este primul * obiect al iubirii pentru adunare) este prezenta pina astazi, pina la sfirsit pentru marturia crestina ca atare, oricare ar fi consecintele urmatoare ale acestei devieri initiale. Tot atat de caracteristic pentru starea crestinismului este faptul ca nu a avut loc o intoarcere „la inceput” si nu s-a luat seama la starea din care s-a cazut; nu a intervenit pocainta si ca nu s-au facut lucrarile dintii. Apelul serios al Domnului catre Efes nu a fost luat in seama.

Un exemplu din trecut va dovedi aceasta. Reforma nu a adus o intoarcere la starea initiala din care cazuse Biserica. Cina Domnului, in simplitatea si frumusetea ei initiala, nu a fost reconstituita. Tot atat de putin s-a gasit drumul inapoi spre conducerea Duhului Sfint in stringerile laolalta cit si spre exercitarea libera a darurilor date de Dumnezeu. In locul acestora s-au pastrat liturghii inventate de oameni si o „preotie” instaurata autorizata de oameni. Si miscarile care au urmat Reformei nu au dus decit la o multitudine de denominatiuni crestine, cum le avem astazi. Toate acestea arata ca raul initial, pe care a trebuit sa-l deplinga Domnul la Efes, este prezent si astazi si duce in continuare la alunecare, iar cind Hristosul Scripturii va fi lepadat deplin de martorii neadevarati, aceasta va conduce direct la faliment.

Raspunsul Domnului la aceasta este clar: El va indeparta total sfesnicul din marturia crestina. El este indelung rabdator, El avertizeaza si amina cu ducerea la indeplinire a judecatii, ca odinioara la Israel. Cind se va ajunge la starea Laodiceii (capitolul 3.14-22) si la plinatatea ei, atunci Domnul va varsa marturia moarta din gura Sa. Cit de serios este aceasta!

Deoarece scrisoarea catre Laodiceea contine tocmai invataturi importante pentru zilele noastre, dorim sa ne ocupam ceva mai indeaproape cu aceasta.

In continuare as oferi inca o scurta privire de ansamblu asupra insemnatii profetice a celor sapte scrisori. Intelesul numelor de locuri indicate in paran-teza nu este sigur in fiecare caz.

Insemnatatea profetica a celor sapte scrisori

Daca Domnul, cu putin inainte de mesajele trimise catre cele sapte biserici, vorbeste despre taina celor sapte stele din mina Sa dreapta si de cele sapte sfesnice de aur (capitolul 1.20), atunci aceasta ne indica clar ca scrisorile catre cele sapte biserici includ o insemnatate care depaseste cu mult situatia istorica, actuala atunci, In aceasta aplicare directa la bisericile existente atunci nu se afla nimic tainic. Este adevarat insa ca cele sapte epistole nu ne ofera doar o privire plina de invataminte pentru starea de atunci a fiecarei adunari in parte din Asia (provincia romana), ci pe deasupra ne dau o privire de ansamblu, profetica, asupra starii intregii crestinatati in sapte perioade, in parte succesive, ale istoriei lor.

Scrisoarea catre **Efes** („oras al placerii”; unii dau talmacirea „hotarire intreaga”), pe care am privit-o deja, prezinta imaginea Bisericii din timpul ultimului apostol, respectiv din timpul imediat urmator mortii sale, pina la anul 167 dupa Hristos. Trasatura pozitiva: respingerea raului, mentinerea ordinii dumnezeiesti. Trasatura negativa: alunecarea de la dragostea dintii, dorinta lor proaspata si cea mai buna pentru Domnul Isus (capitolul 2.2-7).

In **Smirna** („smirna”) avem o imagine a Bisericii suferinde. Aceasta perioada, in care crestinii au fost urmariti pina la singe de catre romani, se intinde pe perioada anilor 167-313 dupa Hristos. Satan a incercat sa extermine tinara biserică, prin urmarirea ei pina la moarte. Singele martirilor insa mai era inca saminta Bisericii. Domnul Isus nu are nimic de reprosat acestei adunari (capitolul 2.8-11).

Pergam („cetate inalta”, poate si „casatorie”) ne arata cum Biserica a devenit, sub Constantin cel Mare, biserică de stat. Dupa incetarea urmaririi, ea s-a „casatorit” cu lumea. Prin aceasta Satan a locuit la ea. Obiceiuri si serbari pagane au devenit sarbatori crestine: amestec de elemente pagane si crestine. Cu toate acestea Domnul poate lauda faptul ca ea tine cu tarie Numele Sau si credinta crestina (capitolul 2.12-17).

Cea de a patra perioada in istoria Bisericii responsabile ne este reprezentata de **Tiatira** („poarta jertfei”, „jertfa permanenta”). Este descrierea Bisericii Evului Mediu, incepind aproximativ cu anul 600 dupa Hristos Domnul poate recunoaste dragostea si rabdarea in slujba, trebuie dar sa mustre starea de desfrinare duhovniceasca (amestecul cu lumea) si idolatria. El vorbeste pentru prima data despre venirea Sa, un indiciu asupra faptului ca aceasta stare a Tiatirei va dura pina la venirea Sa din nou. Pentru prima data este deosebita o ramasita in cadrul marturiei crestine („Voua ..., tuturor celorlalti”) si numai aceasta este apreciata de Domnul. Acest grup de oameni credinciosi este privit de Domnul in starea de adevarata Biserica a acelei vremi. Acesta este un principiu dumnezeiesc, utilizat in Sfinta Scriptura pentru fiecare perioada in care Adunarea a devenit necredincioasa (capitolul 2.18-29).

In **Sardes** („ramasita") avem starea protestantismului din vremea de dupa Reforma, adica aproximativ din secolul al saizecezelea. Trasatura dominanta a acestei perioade este ca, in ciuda corectitudinii ortodoxe, lipseste viata spirituala. Si aici adevaratii credinciosi sint priviti ca o ramasita: doar putini din Sardes primesc incuviintarea Domnului pentru faptul ca „nu s-au patat" cu raul. Ei arata o umblare crestineasca. Multimea celor cu numele de crestini va fi tratata ca si lumea: la aparitia Sa, Domnul va veni peste ei ca un hot, cu judecata (capitolul 3.1-6).

Filadelfia („dragoste de frati") indica o perioada binecuvintata a trezirii in interiorul crestinatatiei. Ea a inceput in prima jumătate a secolului trecut si s-a caracterizat printr-o mare fidelitate si dragoste fata de Domnul si Cuvintul Sau. Multe adevaruri ale Cuvintului lui Dumnezeu, care in secolele trecute s-au pierdut prin infidelitatea oamenilor, prin harul lui Dumnezeu au fost redescoperite in intreaga lume, cu energie deosebita. Dragostea de frati a constituit baza comuniunii lor practice. In contradictie cu „locuitorii pamintului", peste care Domnul va aduce ceasul incercarii, ei au fost straini aici, pe pamint. Ei au pazit cuvintul rabdarii Sale, asteptind revenirea Sa pentru rapire. Domnul nu are nimic de obiectat la acesti credinciosi, ba mai mult, le da - si aceasta pentru prima data! - asigurarea ca va veni in curind. Prin aceasta El indica doua lucruri:

a) ca ii va pazi de ceasul incercarii *, care va veni peste intregul pamint;

b) ca in interiorul marturiei crestine va exista aceasta stare, aceasta forma duhovniceasca a Filadelfiei, pina la venirea Sa ca „Luceafar de dimineata" (capitolul 3.7-13).

Faptul ca aceste trasaturi, pe care Domnul le apreciaza atit de mult. se vor gasi doar la o ramasita, in timp ce crestinatatea de nume va urma alta cale, le arata ultima vestire, catre Laodiceea („drepturile poporului"). Trasaturile principale ale acestei perioade, care a inceput deja in secolul al nouasprezecelea si tine pina astazi, sint starea de caldicel, indiferenta, materialism, multumire de sine. Tot ceea ce este intr-adevar crestinesc si dumnezeiesc lipseste inasa. Cu privire la aceasta ultima faza a Bisericii raspunzatoare pe pamint. Domnul nu are nimic de laudat. El nici nu mai vorbeste de venirea Sa. ci doar despre faptul ca va varsa aceasta marturie din gura Sa (capitolul 3.14-22).

Laodiceea - crestinatatea in ultima ei faza

Dupa aceasta privire de ansamblu, sa ne ocupam acum mai indeaproape de scrisoarea catre Laodiceea, cel putin cu prima parte a ei. Acestei scrisori ii revine o importanta deosebita, in masura in care prezinta ultima faza a crestinismului, si il avertizeaza pe fiecare credincios de trasaturi care ii face atit de uriti ochilor lui Hristos.

„Si ingerului bisericii din Laodiceea scrie-i: »Iata ce zice Cel care este Amin, Martorul credincios si adevarat, inceputul creatiei lui Dumnezeu: »Stiu faptele tale, ca nu esti nici rece, nici in clocot. O, daca ai fi rece sau in clocot! Dar, fiindca esti caldicel, nici rece, nici in clocot, te voi varsa din gura Mea. Pentru ca zici: »Sint bogat, m-am imbogatit si nu duc lipsa de nimic«, si nu stii ca esti cel ticalos, vrednic de plins, sarac, orb si gol, te sfatuiesc sa cumperi de la Mine aur curatit prin foc, ca sa te imbogatesti, si haine albe, ca sa fii imbracat si sa nu ti se vada rusinea goliciunii tale, si alifie pentru ochi, ca sa-ti ungi ochii si sa vezi«" (Apocalipsa 3.14-18).

Hristos - Amin

Înainte de fondul întunecat al versetelor referitoare la starea Laodiceii, apare însă, de o frumusețe deosebită, modul în care Domnul Isus Se prezintă Adunării.

El Se numește întâi Amin. „Amin” înseamnă adevărat, desigur. La sfîrșitul rugăciunilor are sensul aprobării și al întăririi: așa să fie!

Cheia pentru înțelegerea acestui nume al Domnului se găsește în 2 Corinteni 1.20: „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El (adică în Hristos, Fiul lui Dumnezeu) sînt da și în El sînt Amin, spre slava lui Dumnezeu, prin noi.” Toate făgăduințele lui Dumnezeu își găsesc confirmarea și siguranța în Domnul Isus. Hristos este de asemenea ultimul cuvînt al lui Dumnezeu, Amin al Său. Ce mingieare este aceasta pentru noi, iubitorilor! Dacă Biserica a esuat în a păstra ce i-a încredințat Dumnezeu, atunci Hristos ia locul ei și asigură, pe temeiul unei mințiri împlinite, în calitate de Amin, toate promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat alor Săi.

Dacă astăzi aproape toate valorile care vorbesc despre Dumnezeu și Hristosul Său sînt distruse și dispar dinaintea oamenilor; dacă în zilele noastre se renunță nu numai la orice ordine creștin, ci și la morală, Domnul Isus este și rămîne Amin. Să ne ținem strîns de aceasta și să ne gîndim la ea chiar și atunci cînd aruncăm o privire asupra stării spirituale a creștinismului de astăzi și vom afla sentința de neinfluențat a Domnului despre ea!

Hristos - Martorul credincios și adevărat

Și cel de-al doilea nume al Domnului, Martorul credincios și adevărat, este în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să fie Adunarea. „Și-Mi veți fi martori”, le-a spus Domnul cel înviat ucenicilor, înainte de înălțarea Sa la cer (Faptele Apostolilor 1.8). Tocmai aceasta este ceea ce ar trebui să fie Adunarea înainte de Domnul și a lumii: martori (sau marturie) ai lui Hristos; și tocmai acesta este sensul simbolic al sfîrșicilor de aur, după cum am văzut, de a răspîndi lumina peste Hristos, peste Persoana Sa slavită, peste lucrarea Sa deplin valabilă și peste urmarile binecuvîntate pentru oameni, în această lume întunecată. Apostolul Pavel îi compară pe cei credincioși cu o epistolă a lui Hristos, în care oamenii pot citi cine a fost Hristos (2 Corinteni 3.3). Ah, citim am decăzut în această marturie atât individual, citim și colectiv!

Dar dacă da înapoi cineva, dacă Adunarea nu-și îndeplinește misiunea, totuși Dumnezeu nu Se poate lăsa fără marturie. Aici este Unul care este credincios, care a fost credincios și care va fi credincios - Hristos. Astfel Domnul Isus ocupă și în această privință locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Adunarea necredincioasă și Se prezintă pe Sine Însuși ca Martorul credincios și adevărat (vezi și Apocalipsa 1.5). În viața și în moartea Sa, El a fost o marturie deplină a ceea ce este Dumnezeu. El a arătat în mod minunat dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Și acum, ca Fiul al Omului slavit în cer. El continuă această slujbă prin Duhul Sfînt și da marturie despre toate binecuvîntările și bucuriile care pot fi găsite în El, „omul al doilea” (1 Corinteni 15.47).

Hristos - începutul creației lui Dumnezeu

Si cel de-al treilea nume - inceputul creatiei lui Dum-nezeu - merita toata atentia noastra, deoarece adesea este inteles gresit. Hristos nu este o creatie, El este punctul de plecare a tot ceea ce Dumnezeu a facut si va mai face. Hristos nu este numai ultimul gand, Amin al lui Dumnezeu, ci si primul Sau gand, inceputul intregii Sale creatii. Hristos a fost deja inceputul primei creatii, iar epistola catre Coloseni ne spune ca toate lucrurile au fost create prin El si pentru El (capitolul 1.16). El Inusi este mai inainte de toate lucrurile si toate se mentin prin El (versetul 17). Urmatorul verset reda apoi trei aspecte minunate ale Domnului Isus, care depasesc cu mult prima zidire vizibila:

- El este Capul Trupului, al Adunarii;
- El este inceputul si
- Cel intii-nascut dintre cei morti (versetul 18).

De Domnul Isus, Capul Trupului, ne-am ocupat deja in capitolele anterioare. Ca inceput, El este Capul noii zidiri, a acelei ordini noi, care se bazeaza pe moartea si invierea lui Hristos dintre cei morti si despre care ne vorbeste apostolul Pavel in 2 Corinteni 5: „Caci daca este cineva in Hristos, este o creatie noua; cele vechi s-au dus: iata, toate s-au facut noi. Si toate acestea sint de la Dumnezeu, care ne-a impacat cu Sine prin Isus Hristos si ne-a incredintat slujba impacarii" (citeste versetele 17-18).

Daca crestinismul - sau sa spunem linistiti: daca noi ne-am fi tinut strins de Domnul Isus in calitate de Inceput. de Cap al noii zidiri (si acesta este obiectul principal al epistolei catre Coloseni, vezi capitolul 2.19), atunci nu am fi ajuns pe un drum atit de deviat, al carui stadiu final il marcheaza scrisoarea catre Laodiceea. Nu este semnificativ faptul ca biserica din Laodiceea mai este amintita doar o data in Noul Testament si aceasta tocmai in epistola catre Coloseni? Si cit de semnificative sint cuvintele apostolului: „Dupa ce va fi citita aceasta epistola printre voi, faceti asa ca sa fie citita si in biserica laodiceenilor" (capitolul 4.16). Cu siguranta ca din aceasta putem invata urmatoarele: daca ar fi fost atenti la Hristos, Capul; daca ar fi primit invatatura pe care o da epistola catre Coloseni, atunci crestinatatea n-ar fi ajuns in starea rusinoasa, asa cum o prezinta scrierea catre Laodiceea si cum o vedem pretutindeni in jurul nostru.

Principii democratice

Sensul numelui Laodiceea „drepturile poporului", este deosebit de plin de invatatura. Ar trebui sa fim orbi duhovniceste, daca n-am constata influenta principiilor democratice pretutindeni in lume, din nefericire chiar si in marturia crestina. Despre drepturile poporului se intreaba si astazi, nu despre drepturile Domnului. A existat o vreme in care multimile s-au inaltat mai sus si si-au cerut mai mult ca astazi drepturile propuse? Omul instaureaza drepturi, ridica preten-tii de putere chiar si in lucruri duhovnicesti. Si ca se asculta de glasul poporului, pare de la sine inteles, pare deplin normal. Cine asculta insa de glasul Domnului Isus, de glasul sfintului Sau Cuvint? Unde sint recunos-cute drepturile care li apartin doar Lui, Capul Trupului, al Adunarii?

Aceasta ma conduce la un alt gand, care nu trebuie sa ramina nementiionat. Laodiceea este rezultatul faptului ca marturia Filadelfiei este lepadata. In Filadelfia nu a fost ascultat glasul poporului, ci glasul

Domnului. Domnul Isus poate sa spuna: „Ai pazit Cuvintul Meu.” In Filadelfia nu au fost sustinute drepturile poporului, ci cele ale lui Dumnezeu: „... si n-ai tagaduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Filadelfia este tocmai opusul Laodiceii. Vom vedea acest lucru si mai clar.

In perioada Filadelfiei, Dumnezeu a dat o lumina puternica despre adevarul Evangheliei si o usa deschisa pentru raspindirea acestuia in puterea Duhului. Evan-ghelia a ajuns la sute de mii si nenumarati oameni de pe toate continentele s-au intors la Dumnezeu. Multi au parasit bisericile si comunitatile facute de oameni si s-au adunat numai pentru Numele Domnului Isus. Prin lucrarea dragostei de frati, ei au fost o marturie puter-nica despre adevaratul spirit al crestinismului. In toate faptele si gindurile lor s-au lasat condusi de asteptarea revenirii Domnului lor pentru rapirea Adunarii, deoa-rece El afirmase: „Eu vin curind” (Apocalipsa 3.11; Apocalipsa 22.20). Toate acestea au fost vazute, in parte admirate si. in final, totusi respinse. Rezultatul este Laodiceea, crestinatatea in forma ei actuala.

Eu nu as spune ca Laodiceea rezulta din Filadelfia. Laodiceea este cu mult mai mult rezultatul faptului ca crestinatatea a cunoscut si a lepadat adevarul lui Dumnezeu, asa cum a fost prezentat prin Filadelfia. In locul adevarului, s-a intors spre atitudini de liberi cugetatori. De aceea, dupa parerea mea, afirmatia ca „Laodiceea este Filadelfia coborita la temperatura de caldichel” este falsa. Nici Sardes nu a rezultat direct din Tiatira. Ea ne arata, asa cum am vazut, o stare din interiorul crestinatatii, care s-a instaurat dupa Reforma. Si in ceea ce priveste Filadelfia: nu este formata numai din credinciosii din Sardes, ci si din cei care provin din Tiatira. Bineinteles ca aceste stari luate in parte sint caracteristice in diferite epoci si nu puteau sa apara in ordinea inversa; o stare nu rezulta in mod direct din cea anterioara. Poate ar mai trebui amintit ceva: scrisorile pre-zinta stari morale prin care marturia crestina, in diverse timpuri ale istoriei sale pe pamint, a fost sau este caracteri-zata. Tiatira. Sardes si Filadelfia merg pina la revenirea Domnului, dupa cum indica amintirea venirii Sale in aces-te trei scrisori. Tiatira. Sardes si Filadelfia mai exista si astazi, una linga cealalta, chiar daca „apogeul” fiecareia a trecut. Vremea in care crestinatatea a fost caracterizata intr-un mod deosebit prin Tiatira sau prin Sardes sau prin Filadelfia. fie in sens bun, fie in sens rau, a trecut fara indoiala. Totusi eu sint convins ca si astazi mai exista Filadelfia si este dorinta mea cea mai fierbinte de a face parte din ea. Vremea in care marturia crestina a primit o configuratie deosebita - nu apartine ea intr-adevar trecu-tului? Spun aceasta cu inima trista, rusinata. Si in ceea ce priveste Tiatira si Sardes, ele se revarsa in Laodiceea, fara a-si pierde insa trasaturile specifice.

Nici rece, nici in clocot

Trasatura ei principala este indiferenta. Aceasta nu este nici raceala lepadarii directe, deschise a Domnului si nici caldura iubirii adevarate pentru El. In aparenta, Numele lui Hristos este tinut sus; conform marturiei poate fi un crestin, insa lipseste inima pentru Acela al Carui Nume Il inalta. Rabdarea si toleranta se afla la capatul de sus al scarii valorilor. Totul este rabdat cu inima larga, chiar si raul. Principalul este ca fiecare este sincer convins de propria sa problema si parere si atunci toate conceptiile religioase sint privite ca fiind la fel de bune. Nici o inflacarare pentru ceea ce li place Domnului, nici o respingere a ceea ce nu-l place; indi-ferenta fata de binele adevarat, indiferenta fata de raul real - fapt care li displace atat de mult Domnului Isus, incit Laodiceea va fi varsata din gura Sa. Aceasta toleranta nu provoaca dezgust unui cuget credincios? Domnul Isus nu vrea sa pastreze

asa ceva in gura Sa!

De unde provine aceasta totala indiferenta? Unde isi are radacinile ascunse aceasta stare de caldicel si lipsa de bun simt? Exista doar un singur raspuns rational: Domnul Isus nu este iubit cu adevarat. A inceput cu parasirea dragostei dintii (Efes) si sfirseste cu lipsa deplina a acestei iubiri pentru Domnul (Laodiceea). Nu necunoasterea adevarului duce la starea de caldicel, ci faptul ca adevarul nu este apreciat, deoarece Hristos nu este apreciat.

Uneori m-am intrebat de ce spune Domnul: „O, daca ai fi rece sau in clocot!" Ar fi intr-adevar bine daca Laodiceea ar fi rece? Dupa explicatia data starilor rece si cald, raspunsul nu este greu: respingerea deschisa nu ar fi doar mai sincera, ci ar da mai multe motive pentru speranta. Cit de des, vrajmasi declarati ai lui Hristos au fost invinsi prin harul lui Dumnezeu! Dar a fi si a ramine caldicel este garantia cea mai sigura pentru a fi varsat cindva din gura Domnului. Sardes a fost si este moarta, Laodiceea este in starea de caldicel. O stare rea, intr-adevar!

Bogat si totusi sarac

Indiferentei fata de interesele si Persoana lui Hristos i se mai adauga un rau: lauda de a fi bogat: bogat in lucruri duhovnicesti si pamintesti, bogat in influenta si inteligenta, in onoruri si functii, in formatie si in metode de educatie, in activitate filantropica si sociala, in ambitii culturale si umanitare, in competenta de specialitate si in discernamint, pentru a putea hotari daca o parte sau alta a Bibliei este Cuvintul lui Dumnezeu sau daca nici una nu este! Nu ar fi greu sa dam exemple suficiente din moderna noastra lume crestina pentru toate aceste lucruri mentionate. M-as limita insa la enumerarea lor; le vedem doar zilnic in jurul nostru, daca avem ochi pentru ele. As mai intreb odata: a existat vreodata un timp care a fost mai puternic marcat de aceste lucruri ca al nostru? Lumea este bogata, s-a imbogatit si nu are nevoie de nimic. Ea nu are dorinta dupa lucrurile dumnezeiesti, dupa mintuire, dupa Mintuitor.

Neutralitate fata de Hristos si fata de adevarul lui Dumnezeu, asociate cu multumirea de sine si cu dorinta de a poseda toate lucrurile importante - aceasta este starea Laodiceii. Evanghelia harului lui Dumnezeu este inlocuita printr-o „evanghelie" sociala a umanitarismului, ba chiar a fost inlocuit Hristos prin omul firesc. Acest lucru este de speriat si totusi sta la baza tuturor.

Oamenii pot fi inselati prin imaginea exterioara, Domnul insa nu. El vede totul cu ochii Sai ca para focului: „Pentru ca zici: »Sint bogat, m-am imbogatit si nu duc lipsa de nimic« si nu stii ca esti cel ticalos, vrednic de plins, sarac, orb si gol" (versetul 17).

Cit de importante sint cuvintele „si nu stii"! Cu multumirea de sine se asociaza nestiinta, lipsa de simtire asupra starii si a situatiei proprii. Vai, citi din crestinatate nu se cred, in sensul de mai sus, bogati si cred ca poseda tot ce merita! Si totusi in ochii lui Dumnezeu sint saraci, orbi si goi. Ei cred ca nu au nevoie de lucrarea de mintuire a lui Hristos si nu poseda in realitate nimic din ceea ce este al lui Dumnezeu si din ceea ce are valoare inaintea Lui. Exista marturia de a fi crestin, lipseste insa viata dumnezeiasca. Si ce este mai grav: ei nici nu o stiu!

Se mai numara vreunul dintre cititorii mei printre acesti crestini carora le merge numele ca traiesc si totusi sint morti spiritual (Apocalipsa 3.1)? Atunci lasa-ma sa te rog din inima: asculta sfatul Domnului Isus! Nu de sfatul meu, ci de cel al Domnului Insusi! Inca este ziua harului, inca poti veni la El si sa cumperi de la El „fara bani si fara plata” (Isaia 55.1) ceea ce te face intr-adevar bogat si fericit. Vei accepta oferta Sa?

Sfatul Domnului

„Te sfatuiesc sa cumperi de la Mine aur cura-tit prin foc, ca sa te imbogatesti, si haine albe, ca sa fii imbracat si sa nu ti se vada rusinea goliciunii tale, si alifie pentru ochi, ca sa-ti ungi ochii si sa vezi” (versetul 18).

Nu este un har deosebit ca Domnul, in ciuda indife-renteii care se manifesta in Laodiceea, mai face asemenea oferte de har? El sfatuiește sa se cumpere trei lucruri de la El - aur, haine albe si alifie pentru ochi.

Dar nu dovedeste acest sfat, aceasta oferta a lui Dumnezeu, totodata ca Laodiceea, adica marturia crestina in ultima ei faza, nu poseda aceste trei lucruri? Exista si credinciosi in Laodiceea, carora li Se adreseaza Domnul in versetele urmatoare ale scrisorii. Voi reveni asupra acestui fapt in ultimul capitol al cartii, cind voi prezenta concluziile, pe care ar trebui sa le tragem. Marturia crestina, asa cum se prezinta ea astazi, se caracterizeaza prin lipsa acestor trei lucruri: aur, haine albe si alifie pentru ochi. Sint lipsuri care ascund capcane, cum vom vedea.

In ceea ce-L priveste pe Domnul, El sta afara la usa, in afara acestui sistem, si bate - insa nu la Laodiceea, ci la fiecare credincios in parte, care se mai gaseste in compara capitolul 14 cu subtitlul „Iata, Eu stau la usa si bat.”

Aurul curatit prin foc este un simbol care ne-a preocupat deja, vorbeste despre dreptatea dumnezeiasca, care pusa la incercare in focul judecatii lui Dumnezeu pe Golgota, se trece in cont fiecaruia care „crede in Isus” (Romani 3.26). Acestora le spune Cuvintul lui Dumnezeu: „Si voi, prin El, sinteti in Hristos Isus, care ne-a fost facut intelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfintire si rascumparare” (1 Corinteni 1.30). Citi oameni exista astazi in crestinatatea din perioada Laodiceii, care nu poseda acest aur al dreptatii dumnezeiesti si deci sint saraci in aceasta privinta hotaritoare! Si citi nu se bazeaza pe propria lor dreptate, pe proprii-le lor eforturi! In ochii lui Dumnezeu ele nu sint decit o haina minjita (Isaia 64.6). Pavel nu a vrut sa mai aiba aceasta dreptate proprie, dupa ce, prin credinta, a gasit dreptatea care este din Dumnezeu (Filipeni 3.9).

Hainele albe sint o imagine a dreptatii practice in cei credinciosi. Am gasit acest gind pe scurt in scrisoarea catre Sardes (Apocalipsa 3.4). In Apocalipsa 19 se spu-ne direct: „Inul subtire sint faptele drepte ale sfintilor” (versetul 8). Hainele albe trebuie sa fie vazute de oameni. Dar numai cine poseda aurul dreptatii dumnezeiesti poate arata hainele albe ale dreptatii practice inaintea oamenilor. Aceste doua lucruri merg intot-deauna impreuna. Ambele pot fi gasite doar in Domnul Isus. In timp ce expresia in Hristos arata pozitia adevaratului credincios inaintea lui Dumnezeu, expresia Hristos in cel credincios indica marturia pe care trebuie s-o dea cel credincios inaintea lumii. Daca, prin credinta. Domnul Isus locuieste practic in inimile noastre (Efeseni 3.17), atunci El va putea fi vazut si

in exterior.

Acestea sint hainele albe, si martorii crestini din Laodiceea nu le au. In parte ei activeaza cu harnicie pentru semeni si cauta sa se imbrace astfel cu propriile lor lucrari, insa Domnul Isus le spune ca prin aceasta rusinea goliciunii lor nu poate fi acoperita.

De asemenea le lipseste si adevarata alifie pentru ochi, adica Duhul Sfint, care in 1 Ioan 2.20, este numit ungera din partea Celui Sfint (adica Hristos). Numai ungera Duhului Sfint poate indeparta orbirea omului firesc si poate da o recunoastere adevarata, duhovniceasca. Insa cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8.9).

Spiritul uman se lauda astazi cu cunostinte inalte, dar toate acestea seamana doar cu licarirea unui fitil uscat, care vrea sa dea ce are mai bun, dar fara ulei. Deja in pilda celor zece fecioare din Matei 25, Domnul Isus a aratat ca o parte din crestinatatea de nume ar avea o candela (marturie), dar nu si ulei (Duhul Sfint). Tocmai in momentul hotaritor, cind va fi cea mai mare nevoie de lumina, atunci candelile lor se vor stinge (versetele 1-13). Eroare plina de urmari! Sa ascultam de aceea inca o data glasul plin de har al Domnului: "Te sfatuiesc sa cumperi de la Mine aur ... si alifie pentru ochi, ca sa-ti ungi ochii si sa vezi".

Duhul din Laodiceea

Referitor la acest loc, mai am pe inima un cuvint de avertizare catre credinciosii adevarati. Am vazut prin ce se caracterizeaza crestinatatea in ultima ei faza si ca Laodiceea este un lucru caldicel din care lipseste tot ce este din Dumnezeu. Si vom vedea indata ce va face Domnul cu aceasta marturie goala. Dar, drag cititor credincios, tu si eu, noi toti, sintem in pericol de a fi prinsi de duhul din Laodiceea, pe care Domnul Isus trebuie sa-l mustre.

Atunci cind Domnul a transmis prin Ioan, care se gasea pe insula Patmos, aceasta scrisoare catre biserica din Laodiceea, desigur ca raul in aceasta biserica inca nu era in plina desfasurare, asa cum, in sens metaforic, este cazul astazi in Laodiceea, in crestinatatea ultime-lor zile. Cu siguranta ar fi gresita si concluzia ca, in acea biserica, nu ar fi existat credinciosi. Germenele intregului rau insa a fost deja prezent acolo, altfel Domnul nu ar fi vorbit in acest fel. In aceasta consta avertizarea pentru noi, copiii lui Dumnezeu. In sensul imaginii profetice, noi nu putem fi direct Laodiceea, putem insa foarte bine sa ne insusim caracteristicile Laodiceei, si acesta este un pericol foarte grav pentru noi.

Cine ar putea sa nege faptul ca si intre noi, copiii lui Dumnezeu, exista o atitudine de caldicel, indiferenta fata de Domnul si fata de interesele Sale? Si sintem cu adevarat liberi de duhul multumirii de noi insine? Nu putem fi si noi foarte usor ispititi de mindria avutiei duhovnicesti, pentru care au luptat probabil stramosii nostri, dar in nici un caz noi insine, si care, pe linga aceasta, ne-a fost daruita numai prin harul lui Dumnezeu? Nu ne comportam adesea ca „oameni saraci”, ca oameni care nu au altceva decit lucrurile acestei lumi? Nu este din cind in cind tulburat ochiul nostru duhovni-cesc, astfel incit privirea noastra sa devina mioapa si sa nu se poata ridica aproape deloc deasupra domeniului pamintesc?

Toate acestea sînt întrebări la care trebuie să cugete fiecare credincios pentru sine și cu care ar trebui să meargă în lumina lui Dumnezeu. Să fim atenți: și scrisoarea către Laodiceea se încheie cu cuvintele: „Cine are urechi să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor” (Apocalipsa 3.22).

Nu se spune: „... ce Duhul zice Bisericii”, ci „bisericii”. Nu numai pentru acea singură Biserică, în care aceste stări se găseau în faza de început, ci pentru întreaga Biserică din toate timpurile, deci și pentru noi astăzi, au fost adresate aceste învățături. Să ne ajute Domnul să tragem folos din acestea, să nu lăsam să intre duhul din Laodiceea în viața noastră, în casele noastre, în stringerile noastre laolaltă!

Varsarea din gura Domnului

„Dar, fiindcă ești caldicel, nici rece, nici în clocot, te voi varsa din gura Mea” (Apocalipsa 3.16).

Eu nu știu ca Domnul să folosească în vreun alt loc al Scripturii o expresie atât de disprețuitoare ca aici: voi varsa. Caldicel, adică indiferent, este cea mai rea stare în ochii Săi. Ea atrage întreaga supărare a Domnului asupra a ceea ce se caracterizează prin aceasta. Și dacă creștinătatea, în ultima ei fază, are ca trasatură predominantă această indiferență - și noi am văzut că lucrurile stau așa - atunci Domnul, la vremea Sa, va sfîrși cu ceea ce trebuia să fie o mărturie pentru El pe pământ.

Cînd sfîșnicul nu mai respîndește lumina dumnezeiască, atunci Domnul îl va lua deplin și definitiv de pe pământ. Aceasta se spune prin varsarea din gura Sa: Domnul nu va mai recunoaște mărturia creștină, această creștinătate ca sfîșnic al Sau în această lume. Aceasta varsare încă nu a avut loc, deoarece El încă nu a venit pentru a-Si lua acasă Mireasa. El nu va varsa niciodată din gura Sa pe unul dintre ai Săi, pe care l-a mintuit prin scumpul Sau singe, pentru că El Însuși a spus: „Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6.37). Pentru creștinătatea ca atare, judecata este foarte aproape: „Judecătorul este chiar la ușă” (citeste în Iacov 5.9).

La desfășurarea judecății vor exista, ca în cazul lui Israel, diverse stadii sau trepte. Întîi avem avertizarea. Pe aceasta o auzim astăzi. Atunci Domnul Isus îi va lua pe adevărații credincioși de pe pământ și Se va întîlni cu ei în văzduh (1 Tesaloniceni 4.16-17), pentru a-i duce sus, în casa Tatălui. Cit de fericită este această parte pentru noi! Dar pentru creștinătatea moartă, care rămîne după rapirea sfinților, este o sentință deosebit de serioasă; va avea loc atunci o despartire a binelui de rău, despartire la care nu se va mai putea face recurs niciodată. Da, pare ca rapirea celor credincioși va fi chiar momentul în care va avea loc varsarea de către Domnul a mărturiei creștine lipsite de viață. Ar putea El să exprime prin altceva mai clar dezgustul Sau față de Laodiceea, lepădarea Laodiceii ca sfîșnic al Sau, decît prin aceea că îi ia la Sine în slava pe sfinții cerești și lasă aici masa martorilor lipsiți de viață? Serios gînd!

Desigur că după rapirea credincioșilor, Laodiceea va continua să existe într-o formă oarecare, dar ea nu va mai fi recunoscută ca sfîșnic. Incurcînd lucrurile. Diavolul va pune stăpînire pe mărturia creștină moartă. Pînă cînd aceasta va fi îndepărtată definitiv de Domnul prin judecata asupra „Babilonului” (citeste în Apocalipsa 18). Atunci nu va mai exista pe pământ un sfîșnic creștin, dar nici creștinătate, nici macar după mărturia exterioară.

Aceasta este in realitate o evolutie trista, ingrozitoare, a Bisericii ca sfesnic pe pamint! Cu toate acestea Domnul are pentru credinciosul din toate timpurile o cale pe care el poate sa mearga si sa-L slaveasca pe Dumnezeu. Despre aceasta vom mai putea vorbi.

Capitolul 6 - Adunarea ca Mireasa a lui Hristos

Dupa cum am auzit de Adunare ca „sfesnic” abia in ultima carte a Bibliei, tot astfel si Adunarea, ca Mireasa a lui Hristos, ne este prezentata abia pe ultimele file ale Sfintei Scripturi. Si alti scriitori ai Noului Testament vorbesc despre acest subiect mare, vom vedea indata, dar „Mireasa” este numita in mod direct abia la sfirsitul Apocalipsei, unde poarta si titlul de „sotia Mielului”. Prin aceasta imagine, Duhul Sfint vrea sa ne puna in fata inimilor relatia intima in care am fost adusi, prin har, cu Hristos. Mireasa este expresia metaforica folo-sita pentru sugerarea curatiei si a prosperitatii relatiei dintre Hristos si Adunare, sotie pentru indestructibilitatea relatiei - relatii care exista deja astazi.

Mireasa pamintasca

Adunarea ca Mireasa a lui Hristos nu este amintita in Vechiul Testament. Numai in Noul Testament este dezvaluit acest adevar pretios, ca Adunarea este Mireasa lui Hristos, sotia Mielului. Faptul ca si in Vechiul Testament se vorbeste in unele locuri despre o mireasa, nu trebuie sa ne conduca la concluzia falsa, ca acolo ar fi vorba despre Adunare. Lucrurile se aseamana cu „sfesnicul” si cu „casa lui Dumnezeu”.

In vremurile Vechiului Testament, Israel era purtatorul responsabil al luminii lui Dumnezeu inaintea lumii, dar astazi este Adunarea. Acest lucru nu inseamna inasa ca Israel ar fi Adunarea sau ca Adunarea ar fi Israel. Dumnezeu S-a revelat in Vechiul Testament doar in mod fragmentar, partial, dar acum in crestianism, S-a facut cunoscut pe deplin in Domnul Isus, cind El „ne-a vorbit in Fiul” (Evrei 1.2). Un astfel de glas nu s-a auzit niciodata in Vechiul Testament!

In Israel exista si un templu vizibil, care era casa lui Dumnezeu in acea vreme. Casa lui Dumnezeu astazi, Adunarea Dumnezeului Celui viu, include o asemenea apropiere fata de Dumnezeu, o asemenea intimitate cu El, cum nu era posibil in vremurile dinainte. Si faptul ca cei dintre natiuni nu mai sint acum „strainsi si fara drept de cetatenie”, ci „impreduna cetateni cu sfintii, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19), este o taina, care nu le-a fost descoperita fiilor oamenilor din generatiile trecute. In ceea ce priveste „mireasa”, Domnul Isus va avea o mireasa pamintasca si una cereasca. Relatiile si binecuvintarile ceresti se afla cu mult deasupra celor ale miresei pamintesti.

Despre mireasa pamintasca proceste printre altii si Isaia, cind spune: „Cum se uneste un tinar cu o fecioara, asa se vor uni fiii tai cu tine; si cum se bucura mirele de mireasa lui, asa Se va bucura Dumnezeul tau de tine” (capitolul 62.5). Si in primul verset al aceluiasi capitol spune clar despre cine vorbeste: despre Sion, despre Ierusalim. Ierusalimul va fi mireasa pamintasca a lui Hristos. Din cauza necredintei ei, El a trebuit sa o dea la o parte pentru o vreme. „Citeva clipe te parasisem. dar te voi primi inapoi cu mari indurari. Intr-o izbucnire de minie. Imi ascusesem o clipa Fata de tine, dar Ma voi indura de tine cu o bunatate vesnica”, zice Domnul, Rascumparatorul tau” (Isaia 54.7-8). Atunci se va sfirsi vremea vaduviei ei, „caci Creatorul tau este sotul tau: Domnul ostirilor este

Numele Lui" (versetul 5).

Daca fiii lui Core, in „Cintarea despre dragoste", cinta frumusetea imparatasei „impodobita cu aur de Ofir" (Psalmul 45), atunci ei vorbesc de asemenea de ramasita din Israel care va fi reabilitata in zilele viitoare. Si cu ce cuvinte miscatoare descrie Solomon in Cintarea Cintarilor pretuirea mirelui pentru mireasa sa si durerosul proces de reabilitare morala a acestei ramasite! Inainte ca Ierusalimul sa poata ocupa locul de onoare la dreapta Imparatului, a Domnului, ramasi-ta poporului trebuie sa treaca prin incercari serioase: „Nu va uitati ca sint asa de negricioasa, caci m-a ars soarele"; „Pazitorii care dau ocol cetatii m-au intilnit, m-au batut, m-au ranit" (Cintarea Cintarilor 1.6; 5.7).

Dar nu numai „imparateasa", care nu se refera la natiune, ci la Ierusalim, va fi restabilita, ci si intreaga natiune va fi pusa in legatura cu Domnul, „Sotul" ei. Despre aceasta vorbeste profetul Osea: „In ziua aceea", zice Domnul, „Imi vei zice: „Sotul meu!" ... Te voi logodi cu Mine in credinciosie" (capitolul 2.16-20). Fericita perspectiva pentru aceasta natiune vinovata! Nu, Dumnezeu nu a lepadat Israelul pentru totdeauna. Acum o parte din Israel este impietrit, pina va fi intrat numarul deplin al neamurilor; dar odata „tot Israelul va fi mintuit" (Romani 11.25-26). Atunci vor intra si ei sub gratiere si toate acestea pe baza lucrarii implinite a lui Hristos, Domnul nostru. Laudat fie minunatul Sau Nume pentru aceasta!

Atragem inca o data atentia asupra faptului ca nici unul din locurile amintite sau in nici una din cartile Vechiului Testament nu este vorba de Adunare si nici in Cintarea Cintarilor. Putem insa sa socotim aplicatii pretioase pentru relatia noastra fata de Domnul; caci daca deja relatiile Domnului fata de mireasa Sa pamintiasca sint atit de intime si pretioase, cum trebuie sa fie atunci cele fata de mireasa Sa cereasca! Locurile insa vorbesc despre Israel si nu despre Adunare. Pentru a afla partea Adunarii, trebuie sa ne indreptam exclusiv spre Noul Testament, si acest lucru vrem sa-l facem «cum.

Un margaritar de mare pret

in Matei 13 ne sint prezentate sapte pilde ale Domnului. Prima pilda, cea a semanatorului, nu este numita o pilda despre imparatia cerurilor. Intr-adevar, ea ne arata mai mult caracterul lucrarii lui Hristos dupa lepadarea Sa de catre poporul Sau pamintesc, decit dezvoltarea imparatiei cerurilor. El nu cauta in continuare rod in via lui Israel (Isaia 5.1), nici in smochin, «cea ramasita care dupa cei saptezeci de ani de robie s-a intors in tara - a fost „sadit in via sa" (Luca 13.6-9). Nici Israel, nici ramasita nu au adus rod pentru Dum-nezeu. Astfel Domnul Isus, in harul Sau nemarginit, a luat un nou caracter si a devenit semanatorul. „Iata, semanatorul a iesit sa semene" - o lucrare noua intr-o sfera noua. Principiul de baza al acestei pilde este deci ca Domnul a adus si aduce cu Sine ceea ce da rod. El nu-l cauta in ogor. Minunat har! Ca invatatura morala a acestei pilde este valabila si astazi si ca se mai intimpla asa si in vremea de astazi, nici nu se pune in discutie, dar in mod direct ea ne arata lucrarea Domnului pe pamint.

In urmatoarele sase pilde insa, Domnul Isus vorbes-te despre imparatia cerurilor. In primele trei arata dezvoltarea exterioara a acesteia aici, pe pamint - o dezvoltare care in mod clar este orientata in jos. Neghina a invadat intregul ogor, grauntele de mustar a devenit un copac mare si aluatul a dospit

toata plamadeala. Apoi Domnul a dat drumul multilor, carora le-a dat invatatura in felul acesta, si „a intrat in casa”. Singur cu ucenicii Sai, nu numai ca le-a explicat pilda neghinei din ogor, ci a mai adaugat alte trei pilde: cea cu comoara in ogor, cea cu margaritarul de pret si cea cu navodul aruncat in mare.

Cind privim dezvoltarea exterioara a imparatiei lui Dumnezeu pe pamint, cind recunoastem ca crestinismul a devenit un lucru amestecat, un sistem care domina lumea si este patruns de o invatatura rea, atunci am fi tentati sa credem ca intentiile lui Dumnezeu au fost zadarnicite de catre Cel Rau si ca imparatia Sa reprezinta o evolutie gresita. Intr-adevar, privit din exterior, asa pare.

Acolo insa, in „casa” Domnul Isus le-a descoperit alor Sai gindurile Sale tainice, motivele Sale launtrice care L-au determinat sa nu actioneze impotriva dezvoltarii in afara, nesanatoase in imparatia Sa. Numai celor din casa le-a fost permis sa afle ce comoara vor fi pentru El credinciosii din vremea de acum, ce lucru pretios este Adunarea in ochii Sai si cit de minunat va ingriji El de poporul Sau, lasandu-L sa stringa pestii buni in vasele lor. Nu inseamna ca ucenicii ar fi inteles atunci aceste lucruri, dar Domnul Isus le-a vorbit despre ele.

Acolo, in acea casa si cu acea ocazie, a fost dezvaluit pentru prima data - chiar sub forma unei pilde - ca Hristos a cautat un obiect de o frumusetate deosebit de mare, pentru care sa-Si dea viata. El Se prezinta pe Sine Insi ca pe un negustor „care cauta margaritare frumoase”. El are sensibilitate pentru frumusetatea margaritelor. El stie ce este frumusetatea morala pentru Dumnezeu, El stie sa le aprecieze. „Si cind gaseste un margaritar de mare pret, se duce de vinde tot ce are si-L cumpara” (versetul 46). El vede un margaritar de mare pret.

El nu cauta mai departe. El nu mai doreste nimic altceva. El a iesit ca sa caute margaritare si pentru ca a gasit acel margaritar, dorinta inimii Sale s-a potolit, Intregul Sau tel este acum de a poseda margaritarul. Si El este gata sa renunte la tot ce are - la slava Sa mesianica, la intreaga Sa viata - pentru a-l poseda. Minunat har! Poate cuprinde cineva valoarea si frumusetatea pe care le are Adunarea pentru inima lui Hristos? Aceasta pilda ne lasa sa intrezarim aceasta.

Alte locuri din Sfinta Scriptura ne vorbesc despre caracterul ispasitor al mortii lui Hristos - o latura foarte importanta a sacrificiului Sau. In aceasta pilda aflam insa o latura cu totul alta a mortii Sale: El a vrut sa obtina acea comoara din ogor, a vrut sa posede acel margaritar de mare pret. Cit de valoros trebuie sa fie pentru El acel singur margaritar, incit, pentru a-l obtine, da tot ce are!

Sfinta Scriptura face, de regula, in ce priveste limbajul ei, economie de attribute. Aici insa, la descrierea „margaritarului”. Domnul atribuie cuvintului „margaritar” un adjectiv foarte important: polytimon - „de mare pret”.

Nici un om n-ar fi indraznit vreodata sa caracterizeze astfel Adunarea. Multi credinciosi au cinstat si au laudat ceea ce Domnul Isus este pentru ei. Aici insa Domnul spune ce este Adunarea pentru inima Sa. Margaritarul este simbolul unei frumuseti fara cusur. In ochii Sai, este o creatie de o frumusetate desavirsita. Ah, de am vedea-o si noi mai mult in acest fel! In epistola catre Efeseni aflam ca Hristos Isi va infatisa odata Adunarea in chip slavita, „fara pata, fara incretitura sau altceva de felul acesta, ci sfinta si fara defect” (capitolul 5.27). Si nu este departe clipa in care frumusetatea fara pata a

Adunarii va fi aratata inaintea intregii lumi, pentru slavirea Aceluia care a murit pentru ea si i-a dat aceasta slava.

Relatii de miri

Daca in pilda margaritarului ne-a fost aratata frumu-setea si atractia Adunarii pentru inima lui Hristos, in Efeseni 5 invatam ce fel de relatii de miri exista intre Adunare si Hristos. In primul rind ne-a fost prezentata dragostea lui Hristos fata de Adunarea Sa, asa cum a dovedit-o El, asa cum se manifesta ea astazi si asa cum se va dezvalui ea mai tirziu.

„Sotilor; iubiti-va sotiile, dupa cum si Hristos a iubit Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinteasca, curatind-o prin spalarea cu apa prin Cuvint, ca sa infatiseze inaintea Sa aceasta Biserica slavita, fara pata, fara incre-titura sau altceva de felul acesta, ci sfinta si fara defect. Tot asa sint datori si barbatii sa-si iubeasca sotiile, ca pe trupurile lor. Cine-si iubeste sotia, se iubeste pe sine insusi. Caci nimeni nu si-a urit vreodata trupul sau, ci-l hraneste si-l ingrijeste cu drag, ca si Hristos Biserica; pentru ca noi sintem madulare ale Trupului Sau, din carnea Lui si din oasele Lui. »De aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa si se va lipi de sotia sa si cei doi vor fi un singur trup.« Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos si despre Biserica" (Efeseni 5.25-32).

In general nu predomina gindul „miresei" in invatatura apostolului Pavel, asa cum i-a incredintat-o Dum-nezeu. Cind vorbeste despre relatii, atunci El prezinta „trupul". Dar deja corintenilor le-a scris despre rapor-tul de miri in care au fost adusi fata de Hristos: „Pentru ca v-am logodit cu un barbat, ca sa va infatisez inaintea lui Hristos ca pe o fecioara curata" (2 Corinteni 11.2). Daca apostolul vorbeste despre o fecioara curata, atunci aceasta este un indiciu asupra faptului ca nunta inca nu a avut loc, un indiciu de altfel, care nu poate fi aplicat la expresia mireasa pentru a o deosebi de sotie; pentru ca si dupa nunta Mielului, chiar dupa cei o mie de ani ai imparatiei pacii lui Hristos pe pamint, Ioan vede cetatea sfinta (Adunarea slavita) coborindu-se din cer de la Dumnezeu, „gatita ca o mireasa impodobita pentru sotul ei" (Apocalipsa 21.2). in acelasi capitol la versetul 9, ingerul desemneaza mireasa drept sotia Mielului.

Dupa amintirea relatiei de feciorie a Adunarii fata de Hristos in intiia epistola catre Corinteni, apostolul insista in epistola catre Efeseni mai mult asupra acestui obiect binecuvintat. Desi nu vorbeste in mod direct despre „mireasa" sau despre „sotia Mielului", totusi la baza intregii sale invataturi sta analogia barbat - femeie, mire - mireasa. Este de remarcat modul cum se contopesc aici imaginile despre „trup" si „sotie". Acest lucru mi se pare deosebit de pretios, deoarece imaginea „trupului" nu mai este suficienta. Astfel el vorbeste despre noi ca despre madulare ale Trupului Sau si totusi se refera indata iarasi la relatia de miri, respectiv la relatia de casatorie a primei perechi de oameni, care este o imagine atit de potrivita pentru relatiile dintre Hristos si Adunare.

In ce priveste iubirea de neasemuit a lui Hristos, din felul in care este prezentata aici, ea apare intr-o nuanta deosebita: este o iubire intemeiata pe relatii stabilite de Dumnezeu. Nu este iubirea generala a lui Dumnezeu fata de lume, ca in Ioan 3.16, „Fiindca atit de mult a iubit Dumnezeu lumea", ci aici Duhul Sfint ne pune in fata inimilor iubirea deosebita a lui Hristos fata de Mireasa Sa, fata de Adunare. Este o iubire statornica prin relatii durabile, este tocmai iubirea Mirelui fata de Mireasa, de

aceea nu citim niciodata: „Hristos a iubit lumea”. Oh, cit de nespus de fericiti avem dreptul sa ne consideram ca am ajuns intr-o asemenea relatie fata de El, ca Domnul Isus este Mirele nostru ceresc si ca ne iubeste ca Mireasa a Sa si ca Sotie a Sa!

Dupa aceea insa ne sint spuse trei lucruri despre aceasta dragoste a lui Hristos pentru Adunare, lucruri care se refera intii la trecut, apoi la prezent si in al treilea rind la viitor.

In ce priveste trecutul, „Hristos a iubit Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea”. El a murit pentru a posedea Adunarea, si aceasta pentru ca o iubeste. El S-a facut pe Sine Insusi raspunzator, daca pot sa ma exprim astfel, pentru toate lucrurile de care a fost vinovata Mireasa Sa. El S-a dat pe Sine Insusi pentru ea! Daca pilda ne-a aratat frumusetea pe care Domnul a vazut-o in Adunare, pentru care a renuntat la tot ce a avut, atunci aici gasim motivul cel mai adinc - El a iubit-o. Cine ar putea vreodata sa masoare aceasta iubire - cine sa o inteleaga? Dar ea ne face nespus de fericiti, de acum si in toti vecii!

Dragostea Sa fata de Mireasa Sa nu a fost activa doar in trecut, ci ea este si in prezent neobosit de activa, „ca s-o sfinteasca, dupa ce a curatit-o prin bote-zul cu apa prin Cuvint”. El nu a curatit-o intii si apoi a iubit-o. Nu, intii a iubit-o si acum tot El o curateste, o face potrivita pentru Sine. Ce inseamna aceasta? Ea a fost un margaritar in ochii Sai, dar in starea ei practica ea nu a corespuns gindurilor Sale. Si astfel, Domnul este preocupat sa lase frumusetea ei sa iasa la iveala. Cum face aceasta? El ne aplica Cuvintul lui Dumnezeu in puterea sa curatitoare, ca despartiti de lumea rea, sa ne sfintim si inclinatiile si motivatiile noastre, gindurile si drumurile noastre sa-l corespunda Lui tot mai mult. Cuvintul lui Dumnezeu este descoperirea a tot ceea ce este Dumnezeu; si acestea le aplica Domnul inimilor noastre, ca noi sa fim „sfintiti prin adevar” (citeste in Ioan 17.19). Slujba plina de har a Domnului Isus! De ne-am deschide mai mult pentru El!

Dar inca un lucru il face dragostea Sa astazi pentru noi. Acest lucru ne este aratat in Efeseni 5.29. Dupa cum un om nu-si uraste propria carne, propriul trup, ci il hraneste, tot asa Hristos ne considera ca o parte din Sine Insusi si Se straduieste sa ne dea tot ce avem nevoie in aceasta lume. El nu ne lasa sa ducem lipsa de hrana pentru trup si in dragostea Sa, Se gindeste la slabiciunea noastra si ne ofera orice sprijin. El, care odinioara S-a dat pe Sine Insusi pentru noi, nu numai viata Sa, este acum totul pentru noi. Ne putem bizui in toate pe El!

Telul final al dragostei lui Hristos fata de Adunarea Sa nu este mai prejos ca acesta: El vrea sa infatiseze inaintea Lui aceasta Biserica slavita, „fara pata, fara incretitura sau altceva de felul acesta, ci sfinta si fara defect”. Eu cred ca acest verset 27 este o aluzie la Adam si Eva din Geneza 2.22. Dupa cum odinioara Dumnezeu a facut pentru Adam, in timp ce adormise, o sotie, pe care, dupa ce s-a trezit, i-a prezentat-o si care i-a corespuns intru totul, tot astfel Dumnezeu zideste astazi, dupa ce Hristos a murit si este ascuns fata de lume, ascuns in Dumnezeu (Coloseni 3.3), Adunarea. Cind este desavirsita, atunci Hristos o va infatisa inaintea Sa. „Sie Insusi” - deoarece El Insusi este Dumnezeu: prin aceasta realitatea deviaza de la model. Atunci El nu va gasi nici o greseala la ea, deoarece ea li va corespunde pe deplin, in toate lucru-rile, si va fi chiar in starea ei „sfinta si fara defect”.

Har nemarginit, care poate izvorii doar din inima lui Dumnezeu! Dragoste de necuprins, ale carei obiecte sintem noi! Un tel nemasurat de pretios: slavirea lui Dumnezeu de catre Adunare!

Relatiile de miri in care am ajuns mai cuprind si o alta latura, pe care nu o putem lasa neamintita: supunerea miresei fata de mirele ei, a sotiei fata de barbat. In fragmentul din Efeseni 5 este vorba de fapt de indemnuri care sint date femeii si barbatului pentru purtarea lor unul fata de celalalt. Si dupa cum unirea dintre Adam si Eva este o imagine pretioasa a lui Hristos si a Adunarii, tot astfel relatia dintre Hristos si Adunare este modelul pentru purtarea barbatului si a femeii in casnicie. In indemnul dat sotiei in versetul 24 gasim o remarca atit de importanta pentru subiectul nostru: „Si dupa cum Biserica este supusa lui Hristos ...”.iar cu putin inainte se spune ca „Hristos este Capul Bisericii”. Deci desi Adunarea este Mireasa lui Hristos, pozitia ei fata de El se caracterizeaza prin supunere.

Acest lucru este deosebit de important. Adunarea nu poate (in vreo problema personala sau bisericeasca), cu de la sine putere, sa stabileasca lucruri asa cum si le imagineaza, ci in toate ea trebuie sa urmeze indicatiile Capului, care sint cuprinse in Cuvintul lui Dumnezeu. Nu este treaba ei de a stabili reguli si principii. Ea nu trebuie sa dea invatatura si sa ordoneze, ci ea trebuie sa fie supusa Capului din cer.

Ah, cum a gresit Biserica in aceasta privinta! Ea nu l-a acordat lui Hristos locul si autoritatea Capului, ci, in loc sa fie supusa Lui, a preluat ea locul de frunte. Rezultatul il constituie, printre altele, nenumaratele denumiri si grupari pe teren crestin, care rivalizeaza unele cu altele, si numeroasele invataturi gresite, care domina astazi crestinatatea. „Netinindu-se strins de Cap” - aceasta defineste cauza pentru tot raul (citeste in Coloseni 2.19). Daca si Biserica in ansamblu a gresit in acest sens, totusi fiecare madular al Trupului lui Hristos in parte poate adopta pozitia de supunere fata de Hristos si poate afla binecuvintarea care decurge din aceasta. Acest lucru il vom mai vedea pe parcurs.

Din invataturile Duhului Sfint date prin Pavel am putut urmari lucrarea Domnului Hristos in clipa in care Isi va infatisa inaintea Lui Adunarea slavita. Pentru a afla insa ceva despre nunta Mielului si despre slava si sentimentul Miresei, trebuie sa ne folosim de slujba unui alt slujitor al lui Dumnezeu, apostolul Ioan.

Nunta Mielului

Vazatorul Ioan, care, incepind cu capitolul al patru-lea al cartii Apocalipsei ne relateaza ceea ce se intimpla „dupa aceste lucruri”, deci, in viitor, descrie la incepu-tul capitolului 19 cum a auzit in cer un glas puternic al unei mari multimi de oameni, care zicea:

„Aleluia! Mintuirea, slava si puterea sint ale Dumnezeului nostru! Pentru ca judecatile Lui sint adevarate si drepte: pentru ca a judecat pe prostituata cea mare, care a stricat pamintul cu desfruiul ei si a razbunat singele robilor Sai, din mina ei” (versetele 1 si 2).

Inainte de a afla ceva despre nunta Mielului, ne este aratata judecata asupra „Babilonului”, a desfrinatei, a miresei false. Inainte ca Hristos sa-Si prezinte Mireasa, Sotia, falsa biserică trebuie sa fie indepartata. El asteapta cu rabdare aceasta clipa. Pina atunci adevarata Mireasa ramine ascunsa in cer. Este imposibil ca mireasa falsa si cea adevarata sa fie vazute alaturi! Cei douazeci si patru de

batrini, caracterizati prin intelegerea gindurilor lui Dumnezeu si cele patru fapuri vii inteleg acest lucru. Dupa un nou „Aleluia” al cerului, ei cad la pamint si se inchina Aceluia care sta pe tron. Intregul cer este in miscare si plin de lauda, deoarece acum drumul este liber pentru prezentarea adevaratei Mirese si pentru unirea ei cu Mirele ceresc.

„Si am auzit ca un glas de mare multime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicind: »Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a inceput sa imparatiasca. Sa ne bucuram si sa ne inveselim si sa-I dam slava, fiindca nunta Mielului a venit si sotia Lui s-a pregatit! Si i s-a dat sa se imbrace cu in subtire, stralucitor si curat.« Inul subtire sint faptele drepte ale sfintilor. Apoi mi-a zis: »Scrie: »Ferice de cei chemati la ospatul nuntii Mielului!« Si mi-a zis: »Acestea sint adevaratele cuvinte ale lui Dumnezeu« ” (versetele 6-9).

Acum a sosit clipa pe care Domnul Isus a asteptat-o cu rabdare. El, cu mult inainte, a vazut Mireasa ca un margaritar de mare pret si a renuntat la tot ce a avut pentru a o poseda. El a gasit-o si a cumparat-o, oricit de mari au fost cheltuielile pentru El; in pilda nu ni s-a spus ce s-a intimplat cu ea mai departe. Pina in aceasta clipa, frumusetea ei a fost ascunsa oamenilor, ascunsa in Dumnezeu. Acum insa, cu putin inainte ca Domnul nostru, Dumnezeul nostru, cel Atotputernic, sa preia stapinirea, a sosit vremea pentru nunta Mielului si El Si-a pregatit Sotia. Acum este atins telul propriu-zis al hotaririi lui Dumnezeu, si anume ca Hristos sa nu fie singur, ci sa aiba o Sotie, care sa imparta cu El slava Sa in vesnicie. Aceasta este taina la care Dumnezeu a facut aluzie deja atunci cind a creat prima pereche de oameni: „Nu este bine ca omul sa fie singur”.

Acum pare necesara o scurta meditatie asupra desfasurarii temporare a intimplarilor pina la acel eveniment final, nunta Mielului. Deja cu ani in urma, Domnul Si-a luat Mireasa acasa prin rapire (1 Tesaloniceni 4) si a dus-o in casa Tatalui Sau (Ioan 14.2-3). Rapirea, ca atare, ne este prezentata in Apocalipsa, deoarece ea nu este un eveniment al profetiei; profetia are de-a face cu pamintul. Trebuie sa ne-o imaginam intre sfirsitul capitolului al treilea si inceputul capitolului al patrulea. Incepind cu acest punct, Ioan scrie despre „lucrurile care au sa fie dupa ele”, redate prin cuvintele „dupa aceste lucruri”, aflate la inceputul capitolului al patru-lea. Din acest moment nu mai este folosita expresia „adunare”, ci gasim, in locul ei, pe cei „douazeci si patru de batrini”, reprezentantii credinciosilor Vechiului si Noului Testament, in numarul lor deplin.

Nu este plin de importanta si nu ne misca adinc inimile faptul ca in timpul tuturor evenimentelor serioase, care vor cutremura lumea si care ne sint prezentate in capitolele 6-18, noi vom fi deja in cer si ne vom bucura de binecuvintarile din casa Tatalui? Si cu toate acestea, pina atunci nu va fi avut loc nunta Mielului! Pentru aceasta, in afara judecatii „prostitutei”, mai trebuie sa se petreaca ceva important: Sotia Sa trebuie sa se fi „pregatit” (versetul 7). Versetul 8 spune clar ce inseamna aceasta: „»Si i s-a dat sa se imbrace cu in subtire, stralucitor si curat.« Inul subtire sint faptele drepte ale sfintilor”.

Nu vedem aici Mireasa imbracata cu haina indreptarii lui Dumnezeu in Hristos Isus, cum avem voie s-o purtam noi astazi (compara 2 Corinteni 5.21). Cu mult mai mult, este vorba despre faptele lor drepte, pe care le-au savirsit in puterea Duhului lui Dumnezeu, cind erau inca pe pamint. Ce gind impresionant, ca noi, astazi, in timp ce traversam acest pamint, lucram la haina pe care o vom purta

odata, cu acel prilej mare! In mod evident, inainte de nunta Mielului toti trebuie sa ne infatisam inaintea scaunului de judecata al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). „pentru ca fiecare sa primeasca rasplata pentru lucrurile infaptuite in trup, potrivit cu binele sau raul pe care-l va fi facut". Ce am fost noi pe pamint pentru Hristos va straluci in chip minunat in acea zi, in schimb tot ce nu a fost Hristos in viata noastra va fi pierdere. A fost numai har, numai puterea Duhului, in care s-au indeplinit aceste fapte drepte, acelasi har va fi recunoscut si in ziua aceea! Ce va fi atunci cind vom recunoaste intreaga plinatate a harului, care, in ciuda slabiciunii si a esecului nostru, nu numai ca ne-a purtat, ci ne-a si folosit in slujba Sa si care ne va rasplati pentru aceasta! Acesta va fi un alt izvor al adorarii ceresti.

Putem intelege bine cit este de potrivit ca realizarea unei armonii perfecte intre Domnul si Mireasa Sa sub aspect moral sa aiba loc inainte de nunta. Aceasta insa marcheaza si momentul pentru nunta insasi. Ea va avea loc la citva timp dupa rapire, dar imediat inainte de aratarea Domnului in putere si slava, cind va iesi pe un cal alb cu ostirile Sale din cerul deschis si va calca cu picioarele „teascul vinului miniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic" (capitolul 19.11 si urmatoarele).

Sa fim insa atenti la limbajul Duhului Sfint in acest loc. Pe de o parte, vorbeste de sotia Sa, pe de alta parte de sfinti. Desi i-a fost dat sotiei Sale sa se imbrace in in subtire, in explicatie se vorbeste despre faptele drepte ale sfintilor. In sotia Sa avem aspectul colectiv, iar in cei sfinti aspectul individual. Ce linistitor si in acelasi timp ce serios este faptul ca se pastreaza latura personala! Credinciosia poate fi dovedita numai individual, acest lucru trebuie sa-l avem intotdeauna in vedere. De aceea se vorbeste aici de inul subtire al sotiei Sale ca despre faptele cele drepte ale sfintilor.

Ce contradictie exista insa intre inul subtire, stralucitor, in care este imbracata sotia Mielului si intre hainele prostituatei celei mari! „Femeia era imbracata cu purpura si stacojiu; era impodobita cu aur, cu pietre scumpe si cu perle. Tinea in mina un potir de aur, plin cu uriciuni si cu necuratiile desfriului ei" (citeste in capitolul 17.4).

Prostituata cea mare poarta ceea ce atrage ochiul firesc. Mireasa insa poarta ceea ce este placut in ochii Mielului ei - faptele cele drepte ale sfintilor. Prostituta se bucura de stralucirea inselatoare a lumii. Mireasa se bucura de ceea ce i-a dat harul. Si daca Mireasa seamana, in ochii lui Hristos, cu un margaritar de mare pret, se cade atunci sa se impodobeasca in exterior cu perle? Nu i-ar intuneca aceasta frumusetea propriu-zisa?

Vrem sa ne ocupam putin cu persoanele participante la nunta. Locul central il ocupa Domnul Isus, Mielul. Nu ne aminteste acest nume al Domnului de drumul plin de suferinta, pe care Si-a cistigat Mireasa? Cind in Apocalipsa se vorbeste despre El ca „miel", atunci Duhul Sfint foloseste diminutivul cuvintului grecesc corespunzator, care de fapt inseamna „mielusel". Dar sa nu tragem acum concluzii false din acest lucru, deoa-rece aceasta forma si-a pierdut efectul de diminuare in limbajul Noului Testament. Se pare ca prin folosirea acestui cuvint, arhion, Duhul Sfint vrea sa se refere la caracterul voluntar al jertfei Sale, ca baza a mintuirii si la slava si onoarea Sa pe care le-a dobindit. Dar cit de mult ne sensibilizeaza gindul la El, Mielul lui Dumne-zeu care a ridicat pacatul lumii, si ce dor ne este sa-L privim in slava pe El, „Mielul dus la macelarie"!

O cîntare spune: „Acolo, în mijlocul sfinților, vad Mielul, și urmîndu-L vestesc cu glas tare ce a făcut El pentru mine”.

Mireasa cerească, Soția Mielului, se compune din toți cei mintuiți din vremea de acum a harului, adică din toți credincioșii din ziua Cincizecimii pînă la rapire. În acest context este foarte semnificativ faptul că cei douăzeci și patru de batrîni nu mai sînt amintiți în cartea Apocalipsei din momentul în care apare Mireasa. De ce nu? Deoarece cei douăzeci și patru de batrîni (de două ori doisprezece) simbolizează suma credincioșilor din Vechiul și din Noul Testament în cer.

În această expresie, Mireasa nu este privită separat. Toți sfinții, de la Adam începînd, care sînt ai lui Hristos la venirea Lui (1 Corinteni 15.23) și care au parte de prima înviere (cu excepția sfinților apocaliptici *) sînt văzuți în cei douăzeci și patru de batrîni. În momentul în care Mireasa, Adunarea slavită, este numită deosebit și este diferențiată de credincioșii altor epoci, acest „nume colectiv” nu mai poate fi folosit, pentru că și ceilalți credincioși trebuie desemnați mai îndeaproape.

Aceasta se și realizează, și anume cu expresia „cei invitați”. Mireasa nu este invitată la nunta, alți oaspeți însă sînt invitați. În cei invitați la ospatul de nunta sînt cuprinși toți credincioșii Vechiului Testament, care au statutul de „prieteni ai mirelui”, așa cum folosește, de exemplu, Ioan Botezătorul această expresie (citește în Ioan 3.28-29). Și ei vor avea un loc de binecuvîntare desăvîrșită, deoarece aici ei sînt numiți fericiți: „Ferice de cei chemați la ospatul nuntii Mielului!” Ei se vor bucura mult de glasul Mirelui, dar ei însși nu vor fi în acea relație intimă cu El, cum va fi Mireasa.

Credincioșii care vor muri după rapire, ca martiri, nu fac parte, așa mi se pare, dintre cei invitați, deoarece ei vor avea parte mai tîrziu, ca ultim grup, de înviere (capitolul 20.4-6).

După rapirea celor credincioși vor exista din nou sfinți pe pămînt. Li întîlnim în Apocalipsa începînd cu capitolul 6 pînă la 20. În cazul lor nu este vorba de creștini, ci de sfinți dintre iudei și dintre națiuni. Mulți dintre ei vor suferi moartea de martir și vor avea parte de ultima fază a primei invierii (Apocalipsa 20.4-6). Cei rămași vor intra vîi în împărăția de o mie de ani.

Despre fericirea celor invitați vorbește Cuvîntul lui Dumnezeu, dar păstrează tăcere deplină asupra fericirii Miresei: aceasta este de nedescris! Nici nu descrie nunta în sine. Ca și interiorul casei Tatalui, aceasta este o scenă care nu poate fi descoperită înaintea ochilor oamenilor muritori, chiar dacă sînt mintuiți. Noi auzim despre nunta Mielului. Vedem soția Mielului după nunta, cum i se descoperă, dar ce va fi cînd El Însuși Se va prezenta slavit! Acest lucru este ascuns cu grijă de ochii noștri. Ne este de ajuns să știm că cerul va triumfa și că noi vom fi prezenți, că vom fi la El, Mireasa Sa. Har infinit! Cine poate cuprinde această fericire?

Noul Ierusalim

As mai atrage atenția asupra unui aspect, deoarece asupra lui există neclarități: Adunarea lui Dumnezeu în slava este prezentată la sfîrșitul Apocalipsei printr-o dublă pildă. Pe de o parte este văzută ca mireasa, soția Mielului (capitolul 21.9; vezi și versetul 2), pe de altă parte o vedem ca cetate sfîntă, ca noul Ierusalim coborît din cer de la Dumnezeu (capitolul 21.2, 10). Ambele imagini stau una lîngă cealaltă: ele se referă la același lucru, și anume la Adunarea slavită. Este semnificativ

ca si prostituata, biserica lumeasca in ultimul stadiu al dezvoltarii ei rele pe pamint, este prezentata intr-o imagine dubla: ca femeie si ca mare cetate (capitolul 17.1-6, 18).

Prin imaginea unei „cetati” Dumnezeu vrea sa ne infatiseze gindul unui sistem bine organizat de interese comune si de convietuire a oamenilor. Un astfel de sistem isi poate avea obirsia in El Insusi, ca Noul Ierusalim, cetatea Sa (capitolul 3.12), sau in Satan, cum este opusul ei rusinos, cetatea cea mare, care are stapi-nire peste imparatii pamintului (capitolul 17.18).

Ceea ce am spus la inceputul acestui capitol despre mireasa pamintasca si cea cereasca isi gaseste deplina aplicare si la Ierusalim, deoarece Apocalipsa ne prezinta un Ierusalim pamintesc si un Ierusalim ceresc.

Ierusalimul pamintesc, un oras real pe pamint, este amintit de doua ori in Apocalipsa. O data se refera la Ierusalimul din perioada necazului celui mare, dinaintea ridicarii imparatiei: cetatea sfinta va fi calcata in picioare de catre neamuri timp de patruzeci si doua de luni (trei ani si jumatate; capitolul 11.2). A doua oara se refera la Ierusalimul de la sfirsitul imparatiei de o mie de ani, cind Satan va fi eliberat inca o data din inchisoarea sa si va conduce neamurile pamintului la ultimul razboi impotriva cetatii preaiubite (capitolul 20.9). Ierusalimul va fi intr-adevar in timpul imparatiei de o mie de ani cetatea marelui imparat (Matei 5.35) si centrul stapinirii lui Hristos pe pamint (Ieremia 3.17).

Dar aceasta cetate a marelui Imparat isi va gasi opusul, in timpul imparatiei de pace a lui Hristos in cer, in Ierusalimul ceresc. Adevarata metropola a imparatiei va fi Adunarea slavita sus, dupa cum arata descrierea cetatii sfinte, Ierusalim, in relatia ei cu pamintul, in fragmentul din capitolul 21.9 pina la capitolul 22.5. Aceasta cetate sfinta (in contradictie cu cetatea pamintasca cu acelasi nume din capitolul 11.2) se coboara „din cer de la Dumnezeu” (capitolul 21.2, 10), adica ea este de obirsie dumnezeiasca si are un caracter ceresc, dupa cum isi are si locuinta in cer.

Acest lucru este adevarat despre aceasta cetate sfinta, fie ca este vorba despre relatia ei cu pamintul in imparatia de o mie de ani (versetul 10 si urmatoarele) sau despre relatia ei cu noul pamint in starea vesnica (versetul 2 si urmatoarele).

Stim ca primele opt versete din capitolul 21 descriu starea vesnica, pe cind incepind cu versetul 9 pina la capitolul 22.5 se prezinta o retrospectiva asupra Adunarii in relatiile ei cu pamintul, in timpul imparatiei de o mie de ani. Intrebuintarea repetata a cifrei douasprezece in structura sfintei cetati indica de asemenea aceasta relatie temporara, deoarece cifra douasprezece vorbeste in Biblie pretutindeni despre o administrare desavirsita a lucrurilor lui Dumnezeu referitoare la pamint.

Expresia „Noul Ierusalim” indica deosebirea fata de vechiul Ierusalim, de acel oras real care a avut si va avea un rol important in istoria lumii.

Noul Ierusalim va mai exista si atunci cind un cer nou si un pamint nou vor fi luat locul celor vechi, cind Ierusalimul pamintesc va apartine trecutului si pe noul pamint vor mai exista doar oameni, si nu iudei si neamuri (capitolul 21.1-3).

Noul Ierusalim, Adunarea slavita in starea vesnica, va fi cortul lui Dumnezeu, in care Dumnezeu va locui cu oamenii pe noul pamint. Astfel, in caracterul si in inaltimea binecuvintarii ei, ea se va deosebi pentru vesnicie de toti ceilalti oameni salvati. Cine ar putea aprecia aceasta masura de binecuvintare, care in vesnicie va fi partea Adunarii?

Duhul si Mireasa

Dupa ce la inceputul capitolului 21 Adunarea ne este prezentata si aratata in starea vesnica, vedem ca si dupa cei o mie de ani va fi „ca o mireasa impodobita pentru barbatul ei”; dupa ce (incepind cu versetul 9) „mireasa, sotia Mielului”, „cetatea sfinta”, este aratata inca o data in legatura cu imparatia de o mie de ani si se spune ca ea „are slava lui Dumnezeu”, Mireasa ne mai este prezentata o data inainte de sfirsitul cartii. Este singura prezentare a Adunarii ca Mireasa in acest timp. Intii Domnul Isus Se infatiseaza in mod direct privirilor, apoi auzim raspunsul spontan al Miresei.

„Eu, Isus, am trimis pe ingerul Meu sa va marturiseasca aceste lucruri in biserici. Eu sint Radacina si Saminta lui David, Luceafarul stralucitor de dimineata.» Si Duhul si Mireasa zic: »Vino!« Si cine aude sa zica: »Vino!« Si celui care ii este sete sa vina; cine vrea, sa ia apa vietii fara plata!" (capitolul 22.16-17).

Aceste cuvinte ne readuc la prezent. Domnul Isus insa este Acelasi si Mireasa Il cunoaste deja. Cit ne bucura aceasta!

Dupa ce Domnul a transmis lui Ioan mesajele foarte bogate ale acestei carti prin intermediul ingerului Sau (compara si capitolul 1.1), in mod surprinzator se introduce pe Sine Insusi la sfirsitul cartii, cu cuvintele: „Eu, Isus”. „Eu” este accentuat. El spune de asemenea: „Eu sint Cel care am fost cunoscut pe pamint ca Isus din Nazaret - Eu, Isus, am trimis pe ingerul meu sa va marturiseasca aceste lucruri in biserici”. Apoi arata ca El a venit ca om din saminta lui David, ca este nu numai „Fiul lui David”, ci si „Stapinul lui David” si ca atare Radacina lui David si cu aceasta garant pentru infaptuirea tuturor fagaduintelor date lui David.

Apoi El mai adauga o trasatura a caracterului Sau, care ne este deosebit de pretioasa, El este Luceafarul stralucitor de dimineata. Pentru Israel va rasari ca „Soarele dreptatii, si vindecarea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4.2) - cu aceasta perspectiva se incheie Vechiul Testament. Nu este semnificativ faptul ca Noul Testament se incheie cu Domnul Isus ca „Luceafarul stralucitor de dimineata”? Unul include o judecata serioasa, celalalt har curat. Ca Luceafar stralucitor de dimineata, Domnul Isus va veni pentru toti cei care Il asteapta in noaptea lepadarii Sale. Noi nu asteptam zorii zilei, ai zilei Domnului. Cu putin inainte de inceperea diminetii, Luceafarul de dimineata Se arata privirilor celor care vegheaza, in timp ce oamenii ceilalti dorm. Aceasta imagine ne aminteste de minunata realitate, ca, inainte ca El sa apara in putere si in slava ca „Soare al dreptatii” pentru Israel, El Se va cobori cu o chemare imperativa, cu glasul unui arhanghel si cu trimbata lui Dumnezeu din cer „si intii vor invia cei morti in Hristos. Apoi noi, cei vii, care raminem, vom fi rapiti impreuna cu ei in nori, ca sa intimpinam pe Domnul in vazduh si astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16-17).

Ne miram ca prezentarea Domnului Isus ca „Luceafar de dimineata” trezeste simpatia Miresei si se revarsa prin lucrarea Duhului in chemarea „vino!”?

Pentru crestinul care Il iubeste pe Domnul si Mintuitorul sau si traieste in constiinta relatiei sale cu El, aceasta este reactia „normala”. Fie ca aceste rinduri sa ne conduca pe toti ca sa-L asteptam tot mai mult pe Acela care ne-a asigurat clar: „Da, Eu vin curind” (Apocalipsa 22.20)!

Am observat insa diferenta dintre cuvintele Domnului si cele ale Miresei? El fagaduieste: „Da, Eu vin curind”. Duhul si Mireasa insa spun doar: „Vino!” Din aceasta intelegem ca Mireasa, invatata de Duhul Sfint, lasa in seama Lui clipa venirii Sale. Desigur, de indata ce Adunarea aude despre El ca Luceafar stralucitor de dimineata, dorinta ei puternica este: „Vino!” Ea stie insa ca daca El totusi intirzie putin, atunci asteptarea Sa inseamna mintuire pentru aceia care inca sint afara. De aceea asteapta si ea.

Aceasta ne conduce la un alt punct - la constatarea ca odata cu chemarea „Vino!” nu se incheie inca sfera inclinatiei Miresei pentru Mirele ei. In sentimentele ei, Mirele ocupa primul loc, dar aceasta nu este totul. De aceea adauga: „Si cine aude, sa zica: »Vino!«” Pe cine are in vedere acest „Cine aude”? Bineinteles, tot pe crestinii credinciosi, deoarece numai ei pot fi indemnati sa spuna „Vino!” Dar in afara de cei care se bucura constient de relatia de Mireasa fata de Mirele ceresc, pot exista unii credinciosi - si poate ca unul dintre stimatii mei cititori se gaseste printre ei - care inca nu cunosc astfel aceasta relatie, care inca nu au fost invatati despre venirea Domnului pentru rapirea alor Sai si de aceea sint nesiguri. Si ei trebuie sa zica „Vino!” Chiar daca ei inca nu au constiinta pretioasei relatii in care au fost condusi, nu vor fi mult mai fericiti cind Il vor vedea asa cum este? Nu va schimba trupul starii lor smerite si il va face asemenea cu trupul slavei Sale? Ei nu vor pierde nimic cind vine El, ci doar vor cistiga. De aceea, „Cine aude, sa zica: »Vino!«” In harul Sau, Dumnezeu poarta grija ca fiecare credincios sa fie aju-tat in slabciciunea sa si sa se alature chemarii Miresei.

Simpatia Miresei se manifesta intii fata de Domnul si apoi fata de cei credinciosi in parte. Dar nici aceasta nu este inca totul. Duhul lui Dumnezeu ii indeamna sa se gindeasca, in dragoste, si la cei care s-ar putea sa inseteze dupa mintuirea sufletelor lor, dar care inca nu au venit la Mintuitorul pacatosilor. De aceea se mai adauga: „Si celui care ii este sete sa vina; cine vrea, sa ia apa vietii fara plata!” Aici, ca intr-un joc de cuvinte, se inverseaza sensul venirii. In primele doua cazuri Dom-nul Isus a fost rugat sa vina la ai Sai. Acum insa este indemnat pacatosul insetat sa vina la Domnul Isus. Aceasta este dorinta Adunarii. Desigur, ea nu evanghe-lizeaza de la sine, dupa cum nici nu da invatatura de la sine. Ultimul fapt l-am vazut deja. Domnul slavit a dat daruri Adunarii Sale, care efectueaza aceste slujbe pentru „zidirea Trupului lui Hristos” (Efeseni 4.7-12). Cu toate acestea, simpatia Miresei ii cuprinde si pe pacatosii insetati.

Bineinteles ca ea nu poate sa spuna: „... acela sa vina la mineu. Acest lucru il poate spune doar Mintuitorul Insusi, care cheama inca si astazi pe pacatosi: „Veniti la Mine toti cei triditi si impovarati si Eu va voi da odihna” (Matei 11.28). Si in alt loc spune: „Eu sint Piinea vietii. Cine vine la Mine nu va flaminzi niciodata si cine crede in Mine nu va inseta niciodata” (citeste in Ioan 6.35). Si in Ioan 7, Domnul il cheama pe cel insetat: „Daca inseteaza cineva, sa vina la Mine si sa bea” (versetul 37).

Prin „insetati” se au în vedere cei în care, prin acțiunea Duhului, au fost trezite necesități și care sînt îngrijorați pentru mintuirea lor și doresc satisfacere pentru sufletul lor nemuritor. Mireasa, care ea însăși a găsit în Domnul Isus cea mai adîncă satisfacție, se apropie de cel insetat cu îndemnul Domnului de a veni la El, deoarece ea știe că El va corespunde tuturor necesităților, cu condiția să vină la El, la Domnul Isus.

Domeniul simpatiei Miresei se lărgeste și mai mult și îi cuprinde pe toți cei care doar manifestă dorința de a veni: „cine vrea, să ia apă vieții fără plată!” „Cine vrea” - cuvînt deosebit de serios! Domnul încă oferă nemăsurată binecuvîntare a vieții fără bani. Dacă totuși cineva este pierdut, atunci va fi așa nu pentru că a vrut Dumnezeu, ci pentru că el însuși nu a vrut.

Să dea Domnul ca noi să ieșim cu sentimente de mireasă, ca odinioara Rebeca fata de Isaac, în împinerea Domnului Isus, care „vine înaintea noastră pe cîmp” (Geneza 24.65)! Făca El ca în sentimentele noastre să-i cuprindem pe toți ai Săi și la atît de scurt timp înaintea venirii Sale să nu-i uităm nici pe aceia care n-au baut încă din apă vieții!

As dori să închei această primă parte a cărții despre Adunarea Dumnezeului Celui viu cu ultima propoziție a sfîntului Cuvînt al lui Dumnezeu: “Harul Domnul Isus Hristos să fie cu toți sfîntii!”

Adunați pentru Numele Sau

În prima parte a gîndurilor despre Adunarea lui Dumnezeu am văzut atît modul de a lucra al lui Dumnezeu în diversele epoci, cit și caracterul și menirea Adunării în aspectele ei variate.

Reprezentarea Adunării pe pămînt

Acum, tot ce am învățat despre Adunare urmează să nu rămîna doar pură teorie. Domnul nu ne-a comunicat gîndurile Sale despre aceasta, ca noi să le păstrăm doar ca o învățatură. Adunarea este cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu și gîndurile Sale referitoare la aceasta ajung pînă în cer, pînă în vesnicia cea mai îndepărtată. Am văzut puțin acest lucru și într-adevăr nu am putea medita și nu ne-am putea bucura suficient de această hotărîre. Totuși aceasta nu este totul.

Este voia lui Dumnezeu ca ceea ce Adunarea pe pămînt este în gîndurile Sale, să-și găsească deja aici o expresie vizibilă. De aceea ne-a dat în Cuvîntul Sau indicații importante pentru **stringerea alor Sai laolaltă ca Adunare**, subiect ce va constitui preocuparea noastră în partea a doua a acestei cărți.

O **reprezentare a Adunării** lui Dumnezeu pe pămînt nu se obține prin înființarea unor *comunități* de viață și de bunuri materiale. Unii au o astfel de părere, însă aceasta nu este și învățatură Sfîntei Scripturi. Faptul că la început credincioșii din Ierusalim aveau „toate în comun” și nici unul nu zicea „ca averile lui sînt ale lui” (Faptele Apostolilor 4.32), era, fără îndoială, rezultatul acțiunii Duhului Sfînt și expresia plăcută a unității credincioșilor *de atunci*. Spun: „de atunci”, deoarece în primul rînd a fost o stare *trecatoare* și tocmai pe acest teren au apărut primele greutăți, după cum arată inselatoria lui Anania și a Safirei în capitolul 5 și murmurele evreilor care vorbeau grecește, împotriva slujirii la

mese, in capitolul 6. In al doilea rind, o asemenea expresie a unitatii era posibila doar atita timp cit toti credinciosii se aflau intr-un *singur* loc, cum era cazul la inceput in Ierusalim. Ca Dumnezeu nu a socotit aceasta comunitate de bunuri ca o stare de durata, o dovedeste faptul ca mai tirziu, in epistole, scrieri care cuprind invatatura crestina, nu se gaseste nici o indicatie sau vreun indemn in acest sens. Din contra, gasim indemnuri pentru cei bogati si indemnuri pentru cei saraci dintre sfinti. In plus, remarcam invataturi referitoare la *stringerea laolalta* a credinciosilor, utile pentru intelegerea felului cum trebuie ei sa se stringa.

Pe de alta parte, acest fapt ne arata clar ca o reprezentare a Adunarii nu ar fi posibila daca sfintii Sai si-ar urma toti calea ca niste „singuratici” si nu s-ar preocupa de faptul ca Dumnezeu a stabilit pentru copiii Sai nu doar o cale personala, ci si una impreuna. Deci nici spiritul de comunitate, nici izolarea nu sint calea lui Dumnezeu.

Dar cum putem vedea Adunarea lui Dumnezeu pe pamint, cum devine ea vizibila? Prin aceea ca sfintii se *aduna* la anumite stringeri *conform reglementarilor stabilite de Dumnezeu pentru aceasta*. Daca toti credinciosii ar ramine izolati, numai pentru ei, atunci Aduna-rea lui Dumnezeu nu ar putea fi vazuta. Insa nici atunci nu s-ar putea vedea, daca ei s-ar aduna dupa propria lor apreciere, dupa propria lor imaginatie. Dar Dumnezeu vrea *ca Adunarea sa fie vazuta*. De aceea revine o atit de deosebita importanta **stringerii laolalta a credinciosilor!** Nu este doar un lucru care serveste la propria lor incurajare, ci ceva prin care Dumnezeu ar vrea sa vesteasca gindurile Sale despre Adunare si sa-L slaveasca pe Fiul Sau. De s-ar familiariza toti cititorii credinciosi ai acestor rinduri cu acest gind! I-ar ajuta intr-un mod de neimaginat sa se elibereze de prejudecati si sa dobindeasca o privire dupa voia lui Dumne-zeu referitoare la acest subiect.

Nu cred ca este posibila o stringere cu alti credinciosi intr-un mod corect, dupa voia lui Dumnezeu, daca nu s-a inteles cu inima ce este Adunarea, prin natura si menirea ei, daca nu s-a priceput ca punctul ei central este Domnul Isus si telul ei suprem este slavirea Sa. De aceea, intelegerea primei parti a cartii este atit de importanta si o conditie necesara pentru implinirea celor prezentate in partea a doua.

Unul din cele mai importante locuri referitoare la stringerea laolalta a credinciosilor este Matei 18.20:

„Caci acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, Acolo sint si EU in mijlocul lor.”

Deoarece aceasta afirmatie a Domnului Isus este de importanta extraordinara si deoarece multe grupari crestine revendica acest cuvint, dar sint in neintelegere unele cu altele, este de insemnatate extrema pentru subiectul nostru sa intelegem ce exprima cu adevarat acest cuvint al Domnului. Niciodata un cuvint al Bibliei nu ar trebui scos din context cind se incearca sa i se dea o explicatie. De aceea vrem sa privim versetul de mai sus in contextul sau si sa ne apropiem de el cu atentie, pas cu pas. In plus, invataturile Domnului din versetele anterioare sint de un atit de mare folos practic pentru convietuirea credinciosilor, incit am pierde mult, daca le-am trece cu vederea.

Pacatul impotriva fratelui

In Matei 18.15-20 primim din gura Domnului invataturi deosebit de importante despre felul cum trebuie sa procedam cind un frate pacatuieste impotriva altui frate.

„Daca fratele tau pacatuieste impotriva ta, du-te si mustra-l intre tine si el singur. Daca te asculta, ai cistigat pe fratele tau ” (versetul 15).

„Daca fratele tau pacatuieste impotriva ta” este un caz inchipuit? Din nefericire, nu. Stim cu totii ca se intimpla destul de des. Si daca nu se procedeaza in mod corect, poate avea urmari grave pentru fiecare cit si pentru colectivitate.

In principiu fiecare pacat se indreapta in primul rind impotriva lui Dumnezeu. „Impotriva Ta, numai impotriva Ta, am pacatuit”, recunoaste David in situatia cu Bat-Seba (Psalm 51.4). Cu toate acestea Domnul arata aici un fel deosebit al pacatului - **pacatul impotriva fratelui**. Cunostinta ca acest pacat se indreapta in primul rind impotriva lui Dumnezeu, dar ca exista si intre „frati”, ar trebui sa ne determine conduita.

Disciplina frateasca

Un frate pacatuieste impotriva mea. Este o greseala a fratelui fata de mine, de care in afara de el stiu doar eu. Ce sa fac? Sa ma pling prietenilor mei, sa raspindesc faptul printre frati? Sa ma asez si sa-i scriu o scrisoare? Sau si mai simplu: sa apelez la telefon? Toate acestea nu sint calea Domnului. El spune: *„Du-te”*. De cite ori nu s-a pacatuit impotriva acestei indicatii a lui Dumnezeu! Cit rau s-ar fi evitat, daca ne-am fi *dus* la fratele nostru, pentru a sta fata in fata cu el si pentru a vorbi inimii lui! Aceasta necesita insa multa smerenie si mult har din partea Domnului.

Dar nu ar fi mai bine, ar putea intreba cineva, daca am pastra tacere asupra acestui incident si daca am lasa totul in seama Domnului si am suporta nedreptatea?

Raspunsul la ultima intrebare nu este in toate cazurile usor. Depinde de natura cazului. Desigur, nu trebuie sa ne razbunam niciodata singuri si sa nu ne cautam dreptul, ci sa suportam asemenea Domnului Isus, care, atunci „cind era insultat, nu raspundea cu insulte; si cind suferea, nu ameninta, ci Se incredinta in miinile Celui care judeca drept” (1 Petru 2.23). De asemenea ar trebui sa fim siguri ca nu este vorba doar de un zvon sau de o imaginatie, de o combinatie a duhului nostru.

Aici mai este insa si o alta apreciere, careia cred ca nu-i acordam suficienta atentie: fratele meu a pacatuit, el nu poate fi fericit cu adevarat. „Sa mustri pe aproapele tau si *sa nu suferi pacatul in el*” (Levitic 19.17; compara si nota de la subsolul paginii). Dragostea este cel mai bun sfatuitor in asemenea cazuri si nu este dragoste, daca sufar pacatul in fratele meu. Dragostea insa nici nu asteapta pina fratele meu vine la mine, ci ea insasi merge la el, nu pentru a se justifica, nici pentru a-si „spune odata parerea”, ci pentru *a-l cistiga pe fratele*. Acesta trebuie sa fie telul mustrarii „intre tine si el singur”. „Mustrare” inseamna a-i prezenta raul purtarii sale, ca el sa-si dea seama de aceasta si sa-l puna in rinduiala dupa voia lui Dumnezeu.

„Daca te asculta, ai cistigat pe fratele tau”. Cit de placuta este aceasta expresie *„ai cistigat”!* Ea arata ca dragostea a fost activa in spiritul lui Hristos. Astfel dragostea „acopera o multime de pacate” (1

Petru 4.8) si nimeni nu poate sa afle vreodata un cuvint despre cele intimplate.

Petru intreaba la putin timp dupa aceste cuvinte ale Domnului, de cite ori sa-l ierte pe fratele sau cind ar pacatui impotriva sa: „pina la sapte ori?” Desigur, i s-a parut ca este foarte ingaduator. Dar Domnul Isus i-a raspuns atunci lui Petru si ne spune si noua astazi: „Eu nu-ti zic pina la sapte ori, ci pina la saptezeci de ori cite sapte” (Matei 18.22). Iar dupa aceea, urmeaza pilda imparatului care s-a socotit cu robii sai. Cit de ingrozitoare este tinuta morala a aceluia caruia i s-a iertat o datorie atit de mare, dar care a fost neindurator fata de unul din tovarasii lui, pe care „l-a strins de git, zicindu-i: „Plateste-mi ce esti dator” (versetul 28)! Acesta sa nu fie niciodata limbajul nostru; nu „plateste-mi”, ci „ai (cistigat) pe fratele tau” - *cistigat* - acest lucru ni-l pune Domnul Isus aici inaintea inimilor.

Se poate inchide inima fratelui fata de dragostea care cauta sa-l cistige? Domnul Isus intr-adevar sugereaza si aceasta posibilitate:

„Dar, daca nu te asculta, mai ia cu tine unul sau doi frati, pentru ca orice cuvint sa fie sprijinit pe marturia a doi sau trei martori” (Matei 18.16).

Aici Domnul ne arata **urmatorul pas** in tratarea rau-lui intr-un frate, un pas care se afla intre o atitudine particulara si una publica. Harul cauta sa-l protejeze pe fratele, dar nu poate proteja pacatul. Astfel, fratele impotriva caruia s-a savirsit pacatul nu ar trebui sa lase problema numai in seama sa; el ar trebui sa ia cu sine doi sau trei martori, pentru a confirma in prezenta lor problema de care este vorba. In acest pas de mijloc nu mai poate fi vorba de demascare, ci de a pune adevarul in drept prin confirmarea lui in constiinta fratelui.

Adunarea locala

Daca si cel de-al doilea pas ramine fara succes, atunci, dupa cuvintele Domnului, trebuie sa urmeze un al treilea pas sau chiar un al patrulea, pasi care devin tot mai seriosi si cintaresc tot mai greu.

„Daca nu vrea sa asculte de ei, spune-l adunarii; si daca nu vrea sa asculte nici de adunare, sa fie pentru tine ca un pagin si ca un vames” (versetul 17).

Este posibil ca fratele sa ramina nepasator fata de cei doi sau trei care vin la el? Este posibil sa nu-i accepte pe martorii dragostei lui Hristos si sa nu asculte nici de adunare? Ah, este posibil! Atit de tare poate fi chiar inima unui „frate”! Atit de duri ne poate face nenorocita vointa proprie, incit sa dezaprobam harul si adevarul! Care este urmarea unei astfel de impotriviri, care in ochii lui Dumnezeu este ca nelegiuirea si idolatria (1 Samuel 15.23)? „Sa fie pentru tine ca un pagin si ca un vames.” Sa fim atenti, se spune: „Sa fie pentru *tine* ...”. Aici inca nu este vorba de actiunea adunarii, ci fratele nu trebuie sa-l mai recunoasca in continuare ca frate pe acela care a pacatuit impotriva lui si s-a caracterizat prin atita vointa proprie; ar trebui sa-l priveasca ca pe un pagin.

Ce intorsatura serioasa! Cel care in versetul anterior a fost numit „frate” trebuie acum sa fie tratat ca un pagin si ca un vames. Nu se sustine ca el nu ar fi frate; dar relatia personala cu el ca frate s-a rupt. Unde ne poate conduce taria vointei proprii! Si s-ar putea ca doar imprejurari minore sa fi

constituit prilejul. Dar mindria de neinduplecat in privinta sa si a vinovatiei au condus in final la situatia ca el sa nu mai poata fi recu-noscut ca frate. Dupa cum am spus, aici inca nu este vorba de disciplinare din partea adunarii, ci doar de **disciplinare personala din partea fratelui** fata de cel care a pacatuit impotriva sa. Versetul urmator indica faptul ca este imposibil ca adunarea sa mearga inainte cu cel care a pacatuit si ca aceasta poate deveni un necaz pentru ea. Dar versetul nostru nu vorbeste de disciplinare din partea adunarii.

Pina acum am aratat ca Domnul Isus, intr-un fel demn de remarcat, a introdus **adunarea** ca instanta suprema, in fata careia trebuie adus cazul: „spune-l *adunarii*”; „daca nu vrea sa asculte nici de *adunare*”. Ce vrea sa spuna aici prin „adunare”? Acest lucru este foarte important pentru intelegerea a ceea ce ni se pune in fata in continuare. In Matei 16 a vorbit pentru prima data despre *Adunarea Sa* si a spus ca El o va zidi. Prin aceasta El desemneaza, in mod evident, intreaga Adunare, daca pot spune asa, adica suma tuturor celor mintuiti din vremea harului. El o zideste din ziua Cincizecimii pina cind va reveni.

Dar in versetul nostru, expresia „adunare” nu se refera exact la aceasta, ci Domnul Isus vorbeste acum in mod evident despre adunarea lui Dumnezeu *din acel loc*, din care faceau parte cei doi frati. De aceasta Se ocupa Domnul in versetul de fata si in cele urmatoare: de **adunarea lui Dumnezeu dintr-un loc**; si facem bine daca tinem cont de acest lucru in cercetarea versetelor urmatoare. Este aceeaasi latura pe care o vom gasi prezentata mai tirziu in epistolele lui Pavel. Sa ne gindim doar la inceputul epistolei intii catre Corinteni: „catre adunarea lui Dumnezeu *care este in Corint*”. Adunarea locala a luat intr-o anumita masura locul sinagogii, pentru mentinerea sfinteniei lui Dumnezeu. In miinile ei se afla cazul pentru decizia finala. In versetul 20 al capitolului nostru ea este definita apoi ca „adunare pentru Numele Sau”.

Disciplinarea parinteasca

Inainte de a privi in continuare Matei 18.15-20 si inainte de a vorbi despre disciplina eclesiastica, as exprima citeva ginduri scurte referitoare la un alt fel de disciplina, care sta intre cea frateasca si cea din partea adunarii. Am putea sa o numim **disciplinarea parinteasca**.

Deja numirea acestor **trei feluri de disciplina** dovedeste ca prin „disciplinare” nu se intelege doar „excluderea” sau scoaterea afara. Multumiri fie aduse lui Dumnezeu! - mai exista si alte forme mai blinde de disciplinare, care ar trebui aplicate in cazurile concrete, ca sa nu se ajunga la forma extrema a disciplinarii. Disciplinare nu inseamna doar „pedeapsa” - acesta ar fi un gind gresit - dar ea include in orice caz preocupa-rea cu raul. Am vazut cum ar trebui sa se ocupe fratele in duhul harului de fratele sau, din pricina pacatului pe care acesta l-a savirsit impotriva sa. Aceasta a fost deja disciplinare, insa in felul cel mai blind. Vom vedea in continuare ca exista pacat de care trebuie sa se ocupe adunarea. Dar harul lui Dumnezeu este atent tot-deauna sa tina cit mai restrins cercul preocuparii cu raul. Ar trebui sa avem in vedere acest lucru si sa nu facem din orice rau imediat o problema a adunarii.

Ce se intelege prin **disciplinare parinteasca** arata clar Galateni 6.1:

„Fratilor; chiar daca un om ar fi prins in vreo greseala, voi care sinteti duhovnicesti sa-l indreptati cu duhul blindetii; si ia seama la tine insuti, ca sa nu fii ispitit si tu.”

Aici nu este vorba de pacat savirsit impotriva unei persoane, ci de un frate care a fost prins intr-un pas gresit iar fratii care iau cunostinta de acest fapt trebuie sa-l ridice cu duhul blindetii. Este slujba acelor frati care sint „duhovnicesti” si in felul acesta sint capabili sa se ocupe de aceia care, in privinta starii lor spirituale momentane, stau „mai prejos” decit ei. Acesta este principiul disciplinarii si al purtarii de grija a Tatalui, un principiu caracterizat prin *superioritate personala*.

Pe nimeni sa nu deranjeze expresiile „a sta mai jos” si „superioritate personala”! Prin *superioritate personala* nu trebuie sa se inteleaga ceva ce poseda un om in sine insusi si nici o atitudine de superioritate pe care ar putea sa o adopte cineva fata de semenul sau. Nu, ci este acea maturitate duhovniceasca si morala sau, mai bine zis. aceasta superioritate isi gaseste explicatia in acea maturitate duhovniceasca si morala care este rezultatul umblarii constante cu Domnul. Tatal nu este in aceeasi pozitie ca si copilul. Chiar daca se apleaca in dragoste si har la copilul neascultator, pentru a-l face constient de pacatul sau, totusi el isi pastreaza pozitia superioritatii, oricit s-ar caracteriza aceasta prin smerenie si har. In aceasta superioritate se afla motivatia pentru valoarea si efectul acestui fel de disciplinare.

Asa cum se ocupa tatal de copilul sau neascultator, tot asa ar trebui sa se aplece cei „duhovnicesti” in atitudinea lor morala pentru a-i ajuta pe aceia care au ajuns in pacat. Numai dragostea este capabila de o asemenea slujba si numai smerenia ne tine in duhul blindetii, luind seama „la tine insuti, ca sa nu fii ispitit si tu”. Ingaduinta cu slabiciunea si cu lipsa de experienta va caracteriza slujba unor asemenea frati; ei nu au uitat ca odinioara si ei insisi au trecut prin toate acestea.

Disciplinarea parinteasca are de-a face cu pacate care nu sint evidente. Cit de binecuvintata este aceasta slujba care se desfasoara in ascuns! De am avea mai multi astfel de „parinti”! Multe rele nu ar fi putut lua amploare, astfel incit sa devina probleme ale adunarii, daca am fi fost pregatiti si capabili sa ne „spalam picioarele” (Ioan 13.1-15) unii altora in dragoste si dupa exemplul Domnului.

Disciplinarea din partea adunarii

In Matei 18.18, Domnul Isus ajunge sa vorbeasca despre **disciplinarea din partea adunarii**, despre **legarea** si **dezlegarea** de catre adunare, si spune:

„Adevarat va spun, orice veti lega pe pamint, va fi legat in cer; si orice veti dezlega pe pamint, va fi dezlegat in cer”.

In capitolul 16, Domnul i-a incredintat lui Petru cheile imparatiei cerurilor si l-a investit cu putere administrativa, folosind cuvinte foarte asemanatoare: „si orice vei lega pe pamint va fi legat in ceruri si orice vei dezlega pe pamint va fi dezlegat in ceruri” (citeste in versetul 19). Dupa cum ne arata primele capitole din Faptele Apostolilor, apostolul Petru a folosit aceasta putere administrativa conform gindurilor lui Dumne-zeu si, de exemplu, a legat de Anania si Safira pacatul lor (Faptele Apostolilor 5.1-11) si i-a dezlegat pe Corneliu si pe cei din casa sa de pacat (capitolul 10.44-48).

Aceasta inseamna a „lega” si a „dezlega”: a „lega” pacatul de cineva si a „elibera” de pacat, desigur nu in legatura cu cerul si nu in sens absolut, ci numai in privinta domeniului incredintat spre administrare aici pe pamint. Aceasta autoritate o are acum Adunarea.

Unii vorbesc despre un succesor al lui Petru. Adevarata succesiune „apostolica” se gaseste in adunarea locala, in aceia care se aduna in Numele Sau, chiar daca ar fi doar doi sau trei. Despre ei vorbeste Domnul Isus in versetul acesta, cind spune de repetate ori „voi”: „orice veti ...”. Puterea de a lega si dezlega, ca exercitare practica a disciplinarii, nu a fost transferata, dupa Cuvintul Domnului, unui cler, ci a fost pusa in legatura cu stringerea locala a acelor care se aduna pentru Numele Sau. Versetul 20 ne da motivatia faptului ca actiunile adunarii locale sint recunoscute in cer: autoritatea lor se intemeiaza pe Domnul care Se afla in mijlocul ei. In aceasta autoritate, ea poate si trebuie sa actioneze pentru Domnul Isus si sa „lege” si sa „dezlege”, sa „dea afara” raul (1 Corinteni 5.13) si sa „permita” participarea la Masa Domnului si sa „ierte” (2 Corinteni 2.10), dupa cum o cere situatia. Si pentru ca ea actioneaza in autoritatea Domnului si reprezinta Adunarea lui Dumnezeu in acel loc, hotaririle ei sint recunoscute in cer. Acest lucru inseamna si ca hotaririle ei leaga adunarile din toate locurile de pe pamint. Era imposibil ca cineva sa fie dat afara ca „rau” din adunarea din Corint si sa fie primit de credinciosii din Tesalonic! Daca sentinta a fost recunoscuta in cer, care crestin ar avea atunci indrazneala s-o dispretuiasca?

Desigur, efecte miraculoase sau demonstratii de forta nu insotesc actiunile de disciplinare ale Adunarii, si poate ca, in ochii lumii, pare lipsit de importanta daca cineva, din cauza unui pacat serios, este dat afara ca rau din mijlocul unei biserici a lui Dumnezeu sau nu. Dar ce har si mingiere este ca Domnul a dat Adunarii din toate timpurile putere de a lega si dezlega, cu fagaduinta ca ceea ce vor lega sau dezlega pe pamint va fi recunoscut in cer! Acest lucru a fost atunci, cind Domnul a rostit aceste cuvinte, ceva cu totul **nou**. Si chiar daca lumea considera o lucrare de disciplinare din partea Bisericii ca slaba si fara efect, ea reprezinta in realitate, daca este facuta sub conducerea Duhului Sfint, un act de putere; deoarece nici o alta putere de pe pamint nu-i poate contesta valabilitatea.

In acest loc as vrea sa vorbesc despre un aspect in legatura cu **nesocotirea sentintei** unei adunari locale, care in practica vietii de adunare a creat deja multe probleme. Uneori unii dintre aceia care au fost dati afara din adunare ca rai, au afirmat ca in urma marturisirii lor inaintea lui Dumnezeu, El le-a iertat toate pacatele care au dus la excluderea lor, si astfel ei ar fi din nou in starea in care erau inainte de excluderea lor, fie ca adunarea intelege acest lucru sau nu. Este corect? Poate fi aplicat aici, dupa cum se argumenteaza, principiul din 1 Ioan 1.9: *„Daca ne marturisim pacatele, El este credincios si drept ca sa ne ierte pacatele si sa ne curateasca de orice nedreptate”?*

Cine argumenteaza astfel, se inseala de doua ori. Intii el trece cu vederea ca 1 Ioan 1.9, nu are nimic de-a face cu disciplinarea *din partea bisericii*, ci se refera (facind abstractie de aplicarea de principiu la pacatosul pregatit sa-si marturiseasca pacatul) la actiunea lui Dumnezeu cu copiii Sai in *calle stapinirii* Sale. In al doilea rind, el nu recunoaste faptul ca Adunarea lui Dumnezeu are puterea de „a tine” si de „a ierta” in mod administrativ pacate pe pamint (vezi Matei 18.18; Ioan 20.23) si ca Dumnezeu recunoaste in cer actiunea de disciplinare a unei adunari locale, care a actionat in puterea Domnului, care Se afla in mijlocul ei. *„Adevarat va spun ca orice veti lega pe pamint, va fi*

legat in cer; si orice veti dezlega pe pamint, va fi dezlegat in cer." Acestea sint cuvintele Domnului Isus.

Desigur, referitor la cer, Adunarea nu poate ierta pacate, dar ea are imputernicirea de a decide cine este „inauntru” si cine este „afara”; aceasta inseamna „legarea” si „dezlegarea” ei. „Tinerea” si „iertarea” ei de pacate se refera la domeniul pe care i l-a incredintat Dumnezeu aici, pe pamint, cel al partasiei. Si chiar daca lumea sau cel pus sub disciplina dispretuieste actiunea de disciplinare a Adunarii, exercitata sub autoritatea Domnului, ea constituie, in adevar, un act de putere, care nu poate fi anulat prin nimic.

Se poate intimpla ca cel supus disciplinei - dea Dumnezeu sa fie tot mai multi - sa ajunga prin actiunea harului lui Dumnezeu la constiinta pacatului si sa-l recunoasca inaintea lui Dumnezeu. Atunci, referitor la caile stapinirii Sale, Dumnezeu l-a iertat. Lauda si multumire lui Dumnezeu pentru aceasta! Dar cu toate acestea, persoana este in „afara” in ceea ce priveste raportul ei cu adunarea, si ea nu este in nici un caz in situatia dinaintea excluderii. Atit timp cit adunarea nu „a iertat-o” (2 Corinteni 2.7, 10), nici Dumnezeu nu a iertat-o in aceasta privinta. Ca persoana sa sustina totusi ca are „partasie”, desi adunarea nu a „dezlegat” inca, tradeaza nu numai necunoasterea gindurilor lui Dumnezeu, ci si o stare rea a inimii. O asemenea atitudine submineaza autoritatea adunarii avindu-L pe Domnul in mijlocul ei. Dumnezeu insa nu va face niciodata acest lucru.

Astfel Domnul a purtat de grija, in har, de toate lucrurile in Adunare si pentru toate timpurile, oricit de serioase ar fi acestea; si daca ne bazam pe Cuvintul Sau, atunci si astazi le mai putem poseda pe toate acestea. Bineinteles ca in zilele noastre de destramare, un grup de credinciosi seriosi dintr-un loc nu formeaza adunarea locala; de aceasta apartin *toti* sfintii din acel loc. Daca ea se aduna inasa pentru Numele Sau, cum vom mai vedea, atunci ea beneficiaza de prezenta Domnului si cu aceasta are autoritatea de a exercita disciplina din partea Bisericii. Nici chiar primii crestini nu au avut mai mult!

Observatii de avertisment la probleme de indreptare

Am pe inima de a prezenta citeva ginduri de avertisment in legatura cu exercitarea disciplinarii din partea Adunarii, ginduri pentru care exista un prilej serios. Fac acest lucru doar schematic, pentru a nu ma opri prea mult timp asupra lui. Obiectul este inasa important pentru mentinerea ordinii in Adunare, si mai tirziu nu vom mai avea prilejul de a reveni asupra lui.

Inainte inasa, o observatie de principiu. Daca este vorba despre *ordinea* din Adunare, atunci avem, fara indoiala, de-a face cu Adunarea in calitate de *casa a lui Dumnezeu*. Mentinerea ordinii in casa lui Dumnezeu poate fi realizata doar pe temelia adevarului despre acel unic *Trup*. Noi avem voie si trebuie sa deosebim diferite laturi ale adevarului - si Cuvintul lui Dumnezeu o face - dar nu avem voie sa le despartim unele de altele. Cit rau nu s-ar fi impiedicat in mijlocul poporului lui Dumnezeu, daca acest principiu ar fi fost respectat! Disciplina are loc, desigur, pentru mentinerea ordinii in casa lui Dumnezeu, dar Adunarea este si *un Trup*, Trupul lui Hristos pe pamint, care ii cuprinde pe toti credinciosii in viata, dupa cum am vazut in capitolul 2. Daca o adunare locala ia o hotarire in privinta „legarii” sau „dezlegarii”, atunci acest lucru trebuie sase petreaca pe fundalul adevarului ca din

Trupul lui Hristos fac parte *toti* credinciosii de pe pamint si ca aceasta hotarire ii atinge pe toti. Cit de mari sint atunci privilegiul si responsabilitatea adunarii locale, cind ea reflecteaza asupra imenselor proportii ale actionarii ei! Cit de importanta este pe de alta parte si datoria tuturor celorlalti credinciosi, de a recunoaste actiunea acelei adunari! Daca „legarea” si „dezlegarea” nu se face sau nu se accepta pe temelia Trupului unic, atunci acest lucru duce inevitabil la alte sciziuni si destramari.

Pe acest fond se pot contura, intr-o forma foarte concisa, alte observatii deosebit de importante:

- Legarea sau dezlegarea se poate face doar *de catre adunare*, nu de catre frati sau de catre o stringere a fratilor. Trebuie pusa in functiune constiinta intregii adunari. De aceea ar trebui sa i se faca accesibile suficiente informatii si sa i se puna la dispozitie timp suficient. Tacerea din partea unor frati inseamna aprobare.

- Daca cineva trebuie exclus, acest fapt are ca scop *mentinerea sfinteniei lui Dumnezeu in casa Sa si reabilitarea pacatosului*.

- Adunarea *nu este o instanta*. Ea este in stare sa actioneze dupa voia lui Dumnezeu numai atunci cind considera raul ca fiind al ei si cind sufera din cauza necinstirii Domnului in mijlocul ei (1 Corinteni 5.2).

- Numai in cazul unui *pacat evident, dovedit*, poate actiona adunarea si poate exclude pe cineva ca fiind rau. Presupuneri, pareri, afirmatii si banuieli nedovedita nu sint suficiente pentru aceasta. Nu este un fapt al buneii intelegeri dintre oameni, ci o problema a vointei lui Dumnezeu. Ce se face, trebuie facut in Numele Domnului (1 Corinteni 5.4).

- In principiu, fratii din alta parte ar trebui sa porneasca de la faptul ca o adunare locala a actionat intr-un anumit caz *in puterea si autoritatea Domnului care Se afla in mijlocul lor*. De regula hotarirea ei ar trebui recunoscuta, chiar atunci cind s-ar ridica anumite indoieli in privinta corectitudinii ei.

- O adunare locala *nu este lipsita de greseli*. Ea poate fi intr-o stare duhovniceasca slaba si poate pronunta sentinte gresite. Aceste sentinte gresite nu sint recunoscute in cer. Adunarea nu este mai presus de Domnul, ci Domnul este mai presus de ea. Domnul va aplica mijloace potrivite (mustrare, disciplinare) pentru a aduce adunarea la convingere si la smerenie. Iar cel supus disciplinei pe nedrept sa ia asupra sa smerirea din partea lui Dumnezeu si sa nadajduiasca in El.

- Adunarea *nu actioneaza dupa principii democratice*. Fiecare glas duhovnicesc trebuie ascultat. Glasurile neduhovnicesti, dimpotriva, nu ar trebui sa poata impiedica ducerea la indeplinire a voinii lui Dumnezeu. Unanimitatea este de dorit, dar ea nu este o conditie a actionarii. „Pedeapsa care i-a fost data de cei mai multi” (2 Corinteni 2.6) - aceasta inseamna ca **majoritatea adunarii** trebuie sa actioneze. Daca acest lucru nu este posibil, pentru ca adunarea este prea slaba sau pentru ca nu este unita, atunci ea trebuie sa-L astepte in smerenie pe Dumnezeu. Daca actioneaza doar un grup, chiar daca este majoritar, dar care stie ca multi sint impotriva sa, atunci actionarii ii lipseste greutatea necesara *a celor multi*, iar acest lucru duce de regula la complicatii si la alte necinstiri ale Domnului.

- Daca cineva considera ca *nu se poate asocia* cu sentinta unei adunari, atunci el trebuie sa prezinte gindurile sale inaintea adunarii - si aceasta ar trebui sa le chibzuiasca in mod serios inaintea Domnului - dar el sa nu incerce prin agitatie repetata sa submineze sentinta adunarii. Invers, nici adunarea sa *nu stapineasca asupra constiintei fiecaruia in parte*. Cineva, care in mod constient si de durata se situeaza de partea unui exclus si prin aceasta se dovedeste el insusi ca rau, acela, in final, daca toate incer-carile de indreptare au ramas fara rezultat, trebuie asezat in acelasi loc ca cel cu care prefera partasia, adica trebuie de asemenea exclus.

- Cineva, care trebuia exclus, *nu mai este obiectul disciplinarii parintesti* a unor frati in parte. Fiecare „slujba pastorală” fata de cineva exclus este o negare a faptului ca toate ostenele de slujba pastorală au fost zadarnice si ca el acum este „afara”. „Cit despre cei de afara, ii judeca Dumnezeu” (1 Corinteni 5.13). Un exclus este in mina lui Dumnezeu, singurul care-l poate indrepta. Daca se arata totusi semne de indreptare, cel exclus ocupandu-si in smerenie locul si venind din nou sub Cuvintul lui Dumnezeu, atunci fratii din acel loc vor cauta, la timpul potrivit, o discutie cu el. Dar incercarile unora in parte sint o subminare a hotaririi adunarii; ele sint doar o piedica in calea lucrării lui Dumnezeu pentru indreptarea sufletului.

- *Relatiile de rudenie* directe (soti, copii, parinti) *nu sint intrerupte* prin excluderea unei parti, deoarece ele sint dupa ordinea creatiei lui Dumnezeu si nu se situeaza pe terenul Adunarii. Cuvintul „cu un astfel de om nici sa nu mincati impreuna” (1 Corinteni 5.11) nu poate fi aplicat la sot si sotie, daca una din parti trebuie exclusa. Cu mult mai mult desemneaza atitudinea adunarii fata de cel exclus. Un contact obisnuit, neingradit, cu rudele mai indepartate, desigur nu este dupa gindurile lui Dumnezeu. Da, chiar si cei mai apropiati trebuie sa se fereasca, in ce priveste relatiile spirituale, de a avea partasia cu cel exclus. Si relatiile lor de pina atunci cu cel exclus sint afectate de excludere. Ei nu pot trece peste aceasta ruptura, de exemplu, discutind despre lucruri ale adunarii cu cel exclus. Ei vor avea nevoie de foarte multa intelepciune si de foarte mult har pentru a se purta corect in toate situatiile vietii obisnuite.

- Acolo unde o adunare de credinciosi *refuza sa exercite disciplina dumnezeiasca*, aceasta, mai devreme sau mai tirziu, va inceta de a mai fi o reprezentare locala a Adunarii - daca a fost vreodata inainte.

Invoirea pentru rugaciune

Daca cugetam putin asupra gindurilor exprimate despre disciplina din partea Bisericii, daca avem in fata ochilor seriozitatea si proportiile actiunii Adunarii, atunci ne devine constienta greutatea raspunderii noastre si intreaga noastra slabiciune in a-i corespunde, iar acest lucru ne conduce urgent la rugaciune. Ce har ca Domnul Hristos ne cunoaste nevoile si ne da in Matei 18.19 o pretioasa fagaduinta:

„ Va mai spun iarasi ca, daca doi dintre voi se invoiesc pe pamint cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatal Meu care este in ceruri.”

Nu este intotdeauna usor de a recunoaste gindurile lui Dumnezeu privind acceptarea sau excluderea. De asemenea, El nu ne-a dat in Sfinta Scriptura o „carte de retete”, in care sa fie

descrie diversele cazuri si sa fie stabilite modurile de actiune corespunzatoare. In general ne-a lasat *principii*, fara sa lipseasca insa exemplele, care nu reprezinta niciodata o „lista” completa. Acum este sarcina noastra, de a recunoaste in dependenta de Dumnezeu, care principiu trebuie aplicat intr-un anumit caz. Acest lucru nu se petrece niciodata fara framintari launtrice; si este bine asa, deoarece Domnul vrea sa ne tina in dependenta fata de El si sa ne pazeasca, pentru ca sa nu actionam rece, dogmatic.

De aceea nu este doar semnificativ, ci si o mare mingiere faptul ca Domnul Isus, dupa ce a vorbit despre legarea si dezlegarea facuta de Adunare si a aratat ca ea trebuie sa actioneze ca reprezentanta a Lui pe pamint, adauga acum aceasta fagaduinta. El le asigura ajutorul Sau, nu doar pentru un caz sau altul de disciplinare din partea Bisericii, ci - si cit de mult corespunde aceasta Lui si harului Sau! - pentru un lucru „oarecare”, pe care s-ar invoi sa-l ceara. Tatal Sau care este in ceruri il va indeplini. Cuvintul grecesc pentru „a se invoi” se regaseste in cuvintul nostru „simfonie” si mai inseamna „a corespunde”. Domnul vorbeste deci despre rugaciunea comuna, la care inimile participantilor sint in concordanta. in armonie, asupra lucrurilor pe care le cer. Aceasta nu inseamna altceva, decit ca vointa proprie a fiecaruia este lasata deoparte, astfel incit Domnul sa poata satisface cererile.

Dupa parerea mea, aceasta legatura dovedeste clar ca in acest text este vorba despre *stringerea Adunarii pentru rugaciune*, si nu despre rugaciunea personala a doi sau trei credinciosi. Principiul superior exprimat in versetul 20 este motivatia versetelor 18 si 19: pentru autoritatea Adunarii de a lega si dezlega si pentru ascultarea rugaciunilor ei de catre Tatal. *Prezenta personala* a Domnului Isus in mijlocul celor adunati pentru Numele Sau este garantia pentru actiunea si rugaciunile lor. Ei sint adunati ca Adunare si deci autorizati sa lege si sa dezlege. Si rugaciunea lor in armonie, mai ales cind ei cer lumina dumnezeiasca in problemele disciplinei, este ascultata de Tatal, fiindca Hristos este in mijlocul lor. Credinciosii in parte nu au niciodata autoritatea pentru exercitarea disciplinarii din partea Adunarii. Tocmai acesta este gindul central aici.

Doi dintre voi

Daca Domnul Isus vorbeste totusi de „doi” care se invoiesc in rugaciune, atunci aceasta este har nespus, deoarece El numeste cel mai mic numar posibil pentru o actiune comuna. Se poate ca intr-un loc sau altul sa fi fost doar doi sau trei ucenici, sau ca ceilalti - si probabil ca la aceasta se refera „doi *dintre voi*” - nu si-au vazut responsabilitatea: Domnul descopera acelora care o vad si actioneaza in conformitate cu ea. „Doi dintre voi” - nu trebuie sa insemne sau sa presupuna neaparat ruina poporului Sau, dar El S-a ingrijit si de acest caz extrem, in care sint doar doi. Aceasta este intr-adevar o adinca mingiere. Si chiar daca cei „doi dintre voi” nu sint adunarea din acel loc, ei au, daca sint adunati pentru Numele Sau, prezenta Sa si, cu aceasta, autoritatea de a actiona pentru El conform gindurilor Sale.

Un exemplu din viata politica va ilustra acest lucru. Parlamentul este imputernicit sa dea legi care sint valabile pentru tot poporul. Acum se poate, si asemenea cazuri s-au petrecut, ca la o anumita sedinta a parlamentului sa lipseasca un numar mare de reprezentanti ai poporului, din lipsa de interes. Atunci, cei care participa la sedinta nu reprezinta nici pe departe intregul parlament; ei sint

poate doar o infima parte a acestuia. Totusi, parlamentarii care au participat la adunarea de hotarire sint indreptatiti sa ia decizii in numele poporului, si ei o si fac. Pe de alta parte, doi sau trei parlamentari care se intilnesc undeva in mod particular nu sint imputerniciti sa exercite functia legiuitoare. Da, nici chiar daca s-ar aduna undeva doua sau trei sute de parlamentari, in mod particular, dupa gindurile lor, ei nu sint adunati „ca parlament” si deci nu au autoritatea de a actiona in numele lui.

De aceea, pentru a reveni la subiectul nostru, este atit de important ca cei credinciosi sa se intruneasca „ca Adunare”, sa fie adunati „pentru Numele Sau”. Ce inseamna aceasta, vrem sa cercetam acum pe baza Scripturii.

Magna Charta a Adunarii

In versetul 20, Domnul Isus adauga cuvintelor Sale de pina acum o fagaduinta deosebit de pretioasa, care a devenit o mingiere de nespus pentru multi credinciosi de atunci incoace:

„Caci acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu in mijlocul lor” (Matei 18.20).

In acest cuvint, Domnul indica, dupa cum am vazut deja, motivul pentru care El leaga si dezleaga in cer ceea ce ei leaga si dezleaga pe pamint; de ce Tatal, care este in cer, le asculta rugaciunea. Fie ca este vorba de disciplina, fie ca este vorba de rugaciunea adunarii catre Tatal, Domnul le asaza la temelie acest principiu de seama:

„Caci acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu in mijlocul lor”.

Ce ar putea fi mai scump, mai inviorator? Desigur, mai trebuie sa cercetam conditiile necesare prezentei Sale puse in acest verset; totusi ramine o binecuvintare de neconceput faptul ca El a spus: „sint si Eu in mijlocul lor”.

Acest verset, al douazecilea din Matei 18, a fost numit „Magna Charta a Adunarii”, marea „constitutie” a Adunarii. Ea contine si reglementeaza privilegiile si indatoririle alor Sai pe calea lor comuna aici, pe pamint. Atit timp cit sint pe pamint crestini adevarati, ea va fi si trebuie sa fie **linia directoare divina** pentru intilnirea lor. Ea nu este doar motivatia pentru cele doua versete anterioare, ci contine pe deasupra un sir intreg de noi adevaruri dumnezeiesti, pe care le vom prezenta pe rind.

Locul divin

Domnul Isus spune:

*„Caci acolo **unde** doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu in mijlocul lor.”*

Acest *unde* indica un loc divin (adica poruncit de Dumnezeu), si totusi este mai mult decit un loc. Fireste ca cei credinciosi au nevoie de un loc atunci cind doresc sa se adune. *Acolo* ar fi El prezent, *acolo* ar trai si s-ar bucura ei de prezenta Sa. Pentru intilnirea credinciosilor nu este

important locul si constitutia sa in sine: astazi nu exista locuri sfintite. Totusi, faptul ca acolo se intilnesc ai Sai, ca acolo este prezent Domnul Isus nu este de subapreciat; intilnirea si prezenta Sa sint legate de un loc.

Dar acest *unde* este mai mult decit un loc, este un *principiu*, pe baza caruia se aduna ai Sai, este felul si modul *cum* trebuie sa o faca. Cuvintele „*pentru Numele Meu*” ne vor explica mai indeaproape acest lucru. Totusi as vrea sa ma refer in acest context la pilda lui Israel, care ofera o bogata invatatura pentru subiectul nostru.

Domnul i-a spus lui Israel: „In *orice loc* in care voi face ca Numele Meu sa fie amintit, voi veni la tine si te voi binecuvinta” (Exod 20.24). Ce Cuvint pretios! Dar binecuvintarea promisa depindea de faptul ca ei sa se afle in locul unde El va face ca Numele Sau sa fie amintit. Ei nu o puteau avea in oricare loc, pe un alt teren, decit acolo unde El a facut sa locuiasca Numele Sau. Acel loc al prezentei Sale se caracteriza prin aceea ca acolo totul era dupa gindurile Sale, „dupa modelul” pe care l-a aratat lui Moise pe munte. „Vezi”, spune El. „sa faci dupa modelul care ti s-a aratat pe munte” (Evrei 8.5 si Exod 25.40). Locul prezentei Sale era atunci cortul intilnirii, iar mai tirziu a fost templul din Ierusalim. Astazi, acest loc este acolo unde credinciosii se aduna pentru Numele Sau.

Daca copiii lui Israel au vrut sa aduca Domnului Dumnezeului lor jertfe, atunci ei trebuia s-o faca **in locul** pe care l-a ales El pentru aceasta. Este impresionant de cite ori spune Domnul acest lucru in Deuteronom 12:

„Ci sa-L cautati in locasul Lui si sa mergeti **la locul** pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate semintiile voastre, ca sa-Si aseze acolo Numele Lui. Acolo sa va aduceti arderile voastre de tot ...” (versetele 5 si 6).

„Atunci va fi **un loc** pe care Domnul Dumnezeul vostru il va alege ca sa faca sa locuiasca Numele Lui acolo. Acolo sa aduceti tot ce va poruncesc, arderile voastre de tot ...” (versetul 11).

„Ia seama la tine, sa n-aduci arderile tale de tot in toate locurile pe care le vei vedea; ci sa-ti aduci arderile de tot **in locul** pe care-l va alege Domnul, in una din semintiile tale si acolo sa faci tot ce-ti poruncesc eu” (versetele 13 si 14).

„Nu vei putea sa maninci in cetatile tale zeciuiala ... Ci pe acestea sa le maninci inaintea Domnului Dumnezeului tau, **in locul** pe care Domnul Dumnezeul tau il va alege ...” (versetele 17 si 18).

In capitolul 16, Domnul da indicatii pentru sarbatorile sfinte si din nou gasim o serie de avertizari in legatura cu faptul ca ei sa aduca jertfe numai in acel loc pe care l-a ales El in acest scop:

„Nu vei putea sa jertfesti Pastele in vreunul din locurile pe care ti le da Domnul Dumnezeul tau, ca locuinta; ci **in locul** pe care Domnul Dumnezeul tau il va alege ca sa-Si aseze Numele in el, acolo sa jertfesti Pastele ...” (versetele 5 si 6).

„Sa te bucuri inaintea Domnului Dumnezeului tau, **in locul** pe care Domnul Dumnezeul tau il va alege ca sa locuiasca Numele Lui acolo ...” (versetul 11).

„Sa tii sarbatoarea sapte zile pentru Domnul Dumnezeu tau, **in locul** pe care Domnul il va alege ...” (versetul 15).

„De trei ori pe an, toti barbatii sa se infatiseze inaintea Domnului Dumnezeului tau, **in locul** pe care El il va alege ...” (versetul 16).

De ar pune toti credinciosii aceste avertizari la suflet si de ar cauta acel singur loc in care Domnul Si-a fagaduit prezenta astazi! Pe atunci era literalmente un singur loc in mijlocul lui Israel unde a locuit Dumnezeu si unde a venit israelitul temator de Dumnezeu pentru a-si aduce jertfele si pentru a praznui sarbatorile Domnului. Astazi insa - chiar daca ai Sai se aduna in nenumarate locuri pe pamint - Domnul este cunoscut in slava prezentei Sale, acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Sau. Acesta este astazi "*locul*" *divin* pentru noi. Un alt „loc”, un alt teren, Dumnezeu nu cunoaste si Cuvintul Sau nu recunoaste. Si cum cel credincios, in timpul dezbinarii lui Israel, frecventa templul ca loc al unitatii, oricare ar fi fost starea trista a poporului lui Dumnezeu, tot astfel cel credincios gaseste astazi in cei doi sau trei adunati pentru Numele Domnului acel *singur* loc al unitatii.

Numarul divin

Este demn de remarcat faptul ca si aici Domnul numeste cel mai mic numar posibil al unei multimi si spune:

„Caci acolo unde *doi sau trei* sint adunati”.

Nu este un har deosebit? El nu-Si face dependenta prezenta de un numar important al acelor care se aduna potrivit gindurilor Sale. Sint de ajuns doi sau trei care fac acest lucru. Atunci ei poseda toate privilegiile legate de prezenta Sa.

Oamenilor le plac numerele mari, le place sa-si numere membrii. Ei vad in mari multimi de oameni o dovada a puterii si probabil si a corectitudinii a ceea ce reprezinta. Domnul Isus insa vorbeste de doi sau trei. Nu faptul ca o mie de crestini se aduna intr-un loc este o expresie a Adunarii lui Dumnezeu in acel loc, ci faptul ca cei credinciosi se aduna pentru Numele Sau, chiar daca ar fi doar doi sau trei.

In afara de aceasta, Domnul nu dispretuieste ziua inceputurilor slabe (Zaharia 4.10) si in mod sigur. El S-a gindit la zilele noastre si a avut in vedere decaderea Bisericii, cind a rostit aceste cuvinte. El a stiut ca va exista un timp in care doar putini se vor mai aduna pentru Numele Sau si vor cauta sa faca voia Sa. Pe ei Domnul ii asigura de prezenta Sa si le confera prin aceasta si puterea administrativa de a lega si de a dezlega, despre care a vorbit inainte. „Doi sau trei” - pentru Domnul nu sint prea putini pentru a Se uni cu ei. Gind pretios!

Unitatea divina

Modul de exprimare al Domnului Isus in Matei 18 este demn de luat in seama si in ce priveste urmatoarea parte a frazei El nu spune: „Caci acolo unde doi sau trei *se aduna*”, ci:

„Caci acolo unde doi sau trei *sint adunati*, ... sint si Eu in mijlocul lor.”

Prima ar fi o actiune, cea de a doua, este o stare - ei sint adunati. Ei s-au adunat si inca sint. Aceasta inseamna in greaca forma de perfect, care este folosita aici. Acum, o asemenea adunare locala este deja in sine o anumita *expresie a unitatii*, si as lua ca prilej aceasta situatie si felul deosebit de a Se exprima al Domnului, „unde doi sau trei **sint adunati**”, pentru a atrage atentia cititorului asupra temeiului stringerii laolalta a crestinilor, singurul dupa gindurile lui Dumnezeu - **unitatea Trupului lui Hristos**.

Acesta este singurul teniei pentru stringerea celor credinciosi pe care il cunoaste Cuvintul lui Dumnezeu - aplicarea practica si conforma a invataturii faptului ca „este **un singur Trup**” (Efeseni 4.4). Dupa cum am amintit deja la inceputul acestui capitol, Dumnezeu doreste ca Adunarea Sa sa gaseasca o exprimare vizibila pe pamint si aceasta se intimpla prin faptul ca cei credinciosi sint adunati ca madulare ale Trupului lui Hristos. Prin „*a fi adunati ca madulare ale Trupului lui Hristos*” inteleg urmatoarele: ei nu au voie sa se multumeasca - ca temei al adunarii lor - cu faptul de a fi ei insisi madulare vii ale Trupului lui Hristos, ci trebuie sa-i recunoasca si sa-i primeasca si pe aceia care, ca si ei, sint madulare ale Trupului lui Hristos. In ceea ce priveste primirea practica in comuniunea celor credinciosi, vom cunoaste ulterior anumite limitari, pe care ni le arata Cuvintul lui Dumnezeu. Conform principiului, cei adunati astfel au permisiunea si obligatia de a avea in vedere si pe inima *toate* madularele Trupului lui Hristos. Ceea ce vestesc ei prin adunarea locala este adevarul despre acel singur Trup; individual insa, ei sint madulare unii altora.

Ei nu se aduna pur si simplu *ca niste crestini*. Aceasta ar fi prea putin astazi, in zilele destramarii si ale decaderii si ar putea insemna chiar legatura cu raul. Caci, in care groapa a stricaciunii morale sau de invatatura *nu s-ar afla* astazi crestini? A se aduna *ca crestini* poate include si incheierea unor legaturi nedumnezeiesti. Dar nu la aceasta Se refera Domnul Isus cind spune „unde sint doi sau trei adunati pentru Numele Meu”, aceasta nu este expresia unitatii divine.

De asemenea nu este suficient de a nu-si da un **nume** care sa-i deosebeasca de altii. Desigur ca exista grupuri care, delimitindu-se de alti crestini prin adoptarea unui nume sau insistind asupra insusirii unei anumite marturii de credinta, nu se aduna ca madulare ale Trupului lui Hristos. Ei nu au ca temelie a partasiei lor intregul adevar descoperit in Cuvintul lui Dumnezeu si mai ales adevarul despre singurul Trup, ci marturisirea lor de credinta. Cuvintul lui Dumnezeu cunoaste doar nume care ii cuprind pe *toti* copiii lui Dumnezeu: sfinti, copii ai lui Dumnezeu, credinciosi, frati, ucenici, crestini. Dar chiar daca raminem paziti de acest lat si nu ne insusim nici un nume, se poate intimpla sa nu ne adunam pe temeiul singurului Trup; de exemplu, cind vrem sa ne pastram independenta si nu vrem sa recunoastem ce a lucrat Dumnezeu inainte in altii, pe temeiul singurului Sau Trup.

Sa retinem: Adunarea copiilor lui Dumnezeu potrivit voii Sale este o expresie a unitatii - dar nu a unei unitati de ginduri sau de conceptii ale oamenilor, ci a unitatii divine, a unitatii Trupului lui Hristos. Pe lina aceasta, credinciosii sint adunati in **puterea Domnului**; apostolul Pavel le scrie corintenilor: „voi si duhul meu, fiind adunati laolalta, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 5.4).

Numele divin

Ajungem acum la o parte foarte importanta a Cuvintului Domnului Isus:

„Caci acolo unde doi sau trei sint adunati **pentru Numele Meu**, acolo sint si Eu in mijlocul lor.”

Daca inainte am avut in discutie mai mult **temeiul** stringerii laolalta, adica principiul care ii sta la baza, Domnul ne arata acum care este propriu-zis **punctul de intalnire: Numele Sau**. Adunarea **pentru Numele Sau** este deci **conditia** pentru binecuvintarea nemasurata a prezentei Sale. Aceasta conditie trebuie sa o cercetam cu atit mai multa atentie, cu cit foarte multi credinciosi sint de parere ca ii corespund, desi ei merg in directii total opuse. Intr-un fel, pe undeva trebuie sa fie ceva fundamental gresit in conceptiile despre ceea ce inseamna a fi adunat in (sau pentru) Numele Sau.

Intii as vrea sa atrag aici atentia asupra insemnatatii deosebite a expresiei „*in Numele Meu*” si sa observ ca in total exista in textul de baza trei expresii diferite care sint rediate prin „*in Numele Meu*” sau „*in Numele Domnului*”.

Prima o gasim in Evanghelia dupa Matei 18.5: „Si oricine va primi un copilas ca acesta *in Numele Meu*, Ma primeste pe Mine”. Aici Domnul foloseste prepozitia greceasca *epi* = „pe”, care in aceasta legatura indica *motivul, cauza* actiunii. Am putea traduce: „Si oricine va primi un copilas ca acesta *pe baza Numelui Meu*”.

In Ioan 14.13-14 si 16.23-27, Domnul Isus vorbeste despre rugaciunea *in Numele Sau*. Acolo foloseste prepozitia greceasca *en* = „in”, „in puterea”. Ei trebuiau sa obtina privilegiul de a se ruga *in puterea Numelui Sau*. Aceeasi constructie se afla si in 1 Corinteni 5.4: „*In Numele Domnului nostru Isus Hristos* ... un astfel de om sa fie predat pe mina Satanei”.

In versetul nostru, Domnul foloseste inasa o alta prepozitie - *eis*, care inseamna „in - inaintea”, „la - spre”, „in privinta” si nu indica doar *o directie*, ci, in sens metaforic, *o intentie, o motivatie*. De aceea expresia care ne preocupa se traduce mai bine prin „**pentru Numele Meu**”, decit „in Numele Meu”. Deci, daca Domnul Isus vorbeste de doi sau trei care sint *adunati pentru Numele Sau*, atunci El, prin aceasta, ii desemneaza pe aceia care au ca adevarat motiv al unirii lor ceea ce spune „Numele Sau”. Ei nu sint adunati doar „in” Numele Sau, adica ei nu sint adunati doar in autoritatea Sa, ca reprezentanti ai Sai, fapt care este adevarat in sine; ci „**Numele Sau**” este punctul central al stringerii lor laolalta. Scopul urmarit al adunarii lor laolalta este de a-L avea pe El ca punct central exclusiv.

Este intr-adevar asa, iubiti frati? Avem Numele Sau, Il avem pe El ca singur punct central al stringerii noastre laolalta? Este o intrebare care ne cerceteaza pe toti. Dumnezeu nu vrea sa ne adunam pentru numele oamenilor. Nici un conducator omenesc sau predicator sa nu ne uneasca. Nici nu este potrivit gindurilor Sale cind anumite invataturi, chiar daca sint absolut adevarate si divine, ne servesc ca motiv de stringere. Dumnezeu vrea sa ne adune pentru Numele Fiului Sau, pentru Persoana Sa divina. De aceea citim in Cuvintul Sau expresii atit de minunate, precum: „Apropiati-va de El...” (1 Petru 2.4) si: „Sa iesim dar afara, ... *la El*” (Evrei 13.13). Duhul Sfint ne conduce mereu la pretiosul Nume al Domnului Isus, nu la nume de oameni sau de organizatii moarte.

Trebuie sa ne mai intrebam insa ce include expresia **Numele Sau**. „Nume” are o intrebuintare multipla in Scriptura, pentru a arata ce a descoperit despre sine persoana care-l poarta. „Nume” inseamna „descoperire”, „a se vesti”. Acesta este cazul mai ales cind este vorba despre Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu S-a prezentat deja in Vechiul Testament sub diverse nume, de exemplu ca „Iehova”, Cel care este vesnic; ca „Adonai”, Domnul; ca „El Shaddai”, Cel Atotputernic. Daca Domnul Isus vorbeste acum despre *Numele Sau*, atunci El vorbeste despre tot ceea ce a descoperit despre Sine in Noul Testament, ce se refera la binecuvintata Sa Persoana si la lucrarea Sa indeplinita. Aceasta atrage dupa sine citeva concluzii pentru stringerea noastra laolalta, concluzii pe care inclinam sa le uitam si pe care as vrea sa le pun acum inaintea cititorilor credinciosi.

Este imposibil sa putem pune ceva **rau** sau **fals** in legatura cu Numele Sau! Daca in stringerile noastre laolalta am admite raul in invatatura si practica, atunci nu am fi adunati pentru Numele Sau. Daca am accepta invataturi stricacioase despre Persoana si lucrarea lui Hristos, atunci ar fi imposibil ca Domnul sa sanctioneze raul prin aceea ca ar veni in mijlocul nostru. Un Hristos fals nici nu este Hristos! Acolo unde nu se tine intreaga invatatura a Scripturii despre Persoana Sa si despre lucrarea Sa, acolo fratii nu sint adunati pentru Numele Lui, acolo El nu-Si poate acorda prezenta. „Numele Sau” exclude pacat si lume, exclude tot ce neaga adevarul pe care-l prezinta acel Nume.

De asemenea este imposibil sa putem lega de Numele Sau un **duh sectar**. Daca intr-adevar sintem adunati pentru Numele Sau, atunci, conform inimii si a principiului, ii includem pe toti care sint ai Sai, care sint madulare ale Trupului Sau. Domnul Isus a murit pentru a-i aduna intr-un singur Trup pe toti copiii lui Dumnezeu risipiti (Ioan 11.52); si daca nu sintem adunati in unitatea Trupului lui Hristos, daca cu inimile noastre nu cuprindem in fapt si adevar pe toti aceia care ii sint Lui atit de valorosi si scumpi, atunci nu sintem adunati pentru Numele Lui. Daca, de exemplu, nu am permite unui credincios sa ia parte la Masa Domnului, pentru ca inca nu a ajuns la o intelegere adinca in Cuvintul lui Dumnezeu sau pentru ca ne este incomod caracterul sau sau persoana sa, atunci nu am mai masura conform masurilor inimii lui Hristos. Ar trebui sa ne amintim permanent de cuvintul din Romani 15.7: „Asadar, primiti-va unii pe altii, cum v-a primit si pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”. Cine nu aduna cu El risipeste (Luca 11.23).

Nu se nasc in noi, atunci cind ne situam pe terenul unitatii Trupului Sau, sentimente de tristete si de rusine in legatura cu starea de dezbinare a alor Sai? Este posibil de a-i purta in inima pe toti copiii lui Dumnezeu, fara a simti durere ca ei sint atit de dezbinati? De cite ori am cintat deja cu emotie acea strofa din cintare: *Cei sfinti stau despartiti de tot, Doamne Isuse, vino! Unitatea nu mai poate fi vazuta. Doamne Isuse, vino! Viclenia lui Satan a distrus-o, Pacatul si lumea a ametit cite-o inima, Ah, cit de mult esti Tu necinstit! Doamne Isuse, vino!*

Astfel, de adunarea pentru Numele Sau trebuie neaparat sa fie legata simtirea dureroasa a rupturii poporului Sau si a necinstirii maretului Sau Nume, daca nu vrem sa devenim o secta.

Adunarea pentru Numele Sau mai inseamna insa recunoasterea practica a faptului ca El este **Domn**. Duhul Sfint vrea sa ne conduca spre a-L recunoaste ca Domn, spre a-l da Lui locul stapinirii (citeste in 1 Corinteni 12.3) si aceasta nu doar in viata noastra personala, ci tocmai in stringerile noastre. El este Domnul alor Sai, Domnul slujitorilor Sai, Domnul Mesei Sale si Domnul Cinei Sale. El este Fiul

peste casa lui Dumnezeu. El este Capul Trupului, al Adunării. Si atunci cind ne adunam, El trebuie sa poata hotari ce urmeaza sa se intimple. Unde conduc inasa oamenii, unde, prin reguli omenesti, este suprimata actiunea Duhului Sfint, care da fiecaruia in parte „cum *voieste*” (1 Corinteni 12.11), acolo adunarea nu este pentru Numele Sau. Domnul nu va accepta niciodata sa-I fie furate drepturile, nu Se va face niciodata una cu aceia care nu li dau intietate. Deja bisericii din Efes a trebuit sa-i spuna, spre rusinea ei si ca pedeapsa, „Dar ce am impotriva ta ...” (Apocalipsa 2.4). Credinciosilor din Filadelfia inasa le-a putut confirma recunoscator: „Ai pazit Cuvintul Meu si *n-ai tagaduit Numele Meu*” (Apocalipsa 3.8). Ah, de ar putea spune acelasi lucru si despre mine si tine!

Persoana si prezenta divina

Dupa ce Domnul ne-a prezentat *conditia* pentru marea binecuvintare si ne-a vorbit despre adunarea „*pentru Numele Sau*”, urmatoarele Sale cuvinte ne arata binecuvintarea inasi:

„... acolo **sint si Eu** in mijlocul lor.”

Desigur ca fiecare cititor va fi de acord cu mine asupra faptului ca Domnul Isus spune ceea ce crede. El spune: „acolo *sint si Eu* in mijlocul lor.” El desigur nu are in vedere ca atunci Duhul Sfint va fi acolo. Cu siguranta ca si Duhul lui Dumnezeu este prezent cind sintem adunati pentru Numele Domnului; caci El locuieste in Adunare. Am vazut deja acest adevar. La fel de sigur este ca niciodata nu ne putem bucura de nimic dumnezeiesc, nici chiar de prezenta Domnului, fara Duhul Sfint. El este puterea in noi si prin El avem partasie cu Tatal si cu Fiul Sau Isus Hristos. Dar Domnul Isus nu vorbeste aici despre prezenta Duhului Sfint, ci de **prezenta Sa proprie, personala**.

Aceasta binecuvintare despre care vorbeste Domnul este atit de mare, efectul ei atit de cuprinzator, incit chiar copii ai lui Dumnezeu au incercat pe diverse cai „sa o anuleze” prin explicatii, printre altele chiar prin aceea ca au afirmat ca El vorbeste aici de Duhul Sfint. Nu! El personal este de fata acolo unde credinciosii se aduna in felul acesta. „Acolo *sint si Eu*” - aceasta inseamna El Insusi. Bineinteles ca Domnul Isus nu este prezent *in trup*, ci *in duh*. Eu sustin inasa cu tarie ca El vorbeste despre **prezenta Sa personala**. In capitolul urmator il vom vedea ca pe Cel *inviat* in mijlocul alor Sai, si acest fapt dovedeste si mai clar de ce este atit de necesara aceasta deosebire: este Domnul Isus, Fiul Dumnezeului Celui viu care a murit pentru noi. De aceea Duhul Sfint nu este in aceeasi masura obiectul dragostei noastre, ca Mintuitorul. Tatal si Fiul sint obiectul iubirii noastre, iar Duhul Sfint este puterea in aceasta iubire.

Cind Domnul a rostit aceasta fagaduinta, inasa nu exista o Adunare a lui Dumnezeu, nu exista o adunare pentru Numele Sau. El inasa Se gasea ca Mintuitor viu in mijlocul lor. Dar in curind Si-a dat scumpa viata pentru ei, ca in inviere s-o ia din nou si sa Se intoarca la Tatal. Din cer Si-a zidit Adunarea (lucru care a fost inceput in ziua Cincizecimii prin coborirea Duhului Sfint) si atunci cind ai Sai se aduna pentru Numele Sau, El va veni personal in mijlocul lor - ca Cel *inviat*, slavit. Minunat har care le-a fost daruit celor doi sau trei pina in ziua de azi! A trai prezenta Sa personala in stringerile laolalta este poate cel mai maret lucru care poate fi trait pe pamint. Numai credinta poate intelege si se poate bucura de aceasta pretioasa binecuvintare, cum de altfel orice binecuvintare, orice adevar divin pot fi intelese numai prin credinta si in puterea Duhului.

Ca Domnul este alaturi de fiecare in problemele sale, a exprimat deja David in Psalmul 23: „... caci **Tu esti cu mine**” (versetul 4). Scumpa mingiere pentru cei care trebuie sa treaca prin valea umbrei mortii! Ei nu merg singuri. Ei pot spune in orice situatie: El este cu mine! Pentru cit de multi nu a fost si cuvintul Hristosului inviat din incheierea evangheliei dupa Matei o mingiere: „Si iata, *Eu sint cu voi* in toate zilele, pina la sfirsitul veacului”! Si nu s-au sprijinit credinciosii tuturor timpurilor pe cuvintul din Evrei 13? „»Nicidecum n-am sa te las, **cu nici un chip nu te voi parasi**.« Asa ca putem zice plini de incredere: »Domnul este ajutorul meu, nu ma voi teme; ce mi-ar putea face omul?«” (versetele 5 si 6). Nu afla chiar si slujitorul Domnului, in slujba sa adesea grea si plina de renuntari, deosebita apropiere a Domnului si aude, ca Pavel odinioara, cuvintele Sale: „Nu te teme; ci vorbeste si nu tacea, caci **Eu sint cu tine**” (Faptele Apostolilor 18.9-10)? Desigur, Duhul Sfint care locuieste in noi ni-L aduce pe Hristos atit de aproape, incit sa-L putem simti pe El si apropierea Sa. Un poet se exprima intr-un mod foarte potrivit, astfel: *Tu esti la noi cu Duhul Tau - o, apropiere fericita, sfinta - care se deosebeste atit de viu, ca si cind te-am vedea chiar pe Tine*.

Si totusi prezenta Domnului in mijlocul celor care sint adunati pentru Numele Sau este o binecuvintare si mai mare decit cea pe care tocmai am descris-o. El este prezent ca *Persoana*, ca unul dintre ei, dupa cum vom vedea. Acest lucru nu il putem trai daca sintem singuri.

Punctul central divin

Sa ne mai punem odata in fata acest pretios verset in intregime si sa ne indreptam privirea in mod special spre ultimele trei cuvinte:

*„Caci acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu **in mijlocul lor**.”*

In unele traduceri ale Bibliei, a doua parte a frazei este redata prin „acolo sint *printre ei*”; eu sint inasa de parere ca traducerea folosita aici este mai buna, mai precisa. * Ceea ce m-a condus la aceasta parere voi prezenta in continuare.

Pentru cele trei cuvinte „in mijlocul lor”, in limba greaca este folosita expresia *en meso auton*. *Mesos* este un adjectiv si inseamna deja prin sine insusi „aflat in mijloc”, „in mijlocul”. Aici este folosit ca substantiv si urmeaza in dativ prepozitiei *en* = „in”. Al treilea cuvint, *auton*, este genitivul plural al pronumelui personal „ei”. Intreaga expresie *en meso auton* inseamna deci, tradus literal, „la ei in mijloc” = „in mijlocul lor”. Faptul ca cuvintele *en meso auton*, urmate de un cuvint la genitiv nu inseamna in general doar „printre”, ci absolut „in mijlocul”, il vor dovedi citeva exemple din Scriptura.

Deja traducatorii evrei ai Septuagintei (traducerea greceasca a Vechiului Testament) au folosit aceasta expresie *en meso* cu sensul mentionat, cind au tradus in limba greaca Geneza 2.9: „si pomul vietii *in mijlocul* gradinii”. Acest pom al vietii aflat „in mijloc” il regasim in mod interesant pe ultima pagina a Bibliei si din nou intilnim aceeaasi expresie: „in mijlocul (*en meso*) pietii cetatii si pe cele doua maluri ale riului era pomul vietii” (Apocalipsa 22.2).

Cind apostolul Ioan descrie in capitolul 8 al evangheliei sale scena cu femeia prinsa in adulter, foloseste de doua ori expresia *en meso*. Intii in versetul 3: „Atunci carturarii si fariseii l-au adus o femeie prinsa in adulter. Au pus-o *in mijloc*”. Cu o severitate deosebita ii arata locul, nu

unde va *printre ei*, ci *en meso* - in mijloc. Cind a rostit Domnul cuvintele: „Cine dintre voi este fara pacat, sa arunce cel dintii cu piatra in ea” si S-a aplecat din nou si a scris pe pamint, cel care relateaza continua si aminteste pentru a doua oara expresia care ne preocupa: „Cind au auzit ei acestea, fiind mustrati de constiinta lor, au iesit afara, unul cite unul, incepind de la cei mai batrini pina la cei din urma. Si Isus a fost lasat singur cu femeia, care statea *in mijloc*” (versetul 9). Femeia inca mai statea in mijlocul scenei, desi intre timp nu mai ramasese nimeni aici, decit Domnul. Era imposibil ca ea sa mai stea acum „printre ei”. In schimb, cind Ioan vrea sa transmita sensul expresiei „in mijlocul vostru” ca in capitolul 1, versetul 26, atunci el foloseste o alta expresie (*mesos hymon*): „Dar in mijlocul vostru sta Unul pe care voi nu-L cunoasteti”. Si in Matei 13.25, avem o alta expresie: „... a venit vrajmasul lui, a semanat neghina intre (*ana meson*) griu.

Desigur ca nu este intimplator faptul ca si apostolul Matei foloseste, in evanghelia sa la capitolul 18, de doua ori expresia *en meso auton*, cu sensul, nu ma indoiesc, „in mijlocul lor”. In afara de versetul nostru, deja in versetul 2: „Si Isus, chemind la El un copilas, l-a pus *in mijlocul lor*”. Mintuitorul nu a asezat copilul unde va „printre ei”, ca nici sa nu se stie de fapt; ci El l-a pus asa, ca fiecare ucenic sa-l poata vedea, si anume *in mijlocul lor*. Nu exista nici un motiv ca in versetul 20 sa se foloseasca o expresie ca „printre ei”. Nu, atit de adevarat cum a pus Domnul Isus copilasul *in mijlocul* ucenicilor, tot atit de adevarat El este *in mijlocul* acelora care sint adunati pentru Numele Sau.

Pentru mine nu exista nici cea mai mica indoiala asupra faptului ca Domnul Isus, prin cuvintul de mai sus, nu vrea sa Se prezinte ca **punctul central divin**. El nu este doar in mijlocul lor ca Unul dintre ei, ci este Persoana centrala. Daca Domnul Isus este prezent personal, atunci El este in mod obligatoriu **punctul central** viu al stringerii. Fiecare linie a Adunarii se indreapta atunci spre *El* si de la *El* porneste tot ce este bun. Inca odata trebuie sa ne intrebam: este aceasta experienta noastra? Chiar daca avem voie sa ocupam acest teren prin harul lui Dumnezeu, este adevarat ca fiecare linie a stringerii noastre se indreapta spre El? Transpunem noi in realitate faptul ca El este in mijlocul nostru si ca totul porneste de la El? Li acordam locul central, care I se cuvine? „Acolo sint si *Eu in mijlocul lor*”. Iubitorilor, credem aceasta cu adevarat? Traim noi o intilnire personala cu El atunci cind sintem adunati? Sau plecam de la aceasta adunare asa cum am intrat?

„Acolo sint si *Eu in mijlocul lor*” - aceasta nu este doar o pretioasa fagaduinta, ci realitate vie. Aceasta este suficient pentru credinta. A-L avea pe El in mijloc este suficient pentru fiecare imprejurare. Cind El, Domnul alor Sai, Capul Trupului, este personal in mijlocul celor adunati, atunci nu mai avem nevoie de alt presedinte sau conducator, atunci El singur este Cel caruia I se cuvin **toate drepturile** si Cel care indruma si conduce totul. Da, a accepta un alt conducator ar insemna in mod direct o negare a prezentei Sale divine. „Noi ne simtim mult mai sigur in miinile Sale, decit in miinile celui mai bun presedinte omenesc”, a observat odata un stimat slujitor al Domnului. Intr-adevar, putem avea incredere deplina in El. El Isi va tine **casa Sa in ordine** si prin Duhul Sau va conduce si va face totul dupa cum voieste. „Caci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorinduielii, ci al pacii, ca in toate bisericile sfintilor” (1 Corinteni 14.33). Sa luam seama insa, ca sa fim adunati intr-adevar pentru Numele Sau, ca ochii nostri, ai tuturor, totdeauna sa fie din nou indreptati asupra Sa! Sa luam seama sa nu stingem Duhul Sfint (1 Tesaloniceni 5.19), care lucreaza in cei adunati si care vrea sa-i conduca la slavirea Domnului aflat in mijlocul lor! Carnea nu foloseste la nimic.

De la El, ca punct central, vin nu numai orice ordine, ci si fiecare **binecuvintare**. In capitolul urmator Il vom vedea in camera de sus in mijlocul alor Sai, cum le „arata miinile si picioarele Sale”: El ne preocupa cu El Insusi si cu dragostea Sa, atunci cind sintem adunati in jurul Lui. Evrei 2.12, ni-L arata in mijlocul adunarii, cum intoneaza si conduce lauda celor credinciosi: „Iti voi canta laudele in mijlocul adunarii”. Minunat har! El ne conduce la adorarea Dumnezeului si Tatalui Sau si ne introduce in lucrurile Sale proprii si in relatiile Sale cu Tatal Sau, de care El Insusi Se bucura (Ioan 17.26). Despre acestea vom auzi mai mult la locul potrivit. Apoi El ne si zideste prin „slujirea Cuvintului”: toti primesc din cuvintele Sale (Deuteronom 33.3). Si cu acest lucru ne vom ocupa mai indeaproape mai tirziu.

As incheia acest capitol cu observatia ca exact aceeasi expresie *in mijlocul lor (en meso auton)* o intilnim si in Luca 24.36, unde El vine ca Cel inviat in mijlocul ucenicilor: „Pe cind vorbeau ei astfel, Insusi Isus a stat *in mijlocul lor* si le-a zis: »Pace voua!«”

Atunci El a fost *personal* in mijlocul lor cu trupul Sau de inviere („... *Eu sint*”) si ei puteau sa-L vada si sa-L pipaie. Chiar daca noi astazi nu-L putem vedea, El este totusi la fel de real, la fel de personal in mijlocul acelora care sint adunati pentru Numele Sau. Este intr-adevar o binecuvintare nemasurata! Mai mult nici chiar credinciosii de la inceput nu posedau. Ceea ce dorim noi insa, este sa-L vedem pe El ca „Miel” care „parea injunghiat” in *mijlocul tronului* (citeste in Apocalipsa 5.6), sa-L vedem pe Acela care odinioara a fost rastignit pentru noi *in mijlocul facatorilor de rele*.

Noi am vazut pe Domnul

In penultimul capitol al Evangheliei dupa Ioan gasim o prezentare simbolica atat de frumoasa a versetului din Matei 18, „*Caci acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu in mijlocul lor*”, incit nu ma pot abtine sa indrept privirea cititorului, cu ajutorul lui Dumnezeu, asupra ei, inainte de a ne ocupa de fiecare stringere in parte a credinciosilor. Ucenicii insisi descriu ceea ce au trait in acea seara a primei zile a saptaminii, cu cuvinte din care razbate intreaga lor fericire: „*Am vazut pe Domnul!*” „*In seara aceleiasi zile, cea dintii a saptamanii, pe cind usile locului unde erau adunati ucenicii erau incuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat in mijlocul lor si le-a zis: »Pace voua!« Si dupa ce a zis acestea, le-a aratat miinile si coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat cind au vazut pe Domnul. Isus le-a zis deci din nou: »Pace voua! Cum M-a tri-mis pe Mine Tatal, asa va trimite si Eu pe voi.« Si spunind acestea, a suflat peste ei si le-a zis: »Primiti Duh Sfint. Celor care le veti ierta pacatele, vor fi iertate; si celor care le veti tine, vor fi tinute.«” (Ioan 20.19-23).*

Patru aparitii ale Domnului

Dintre cele zece aparitii ale Domnului inviat, despre care ne relateaza Scriptura, apostolul aminteste in evanghelia sa patru. Inspirat de Duhul lui Dumnezeu, el alege urmatoarele momente:

- Intilnirea cu *Maria Magdalena*, dis-de-dimineata in prima zi a saptaminii (citeste in Evanghelia dupa Ioan 20.1-18). Cronologic, aceasta este prima aparitie a Domnului.

- Intilnirea cu *ucenicii* in seara zilei invierii Domnului - moment prezentat de fragmentul nostru; cronologic, aici este vorba de cea de-a cincea aratare a Domnului.

- Intilnirea cu *Toma* (versetele 26-29), care a avut loc cu o saptamina mai tirziu; Cronologic, este cea de-a sasea aparitie a Domnului.

- Intilnirea de la *marea Tiberiadei* (capitolul 21). Aceasta este cea de-a saptea aparitie si ultima pe care o relateaza Ioan.

Dar cit de ciudat! Desi Ioan insusi relateaza *patru* momente ale aratarii Domnului dupa inviere, el spune la relatarea despre *a patra*, care in realitate a fost *a saptea*: „Aceasta este *a treia* oara cind Isus S-a aratat ucenicilor Sai, dupa ce a inviat dintre cei morti" (capitolul 21.14). De ce aceasta? in nici un caz nu putea fi nestiinta. Se afla raspunsul oare in aceea ca Ioan numara dintre cele patru aparitii, doar pe cele la care a fost de fata personal? Cred ca raspunsul la acest ciudat mod de exprimare se afla altundeva.

Este evident faptul ca Ioan a avut de la Dumnezeu misiunea de a da, la sfirsitul evangheliei sale, inca o data o imagine a evenimentelor si a epocilor viitoare (*viitoare* vazute din acel moment), asa cum a facut-o si la inceput. Pentru aceasta, el foloseste anumite intimplari, prin care Domnul S-a descoperit alor Sai. Prima dintre aceste intimplari, aratarea Sa Mariei Magdalena, nu are insa un caracter profetic. De aceea el nu o numara. In **Maria Magdalena** vedem o imagine a ramsitei din *acea vreme* a poporului evreu. Ea credea ca poate continua relatiile de pina acum cu Domnul cel inviat. Domnul insa trebuie s-o asigure ca aceasta nu se poate, si de aceea El nu-i permite sa-L atinga. Acum El ii va pune pe credinciosii din Israel, pe baza lucrarii de mintuire savirsite, in relatii noi, care sint mult mai marete, ceresti. Misiunea pe care i-o da pentru „*fratii Sai*" exprima clar acest lucru: „...ci du-te la fratii Mei si spunele ca Ma sui la Tatal Meu si Tatal vostru, la Dumnezeuul Meu si Dumnezeuul vostru" (versetul 17).

Aceste relatii noi, aceasta epoca noua, sint prezentate in fragmentul care ne preocupa (versetele 19-23) si in care Il vedem pe Domnul Isus in mijlocul **ucenicilor**. Este o imagine potrivita a timpului *Adunarii lui Dumnezeu* pe pamint. Eu spun: „*imagine*", pentru ca in *acea vreme* nu exista inca Adunarea. Cu cit mai putin existau deja invataturi despre Adunare.

Dupa o perioada de timp clar definita, „dupa opt zile", Domnul Isus li Se arata din nou ucenicilor, iar de data aceasta **Toma**, cel care nu a vrut sa creada decit pe baza unor dovezi vizibile, era cu ei. Domnul i Se descopera si lui si ii ia toate indoielile: „Adu-ti degetul incoace si uitate la miinile Mele; si adu-ti mina si pune-o in coasta Mea; si nu fi necredincios, ci credincios" (versetul 27).

In Toma, care apoi intr-o stare de adorare exclama „Domnul meu si Dumnezeuul meu!", avem o imagine a *ramasitei evreiesti* din vremuri mai tirzii. Caci ei Il vor vedea pe Cel pe care L-au strapuns, intii vor vedea si apoi vor crede. Domnul insa ii numeste fericiti pe „cei ce n-au vazut si au crezut".

Intimplarea de la **marea Tiberiadei** ne da o imagine a *imparatiei de o mie de ani*. Domnul are deja citiva pesti pe foc - un simbol al ramsitei poporului evreu in imparatie. Si apoi vedem in pestii cei multi, care sint trasi la mal la cuvintul Invatatorului, o imagine a natiunilor, care sint introduse in

imparatia vizibila a lui Dumnezeu pe pamint. In contrast cu Luca 5.6, aici nu se rupe mreaja. Ordinea administrativa data de Dumnezeu pentru aducerea inaintea oamenilor nu va mai da gres, caci Domnul Isus cel inviat este prezent personal, si aceasta schimba totul si asigura orice binecuvintare.

Dupa aceasta scurta privire profetica de ansamblu, sa ne ocupam putin de acea epoca care este asezata, in cursul evenimentelor si a cailor lui Dumnezeu, intre inaltarea Domnului la Tatal Sau si reluarea relatiilor cu Israel si care este de o importanta extrema - timpul harului, al Adunarii lui Dumnezeu pe pamint. Este o scena deosebit de placuta cea care ni se pune acum in fata si, pentru a trage adevaratul folos din ea pentru noi, as pune cateva intrebari. Prima suna astfel:

In care zi au fost adunati?

Era seara in **ziua intii a saptaminii**, duminica noastra, ziua *invierii Domnului*. In aceasta zi, Domnul inviat a venit in mijlocul ucenicilor si li S-a descoperit, Intr-un anumit sens, Domnul Isus indreptateste stringerea alor Sai laolalta in aceasta zi. Bineinteles ca ne putem aduna in orice zi si la orice ora, dar prima zi a saptaminii este in mod special prevazuta pentru aceasta. In aceasta zi s-au adunat credinciosii, la inceput pentru a frunge piinea. Modul de exprimare din Faptele Apostolilor 20.7, „In ziua dintii a saptaminii eram adunati laolalta ca sa fringem piinea”, pare sa indice faptul ca primii crestini, dupa ce la inceput frungeau piinea zilnic (capitolul 2.46), aveau acum *obiceiul* sa frunga piinea doar in prima zi a saptaminii. Ar putea exista ceva mai potrivit decit aceasta: a se ocupa chiar in ziua *invierii* Sale triumfale cu Acela care a *murit* pentru noi? Apostolul Pavel a insistat si asupra faptului ca cei credinciosi in *fiecare zi dintii a saptaminii* sa puna deoparte bani pentru lucrarea Domnului si pentru cei saraci dintre fratii lor (1 Corinteni 16.2).

Aceasta zi, care deja in Vechiul Testament este caracterizata ca „a doua zi dupa sabat” (Leviticul 23.11, 16), poarta in Noul Testament titlul insemnat de **ziua Domnului** (Apocalipsa 1-10)- Expresia din textul grecesc inseamna *ziua care li apartine Domnului*. Acelasi fel de exprimare referitor la „Cina Domnului” il vom regasi mai tirziu in 1 Corinteni 11. Nu sintem in pericol de a uita ca aceasta zi li apartine Domnului? Daca Dumnezeu ne da harul ca aceasta zi, in general, sa fie eliberata de indatoriri profesionale, nu ar trebui atunci sa o folosim pentru El, pentru a ne preocupa cu lucrurile Sale? Sau sa facem asa cum face lumea, care leneveste sau, In cel mai bun caz, se recreeaza? Nu ne putem sustrage impresiei ca Satan face totul pentru a necinsti cit mai mult ziua Domnului si a-i da un caracter cit mai lumesc. Daca astazi unii oameni care se numesc crestini folosesc aceasta zi pentru a pune in functiune masina de spalat sau a spala autoturismul, pentru a da doar doua exemple, atunci aceasta este rezultatul stradanilor lui Satan. Dar nici pentru noi, cei credinciosi, aceasta zi nu este in exclusivitate „o zi de odihna”, caci cite unii dintre noi sint extrem de solicitati in aceasta zi, dar nu de lucruri lumesti, ci dumnezeiesti. Si acest lucru este corect!

Si in aceasta privinta, ziua dintii a saptaminii este in contradictie cu ziua a saptea, **sabatul**, care era o zi de odihna consacrata poporului Israel. In ziua a saptea. Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrarile pe care le-a facut (Geneza 2.2-3) si a „sfintit” ziua a saptea, adica a deosebit-o si a separat-o de celelalte zile ale saptaminii. Mai tirziu, sabatul a devenit parte integranta a legii mozaice. El vorbeste de munca si osteneala omului sub lege cu perspectiva odihnei, daca omul ar cores-punde cerintelor legii. Noi stim ca aceasta liniste nu a venit niciodata, ca urmare a pacatului. Astfel, ziua a saptea este

pentru sistemul iudaic, iar prima (respectiv a opta) zi a săptămânii este pentru creștinism.

Invierea lui Hristos reprezintă *inceputul unei noi creații* și temeliea Noului Legământ. Dumnezeu a fost pe deplin slăvit prin El și prin deplina Sa lucrare de mântuire, iar ca răspuns la aceasta, L-a înviat din morți. În El, Hristosul cel înviat, adevăratul creștin, își găsește liniștea și bucuria. Astfel, ziua Domnului, prima zi a săptămânii, care în permanentă vestește învierea Sa, este un dar prețios pentru noi. Nu avem toate motivele să ne bucurăm din inimă de acest dar și să folosim această zi în mod deosebit pentru adorarea Tatălui și a Fiului? Nu ar trebui să folosim această zi pentru a ne bucura în mod special de partașia cu Domnul și pentru a-L sluji?

Ce i-a adunat pe ucenici?

Ucenicii s-au adunat în seara zilei învierii Domnului, poate în camera de sus, unde El a sărbătorit Pastele cu ei și unde, după aceea, a instaurat Cina, unde a rostit toate acele cuvinte minunate, care ne sînt comunicate în capitolul 14 al evangheliei apostolului Ioan. Dar cine sau ce i-a adunat? Ne vine destul de greu să ne imaginăm starea spirituală a ucenicilor. Cert este că ei au fost întristați și au plîns și că la început nu au dat crezare vestii despre învierea Domnului lor, veste care le-a fost adusă de martori oculari (Marcu 16.10-11). Dar în cursul zilei, credința în această s-a întărit tot mai mult și a devenit în final certitudine, faptul că Domnul a înviat cu adevărat, după cum le spusese mai dinainte.

Ceea ce i-a determinat să se adune trebuie să fi fost cunoștința acestui adevăr, a realității învierii Domnului lor. Ei nu știau că Domnul va veni. Dar ei știau acum că El trăiește. Aceasta era suficient și astfel ei se adunau pe baza acestui adevăr. Nu este la fel cu noi astăzi? Există doar această deosebire: noi *stim* că atunci cînd sîntem adunați astfel, El este în mijlocul nostru. Ce minunată cunoaștere!

Cine au fost adunați?

Această întrebare nu este atît de lipsită de importanță, cum pare la prima vedere. Amintesc doar cuvîntul Domnului de la sfîrșitul fragmentului nostru: „Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertați; și celor care le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20.23). Indiferent ce ar însemna, se referă aceasta la *apostoli*, deci la bărbați cu un statut deosebit, pe care noi astăzi nu-l mai avem? De aceea, încă o dată întrebarea: era o adunare *apostolică*?

Nu! Printre cei adunați acolo în acea seară nu se aflau doar apostoli. O comparație cu Luca 24 arată că erau de față și alți credincioși. Căci după ce așa-zisii ucenici din Emaus s-au întors la Ierusalim după întîlnirea cu Domnul, „au găsit pe cei unsprezece *și pe cei care erau cu ei* adunați la un loc, zicînd: »A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon!«” (versetele 33 și 34). Și apoi Luca prezintă aceeași întîmplare ca Ioan aici. Putem pleca de la faptul că era o adunare mare, *amestecată*. Cu puține săptămîni mai tîrziu, găsim o mulțime de aproximativ 120 de persoane adunate în camera de sus din Ierusalim și acolo erau prezente femei (Faptele Apostolilor 1.13-15).

Unul însă nu era cu ei -Toma! Nu știm de ce a lipsit. Știm însă un lucru: el a pierdut această prețioasă adunare, el nu a auzit misiunea Domnului pentru ai Săi, el nu a auzit cuvintele Domnului:

„Luati Duh Sfint”. Nu avem de invatat de aici o lectie practica? De multe ori sint lucruri minore, neinsemnate, care ne impiedica sa fim acolo unde Domnul a fagaduit ca este prezent. Sa fim siguri: noi vom fi aceia care avem de pierdut mult.

Dupa cum Toma a pierdut un prilej unic, poate ca si noi vom pierde cea mai pretioasa desfasurare a Persoanei Domnului, daca in mod usuratic lipsim de la adunare.

Cum erau adunati ucenicii?

In spatele usilor incuiate! Desigur ca erau incuiate de frica iudeilor, care cu putin inainte L-au omorit pe Invatatorul lor.

Dar cind, dupa opt zile au fost adunati din nou. auzim iar de usi incuiate, insa lipseste completarea „de frica iudeilor”.

Deci aici este aratat un principiu insemnat pentru dispensatiunea crestina si pentru adunarea celor credinciosi: **despartirea** de lume, mai ales de lumea religioasa care L-a lepadat si inca Il leapada pe Hristos. Ai Sai sint *in* lume, dar nu *din* lume.

Noi facem parte ori dintre „ai Sai” care sint in lume (citeste in Evanghelia dupa Ioan 13.1), ori din „lume”, care va trece impreuna cu pofta ei. Adunari ale unui grup cu altul pentru adorarea comuna sint total incompatibile cu gindurile lui Dumnezeu. Ce are de-a face Biserica cu lumea? Ea are o misiune in lume, dar aceasta este o alta problema, despre care vom mai vorbi.

Isus a venit si a stat in mijloc

Este minunat ce ne comunica Duhul Sfint acum! „... a venit Isus, a stat in mijlocul lor”. Fie ca a fost asteptat sau nu, dintr-o data Domnul Isus a venit prin usile incuiate si a stat „in mijloc” - nu undeva la margine sau la usa, ci chiar „*in mijloc*”. Nu este o prezentare placuta a ceea ce am vazut in Matei 18.20? El ocupa locul central in mijlocul Adunarii.

Ce mingiere se gaseste in aceasta si pentru noi astazi! Dupa aproape doua mii de ani de esec din partea noastra, El inca vine in mijlocul nostru, atunci cind sintem adunati pentru Numele Lui si noi ne putem bucura de prezenta Sa tot atit de real, ca ucenicii atunci. Unele lucruri poate ca nu le mai avem astazi, da, noi nu mai avem ceea ce posedau cei de la inceput: apostoli si profeti, batrini, semne si minuni facute de Duhul Sfint, unitatea practica a tuturor copiilor lui Dumnezeu etc., dar noi ne putem bucura de ceea ce este mai bun decit tot - de Hristos insusi si de prezenta Sa personala.

Nu va reglementa constiinta prezentei Sale divine tot ce priveste comportamentul, imbracamintea, gindirea si cuvintele noastre? Daca am fi constienti de prezenta Lui, am intirzia atit de usor? Am putea arata o anumita delasare in comportamentul nostru, daca am fi constienti ca El este acolo? Am lasa carnea sa lucreze, daca am crede cu adevarat ca El este in mijlocul nostru? Am putea privi mai mult la frati dotati decit la El Insusi, singurul de la care porneste orice binecuvintare? Si am putea parasi o stringere fara a fi primit o impresie adinca despre prezenta Sa pentru viata noastra in continuare?

Trupul de inviere

M-as mai referi pe scurt la un punct care a pus deja citeva probleme, despre care insa nu putem spune multe - despre **trupul de inviere al Domnului**. Sa remarcam intii urmatoarele: nu este cu totul un alt trup pe care l-a avut sau il are Domnul inviat. El este de alta natura, de un fel superior, desigur; dar nu este cu totul altfel. Cind femeile au intrat in mormint, „n-au gasit trupul Domnului Isus” (Luca 24.3). De ce? Pentru ca Domnul Isus a inviat in acest trup. „Pentru ce cautati intre cei morti pe Cel ce este viu? *Nu este aici, ci a inviat*”, au spus ingerii. Este vorba deci de *acelasi* trup omenesc, care insa, prin inviere, a suferit o *transformare* de neimaginat pentru noi.

Tocmai acest lucru il invatam aici: cu acest trup de inviere, Domnul Isus a putut sa treaca prin usile incuiate, fara ca un inger sa trebuiasca sa l le deschida, cum s-a intimplat mai tirziu cu Petru (vezi in Faptele Apostolilor 5.19; compara si 12.10). Aici nu s-a petrecut o astfel de minune, ci intelegem ceva despre capacitatea supranaturala pe care o are trupul de inviere. Trupul de inviere este o minune in sine si nu putem spune mai mult despre el decit ceea ce ne spune Scriptura.

Desi era un trup adevarat, omenesc, un trup material, care putea fi pipait, format din carne si din oase (Luca 24.39; nu din „carne si sange”, 1 Corinteni 15.50) si care purta semnele suferintelor Lui, era totusi un trup spiritual, care nu era supus legilor fizice ale creatiei dintii, astfel incit cu acesta Domnul a putut trece prin usi incuiate, a putut sa apara si sa dispara din nou: „dar El S-a facut nevazut dinaintea lor” (Luca 24.31). In acest trup L-au vazut ucenicii in final mergind la cer, L-au vazut cum a fost inaltat, pina cind un nor L-a ascuns din ochii lor (Faptele Apostolilor 1.9). Acum Domnul Isus este *slavit* sus, la dreapta Maririi, dar El este acolo cu trupul Sau omenesc, cu „trupul Sau de slava”, despre care Scriptura nu ne spune insa nimic.

Asupra acestui trup de inviere se pastreaza o taina de nedezlegat. Va trebui probabil sa asteptam pentru a afla mai mult despre el, pina va veni ceea ce este desavirsit. Dar inca de acum ne face fericiti increderea deplina ca El va *schimba* si trupul starii noastre smerite si-l va face asemenea trupului slavei Sale (citeste in Filipeni 3.21), ca nu vom adormi toti, dar toti vom fi *schimbati* „intr-o clipa, intr-o clipeala din ochi” (1 Corinteni 15.51-52). Atunci Il vom vedea asa cum este. Slava trupului pe care il vom purta atunci, nu cred ca ne va preocupa: el va fi doar unealta, chiar daca una minunata, care ne va face capabili sa-L privim si sa ne bucuram de Acela care ne iubeste nespus.

Salutul Domnului

Din Luca 24 stim ca ucenicii s-au speriat si au fost „plini de spaima” (versetul 37), cind Domnul Isus a intrat direct prin usa incuiata, in mijlocul lor. Ei credeau ca vad un duh. Dar ce le spune Domnul intii? Le face reprosurile ca toti L-au parasit si au fugit? Le explica faptul ca El nu mai vrea sa aiba a face cu astfel de „prieteni”? Nu! El sta in mijlocul lor cu un salut de pace: „*Pace voma!*”

Cu acest rezultat pentru ei si pentru noi Se intoarce de pe cimpul de batalie, Golgota. El a facut pace prin singele crucii Lui (Coloseni 1.20), *pace cu Dumnezeu* (Romani 5.1), de care acum se pot bucura toti care prin credinta se sprijinesc pe acest sange al iertarii, toti care inteleg ca El a murit pentru ei. „*Pace voua!*” - pretios rezultat al lucrarii de mintuire implinite! Despre aceasta pace a vorbit El in cuvintele Sale de ramas bun catre ucenicii Sai, inainte de moartea Sa, si a spus: „Va las pacea”

(Ioan 14.27). Si primul lucru pe care li-l aduce, acum dupa moartea Sa, este aceasta pace scumpa.

Ranile Domnului

Apoi Domnul face ceva ce sta evident in legatura cu salutul Sau de pace: El le arata miinile Sale si coasta Sa. Aceasta inseamna ca: El le arata de ce era nevoie pentru a cistiga pacea pentru ei si pentru noi - moartea Sa. Cit de miscator este acest fel de a actiona al Domnului in mijlocul alor Sai! Fara a continua sa vorbeasca, fara cuvinte. El arata spre semnele suferintelor si ale mortii Sale, pentru a vorbi inimilor si pentru a le convinge ca este El Insusi. Se pare ca pina atunci ucenicii nu au avut certitudinea ca Acela care Se afla in mijlocul lor a fost Domnul si Invatatorul lor.

De cite ori, iubitorilor, nu ni s-a intimplat si noua, ca Domnul sa ne arate miinile si coasta Sa atunci cind am fost adunati pentru a vesti moartea Sa! Se numara printre cele mai marelte momente ale vietii noastre, cind El, la fringerea piinii, ne aminteste de suferintele Sale de neconceput, pe care le-a suportat pentru a ne salva pe noi. Ne-am putea preocupa vreodata indeajuns de aceasta?

In Evanghelia dupa Luca auzim de *miinile* si de *picioarele* Sale, aici despre *miinile* Sale si despre *coasta* Sa. De ce aceasta diferenta? Desigur ca aici Duhul Sfint pune accentul pe o **mintuire savirsita**. Sa ne amintim: din coasta deschisa a Mintuitorului mort a iesit singe si apa - semnele iertarii si ale curatirii (Ioan 19.34)!

Si apoi trebuie sa mai acordam atentie si faptului ca trupul de inviere al Domnului, cu ale carui trasaturi supranaturale ne-am ocupat deja, a purtat **semnele suferintelor** si ale mortii Sale! Nu este important acest fapt? Cind odata, la inviere, ne vom dezbraca de trupul starii noastre smerite si ne vom imbraca cu trupul de slava, va mai purta acest trup cicatrici si rani, pe care le-a avut trupul pamintesc? Imposibil! In 1 Corinteni 15.43-44 citim: „Este semanat in necinste si in viaza in slava; este semanat in slabiciune si in viaza in putere; este semanat trup natural si in viaza trup duhovnicesc. Daca este un trup natural, este si un trup duhovnicesc". Iar apostolul Pavel adauga in versetul 49 asigurarea: „Si dupa cum am purtat chipul celui facut din tarina, tot asa vom purta si chipul Celui ceresc".

Domnul va lua de la noi chiar si orice amintire a suferintelor pamintesti. Acesta este probabil sensul cuvintului din Apocalipsa: „El va sterge orice lacrima din ochii lor" (capitolul 21.4). Trupul Domnului Isus pe care-l poarta in inviere are semne, care ne vor aminti vesnic de moartea Sa, de iubirea Sa pina la moarte! Ca aceasta nu este un lucru trecator, cum considera unii in mod ciudat, ne spune clar Apocalipsa 5.6: Il vom ve-dea si in slava cerului ca „Miel care parea injunghiat". Si daca Israel va vedea odata pe Acela pe care L-au „strapuns" (Apocalipsa 1.7), nu include aceasta faptul ca El va purta anumite semne ale acestei intimplari?

Bucurie

Putem usor intelege ca ucenicii s-au bucurat cind L-au vazut *pe Domnul* nu cind au vazut miinile Sale si coasta Sa. *Pacea*, am remarcat, este rezultatul *lucrarii* Sale; dar *bucuria* este rezultatul faptului de a fi preocupat de *Persoana* Domnului. Aceasta bucurie se ridica deasupra imprejurarilor. Imprejurarile ucenicilor au ramas neschimbate. Domnul i-a lasat asa cum erau. Inainte, ca si dupa

aceea, o lume vrajmasa le statea impotriva. Si totusi nu-i stapinea frica de iudei, ci bucuria de Domnul lor.

Asa se va intimpla si cu noi. Poate sintem, daca trebuie, „intristati pentru putina vreme" prin „felurite incercari" (1 Petru 1.6). Adesea Domnul nu schimba nici in cazul nostru imprejurarile care ne cerceteaza si ne incearca. Ceea ce face insa este aceasta: ne ridica deasupra lor, prin aceea ca ne face sa ne preocupam cu El insusi, astfel incit sa devenim capabili sa ne bucuram cu o bucurie negraita: „Pe care voi Il iubiti fara sa-L fi vazut, credeti in El fara sa-L vedeti si va bucurati cu o bucurie nespusa si plina de slava" (versetul 8).

Daca inainte ne-am preocupat mai ales de latura personala a bucuriei in Domnul, nici cea colectiva nu este mai prejos. Cind credinciosii sint adunati in jurul Domnului si El li Se descopera, rezultatul poate fi numai bucuria. „Ucenicii s-au bucurat cind au vazut pe Domnul." Este o experienta binecuvintata, cu adevarat din cer.

Misiunea Domnului

Inainte ca Domnul sa le dea ucenicilor Sai o misiune speciala, El repeta inca o data salutul de pace catre ei: „Pace voua!" Dar nu este in nici un caz o simpla repetare. Eu nu cred ca Domnul S-a repetat vreodata in Cuvintul Sau. Daca acum spune pentru a doua oara, „Pace voua!", atunci in mod evident El nu vorbeste de pacea *cugetului*, ci de pacea *inimii*, nu de pacea *cu Dumnezeu* (Romani 5.1), ci de pacea *lui Dumnezeu* (Filipeni 4.7). Aceasta deosebire a facut-o si Ioan in ca-pitolul 14.27, cind a spus: „Va las pacea, va dau pacea *Mea*". Prima pace vorbeste de relatia cu Dumnezeu, a doua de calea lor in lume. In lume vor avea neazuri, dar in El, chiar daca a trebuit sa-i paraseasca din nou si sa-i lase in lume, vor avea pace (Ioan 16.33). Aceasta este conditia necesara pentru orice slujba si de aceea probabil citim a doua oara, „Pace voua!"

Aceasta ne arata exact si pozitia noastra. Cum putem fi trimisii Sai in aceasta lume rea, daca pacea Sa nu ne umple inima? Cum le putem vesti altora Evanghelia pacii, daca noi insine nu sintem incaltati cu pacea pe care ne-a adus-o aceasta Evanghelie, ca sa fim astfel in stare sa vestim aceasta pace pretutindenii acolo unde ne va trimite Domnul (Efeseni 6.15)? Sa fim atenti: pacea inimii este *conditia* slujirii, nu *rezultatul* ei. Multi incearca sa-l slujeasca Domnului pentru a primi pacea, pentru a deveni mai fericiti. Domnul Isus spune insa intii: „**Pace** voua!" si dupa aceea: „**Va trimit**".

„Cum M-a trimis pe Mine Tatal, asa va trimit si Eu pe voi." Aici avem **misiunea** Domnului pentru ucenicii Sai. Fiecare evanghelie se incheie cu o misiune speciala a Celui inviat catre ucenicii Sai si fiecare sarcina, potrivit caracterului evangheliei respective, este diferita de celelalte. Mi se pare insa ca misiunea din Evanghelia dupa Ioan este cea mai mareata.

Domnul Isus a fost trimis de Tatal Sau in lume - Ioan aminteste acest lucru de mai bine de patruzeci de ori in evanghelia sa, ca Tatal sa Se descopere in El. El era Dumnezeu, era cu Dumnezeu (Ioan 1.1-2). El a venit de sus si nu era din lumea aceasta (capitolul 8.23). Nimeni nu a vazut vreodata pe Dumnezeu: „singurul Lui Fiu, care este in sinul Tatalui, Acela L-a facut cunoscut" (capitolul 1.18). In cuvintele si in lucrarile Sale a aratat cine este Tatal; El era descoperirea desavirsita, imaginea

Dumnezeului nevăzut. Când Filip a rostit rugămintea care dovedește înțelegere puțină: „Doamne, arată-ne pe Tatal”, din gura Fiului a venit minunatul răspuns: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatal. Cum zici tu: »Arată-ne pe Tatal«?” (citește în capitolul 14.9).

Dar apoi Domnul Isus a murit, a înviat dintre cei morți și acum era pe punctul de a Se întoarce la Tatal, de la care a ieșit. În rugăciunea Sa către Tatal din capitolul 17, a spus deja înaintea morții Sale (deși în duh stătea deja în spatele crucii): „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (versetul 18). Acum sosise timpul pentru aceasta. După cum El L-a făcut cunoscut pe Tatal în lume, tot astfel trebuia să-L facă ei cunoscut acum pe Fiul. În ei, în ucenici, lumea trebuia să recunoască cine este Hristos.

Ce poziție, ce sarcină pentru noi, copiii lui Dumnezeu! Noi nu trebuie să facem doar un lucru sau altul pentru El, ci tot ce facem aici pe pământ, în purtarea noastră și în motivațiile noastre, să-L arătăm pe El Însuși - pe El care nu mai este aici. Noi „nu sintem *din* lume”, într-o asemenea măsură, încât El ne trimite *în ea*. Este într-adevăr un privilegiu nemăsurat ca ne mai lăsa un timp aici pentru a-L prezenta pe El în această lume care nu-L cunoaște și să-L slujim în acest fel. Să ne ajute Dumnezeu la aceasta!

Viata de înviere

Pentru a doua oară citim acum în acest fragment cuvintele: „Și după ce a zis acestea ...”. Ca în versetul 20, se realizează prin aceasta o legătură între cuvântul precedent și acțiunea următoare a Domnului. „Și spunând acestea, *a suflat peste ei* și le-a zis: »*Primiți Duh Sfânt*«” (Ioan 20.22). Ce înseamnă această acțiune a Domnului? Au primit ucenicii în acea seară darul Duhului Sfânt?

Nu putea fi în nici un caz coborîrea Duhului Sfânt ca *Persoana* a Dumnezeirii; acest eveniment putea avea loc abia după ce Domnul Isus S-a înălțat slavit la cer (Ioan 7.39). În realitate, Duhul a venit abia în ziua Cincizecimii, după cum relatează Faptele Apostolilor în capitolul 2. Și aceasta a fost exact cincizeci de zile mai târziu. Și într-un moment ulterior - descris în Evanghelia după Ioan 20.22 - Domnul le-a poruncit ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, „ci să aștepte acolo făgăduința Tatalui, »pe care«, le-a zis El, »ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt«” (citește în Faptele Apostolilor 1.4-5).

Probabil că nu este întâmplător faptul că același cuvânt folosit aici pentru *a sufla*, și care apare doar în acest loc în Noul Testament, este folosit de traducătorii Septuagintei în Geneza 2.7. „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărina pământului, *i-a suflat* în nări suflare de viață și omul a devenit un suflet viu.” După cum partea spirituală a primului om a ajuns să existe prin aceea că Domnul i-a suflat în nări suflare de viață, tot așa îl vedem aici pe ultimul Adam, care este un *Duh datator de viață* (1 Corinteni 15.45), suflând peste ucenici **viata Sa de înviere**. Fără îndoială că ei erau deja născuți din nou, dar Domnul Isus le făcea parte împreună cu El de „viața din belșug” (Ioan 10.10). Acest adevăr este peste măsură de binecuvîntat! Viata pe care o avem în Hristos este viața Sa de înviere, este deci o viață care corespunde poziției Sale de înviere, care se află dincolo de moarte, de judecata lui Dumnezeu și de puterea lui Satan.

Dar atunci de ce este numita aceasta viata de inviere a Domnului Isus *Duhul Sfint*? In primul rind, si nu ma indoiesc, pentru ca Domnul a vrut sa sugereze umplerea ucenicilor cu Duhul Sfint in ziua Cincizecimii si in al doilea rind, pentru ca Duhul Sfint este **puterea** in aceasta viata. Domnul Isus a fost „dovedit cu putere Fiu al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfinteniei, prin invierea mortilor” (Romani 1.4), a fost „facut viu in duh” (1 Petru 3.18). Ca Duhul Sfint este o *Persoana* dumnezeiasca, este deasupra oricarei indoieli. Cu toate acestea, in multe locuri nu este prezentat in *calitatea Sa de Persoana*, ci ca *putere* caracteristica. Acest lucru se vede foarte clar in Romani, capitolul 8, unde in primele zece versete Il gasim ca „Duh de viata”, pe cind in versetele 11 - 27 este prezentat ca *Persoana* divina care locuieste in noi, care actioneaza in si pentru noi.

Cind Domnul Isus le-a dat ucenicilor misiunea Sa, ei inca nu aveau putere pentru a face fata acestei misiuni. Ei urmau s-o primeasca atunci cind *Duhul Sfint* Se va cobori peste ei. Dar ei trebuiau sa primeasca deja acum o **intelegere** interioara asupra gindurilor Sale; tot asa, in relatarea paralela din Luca 24 aflam ca El „le-a deschis mintea ca sa inteleaga Scripturile” (versetul 45). Astfel, de viata de inviere este legata o intelegere duhovniceasca, o „inteligenta” duhovniceasca, daca o pot numi asa, care da si explicatia pentru uimitoarea intelegere a apostolului Petru din Faptele Apostolilor 1.

Dar ei mai aveau nevoie de Duhul Sfint si intr-o alta privinta. Despre aceasta vorbeste Domnul in Evanghelia dupa Ioan 20.23.

Iertarea administrativa a pacatelor

„Celor care le veti ierta pacatele, vor fi iertate; si celor care le veti tine, vor fi tinute” (Ioan 20.23). Ce vrea sa spuna Domnul Isus cu aceste cuvinte? Acest verset in general ne face greutate mari, pentru ca trecem cu vederea faptul ca Scriptura vorbeste de mai multe feluri de iertare a pacatelor. Ca Domnul nu vorbeste aici de *iertarea absoluta a pacatului*, de iertarea in privinta cerului, o dovedeste remarca potrivita a carturarilor si a fariseilor din Luca 5.21: „Cine poate sa ierte pacatele decit numai Dumnezeu?” Aveau dreptate in aceasta privinta. Pretutindeni unde se vorbeste in Scriptura de iertarea pacatelor *in sens vesnic*, Dumnezeu este singurul care o poate face pe baza jertfei lui Hristos.

Exista si o iertare de pacate pe care o *administreaza* oamenii. De aceea o putem numi „*iertare administrati-va a pacatelor*”. Despre aceasta vorbeste Domnul Isus aici. Acest fel de iertare de pacate il incredinteaza *ucenicilor* Sai, nu numai apostolilor, cum am invatat din versetul 19: in Noul Testament nu exista o clasa preoteasca deosebita! Ea ar fi o negare totala a adevaratului crestinism.

Putem distinge doua feluri de iertare de pacate administrativa si mi se pare ca in versetul nostru, Domnul vorbeste mai ales de prima. Cea mai urgenta nevoie a pacatosului este sa primeasca iertarea pacatelor sale. Lucrarea necesara pentru aceasta a savirsit-o Hristos pe cruce. Dar trebuie sa existe cineva care sa dea „poporului Sau cunostinta mintuirii, care sta in iertarea pacatelor lor”, pentru a folosi frumosul loc din Luca 1.77. Adevarul despre iertarea pacatului ar trebui „administrat” aici, pe pamint, intr-un mod potrivit lui Dumnezeu. Prin ce? Prin aceea ca este *predicat*. „Si cum vor crede in Acela despre care n-au auzit? Si cum vor auzi despre El fara cineva care sa predice?” (Romani 10.14).

Cartea Faptele Apostolilor ne da exemple potrivite pentru vestirea Evangheliei. Petru spune, in casa lui Corneliu din Cezareea, „Toti prorocii marturisesc despre El ca oricine crede in El, primeste, prin Numele Lui, iertarea pacatelor” (capitolul 10.43). Pavel a predicat Evanghelia in Antiohia din Pisidia si a zis: „Sa stiti dar fratilor, ca prin El vi se vesteste iertarea pacatelor” (capitolul 13.38).

Sa retinem deci: Domnul le-a incredintat ucenicilor Sai. si noua, predicarea iertarii pacatelor. Unde ducem aceasta binecuvintare prin vestire, acolo ea este cunoscuta: unde nu o ducem, nu este cunoscuta. Ce raspundere serioasa purtam!

Al doilea tip de iertare de pacate administrativa are de-a face cu „acceptarea” de catre Adunare, cu „legarea” si „dezlegarea” despre care am vorbit in capitolul precedent.

Ca de administrarea marelui adevar despre iertarea pacatelor prin singele lui Hristos tine si **botezul**, pentru mine nu se pune in discutie; caci el se face „spre iertarea pacatelor” (Faptele Apostolilor 2.38).

Dar, pentru ca botezul nu este o problema a Adunarii (ci un act personal), nu insist asupra lui. Observ doar - pentru a preintimpina intelegeri gresite - ca Pavel in Faptele Apostolilor 2 nu spune: „Cine este botezat are iertarea pacatelor”. Botezul este *spre* iertarea pacatelor, in vederea ei. Prin botez, patrundem in domeniul in care adevarul despre iertarea pacatelor este cunoscut si administrat in marturia crestina pe pamint; iar daca exista credinta adevarata, vie („Cine va crede si va fi botezat, va fi mintuit” - Marcu 16.16), se primeste nu numai aceasta mare binecuvintare, ci si toate celelalte binecuvintari crestine care decurg din ea. Simon, vrajitorul, nu a crezut cu adevarat, dupa cum arata intreaga desfasurare a istoriei sale, si el s-a pierdut pentru vesnicie, dupa cite stim. Cu toate acestea, a fost botezat in acest adevar (Faptele Apostolilor 8.13). Cit de mult sporeste aceasta raspunderea atitor crestini de nume, care in exterior se numara printre crestini, dar nu cred cu adevarat in Domnul Isus ca Mintuitorul lor personal!

Rezumat

Avem in aceasta parte, ca implinire pentru Ioan 12.24 („... daca grauntele de griu care a cazut pe pamint nu moare, ramine singur; dar, daca moare, aduce *multa roada*”), o placuta imagine a Adunarii lui Dumnezeu pe pamint. Acestea sint trasaturile caracteristice:

- Ziua dintii a saptaminii, ziua Domnului, este pentru crestinatate. Credinciosii se adunau in primul rind in aceasta zi.
- Domnul inviat este punctul central, viu, al cetii izolate de lume. El este personal in mijlocul lor, chiar daca nu trupest.
- Pacea cu Dumnezeu este cunoscuta si primita ca rezultat al lucrarii lui Hristos.
- Prezenta personala a Domnului se poate simti, iar preocuparea cu El produce bucurie.

- Cunoasterea pacii practice a inimii, care izvoraste din preocuparea cu Hristos, este baza slujirii crestine.
- Cei credinciosi au misiunea de a-L arata pe Domnul lor absent in viata zilnica pe pamint.
- Ei poseda viata de inviere a Domnului, ba chiar Duhul Sfint Insusi, care ii face in stare sa-L cunoasca pe Hristos si capabili pentru orice slujba.
- Iertarea pacatelor le este incredintata in doua feluri: in vestirea acestui adevar si in legarea si dezlegarea de catre Adunare. Botezul crestin conduce in exterior in domeniul in care acest adevar este cunoscut si administrat.

„**Noi am vazut pe Domnul.**” Aceasta este experienta comuna copiilor lui Dumnezeu, care sint adunati in adevar pentru Numele Sau. Este aceasta si experienta ta, iubite cititor? Nu exista nimic altceva care ar putea da o mai mare fericire!

Capitolul 8 - Cina Domnului si Masa Domnului

1. Instituirea Cinei Domnului

Trei intruniri ca adunare

Am vrea sa ne ocupam acum de intrunirile Adunarii, asa cum ni le arata Scriptura. Scriptura ne arata in total **trei intruniri**, unde credinciosii sint strinsi ca adunare in Numele Domnului Isus. Acestea sint:

1. stringerea pentru *fringerea piinii*.
2. stringerea pentru *zidire*,
3. stringerea pentru *rugaciune*.

A se stringe „ca adunare” (tradus literal „la adunare”) - (1 Corinteni 11.18), inseamna a se intruni *in caracterul Adunarii*, astfel incit sa se dea o reprezentare a lui Hristos si a Adunarii. Aceasta este forma cea mai inalta a stringerii si include in sine faptul ca adunarea este pentru Numele Sau. Exista stringeri care sint absolut folositoare si insotite de binecuvintare, dar care totusi nu au acest caracter inalt. Intruniri de frati care discuta lucruri din lucrarea Domnului; stringeri pentru vestirea Evangheliei sau a adevarului de catre un anumit frate; stringeri pentru masa de dragoste; conferinte pentru cercetarea Cuvintului lui Dumnezeu - toate acestea nu sint stringeri *ca adunare*. Acest lucru devine evident deja prin faptul ca nici una dintre aceste adunari nu are imputernicirea de „a lega” si „a dezlega”, dupa cum am vazut deja. S-ar putea ca la un asemenea prilej sa fie prezenta intreaga adunare a unei localitati, si totusi, ca sa nu fie atunci impreuna „ca adunare”.

Toate cele trei intruniri amintite poarta acest inalt caracter si fiecareia dintre ele ii revine o importanta extrema; la nici una nu se poate renunta. Stringerea centrala insa, cu importanta cea mai mare, este pentru fringerea piinii, de aceea dorim sa incepem cu ea. Spun „fringerea piinii”, intii pentru ca este o expresie biblica (Faptele Apostolilor 20.7), si in al doilea rind, pentru ca in aceasta sint incluse **doua laturi** ale acestei instituii, *Cina Domnului* si *Masa Domnului*. Intii sa vedem in ce mod si in ce

conditii a **instituit** Domnul Isus aceasta rinduiala. Acesta este obiectul acestui capitol.

Prima mentionare istorica

Prima mentionare istorica a fringerii piinii, dupa instituirea ei de catre Domnul, o gasim in Faptele Apostolilor 2:

„Ei staruiau in invatatura apostolilor, in legatura frateasca, in fringerea piinii si in rugaciuni”
(versetul 42).

Primii crestini se caracterizau prin **patru aspecte**, Invatatura apostolilor si legatura frateasca erau *trasaturile* caracteristice ale tinerei adunari, fringerea piinii si rugaciunea erau *actiunile* practice care decurg din ele. Partasia dintre primii crestini si-a gasit expresia dupa voia lui Dumnezeu in fringerea comuna a piinii si in rugaciunile comune. Sa fie astazi altfel?

Ca la „fringerea piinii” este vorba de Cina Domnului si nu de o masa obisnuita, o dovedeste versetul 46, unde cele doua lucruri sint deosebite unul de altul: ei fringeau piinea acasa si luau hrana cu bucurie si curatie de inima.

Unde se vorbeste de partasia la fringerea piinii, se are in vedere Cina Domnului. Si in capitolul 20 gasim aceasta diferentiere. Dupa ce in versetul 7 se vorbeste despre stringerea adunarii in Troa pentru fringerea piinii, „... eram adunati laolalta ca sa fringem piinea”, in versetul 11 ni se prezinta actiunea personala a apostolului pentru inviorarea lui proprie: „Dupa ce s-a suit iarasi, a frint piinea, a mincat si a mai vorbit cu ei mult timp, pina la ziua. Apoi a plecat”.

Expresia *fringerea piinii* ne arata activitatea adunarii care s-a strins cu acest scop. Expresia *Cina Domnului* se refera mai ales la Cel care a instituit-o si Caruia li apartine.

Ieremia 16.7 arata ca actiunea de fringere a piinii in timpul jelierii, pentru a mingiia pe cineva, si cea de intindere a paharului mingiierii, pentru tatal sau pentru mama cuiva, nu era ceva nou pentru un israelit (Ezechiel 24.17 si Deuteronom 26.14). Si totusi, instituirea pe care a facut-o Domnul Isus in noaptea in care a fost vindut era absolut noua. Este o **instituire crestina**, cu o insemnatate cu totul noua si mult mai adinca, dupa cum vom vedea.

Patru relatari inspirate

Exista in Noul Testament nu mai putin de patru relatari inspirate despre ceea ce a instituit Domnul in noaptea dinaintea rastignirii Sale provenind de la patru scriitori diferiti: Matei, Marcu, Luca si Pavel. Cele patru relatari prezinta deosebiri importante, si daca ne-ar lipsi doar una dintre ele, atunci ne-ar lipsi ceva important.

Daca relatarea lui Matei nu ar fi ajuns la noi, nu am sti ca Domnul a spus: „Betii toti din el” (Evanghelia dupa Matei 26.27). Daca nu ne-ar fi fost data relatarea lui Marcu, nu am avea o cunoastere sigura asupra faptului ca ei intr-adevar au baut toti din el, caci doar el singur aminteste: „Si au baut toti din el” (Evanghelia dupa Marcu 14.23). Dintre evanghelisti, Luca este singurul de la

care aflam ca aceasta Cina urma sa fie instituita pentru totdeauna, *permanent*, in amintirea Domnului (Luca 22.19). Si apostolul Pavel este singurul care ne relateaza si faptul ca, prin mincarea Cinei, se vesteste moartea Domnului (1 Corinteni 11.26). Acestea sint doar citeva exemple. Alte deosebiri se vor desprinde din cele relatate in continuare.

Mai este demn de remarcat si faptul ca apostolul Pavel a primit comunicari dumnezeiesti pentru relatarea sa relativ tirziu, si anume cu citiva ani dupa inaltarea Domnului la cer si, pe linga aceasta, de la Domnul Insusi, inaltat la dreapta lui Dumnezeu. Desigur ca de aceasta se leaga intentia Domnului, ca cei credinciosi dintre iudei si dintre natiuni sa vesteasca moartea Sa pina va veni din nou.

Dar sa ne indreptam acum spre relatarea lui Matei cu privire la instituirea Cinei de catre Domnul. Dupa cum ne-am amintit deja, el a fost printre cei patru scriitori, prezent in acea noapte in odaia de sus; el a auzit personal cuvintele Domnului si a primit piinea si vinul din mina Mintuitorului.

Iertarea pacatelor sub noul legamint

„Pe cind mincau ei, Isus a luat piine si a binecuvintat, a frint-o si a dat-o ucenicilor, zicind: »Luati, mincati; acesta este trupul Meu.« Apoi a luat un pahar si, multumind, li l-a dat, zicind: »Beti toti din el, caci acesta este singele Meu, al legamintului celui nou, care se varsa pentru multi, spre iertarea pacatelor. Va spun ca de acum incolo nu voi mai bea din acest rod al vitei, pina in ziua cind il voi bea cu voi, nou, in imparatia Tatalui Meu.« Dupa ce au cantat o cantare de lauda, au iesit spre Muntele Maslinilor” (Matei 26.26-30).

Miscatoare scena! Ei tocmai mincau Pastele, mincau din „mielul fript la foc”, care ne vorbeste intr-un mod atit de viu despre Hristos, adevaratul Miel de jertfa, cind Domnul Isus, singurul care cunostea adevarata insemnatate a tuturor lucrurilor, a luat piine, a binecuvintat-o, a frint-o si a dat-o ucenicilor cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu”. Ei au inteles aceste cuvinte tot atit de putin ca si pe cele care au insotit paharul. Dar ele nu au inseninat altceva decit aceasta: El, Mesia, va fi lepadat definitiv si omorit de poporul Sau. „Trupul Meu” si „singele Meu”, piinea si paharul despartite, vorbesc de moartea Sa, pe care o va indura nu doar ca martir, ci pentru iertarea vinei noastre.

Trebuie sa cercetam si mai indeaproape cuvintele Domnului pe care le-a rostit cind le-a dat paharul si pe care le contine doar relatarea lui Matei, deci acela care a scris in mod special pentru iudei. Dar ele sint de importanta deosebita si pentru noi astazi; caci omul in permanenta a stricat ceea ce a dat Domnul, prin harul Sau. Crestinatatea a facut din Cina un **sacrament** (provine din cuvintul latinesc *sacramentum*, care initial desemna juramintul soldatilor romani) si intelege prin aceasta „un simbol exterior si vizibil al unui lucru interior si duhovnicesc”, un „mijloc de har”, prin care se transmit binecuvintari duhovnicesci. Si astfel, multi crestini de nume iau Cina pentru iertarea pacatelor lor, ei maninca din ea „pentru iertarea pacatelor”. Facind aceasta, ei se bazeaza pe faptul ca Hristos ar fi spus asa, a dat aceasta indicatie. A facut-o intr-adevar? Nu, El nu a spus asa. Cuvintele Sale spun:

„Caci acesta este singele Meu, al legamintului celui nou, care se varsa pentru multi, spre iertarea pacatelor.”

Nu luarea Cinei duce la iertarea pacatelor, ci varsarea singelui Sau. Ce rastalmacire fatala a cuvintelor Domnului, de care multi se fac vinovati! Ce inselaciune grava, careia multi ii cad prada! Nu, Hristos, in har nemarginit, Si-a dat viata de bunavoie, ca pacatosii demni de blestem sa poata primi iertarea pacatelor lor.

Si cum, in ce mod ajung sa primeasca aceasta binecuvintare de neconceput? „*Prin credinta in singele Lui*”, aflam din Romani 3.25. Nu prin luarea Cinei! Nu prin credinta intr-un „sacrament”! Eu sper ca acest lucru este clar pentru fiecare cititor al acestor rinduri.

Ce vrea sa spuna Domnul insa prin **noul legamint**? Evident, el este in contradictie cu cel vechi, cu primul legamint de pe Sinai, care era un legamint bilateral si un legamint al faptelor, bazat pe obligatia liber consimtita a poporului Israel de a implini toate cuvintele Domnului. Noul legamint este, cum vom vedea imediat, un legamint unilateral, bazat pe Dumnezeu insusi si independent de credinciosia omului.

Dintre scriitorii Vechiului Testament, profetul Ieremia este singurul care vorbeste direct despre noul legamint, desi si alti profeti descriu binecuvintarile acestuia. Si in Noul Testament, Domnul Isus este primul care aminteste noul legamint si arata temelia acestuia: singele Sau. Dar sa ascultam intii cuvintele lui Dumnezeu prin gura prorocului Ieremia: *»Iata, vin zile,« zice Domnul, »cind voi face cu casa lui Israel si cu casa lui Iuda un legamint nou: nu ca legamintul pe care l-am incheiat cu parintii lor, in ziua cind i-am apucat de mina sa-i scos din tara Egiptului, legamint pe care l-au calcat, macar ca le eram sot,« zice Domnul. »Ci iata legamintul pe care-l voi face cu casa lui Israel, dupa zilele acelea,« zice Domnul: »Voi pune Legea Mea in launtrul lor, o voi scrie in inima lor; si Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai invata pe aproapele sau pe fratele sau, zicind: »Cunoaste pe Domnul!« Ci toti Ma vor cunoaste, de la cel mai mic pina la cel mai mare,« zice Domnul; »caci le voi ierta nelegiuirea si nu-Mi voi mai aduce aminte de pacatul lor« " (Ieremia 31.31-34).*

Sa retinem intii **cu cine** va face Domnul noul legamint. Multi cred ca acest legamint ar trebui sa se refere la Biserica, la Adunare, deoarece Domnul vorbeste de paharul Cinei ca singele legamintului celui nou. Dar Domnul Isus nu face un legamint cu Adunarea Sa, pe care El Insusi o zideste, o zideste pe Sine Insusi, (natiunile n-au fost niciodata intr-o relatie de legamint cu Domnul), ci cu casa lui *Israel* si cu casa lui *Iuda* il va face - „dupa acele zile”. Ca noul legamint tine inca de *viitor* si ca Dumnezeu il va incheia cu ambele case, se confirma clar in capitolul opt al epistolei catre Evrei.

In continuare scoatem in evidenta **continutul** acestui legamint. El va contine trei elemente importante:

1) „*Voi pune Legea Mea in launtrul lor*” - aceasta este sugerarea **nasterii din nou** pe care o va trai poporul Israel ca natiune. Si prorocul Ezechiel vorbeste de aceasta minune a harului lui Dumnezeu referitor la acest popor (citeste in capitolul 36.24-38).

2) „*Ci toti Ma vor cunoaste*” - atunci nu va mai fi „mahrama pe inimile lor” (citeste in 2 Corin- teni 3.14-15), ci il vor cunoaste pe Dumnezeu, Il vor vedea pe Acela pe care L-au strapuns (Zaharia 12.10 si Apocalipsa 1.7). Atunci „pamintul va fi plin de **cunostinta** slavei Dom-nului, ca fundul marii

de apele care-l acopera" (Habacuc 2.14).

3.) „Caci le voi ierta nelegiuirea si nu-Mi voi mai aduce aminte de pacatul lor" - ei vor dobandi iertarea pacatelor. Fericita parte, ca si acest popor vinovat, care odinioara L-a lepadat pe Mesia, va trai iertarea pacatelor!

La instituirea Cinei, Mintuitorul descopera insa ceea ce prorocul nu a putut sa faca: El arata **pe ce** se va inte-meia noul legamint, si anume pe propriul Sau singe, adica pe jertfa Sa, pe care El o va aduce lui Dumnezeu murind pe cruce. Singele animalelor de jertfa din Vechiul Testament nu a putut sa stearga nici un pacat, ci era doar o amintire a faptului ca pacatul era prezent si in realitate nu a fost ispasit (Evrei 10.1-18). Valoarea acestor animale de jertfa consta doar in aceea ca ele atrageau atentia asupra Aceluia care va veni si va implini lucrarea de iertare.

Pe baza lucrarii savirsite pe Golgota de Domnul Isus, credinciosii din timpul harului au astazi deja iertarea pacatelor, dupa cum constata in mod absolut Ioan in prima sa epistola: „*Va scriu, copilasilor, fiindca pacatele va sint iertate pentru Numele Lui*" (citeste in capitolul 2.12). Poporul Israel o va primi, si anume in legatura cu binecuvintarile noului legamint.

Singele vechiului legamint a fost stropit peste poporul care jurase sa implineasca toate cuvintele pe care le-a poruncit Domnul. Era semnul amenintarii judecatii, al mortii pentru cazul in care nu ar fi ascultatori (Exod 24.3-8).

Cit de dureros a trebuit sa afle acest popor adevarul acestui semn! **Sangele noului legamint**, dimpotriva, vorbeste despre iertare, despre har nemarginit, caci Domnul Isus a spus plin de inteles: „care se varsa *pentru multi*, spre iertarea pacatelor". Nu numai lui Israel, ci si natiunilor li se ofera acest har. Binecuvintarea adusa de lucrarea de ispasire savirsita trebuia, in gindurile lui Dumnezeu, sa se intinda in intreaga lume. peste toti oamenii. Dumnezeu doreste „ca toti oamenii sa fie mintuiti si sa vina la cunostinta de adevar" (1 Timotei 2.4). Acest har trebuie luat personal si prin credinta.

Mai rezum odata acest punct, datorita importantei sale: paharul Cinei este un simbol pentru singele lui Hristos. Deoarece acest singe este si temelia noului legamint, el este numit „singele legamintului celui nou". Vechiul legamint al faptelor, a fost incheiat cu Israel si pecetluit cu singe, semnul mortii, pentru cel care il incalca. Si noul legamint va fi incheiat cu Israel, dar, in legatura cu el, singele lui Hristos este temelia pentru iertarea pacatelor. Pe temelia noului legamint. Israel va obtine nasterea din nou, cunoasterea Domnu-lui si iertarea pacatelor, datorita harului lui Dumnezeu. Noi, crestinii, avem deja astazi aceste binecuvintari, pe aceeasi temelie a singelui lui Hristos, dar le avem intr-o masura mult mai bogata si cu deosebirea ca noi nu sintem intr-o relatie de legamint cu Dumnezeu, ci sintem *copii*, iar cu copiii Sai, Dumnezeu nu incheie legamint. Dar de fiecare data cind fringem piinea si bem din pahar, ni se aminteste ca rezultatele lucrarii Domnului nostru trec cu mult peste ceea ce ne priveste pe noi si includ si binecuvintarea lui Israel.

Parasim acum relatarea lui Matei, pentru a o urmari pe cea a lui Luca.

Ultimul Paste al Domnului

„El le-a zis: »Am dorit mult sa maninc Pastile acestea cu voi inainte de a suferi; caci va spun ca de acum incolo nu le voi mai minca pina ce nu se vor implini in imparatia lui Dumnezeu.« Si luind un pahar, a multumit si a zis: »Luati paharul acesta si impartiti-l intre voi; caci va spun ca nu voi mai bea de acum incolo din rodul vitei, pina cind nu va veni imparatia lui Dumnezeu«" (citeste in Luca 22.15-18).

Luca, inspirat de Duhul, relateaza cu un accent deosebit si cu o mare precizie inspirat de Duhul, cum marea clipa s-a apropiat tot mai mult - timpul in care nu numai ca va minca pentru ultima data Pastile cu ucenicii Sai, ci in care El Insusi va fi injunghiat ca Miel pascal. Totul s-a indreptat cu o consecventa dirza spre acest punct hotaritor:

*„Si sarbatoarea Azimilor, numita Pastile, **se apropia**" (versetul 1).*

*„Ziua sarbatorii Azimilor, in care trebuia jertfite Pastile, **a venit**" (versetul 7).*

„Cind a sosit ceasul, El a stat la masa si apostolii au stat impreuna cu El" (Luca 22.14).

Cu o dragoste fara seaman, Domnul le spune ucenicilor Sai ca a dorit sa manince acest Paste impreuna cu ei, inainte de patimile Sale, adica inainte de a muri pe cruce.

Cit de mult trebuie sa fi fost preocupat Domnul inaintea Sau cu moartea Sa, cum trebuie sa fi simtit greutatea si importanta acesteia! Dar aceasta cunoastere divina a fost legata de o desavirsita iubire umana si nicidecum nu a exclus-o. Faptul ca vedem stralucind in Persoana Domnului nostru slava Sa dumnezeiasca si in acelasi timp iubirea Sa umana, ne conduce la adorare. Aceasta este ceea ce ni-L face atat de drag si de demn de adorare, daca ma pot exprima astfel. Nimeni altcineva nu-l este asemenea.

Domnului li este dor de partasia cu ucenicii Sai! De am pune la inima acest lucru! In inima Sa este o dorin-ta dupa partasie, expresia iubirii Sale, mult mai puternica decit este in noi. Inima Sa este indreptata spre ucenicii Sai si Lui li este dor sa-Si exprime pentru ultima data pe acest pamint, in acest fel, iubirea. Inca o data ar vrea sa fie impreuna cu ei, inainte ca suferin-tele de neimaginat ale crucii sa vina peste El. „*Inainte de patima Mea*" - ce cuvint emotionant! El a suferit deja in drumul Sau aici pe pamint, unde totul a fost impotriva Lui, unde era un crin in mijlocul spinilor. Dar acum urmau suferintele mortii. El stia ca trebuie sa mearga singur pe aceasta cale („Tu nu poti veni acum dupa Mine, unde Ma duc Eu" - Ioan 13.36), dar totusi a dorit sa mai manince odata Pastele, inconjurat de ai Sai.

Si nu este semnificativ faptul ca tocmai Luca, care nu era prezent in acea camera de sus, ne comunica aceste cuvinte miscatoare ale Mintuitorului? Matei, care trebuie sa le fi auzit, nu a avut misiunea de a le transmite, dar Luca, doctorul iubit, a avut aceasta misiune, deoarece trebuia sa-L prezinte pe Domnul Isus ca Fiu al Omului.

Domnul participa la Pasti ca Unul dintre ei, dar El arata totodata ca vechiul sistem se va sfirsi. Imparatia Sa nu era de aici si acum El rupe relatiile cu Israel. De aceea spune ca El *nu* va mai minca Pastile de acum inainte. Lepadarea Sa de catre poporul Sau pamintesc, moartea si invierea Sa vor

crea relatii noi cu Dumnezeu si El ii va introduce pe ucenicii Sai in aceste relatii. Dar intii trebuia implinit Pastile in imparatia lui Dumnezeu.

Trebuie remarcat faptul ca in cuvintele Sale, Domnul deosebeste atit mielul pascal de pahar, cit si pe ambele de instituirea Cinei Sale. Sa ne oprim putin la primul aspect. Desi Domnul a participat la Pasti, El nu a baut din paharul care l-a fost dat in legatura cu Pastile. Caci, spre deosebire de versetul 19 („Si luind o piine”), in textul de baza al versetului 17 gasim o alta con-structie: „Si *primind* un pahar”, nu se spune simplu, „Si *luind* un pahar”.

Deci, dupa ce a luat paharul, care facea parte din Pasti si pe care l-a dat unul dintre ucenicii Sai si dupa ce a multumit pentru el, a spus: „Luati paharul acesta si impartiti-l intre voi”, dar El Insusi nu a baut din el. De ce nu? Poate, cum banuiesc unii, ca acest pahar nu-si avea locul in indicatiile initiale ale lui Dumnezeu referitoare la Pasti (compara Deuteronom 16.3-8), fiind adaugat ulterior de oameni. Dar, pentru ca El a multumit pentru acest pahar, iar in versetul 18 El Insusi da motivatia pentru faptul ca nu a baut din el, intelesul mi se pare a fi unul mai adinc. El a terminat cu pamintul, a rupt legaturile cu vechiul sistem iudaic si nu mai avea partasie cu oamenii in relatiile vechi, care erau „in felul lumii” (2 Corinteni 5.16). El a mai mincat odata Pastile, dar aceasta trebuia sa-si gaseasca acum implini-rea in El Insusi; si astfel, aceasta nu a fost pentru El un simbol al bucuriei, ci al suferintelor celor mai adinci. Din punct de vedere moral, El a purtat si a aratat caracterul adevaratului nazireat (Numeri 6), dar acum Se desparte si exterior de bucuriile imparatiei lui Dumnezeu in aceasta lume si adauga: „*Caci va spun ca nu voi mai bea de acum incolo din rodul vitei, pina cind nu va veni imparatia lui Dumnezeu*” (Luca 22.18).

El Isi amina bucuria de a bea paharul cu ei, pentru un timp mai indepartat, cind imparatia lui Dumnezeu va fi venit in forma sa vizibila si plina de putere. Aceasta zi insa *va veni*, si atunci El va bea paharul *cu ei* intr-un fel nou, in imparatia Tatalui Sau (Matei 26.29). Atunci se va implini si ceea ce a prorocit Dumnezeu prin gura prorocului Isaia referitor la Domnul Isus: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui si va fi multumit” (capitolul 53.11). In acele zile, inca indepartate, ale imparatiei de o mie de ani, a lui Hristos pe pamint, va fi sarbatorit din nou Pastile, cu o seriozitate mai mare ca inainte, dupa cum ne arata Ezechiel 45.21-25.

Atunci „berbecul”, simbol al puterii si al cercetarii, va lua locul „mielului”. Atunci Mirele ii va spune miresei Sale pamintesti: „*Eu intru in gradina mea, sora mea, mireaso, imi culeg smirna cu miresmele mele, imi maninc fagurul de miere cu mierea mea, imi beau vinul cu laptele meu ... Mincati, prieteni, beti, da, beti din belsug, preaiubitor!*” (Cintarea Cintarilor 5.1).

O noua slujba - multumirea

Dar apoi, Domnul Isus instaureaza ceva nou, Cina Sa. Numai relatarea lui Luca **deosebeste** atit de clar vechiul de nou. Ca adevarat israelit, Domnul a fost oaspete la Pasti, unul dintre ei, dar acum El devine gazda. Acum este Cina Sa si ucenicii Sai sint oaspeti la Masa Sa. La propria Sa Masa de aducere aminte, El, fireste, nu participa, ci El le imparte alor Sai ceea ce ar trebui sa le aminteasca de moartea Sa. In ceea ce priveste scopul si caracterul, Pastile se deosebeste total de Cina Domnului. Una privea inainte spre moartea Domnului, cealalta priveste in urma, la o lucrare implinita.

„Si luind o piine, a multumit, a frint-o si le-a dat-o, zicind: »Acesta este trupul Meu, care se da pentru voi; sa faceti lucrul acesta in amintirea Mea!« Tot astfel, le-a dat si paharul, dupa cina, zicind: »Acest pahar este legamintul cel nou in sangele Meu, care se varsa pentru voi«" (Luca 22.19-20).

Este o ordine cu totul noua, pe care o asaza acum, o slujba cu totul noua, care se caracterizeaza prin **multumire**. Aceasta rezulta clar din felul de a actiona al Domnului: El a luat piine si a *multumit*. In alt loc se spune ca El a *binecuvintat* si a *laudat*. Deosebirea este mica, prima indicind mai mult *caracterul* vorbelor Sale - ceea ce El spunea avea caracterul unei *multumiri*, - iar a doua desemneaza mai mult *forma* cuvintelor Sale ceea ce El spunea lua forma unei *binecuvintari* sau a unei *laude*. In orice caz, ambele cuvinte se folosesc alternativ si nu trebuie sa ne ducem cu gindul la ceva mistic, ca si cum elementele s-ar transforma sub cuvintele binecuvintate ale Mintuitorului. Ceea ce a luat a fost piine si a ramas piine; ceea ce fringem noi este piine si ramine piine: „*Piinea* pe care o fringem" (1 Corinteni 10.16), „Pentru ca ori de cite ori mincati din *piinea* aceasta ...", „De aceea, oricine maninca *piinea* aceasta ..." (1 Corinteni 11.26-27).

Fringerea piinii se caracterizeaza deci prin *multumire*. Domnul a luat piine. El, evident, a avut-o in mina atunci cind a multumit. Trebuie sa fi fost in realitate o minunata multumire! Matei, care a fost prezent, nu ne spune nici un cuvint despre continutul ei. Luca, Marcu si Pavel, care nu au fost de fata, de asemenea pastreaza tacerea despre aceasta. Avem rugaciunea Domnului din Ioan 17, dar de ce nu avem multumirea Sa la Cina?

Desigur, este intelepciunea lui Dumnezeu cea care ne-a ascuns cu grija cuvintele Domnului. Nu ar exista altfel pericolul sa le intrebuintam ca pura formula, asa cum se intimpla, de exemplu, cu asa numitul „Tatal nostru", in cercuri largi ale crestinatatiei, pina in ziua de astazi? Nici cuvintele apostolului Pavel, pe care le-a rostit la multumirea pentru piine si vin, nu ni s-au transmis, desigur, din aceeasi cauza. Dumnezeu ar vrea ca, in dependenta de Duhul Sfint, sa fim indrumati spre gindurile la care ar dori sa ne conduca El, dupa caz, si ca sa folosim pentru aceasta cuvintele care I se potrivesc Lui si sint expresia Adunarii.

Cu siguranta ca stringerea pentru fringerea piinii nu este pentru cereri, cu o singura exceptie: „Vino, Doamne Isuse!"; caci noi fringem piinea doar „pina va veni". Sa ne gindim ca avem in fata noastra o lucrare implinita, care nu are nevoie de completare si a carei valoare infinita Domnul stie s-o aprecieze pe deplin. Il avem inaintea inimilor pe Hristos insusi in Persoana Sa binecuvintata, in iubirea Sa de neasemuit, in suferintele de neconceput ale mortii Sale, si aceasta poate produce numai multumire si adorare. Rugaciuni pentru bolnavii nostri, pentru cei slabi, cereri pentru lumea pierduta, implorari pentru propria noastra crestere si altele ca acestea nu-si au locul acolo. Pentru acestea ne putem ruga oricind acasa sau in stringerile pentru rugaciune, li putem marturisi oricind slabiciunea noastra; dar fringerea piinii trebuie sa fie caracterizata prin *multumire*.

Domnul era cu putin inaintea mortii Sale pe cruce. Dar, oricit ar fi de mari suferintele Sale - si cine in afara de El Insusi stia ce ascund acestea pentru El - Domnul Isus vede inaintea Sa hotarirea lui Dumnezeu, lucrarea implinita, care este temelia ducerii la indeplinire a hotaririi. El trece in revista amploarea rezultatelor mortii Sale si inima Sa se revarsa in *multumire*. Noi ne aflam dupa lucrarea de ispasire implinita de Hristos si sintem obiectele acesteia, iar ceea ce ni se potriveste este

multumirea.

Mai am pe inima o observatie de natura practica, de actualitate. La fringerea piinii trebuie sa multumim *separat* pentru piine si vin. Asa a facut Domnul si asa ar trebui sa facem si noi. Din toate cele trei evanghelii sinoptice aflam ca Domnul a luat piine, ca a multumit, a frint-o si dupa aceea le-a dat piine frinta. La fel „apoi” si cu paharul. L-a luat, „a multumit lui Dumnezeu, li l-a dat” (Matei 26.27). Nimic nu poate scuza sau justifica vointa proprie sau necinstirea in acest punct. Noi trebuie sa urmam pur si simplu pilda Domnului si sa actionam asa cum a facut El. Ce drept am avea sa ne abatem de la exemplul Lui? De aceasta tine si faptul ca *aceiasi* frate sa rosteasca multumirea pentru piine si pentru pahar, nu doi frati diferiti. Fara sa vreau imi vin in minte cuvintele din Evrei 8, „indicatia dumneze-iasca” pe care a primit-o Moise pentru facerea cortului: „la seama”, spune El, „sa faci totul dupa modelul care ti-a fost aratat pe munte” (versetul 5). Sa raminem si noi la acest „model”!

Sensul simbolurilor

Cuvintele pe care Domnul le-a spus ucenicilor, cind le-a dat piinea si paharul, ne arata sensul acestor simboluri: „Acesta este trupul Meu” - „Acesta este singele Meu” (Matei 26.28) - „Acest pahar este legamintul cel nou in singele Meu” (Luca 22.20; 1 Corinteni 11.25).

Sint simboluri, chiar foarte modeste, nimic altceva; dar simboluri cu sensuri adinci si de proportii nemasurate.

Piinea pentru care multumim este aceeaasi cu cea pe care o fringem si din care mincam. Am amintit deja acest lucru.

Nici o *transubstantiere* („transformare efectiva a vinului in substanta singelui lui Hristos prin pastrarea formei piinii si a vinului”), nici o *consubstantiere* („prezenta lui Hristos in sacramentul altarului fara transformarea piinii si a vinului”)! Aceste lucruri le-a inventat omul religios cu inclinatie spre ritualism.

Domnul Isus a spus simplu: „Acesta este trupul Meu”. Daca eu ii arat prietenului meu o fotografie a sotiei mele si spun: „Aceasta este sotia mea”, atunci intelege oricine ca nu am in vedere bucata de hirtie. Dar aceasta bucata de hirtie o reprezinta pe sotia mea. Despre aceasta este vorba. Piinea este o reprezentare simbolica a trupului Sau dat pentru noi si paharul este de asemenea o reprezentare a singelui Sau varsat pentru noi.

Inca o scurta observatie asupra expresiei: „Tot astfel le-a dat si paharul, *dupa cina*”. Eu nu cred ca se refera la Pasti.

In primul rind, aceeaasi expresie se gaseste si la 1 Corinteni 11.25, si acolo nu este vorba inainte de Pasti; in al doilea rind, acolo, ca si aici, este folosita forma de infinitiv a verbului „a minca”, astfel incit, tradus literal, inseamna „*dupa mincare*”. Dupa ce ucenicii au mincat din piine, Domnul le-a dat paharul. Dupa aceea probabil ca s-a continuat Pastile. Da, eu sint convins ca asa a fost. Ultimul fragment al expunerii mele din acest capitol va sublinia aceasta.

Dat pentru voi

Cuvintele Domnului transmise de catre Luca „*pentru voi*” poarta un caracter mult mai personal decit cele transmise prin Matei: „*pentru multi*”. Nici o indoiala ca ambele sint in deplina armonie, atit intre ele, cit si cu misiunea pe care Dumnezeu a dat-o celor doi barbati.

Ce dragoste si har exprima cuvintele „*dat pentru voi*” - „*varsat pentru voi*”! Cine le-ar putea intelege vreodata? El a fost gata sa-Si dea viata ca rascumparare pentru multi; caci El nu a venit ca sa I se slujeasca (Matei 20.28). Nimeni nu era indreptatit sa-I *ceara* viata; El era expresia desavirsita a bunatatii si a adeva-rului lui Dumnezeu. Nimeni nu putea sa-I *ia* viata; pentru aceasta nici Diavolul si nici oamenii condusi de el nu aveau puterea. Nu. El *a lasat-o* de la Sine. El a avut autoritatea de a-Si da viata si El a avut autoritatea s-o ia din nou. Si facind aceasta, El a fost pe deplin ascultator. De aceea L-a iubit Tatal (Ioan 10.17-18). Mintuitor vrednic de adorare! Prin ascultarea Sa El I-a dat Tatalui Sau un nou motiv ca sa-L iubeasca. „*De aceea Ma iubeste Tatal*”, putea sa spuna doar o singura Persoana, putea sa spuna doar El.

A fost expresia cea mai inalta a iubirii Domnului si Mintuitorului nostru, ca S-a dat pe Sine Insusi pentru noi. Lui sa-I aducem in veci multumire si adorare pentru aceasta! Cit de mult ii placea si apostolului Pavel aceasta expresie: „*pentru mine*”, „*pentru voi*”, „*dat pentru Adunare*”! Cum se manifesta bucuria si iubirea sa, cind vorbeste despre El, ca Fiu al lui Dumnezeu si adauga: „*care m-a iubit si S-a dat pe Sine Insusi pentru mine*” (citeste in Galateni 2.20)! In epistola catre Tit ne aminteste de nadejdea fericita si de aratarea slavei marelui nostru Dumnezeu si Mintuitor Isus Hristos, si continua: „*El S-a dat pe Sine Insusi pentru noi*” (capitolul 2.13). Ah, de am fi mai constienti de aceasta dragoste a Mintuitorului nostru si I-am fi mai multumitori!

Dar nu numai Domnul Isus Insusi Si-a dat trupul, viata, ba chiar pe Sine Insusi, ci si Dumnezeu L-a dat. El nu Si-a crutat propriul Fiu, ci *L-a dat* pentru noi toti (Romani 8.32). „*In aceasta consta iubirea, nu in faptul ca noi am iubit pe Dumnezeu, ci ca El ne-a iubit pe noi si a trimis pe Fiul Sau ca ispasire pentru pacatele noastre*” (1 Ioan 4.10). Domnul a facut de rusine si a infirmat intr-un mod neintrecut si definitiv vechea minciuna a sarpelui, ca El ar fi atit de bun, dupa cum spune ca este, dar ca ar ascunde omului ce este bun pentru el. Tatal L-a dat pe Fiul! Cum nu ne va da impreuna cu El toate lucrurile? „**Mulumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!**” (2 Corinteni 9.15).

Mostenirea Domnului

Dintre evanghelisti, doar Luca este din nou cel care ne comunica mostenirea Domnului: „*Sa faceti lucrul acesta in amintirea Mea!*”. Si totodata ne arata clar ca este vorba de o **instituire de durata**. Din relatarile celorlalti scriitori, Matei si Marcu, nu am putea intelege acest lucru. Sa citim in acest scop textele corespunzatoare din evangheliile lui Matei si a lui Marcu. Nici scriitorul acestor rinduri nu a observat mult timp acest lucru.

Ce apel miscator se gaseste in aceste cuvinte ale Domnului! Un apel catre ai Sai, pentru care El Si-a dat viata! El vrea ca sa ne aducem aminte de dragostea Sa. care a mers la moarte pentru noi. Desigur, noi sintem uniti cu El ca Domn inviat, dar sintem indemnati sa ne amintim de El ca *mort*. La Cina avem - dupa voia Sa - un **Hristos mort** inaintea noastra. Piinea si vinul luate separat de

asemenea ne amintesc de El ca mort. ca si cuvintele pe care le-a rostit. Ne *amintim* de El ca de Mintuitorul suferind si mort; dar noi *stim* ca El este prezent in mijlocul nostru ca Domn viu. El Insusi este Cel la care ne gandim in adorare - El Insusi si desavirsirea iubirii Sale, care a renuntat la tot pentru noi. Intre-gul Sau popor, de la ziua Cincizecimii pina la rapire, este chemat sa-si aminteasca de El in acest mod si sa-l aduca cinstea care I se cuvine. Oamenilor le place sa se gindeasca la faptele mari ale altora, pe care le-au savirsit in viata. Testamentul Domnului pentru noi este sa ne amintim de El ca mort. In tot ce spune Sfinta Scriptura inimilor noastre, nu poate exista nimic mai mare decit suferintele si moartea Mintuitorului.

Si totusi exista in permanenta inclinatia si pericolul sa fim preocupati mai mult cu noi si cu binecuvantarile noastre decit cu El, Cel care ni le-a dobindit. Binecuvantarile date noua sint intr-adevar nemasurate si de o bogatie dumnezeiasca. Noi nici nu vrem sa le despartim de El si de jertfa Sa. Dar este foarte posibil sa ne oprim la multe adevaruri minunate si totusi sa nu fim preocupati cu *El*. Domnul nu a spus: „Sa faceti lucrul acesta spre amintirea binecuvantarilor voastre”. De cite ori nu ne oprim asupra faptului ca Domnul ne-a adus de la distanta in apropierea Sa! Si mai exista binecuvintari nenumarate care in El sint ale noastre si la care putem sa ne gandim. Dar toate acestea nu sint ceea ce ne-a spus El aici, cu semnele mortii Sale in miini: „*Sa faceti lucrul acesta in amintirea Mea*”. Oricit de mare este lucrarea Sa si oricit de atotcuprinzatoare sint rezultatele ei, El Insusi este mai mare. El merita toata iubirea noastra. Astfel ne-a lasat o scumpa mostenire, pentru ca stia cit de uituci sintem. Domnul Isus a prevazut intr-un mod deplin ca evenimentele cele mai miscatoare care s-au petrecut in lumea aceasta vor avea o influenta atit de mica asupra inimii noastre. De aceea ne-a dat Cina Sa.

Fringerea piinii este o *instituire permanenta*, sigura, in casa lui Dumnezeu, pina la revenirea Domnului. Ea nu poate fi inlocuita prin nici o predica si prin nimic altceva. Ea este cel mai important lucru pentru ziua Domnului. A renunta la ea inseamna cadere. Acest lucru insa ne va preocupa mai tirziu. Sa ne punem insa inainte doua intrebari:

In ce zi si de cite ori sa fringa ai Sai piinea?

Scriptura nu ne da informatii speciale despre aceasta. Din Faptele Apostolilor 2 vedem ca primii crestini, la Ierusalim, fringeau zilnic piinea, dar aceasta pare sa fi fost cazul doar la inceput si numai la Ierusalim. Mai tirziu, crestinii din Troa au practicat fringerea piinii in prima zi a saptaminii (Faptele Apostolilor 20.7). Ca acesta era obiceiul crestinilor din acea vreme mai este intarit de o imprejurare speciala, pe care nu as lasa-o neamintita. Se pare ca Pavel nu a ajuns la timp la sfintii din Troa pentru fringerea piinii, caci citim ca el a ramas acolo sapte zile. Aceasta raminere este cu atit mai demna de remarcat, cu cit el s-a simtit indemnata sa vina la Ierusalim. In mod evident, a ramas atita timp la Troa pentru a fringe piinea cu sfintii de acolo in urmatoarea zi a Domnului. Dar dupa ce a vorbit pina s-a crapat de ziua, a plecat de acolo fara sa mai amine.

Se vede ca nu a fost convocata o stringere speciala pentru fringerea piinii in timpul saptaminii.

De asemenea, apostolul a rinduit pentru stringerea ajutoarelor de catre sfinti, ca ei sa puna deoparte ceva in fiecare *intia zi a saptaminii* (1 Corinteni 16.1-2). Unele lucruri indica faptul ca stringerea celor

adunate s-a facut in legatura cu fringerea piinii in prima zi a saptaminii. Despre aceasta voi vorbi mai detaliat in capitolul 10.

In ce priveste expresia „*de cite ori?*” nu cred ca Scriptura face limitari. Daca am avea prospectivitatea si puterea duhovniceasca pentru aceasta, eu nu stiu de ce nu am putea fringe piinea mai des decit o data pe saptamina. Apostolul Pavel spune simplu: „Ori *de cite ori* mincati din piinea aceasta ...” (1 Corinteni 11.26). Cu toate acestea este bine, intelept si indicat sa nu trecem peste adevarata noastra stare de astazi, inselindu-ne singuri, ci sa raminem la practica si la ordinea pe care o aveau primii crestini sub privirea atenta a apostolilor. Un lucru insa mi se pare sigur: daca fringem piinea numai o data pe saptamina, si aceasta este ordinea normala, atunci neaparat sa o facem in prima zi a saptaminii, in ziua Domnului.

A participa numai o data pe luna sau chiar o data pe an la fringerea piinii nu este nicidecum dupa voia lui Dumnezeu.

Explicatii care suna plauzibil, referitoare la faptul ca este mai bine a fringe piinea o data pe luna sau o data pe an sint bineinteles destule. De multe ori doar obiceiul sau lipsa de invatatura explica faptul ca aceasta dorinta a Domnului se indeplineste atit de rar. De multe ori, ma tem, cauzele sint mult mai adinci: lipsa dragostei pentru Domnul sau chiar neascultare evidenta.

Faptul ca aceasta instituire sfinta s-ar „uza” prin utilizare prea deasa si si-ar pierde valoarea deosebita, il infirma nu doar Cuvintul lui Dumnezeu, ci si experien-ta autorului si impreuna cu el a nenumarati frati: cu cit au participat mai des la Cina Domnului, cu atit mai adinca a devenit intelegerea asupra acesteia, cu atit mai intima a devenit dragostea lor fata de Acela care le-a lasat-o mostenire.

A fost prezent Iuda Iscarioteanul la instituirea Cinei Domnului?

Intrebarea pusa asa de des si discutata cu aprindere, daca Iuda Iscarioteanul, cel care a vindut pe Domnul, a fost prezent la instituirea Cinei Domnului, pare sa gaseasca un raspuns afirmativ in cuvintele de incheiere ale Domnului, pe care Luca le face cunoscut (Evanghelia dupa Luca 22.21-22): „*Dar iata, mina vinzatorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negresit, Fiul Omului Se duce dupa cum este rinduit; dar vai de omul acela prin care este vindut El!*”

Eu spun: „pare”. Insa pentru a aduce raspunsul la intrebarea noastra mai aproape de lumina Scripturii, doresc sa gindim mai intii asupra modului si felului in care Dumnezeu a ales scriitorii celor patru evanghelii si in care ei au scris relatarile lor. Din cei patru „evangelisti”, doi au fost insotitori ai Domnului. urmindu-L in drumul Sau pe pamint: Matei si Ioan, pe cind Marcu si Luca nu au fost. Dintre cei patru scriitori, doi au avut misiunea sa relateze lucrurile in ordinea lor cronologica (Marcu si Ioan), ceilalti doi insa nu trebuia sa le relateze in mod cronologic (Matei si Luca). Din aceasta rezulta clar: din cei doi barbati, care nu au scris intotdeauna in mod absolut cronologic, unul dintre ei a fost de fiecare data un insotitor de drum al Domnului si celalalt nu. Nu este minunat cum a aranjat Dumnezeu lucrurile? Nu putem sa avem deplina incredere in marturia Sa?

Daca ne intoarcem la relatarea lui Luca, el **nu** prezinta lucrurile **in mod cronologic**. Desigur, el a scris asa cum a spus la inceputul evangheliei sale, „in ordine” (capitolul 1.3), insa aceasta inseamna aici nu temporal, ci o succesiune logica. Intotdeauna Luca aduce lucrurile intr-o **ordine morala**. Aceasta este cheia pentru intelegerea evangheliei sale. Sectiunea pe care am privit-o este un frumos exemplu pentru aceasta. Mai intii Duhul Sfint ne prezinta doua *instituii dumnezeiesti*: masa pascala si Cina (versetele 14-20) si apoi El arata, in opozitie morala cu aceasta, caile si *comportarea oamenilor* (versetele 21-34): rautatea lui Iuda, cearta ucenicilor, cine sa fie cel mai mare dintre ei si vestirea mai dinainte a caderii lui Petru.

Daca vrem sa avem claritate cu privire la **derularea in timp** a evenimentelor, trebuie sa cercetam ambele relatari cronologice, a lui Marcu si a lui Ioan si sa le comparam una cu cealalta. Ioan nici nu aminteste de instituirea Mesei Domnului, insa el da o claritate deplina cu privire la aceasta si anume ca in timpul mesei pascale, Iuda a fost dat pe fata de catre Domnul, ca Satan a intrat apoi in el si ca el „a iesit afara *indata*. Era noapte” (capitolul 13.21-30). Marcu nu lasa sa apara nici o indoiala cu privire la faptul ca descoperirea lui Iuda a avut loc *inaintea* instituirii Mesei Domnului (capitolul 14.17-21). Noi ar trebui deci sa ne imaginam iesirea „imediata” a lui Iuda in noapte dupa versetul 21 si inaintea versetului 22 din Marcu 14. Nu, Iuda Iscarioteanul, tradatorul, nu a participat la instituirea Mesei Domnului, nu a mincat din piine si nu a baut din vinul pe care Domnul l-a dat alor Sai, pentru ca Domnul l-a descoperit *mai inainte*.

Cintarea de lauda

Cu exact aceleasi cuvinte, Matei si Marcu amintesc o imprejurare deosebita, care merge la inima:

„Dupa ce au cintat o cintare de lauda, au iesit spre Muntele Maslinilor” (Matei 26.30; Marcu 14.26).

In timpul Domnului, iudeii obisnuiau ca la sarbatoarea mesei de Pasti sa cinte Psalmii 113 si 114, si anume dupa „primul pahar”. Insa dupa „al treilea pahar”, pe care ei il numeau „paharul binecuvintarilor”, cintau Psalmii 115 pina la 118, ultimul fiind asa numitul „Psalm-Hallel” („Psalm de lauda”). Daca Domnul Isus a urmat aceasta ordine, si multe vorbesc despre aceasta, cit de miscator este atunci sa observam ce cuvinte erau cele pe care ei le-au cintat acolo, inainte ca sa paraseasca sala de sus, sa iasa in noapte, si sa intimpine pe cei ce aveau sa-L prinda: *„Ma infasurasera legaturile mortii si ma atinsesera sudorile Locuintei Mortilor; eram prada necazului si durerii. Dar am chemat Numele Domnului: »Doamne, Te rog mintuieste-mi sufletul!«*” (Psalmul 116.3-4).

„Binecuvintat sa fie cel ce vine in Numele Domnului! Va binecuvintam din casa Domnului. Domnul este Dumnezeu si ne-a luminat. Legati cu funii vita pentru jertfa si aduceti-o pina la coarnele altarului. Tu esti Dumnezeul meu si eu Te voi lauda; Dumnezeule, Te voi preamari. Multumiti Domnu-lui, caci este bun, caci in veac tine indurarea Lui!” (Psalmul 118.26-29).

Un cintec de lauda! Acolo nu era nici un loc pentru grijile pamintesti. Domnul vede lucrarea de rascumparare ca si infaptuita si le da aceasta masa de aducere aminte, ca astfel incit ei sa fie adusi in plinatatea binecuvintarilor crestine si ei sa se poata gindi inapoi la El cu ginduri pline de iubire.

Domnul cînta lauda, ucenicii cînta lauda - nu este aceasta o scena deosebita, un tablou deosebit a ceea ce Domnul Isus face astazi: „Iti voi cînta laudele in mijlocul adunarii” (Evrei 2.12)?

In loc ca ei sa se intristeze ca Il vor pierde, ucenicii cînta lauda. Tot asa trebuie sa facem si noi. Desigur, in stringerile noastre laolalta pentru a lauda pe Dumnezeu si Tatal nostru, pe Domnul si Mintuitorul nostru Isus Hristos, noi nu folosim cîntarile de lauda ale Vechiului Testament, cu care israelitii preamureau pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. „Psalmii” amintiti in Efeseni 5.19, in Coloseni 3.16 si in 1 Corinteni 14.26 nu sint psalmii Vechiului Testament, ci cîntarile de lauda crestine, caci este imposibil ca acesti psalmi sa fie expresia potrivita a pozitiei si adorarii crestine. Insa potrivit aceluiasi principiu, si noi astazi, la fringerea piinii, facem ca si ucenicii atunci: cu Domnul Isus in mijloc cîntam cîntari de lauda la care El Insusi da tonul (Evrei 2.12). De-ar fi inimile noastre totdeauna insufletite de aceasta!

La sfirsitul acestui capitol rezumam iarasi aceasta intreita constatare:

- in evanghelii gasim cum a fost *instituita* fringerea piinii;
- in Faptele Apostolilor, cum *s-a infaptuit* fringerea piinii;
- in epistole, cum a fost *interpretata* fringerea piinii.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ultimul aspect il vom cerceta in urmatoarele doua capitole.

2. Masa Domnului

Cele doua parti ale fringerii piinii

Cind ne stringem in prima zi a saptaminii ca sa fringem piinea (Faptele Apostolilor 20.7), prin aceasta noi, potrivit vointei Domnului, exprimam doua adevaruri: pe de o parte ne amintim - si aceasta este partea inteleasa mai repede - de Domnul in suferintele si moartea Sa, noi vestim moartea Sa (citeste in 1 Corinteni 11.26); pe de alta parte, exprimam adevarul pretios ca toti credinciosii de pe pamint sint una si alcatu-iesc *un* Trup, ca rezultat al acestei morti a Lui (vezi 1 Corinteni 10.17). Prima parte este in legatura strinsa cu „Cina Domnului” (citeste in 1 Corinteni 11.20), cea de a doua, cu „Masa Domnului” (1 Corinteni 10.21).

Insa mai este ceva de observat. Cu cele doua parti ale fringerii piinii sint legate nu numai *privilegiile* aratate, ci si *responsabilitati* serioase, pe care trebuie sa nu le trecem cu vederea. Cind noi mincam din Cina Domnului, Lui nu-I poate fi indiferent duhul *si felul* in care o facem. Si daca este privilegiul nostru sa stam la Masa Domnului, trebuie neaparat sa ne punem intrebarea cu privire la partasia noastra si la *legaturile noastre*.

„Masa Domnului” si „Cina Domnului” nu sint doua aspecte diferite, ci unul si acelasi lucru, insa privit din doua directii distincte. Este important sa avem mereu in vedere acest adevar. De aceea

formularea „noi serbam Cina Domnului /a Masa Domnului" nu este cea mai potrivita.

Ne reintoarcem la Masa Domnului, asa cum apostolul Pavel o prezinta in 1 Corinteni 10. Este remarcabil *cum* apostolul ajunge sa vorbeasca despre acest adevar. Conducut si controlat de Duhul lui Dumnezeu, el nu intentioneaza nicidecum sa faca mai intii un studiu teologic cu privire la Masa Domnului si apoi cu privire la Cina Domnului. El vede mai mult o comportare gresita a corintenilor si, ca sa o corecteze, prezinta invataturi serioase si de baza cu privire la *Masa* si la *Cina* Domnului - invataturi care sint de o deosebita insemnatate si pentru noi. Probabil ca astazi nu sintem in pericolul de a avea o comportare gresita ca si credinciosii din Corint din acele zile, dar principiile pe care le da Duhul Sfint in legatura cu Masa si cu Cina Domnului, pentru corectarea corintenilor, ramin aceleasi si sint valabile pentru descoperirea si corectarea oricarei comportari gresite din partea noastra si din timpul nostru. De aceea, copii iubiti ai lui Dumnezeu, sa ne lasam calauziti de dreptarul lui Dumnezeu! Sa fim siguri ca El vrea sa ne conduca la binecuvintari mai multe si mai adinci!

Comportarea gresita din necunoasterea noilor relatii

Credinciosii din Corint s-au intors de curind de la slujirea idolilor si au venit la credinta in Dumnezeul adevarat si viu. Alaturi de aceasta, ei au cunoscut in intregime desertaciunea si nimicnicia idolilor si, cu toate acestea, au infaptuit o mare greseala. Inainte de a ne preocupa cu comportarea gresita a corintenilor, vrem sa ne ocupam cu motivul acestei comportari gresite.

Comportarea falsa a corintenilor izvora, asa cum rezulta din context, din necunoasterea noilor relatii in care ei au ajuns prin harul lui Dumnezeu. Ei nu au inteles caracterul acestor relatii noi, iar aceasta nu este ceva unic. Deseori nu trece nici o perioada scurta de timp intre convertire (intoarcerea de la ceea ce e recunoscut ca fals si rau), si intelegerea pozitiei in care a fost adus si responsabilitatile legate de aceasta. Da, se pare ca unii copii iubiti ai lui Dumnezeu n-au ajuns inca sa inteleaga deloc pozitia daruita lor in Hristos Isus. Aceasta nu este numai regretabil, ci si foarte periculos, pentru ca o asemenea „stare intermediara", asa cum am numit-o odata, este izvorul unor esecuri si comportari gresite in umblarea practica. De asemenea nu poti fi fericit cu adevarat atita timp cit nu cunosti inca relatiile cu Dumnezeu.

Cunoasterea pozitiei si a relatiilor oferite de Dumnezeu copaiiilor Sai este temelia si izvorul pentru implinirea responsabilitatilor legate de aceasta pozitie. Spus mai simplu, cine nu cunoaste pozitia daruita de Dum-nezeu, nu poate nici sa se comporte potrivit lui Dumnezeu. Asa este si in domeniul natural. Cum se poate, de exemplu, sa atentionezi un copil ca sa pazeasca poruncile tatalui, cind acest copil nu-l cunoaste pe tatal sau, pentru ca, poate la nasterea copilului acesta era la razboi? Cind insa intr-o zi tatal vine acasa si mama spune copilului: „Iata, acesta este taticul tau, despre care ti-am povestit asa de multe", atunci copilul va asculta cu placere de tatal sau, caci acum il cunoaste.

Aceasta trebuie sa fie clar pentru noi, cu atit mai mult cu cit invatatura lui Dumnezeu si cunoasterea gindurilor Sale sint deosebit de importante pentru toti. Niciodata sa nu privim aceasta ca ceva de rangul doi sau chiar o pierdere de timp, motivind ca umblarea ar fi mai importanta! Cele mai multe confuzii triste si cai razlete, chiar intre adevaratii copii ai lui Dumnezeu, provin de la faptul ca nu s-a inteles duhovniceste in ce pozitie a ajuns un crestin. Si cum poate sa-si ocupe locul la Masa

Domnului într-un mod corect, dacă el nu cunoaște relația sa ca mădular în Trupul lui Hristos și nu realizează aceasta? Arătarea greselilor particulare nu este suficientă, ci este absolut necesară cunoașterea relațiilor pretioase în care a fost adus creștinul. Acesta este și gândul pe care îl expune această carte și aceasta este și ceea ce face apostolul în cazul corintenilor. Prin acest procedeu, demn de urmat, el îi face să judece propriul lor caz: „*Judecați voi singuri ce spun*”.

Intrebuintarea falsă a libertății

Corintenii știau că un „idol este totuși cu nimic și că nu este decât un *singur* Dumnezeu” (1 Corinteni 8.4). Deci în privința aceasta, ei aveau dreptate. Înșă ei gindeau că aceasta cunoaștere le dădea posibilitatea să manince în libertate din jertfele idolilor. Dacă un idol nu este nimic, de ce atunci nu puteau să manince din carnea animalelor care erau jertfite idolilor? Nu era o carne obișnuită ca și a altora? Da, ei mergeau chiar un pas hotărât mai departe și stateau la masă în templele idolilor, ca acolo să manince jertfele lor. Nu aveau ei libertatea să facă aceasta, deoarece știau despre falsitatea întregii slujbe idolești?

Dar apostolul arată că aceasta problema nu era nicidecum simplă. Corintenii posedau, pe baza cunoștinței lor, libertatea creștină, dar o întrebuințau în mod greșit. În primul rând apostolul le arată clar că grija pentru frații lor mai slabi, care nu erau suficient de maturi în cunoaștere, ar trebui să-i retina de la comportarea lor: „Luati seama înșă că nu cumva această libertate a voastră să fie o piatră de poticnire pentru cei slabi. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștința, că stai la masă într-un templu de idoli, conștiința lui, dacă este slabă, nu-l va împinge să manince din cele jertfite idolilor? Și astfel, el, care este slab, va pieri din cauza acestei cunoștințe a ta, el, fratele pentru care a murit Hristos” (capitolul 8.9-11).

Nu este arătat aici un principiu care este de o mare importanță și pentru noi astăzi? Nu gândim și noi, din cînd în cînd, că avem libertatea să facem aceasta sau aceea, să mergem aici sau acolo? Dar ne-am gândit că acest drept al nostru ar putea fi o pricină de poticnire pentru cel slab, că utilizarea libertății ar putea să „ucidă” pe fratele mai slab? Hristos iubeste pe cei slabi, El a murit pentru ei. Îi iubim și noi? Umblarea noastră este determinată de *dragoste pentru cei slabi*. Este o chibzuință la care ar trebui să ne gândim mai mult. Unele greutăți și probleme ar dispărea atunci ca și ceata înaintea soarelui.

Paharul binecuvîntărilor înaintea piinii

Înșă apostolul Pavel merge un pas mai înainte în 1 Corinteni 10.14-22 și le prezintă consecințele grele ale slujirii idolilor demoni:

„De aceea, iubirii mei, fugiți de idolatrie. Va vorbesc că unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvîntării, pe care-l binecuvîntăm, nu este el o partasie a singelui lui Hristos? Piinea pe care o frîngem, nu este ea o partasie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care sîntem mulți, sîntem o singură piine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură piine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei care maninca jertfele, nu sînt ei în partasie cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, ce jertfesc paginii, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi

sa fiti in partasie cu demonii. Nu puteti sa beti paharul Domnului si paharul demonilor; nu puteti sa luati parte la Masa Domnului si la masa demonilor. Sau vrem sa provocam pe Domnul la gelozie? Sintem noi mai tari decit El ? "

Apostolul atentioneaza pe credinciosii din Corint cu privire la slujba idoleasca, in care ei s-au lasat cufun-dati din nou, ca urmare a utilizarii false a cunoasterii lor. Chiar daca astazi nu avem de-a face cu slujba idoleasca in intelesul ei textual, invataturile si principiile Duhului Sfint din 1 Corinteni 10 sint de o deosebita importanta pentru noi si pentru relatiile noastre religioase din launtru si din afara. Nu sint si astazi multi adevarati copii ai lui Dumnezeu care, ca expresie a libertatii crestine, alearga incoace si incolo (vorbesc acum mai putin de locurile lumesti, cit mai mult de cele religioase) si dupa aceea isi reiau locul la Masa Domnului?

Si corinteni gindeau odinioara asa. Insa apostolul corecteaza gindirea lor si ajunge chiar sa vorbeasca despre „*Masa Domnului*” ca de un **principiu**, cu care va incepe. Deviind de la succesiunea istorica, el incepe cu *partea* care are intelesul cel mai adinc si serios cu privire la Hristos - paharul: „*Paharul binecuvintarii, pe care-l binecuvintam, nu este el o partasie a singelui lui Hristos ?*” De ce totusi apostolul schimba ordinea naturala si istorica si prezinta paharul inaintea piinii, iar singele lui Hristos inaintea trupului lui Hristos?

Aceia carora el le scria fusesera odata inchinatori la idoli si erau intinati cu tot felul de practici stricate, cu care idoli incurajau pe adoratorii lor. De toate acestea ei erau acum salvati si eliberati, prin singele pretios al lui Hristos. Cind ei isi aminteau de aceasta, atunci cind beau din pahar, cind ei se gindeau la acest pret mare care a fost platit pentru salvarea lor, cum puteau sa se reintoarca iarasi la lucrurile de care au fost eliberati?

Ca sa accentueze aceste ginduri, apostolul aminteste aici, asa gindesc eu, mai intii paharul. In afara de aceasta, mai invatam din inversarea prezentarii paharului si a piinii, ca aici nu este vorba de corectarea *practicilor false* de la fringerea piinii, asa cum se face in capitolul 11, ci de problema *partasiei*, credinciosilor, o partasie a carei temelie este singele lui Hristos.

A bea din pahar era deci nu numai un aspect de forma, ci expresia cea mai puternica a partasiei lor intime sau a unirii lor cu singele lui Hristos, adica cu moartea Sa, pe care El a suferit-o pentru ei. Cind ei au baut in acelasi timp si „paharul demonilor”, prin aceasta nu coborau ei paharul Domnului pe o treapta de jos, rusinoasa, a unei practici pagine? Aceasta nu trebuia sa fie! „Nu puteti sa beti paharul Domnului si paharul demonilor” (versetul 21). Ce le putea da paharul demonilor? Numai si numai rau! Paharul Domnului inasa era un pahar al binecuvintarilor si vorbea intr-o masura coplesitoare despre binecuvintarile cistigate prin singele Salvatorului. *Domnul* si *demonii* erau in opozitie totala. Intre ei nu putea fi nici o partasie.

Apostolul aminteste Corintenilor si de faptul ca ei, prin practica exterioara a fringerii piinii, exprimau partasia launtrica cu Trupul lui Hristos; cei multi alcatuiau *un* Trup (versetul 17) si prin aceasta ei se distingueau ca Adunare a lui Dumnezeu, atit dintre iudei cit si dintre natiuni (versetul 32). Cum puteau ei atunci sa se faca una cu paginii, in slujbele lor idolesti, mincind din acestea? Nu era aceasta dispretuirea celeilalte? Era imposibil ca ei sa participe la Masa Domnului, unde El are conducerea si

in acelasi timp, la masa demonilor, unde acestia hotarau ceea ce se facea.

In spatele idolilor sint demonii

Din argumentele apostolului - daca as putea sa spun asa - se desprind doua principii deosebit de importante pentru noi, pe care nu putem sa le apreciem indeajuns, a caror considerare a condus la urmari deosebit de rusinoase in crestinatate. Iata primul principiu: **Inapoa lucrurilor vazute se ascund lucruri nevazute: convingeri - principii - sisteme - puteri.**

Sa raminem putin la acestea si apoi ne vom intoarce la exemplele instructive ale corintenilor. Apostolul Pavel stia tot asa de bine ca si ei ca nimicnicia idolilor inseamna totodata un lucru mort: „*Deci ce zic eu? Ca un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau ca un idol este ceva?*” (versetul 19). Insa el nu lasa pe fratii sai in neclaritate cu privire la cei care erau de fapt inapoa idolilor, demonii, dusmanii lui Dumnezeu si ai oamenilor: „*Dimpotriva, ce jertfesc paginii, jertfesc demonilor, si nu lui Dumnezeu. Si eu nu vreau ca voi sa fiti in partasie cu demonii*” (versetul 20).

Acest principiu il gasim deja confirmat in Vechiul Testament, unde se spune: „Au adus jertfe demonilor care nu sint dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunosteau” (Deuteronom 32.17). Adorarea, care se cu-vine numai lui Dumnezeu, au luat-o demonii pentru ei. Fara indoiala, corinteni credinciosi nu au intentionat sa aduca adorare lui Satan si duhurilor rele, cazute si cu atit mai putin crede un necredincios ca slujeste lui Satan; si totusi, el nu face altceva!

De aceea este important sa recunoastem ca in spatele lucrurilor vazute stau puterile si sistemele nevazute, pe care acestea le poarta si le sprijinesc. Aceasta recunoastere este neaparat necesara chiar in domeniul lumesc, daca vrem sa nu cadem jertfa unor dezamagiri serioase. De exemplu, privite din afara, neascultarile civile, demonstratiile pentru pace, miscarile greviste si altele asemenea lor ar putea sa aiba o oarecare aparenta de dreptate, in realitate insa, inapoa acestora nu sta nimic altceva decit duhul razvratirii impotriva autoritatii date de Dumnezeu. Si apoi, educatia antiautoritara! Cine recunoaste pe urzitorul care sta inapoa acestora, pe Satan? Si atentatele si actele de violenta, care zguduie astazi lumea, sint ele fapte ale nebunilor? Cu anumite exceptii, inapoa lor stau sistemele filozofice, care au drept scop distrugerea ordinii pe care Dumnezeu a dat-o spre binele omului pe pamint. Amintesc toate acestea numai pentru a arata ca inapoa lucrurilor exterioare stau puteri invizibile.

In domeniul crestin, religios, aceasta nu este altfel. Sigur, astazi pe noi nu ne mai inconjoara *mese* ale demonilor, ci *invataturi* despre demoni (1 Timotei 4.1). Dar orice crestin adevarat ar trebui sa fie lamurit in aceasta privinta: inapoa oricarei inchinari si invataturi false se ascund Satan si ingerii lui, care au interes sa discrediteze pe Domnul Isus si sa raneasca pe om in trup si suflet. Diavolul stie mult mai bine decit noi, crestinii, cit de importanta este invatatura crestina, buna. De aceea, el nu se lasa sa nu o nimiceasca si s-o inlocuiasca prin propria sa invatatura, cea a demonilor. Foarte multe invataturi din crestinism, care in exterior au o aparenta frumoasa, nu sint de la Dumnezeu, nici de la Hristos. Cine se afla atunci inapoa acestora?

Participare exterioara inseamna partasie

Strins legat cu primul principiu este cel de-al doilea: **Participare exterioara inseamna pentru Dumnezeu: partasie launtrica, a te uni, a-ti da consimtamentul.**

Acest adevar a fost observat tot asa de putin ca si imprejurarea in care inapoia jertfelor idolesti se gaseau demonii. Cind ei intrau in templu si mincau acolo jertfele idolesti, veneau in contact cu demonii si, chiar mai mult, ei aveau partasie cu demonii, fie ca stiau sau nu, fie ca voiau sau nu aceasta; si apostolul trebuia sa intimpine cu hotarare acest lucru: „*Si eu nu vreau ca voi sa fiti in partasie cu demonii*” (versetul 20). Prin participarea exterioara, se exprima inaintea lui Dumnezeu *partasia* cu sistemele care stapineau acolo, partasa cu „altarul”.

Participarea la Masa Domnului exprima partasie, asa cum vom vedea indata. Pentru aceasta, apostolul se refera la exemplul israelitilor si al paginilor. „*Uitati-va la Israelul dupa trup: cei care maninca jertfele, nu sint ei in partasie cu altarul?*” (versetul 18). Israelitii, cind mincau de pe altar, exprimau partasia lor cu sistemul israelit al inchinarii inaintea Domnului. Paginii, cind mincau jertfele de pe altarele pagine, exprimau partasia lor cu sistemul pagin al inchinarii, si anume inchinarea adusa demonilor.

In opozitie cu acestea, crestinul, prin participarea sa exterioara la piine, la Masa Domnului exprima partasia sa cu Domnul, cu moartea Sa si cu madularele Trupului lui Hristos. Si acesta este *de fapt locul central, adevarata inchinare crestina*. De multe ori poate exista situatia cind credinciosii nu se string ca madulare ale Trupului lui Hristos in jurul acestei Mese; atunci in acel loc nu este o exprimare a Adunarii lui Dumnezeu. Insa cu privire la aceste aspecte si la consecintele care rezulta din ele, doresc sa vorbesc pe scurt.

In primul rind, din acest context este de remarcat ca Duhul Sfint foloseste doua expresii diferite pentru „*a fi partasi*” si „*a fi in partasie*”. Prima, *metecho* = „a fi partasi”, inseamna totdeauna ceva ce este in afara mea si la care eu am parte patrundind din afara. Asa sintem noi toti, „partasi” la o piine, sau „luam parte” dintr-o piine (versetul 17), tot asa cum paginii erau „partasi” la masa demonilor (versetul 21).

Al doilea cuvint este *koinoneo* si inseamna participare colectiva, partasie intima. In afara de „*partasia* in singelui lui Hristos” si „*partasia* trupului lui Hristos” din versetul 16, acest cuvint important se mai intilneste, de exemplu, in 1 Ioan 1.3: „*Si partasia* noastra este chiar cu Tatal si cu Fiul Sau, Isus Hristos”.

Un exemplu pentru cele doua cuvinte intilnite este un verset in Evrei 2.14: „Astfel, deoarece copiii sint *partasi* singelui si carnii, tot asa si El *a luat parte* la ele ...”. In textul original, pentru „partasi” este folosit *koinoneo* = a avea partasie, iar pentru „a lua parte” este folosit *metecho* = a lua parte in exterior. Noi, oamenii, daca pot spune asa, avem „partasie” cu carnea si singele, noi nu am fost niciodata altceva decit carne si singe, aceasta este fiinta noastra. Despre Domnul Isus se spune inasa ca El „a luat parte” la aceste elemente. El a devenit om cu adevarat, a fost, fara indoiala, in totul asemenea fratilor Sai (Evrei 2.17), inasa El a patruns din afara in aceasta stare. Cu cita gri-ja se exprima Duhul Sfint cind este vorba de Persoana Fiului lui Dumnezeu si de venirea Sa ca Om!

Cu aceste cunostinte, putem acum sa intelegem mai bine ca participarea noastra exterioara la lucrurile Sale exprima *identificare* cu ele, *partasie* cu ele. Daca aceasta este sau nu intentia noastra, Dumnezeu asa vede si ar trebui pur si simplu sa ne insusim punctul Sau de vedere, altfel nu vom vedea lucrurile asa cum le vede El, iar aceasta este totdeauna foarte grav. Participarea noastra exterioara, la Masa Domnului sau la o alta masa, care probabil se bazeaza pe principiul despartirii sau al independentei sau chiar pe invatatura rea, Dumnezeu o vede ca *identificare*, ca *partasie* cu sistemul sau principiul care stapineste acolo, fie bun, fie rau. Este deosebit de serios ca *prin participarea noastra exterioara la un lucru putem sa ajungem in partasie cu ceva rau, pe care noi insine nu-l practicam!* Ne-am gindit vreodata la aceasta? Intimplarile urmatoare pot sa ilustreze acestea.

Imi amintesc cum tatal meu imi povestea despre un frate in Domnul, cu mult timp inainte de izbucnirea celui de-al doilea razboi mondial. Atunci era un partid politic interzis, care luase de curind fiinta si lucra in ascuns. Fratele amintit mai dorea, din motive si astazi neintelese pentru mine, sa participe la unele din adunarile acelui partid interzis, care aveau loc noaptea, mai curind din curiozitate decit din convingere. Fratii din adunarea locala l-au attentionat foarte serios si in mod repetat ca acesta nu este locul sau, el nu are ce cauta acolo si ca nu trebuie sa se amestece in lucrurile lor. Insa el nu s-a abtinut si intr-o noapte a mers acolo. Tocmai in noaptea aceea a avut loc o razie si fratele nostru impreuna cu restul participantilor a fost dus sub escorta. El s-a aparat cu inversunare, spunind ca nu apartine acestora, ci a vrut numai sa vada ... insa toate acestea nu i-au folosit la nimic, el a fost luat ca unul dintre ai lor: in ochii autoritatilor el s-a facut una cu ceilalti.

De ne-ar pazi Domnul, sa nu aducem principii rele in legatura cu El si cu Masa Sa! „Nu puteti sa luati parte la Masa Domnului si la masa demonilor.” Este in zadar sa te scuzi ca inima nu participa la ceea ce se petrece in exterior. Gindurile lui Dumnezeu sint altele si noi ar trebui sa invatam sa vedem lucrurile in felul lui Dumnezeu.

Batrinul apostol Ioan, in a doua sa scrisoare, ii aminteste alesei doamne ca daca cineva nu aduce invatatura lui Hristos, acesta sa nu fie primit in casa si nici salutat. „Caci cine il saluta”, continua el, „*ia parte* la lucrarile lui rele” (versetul 11). Nu este remarcabil ca si aici, pentru „*ia parte*”, se foloseste cuvintul *koinoneo*? Numai un salut formal (forma de salut intrebuintat aici este aceeaasi ca si aceea, de exemplu, din Faptele Apostolilor 23.26), intr-un loc nedrept, poate conduce la *partasie* cu lucrurile rele.

Cit de serioasa este si acea voce pe care Ioan o aude din cer cu privire la „Babilon”: „Iesiti din mijlocul ei poporul Meu, ca sa nu *fiti partasi* la pacatele ei” (Apocalipsa 18.4)! Si aici cuvintul „*partasi*” este traducerea cuvintului grecesc *koinoneo* intarita prin particula „*la*”. Aceasta ne arata din nou ca participarea exterioara la ceva rau inseamna *partasie* cu raul. De aceea, Dumnezeu cere sa se curateasca de ceea ce este impotriva Lui. Daca noi vrem ca inaintea lui Dumnezeu, sa nu fim in *partasie* cu raul, trebuie sa ne despartim de acesta, sa raminem deoparte. Aceasta apare aspru si fara dragoste, insa dragostea adevarata fata de Domnul nostru credincios, care ne-a legat asa de intim de El si unii de altii, si adevarata intelepciune, in aceste timpuri rele, ne va conduce sa evadam chiar din *aparenta* *partasie* cu raul sau chiar numai din lucrurile dubioase.

Ceea ce am vazut aici se afla, in orice caz, in totala opozitie cu multele osteneli din crestinism, care doresc sa uneasca unul de altul ceea ce este asa de diferit, intocmai ca focul si apa, binele si raul. Eu, de exemplu, nu pot merge intr-o biserica evanghelică care se tine pe baza unor reuniuni potrivnice lui Dumnezeu, pe principiul ecumenismului. De ce nu pot sa merg acolo? Pentru ca niciodata nu vom putea sa indepartam ce este fals, sa schimbam ce este rau, prin amestecarea cu acestia (Hagai 2.12-13). Eu nu ma pot uni in lucrarea Evangheliei cu aceia care inlocuiesc acest principiu, pentru ca ei nu urmeaza in adevar intentiile lui Dumnezeu. Intentia lui Dumnezeu nu este numai salvarea din pacate, ci si ca poporul Sau sa fie o marturie despre Hristos si un Trup, care este Adunarea Sa.

Domnul sa ne ajute ca, privind *dincolo* de aspectele exterioare, sa recunoastem ce sisteme si puteri se ascund inapoia formelor si inapoia faptelor; si El sa ne ajute sa raminem *despartiti* de ceea ce nu-si gaseste izvorul in El, ca astfel sa nu fim „partasi pacatelor lor”!

Noi cei multi sintem *un* Trup

Cind apostolul, in 1 Corinteni 10.16, vorbeste despre „partasia trupului lui Hristos” si adauga in versetul 17: „Pentru ca noi, care sintem multi, sintem *o singura* piine, *un singur* Trup, caci toti luam parte la acea *singura* piine”, este clar ca el nu intelege acelasi lucru prin „trup” in ambele versete. Nu este lipsit de importanta sa facem aceasta diferentiere.

„Trupul lui Hristos” in versetul 16 inseamna trupul sau corpul Domnului Isus, asa cum in acelasi verset este vorba de singele Sau. Piinea, pe care noi o fringem, este deci simbolul partasiei noastre cu trupul Domnului pe care El l-a dat pentru noi, asa cum paharul, din care noi bem, este simbolul partasiei cu singele Sau, pe care El l-a varsat pentru noi.

Sa observam si schimbarea expresiei din „Hristos” in „Domnul”. Cind apostolul vorbeste de responsabilitatea noastra, foloseste expresia „Domnul”: El este *Domnul* Mesei Sale, toate drepturile ii apartin; „sau vrem sa provocam pe *Domnul* la gelozie?” (citeste in versetul 22). Si in capitolul 11.20-34, este numit nu mai putin de sapte ori „Domnul”. Cind insa apostolul vorbeste despre partasie, nu mai spune „Domnul”, ci „Hristos” - singele lui *Hristos*, Trupul lui *Hristos*. Desigur, daca Hristos n-ar fi Domnul, nu ar fi nici „Masa” si nici crestinismul. Insa „Domnul” nu este numele in care noi, crestinii, avem partasie cu El.

Daca deci fiecare credincios in parte are partasie cu trupul lui Hristos in felul acesta, toti sint legati unul cu altul si alcatuiesc impreuna *un* Trup, in Hristos. Despre aceasta vorbeste versetul 17: „Pentru ca noi, care sintem multi, sintem *o singura* piine, *un singur* Trup, caci toti luam parte la acea *singura* piine”. Cind apostolul, prin faptul ca se include si pe el, vorbeste despre „*noi* cei multi” si despre „*noi* toti”, prin aceasta el nu intelege adunarea locala din Corint, ci totalitatea credinciosilor care traiesc pe pamint; „caci printr-un singur Duh, *noi toti* am fost botezati intr-un singur Trup”, gasim in 1 Corinteni 12.13. El se exprima intr-un mod asemanator in Romani 12, versetul 5: „... tot asa si *noi*, fiind *multi*, sintem un singur Trup, in Hristos, si fiecare in parte madulare unii altora”. Cind insa el se refera la expresia locala a Trupului lui Hristos, atunci lasa deoparte numarul si articolul dinaintea „trupului” si spune „*voi*”, ca in 1 Corinteni 12.27: „*Voi* sinteti Trupul lui Hristos”. Corinteni nu

erau *Trupul* lui Hristos, ci numai expresia sau imaginea acestuia in Corint. Acest adevar l-am privit deja.

Privilegii si responsabilitati

Asa cum am vazut, la fringerea piinii noi marturisim - oricit de putin am fi constienti ca sintem parte a unui Trup si sintem strins legati cu toti ceilalti credinciosi adevarati. Nu inseamna ca prin aceasta s-ar alcatui Trupul, dar este recunoscuta existenta sa si unitatea sa este facuta cunoscut in mod practic; caci exista numai o Masa a Domnului, oricit de multe ar fi locurile in care copiii lui Dumnezeu se string pentru Numele Domnului Isus. Apostolul in Efes si sfintii din Corint erau madulare ale unui Trup. Ei recunosteau aceasta invatatura si practica si o faceau cunoscut saptamina dupa saptamina, cind fringeau piinea, pentru a-si aduce aminte de Domnul Isus. Cit de pretios, ca in decaderea care a patruns si cu toata stricarea marturiei crestine cu privire la gindurile lui Dumnezeu, nu s-a schimbat nimic, iar noi astazi putem sa ne stringem pe acelasi principiu, al unui Trup! Desigur, noi nu *sintem* Adunarea, insa de fiecare data cind fringem piinea, marturisim ca sintem *un* Trup cu toate celelalte madulare - noi cei multi. Altceva, un alt organism, Sfinta Scriptura nu recunoaste. Ce deosebit de binecuvintat si mingietor este sa te stii legat cu „toti sfintii” in unitatea Trupului lui Hristos, oriunde te-ai gasi, sa stii ca dragostea Sa este daruita pentru toti credinciosii si ca El ii hraneste si ii ingrijeste!

De acest Trup - si aceasta este o responsabilitate - nu ne putem dezice; nu ne putem desparti, prin anumite explicatii de independenta, de responsabilitatile care sint legate de acesta. Orice intemeiere pe o **denumire** este judecata prin acest adevar, caci nu este decit un Trup, si cind noi fringem piinea impreuna, marturisim aceasta. De aceea, sa nu ne dam nici un nume care sa ne deosebeasca de ceilalti copii ai lui Dumnezeu. Scriptura ne arata o multime de nume pentru ai Sai - „sfinti”, „ucenici”, „crestini”, „copii ai lui Dumnezeu”, „madulare ale Trupului Sau”, „frati”. Aceste denumiri cuprind pe toti credinciosii si la aceasta trebuie sa raminem.

Dar exista si o alta parte. Daca noi toti sintem un Trup, atunci nu putem fi independenti cu privire la comportarea si invatatura acelora cu care, in fiecare prima zi a saptaminii, marturisim ca sintem una. Este pur si simplu de neinteles ca noi, ca unii care avem partasie cu singele si trupul Sau, fara grija si lipsiti de preocupare, ne putem face una cu comportarea si invatatura care detesta pe Domnul!

Cind este inteles adevarul despre un Trup, se va recunoaste clar ca porunca Domnului nu este numai o despartire *personală* de orice fel de rau (2Timotei 2.19; 1 Corinteni 11.28), ci si o grija *comună* cu privire la pastrarea curatiei Mesei Domnului, care include - daca este nevoie - si disciplinarea (1 Corinteni 5.2, 13), „pedeapsa data de cei multi” (2 Corinteni 2.6). Desigur, are loc, asa cum am vazut, „legarea” si „dezlegarea”, potrivit cu Matei 18.18, facuta de adunare, ca organism local, care totusi - asa invatam din alte locuri din Sfinta Scriptura - se face pentru si in unitatea Trupului.

Scriptura ne arata in multe locuri din Vechiul si din Noul Testament o *responsabilitate comună*, adica responsabilitatea colectivitatii de a pastra sfintenia care se cuvine casei lui Dumnezeu. Responsabilitatea fiecaruia, pentru starea intregului, merge mina in mina. Daca acum citez un loc din

cartea Numeri, doresc sa remarcam ca formele de necuratie amintite, de care trebuia sa se pazeasca atunci israelitii aflati sub lege, sint pentru noi, astazi, imagini despre lucruri deosebit de importante, care sint diverse forme de pacat. Deosebit de clar este aceasta in exemplul leprosului. In Vechiul Testament el este totdeauna o imagine a pacatului care lucreaza in ai Sai. „Si Domnul a vorbit lui Moise, spunind: »Porunceste *fiiilor lui Israel* sa izgoneasca din tabara pe orice lepros si pe oricine are o scurgere sau este intinat prin atingerea de un mort. Fie barbati, fie femei, *sa-i* scoateti afara din tabara; *sa-i* scoateti afara ca sa nu intineze tabara **in mijlocul careia Eu locuiesc.**« Si *fiii lui Israel* au facut asa si i-au scos afara din tabara; asa cum Domnul ii poruncise lui Moise. asa au facut *fiii lui Israel*” (Numeri 5.1-4).

Intregul popor Israel era responsabil de starea poporului, de sfintenia taberei. Nu era numai treaba preotilor si a levitilor, ci fiecare din popor era raspunzator nu numai pentru sine, ci pentru starea intregului popor. Si citim astfel ca Domnul a poruncit ca *fiiilor lui Israel* sa dea afara pe orice lepros etc. si *fiii lui Israel* asa au facut. Pe ce era intemeiata aceasta responsabilitate colectiva pentru pastrarea curatiei taberei lui Israel? Raspunsul este fericit: pentru ca Domnul *locuia* acolo! - „*in mijlocul careia locuiesc*”. Responsabilitatea noastra cu privire la intreg isi gaseste temelia in aceasta responsabilitate pretioasa, pentru faptul ca Dumnezeu locuieste acolo, iar unde locuieste El. trebuie sa domneasca sfintenia. Cit de simplu este aceasta! Si totusi, ceea ce tratam acum nu este inteles de multi copii ai lui Dumnezeu sau este desconsiderat.

Daca cineva in Israel auzea cum un altul blestema Numele Domnului, atunci el nu putea spune simplu, asa cum multi in crestinism o fac astazi: „Aceasta nu ma priveste! Sint eu pazitorul fratelui meu? El singur trebuie sa dea socoteala inaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce face”. Sa ascultam ce porunceste Dumnezeu lui Moise: „Scoate din tabara pe cel ce a hulit; si *toti cei ce l-au auzit* sa-si puna miinile pe capul lui si *toata adunarea* sa-l ucida cu pietre” (Levitic 24.14).

Daca in mijlocul lui Israel avea loc o fapta, cel care era martor la aceasta nu putea sa fuga de responsabilitatea sa, ci noi citim: „Intii mina *martorilor* sa se ridice asupra lui ca sa omoare si apoi mina *intregului popor*. Sa scoti astfel raul din mijlocul tau” (Deuteronom 17.7).

Ca noi astazi, in timpul harului, nu trebuie sa omorim pe nimeni este clar; dar principiul a ramas acelasi: fiecare in parte este responsabil de starea intregului, raul trebuie dat afara din mijlocul credinciosilor, prin ei insisi, pentru ca Dumnezeu locuieste acolo. Daca tu vezi fratele sau sora pacatuind, in invatatura sau in comportare, esti raspunzator sa salvezi pe fratele sau sora ta, cu care marturisesti in fiecare duminica ca esti una si sa pastrezi intreaga grupare intr-o stare potrivita Domnului. Nu trebuie sa-ti fie indiferent cum umblu eu.

Pe de alta parte intreaga adunare din Corint era responsabila de a da afara raul din mijlocul ei (citeste in 1 Corinteni 5.2, 7). Si locurile urmatoare arata acelasi principiu:

„*Va rugam de asemenea, fratilor, sa mustrati pe cei care traiesc in neorinduiala*” (citeste in 1 Tesaloniceni 5.14).

„*Si daca cineva n-asculta ce spunem noi in aceasta epistola, pe acela sa vi-l insemnati si sa n-aveti nici un fel de legaturi cu el, ca sa-i fie rusine*” (citeste in 2 Tesaloniceni 3.14).

Nu spune ca tu esti prea slab ca sa umbli dupa aceste principii. Daca ai dragoste, atunci vei avea si curaj: „Cel drept indrazneste ca un leu tinar” (citeste in Proverbe 28.1).

Admiterea la Masa Domnului

Cine are loc la Masa Domnului? In principiu, orice credincios, daca nu este sub disciplina, daca umblarea si legaturile sale sint curate si daca nu mentine invataturi rele. Cit de importanta este curatia in legaturile noastre, am vazut deja amanuntit mai inainte. La sfirsitul capitolului doresc sa revin inca o data la acest aspect.

Fringerea piinii a fost rinduita pentru **copiii lui Dumnezeu**. Numai lor le-a fost dat sa ia parte la Masa Domnului, asa cum rezulta foarte clar din expresia „noi cei multi sintem un Trup”. Caci a minca din piine si a bea din pahar *nu da* viata, ci este numai pentru aceia *care au* viata vesnica. Insa a minca „carnea Fiului lui Dumnezeu” si a bea „singele Sau” conduce la viata vesnica (Ioan 6.53-54). Multi au adus acest loc din Evanghelia dupa Ioan in legatura cu fringerea piinii, insa Ioan nu vorbeste nicidecum despre aceasta, ci despre faptul ca cineva care se face, prin credinta, una cu Hristosul cel mort, cu moartea Fiului lui Dumnezeu, are viata vesnica.

Si nici **botezul cu apa** nu da intrare la acest privilegiu, cu toate ca nimeni care nu a fost botezat nu tre-buie sa ia parte la aceasta. Daca nici macar nu s-a facut o marturisire exterioara ca este crestin, cum poate sa ia parte la cercul intim al partasiei? Dar este un dezastru ca in cea mai mare parte a crestinismului, a fi botezat este privit ca o indreptatire directa de a participa la fringerea piinii si cele doua lucruri sint legate direct unul de altul. Botezul - spre deosebire de admiterea la Masa Domnului, pe care Adunarea o permite sau nu - nu este nicidecum o problema a Adunarii. Botezul are a face numai cu aspectul exterior al marturisirii crestine. Masa Domnului insa este un aspect al partasiei crestine adevarate. Botezul conduce in imparatie; la Masa Domnului se da expresie unitatii Trupului lui Hristos.

Se pare ca la inceputul marturiei crestine pe pamint, credinciosii nu erau cercetati cu privire la autenticitatea vietii si a umblarii lor. Pentru un timp, cind totul era inca proaspat, cind Domnul intervenea zilnic pentru Adunare (Faptele Apostolilor 2.47) si veghea sa nu patrunda nimic rau in rindul credinciosilor (Faptele Apostolilor 5.13). aceasta nici nu era necesara. Ei „au primit Cuvintul” si aceasta era de ajuns.

Insa aceasta stare a prospetirii nu a durat mult timp si a fost necesar sa fie **cercetati** cei care doreau sa fie admisi la partasie si sa se convinga daca constiinta lor si starea lor duhovniceasca corespundea gindurilor lui Dumnezeu. Curind Simon, vrajitorul, a incercat sa se amestece printre credinciosi, dar apostolul Petru l-a dat pe fata la scurt timp: „banii tai sa mearga cu tine la pieire. pentru ca tu ai gindit ca darurile lui Dumnezeu se obtin prin bani! Tu nu ai nici parte si nici sort in toata treaba aceasta, caci *inima ta nu este dreapta inaintea lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 8.20-21). Aici era cineva care a fost deja botezat (versetul 13), dar a carui inima nu era dreapta inaintea lui Dumnezeu. Pe linga aceasta, se poate vedea ca acest caz confirma ceea ce am spus deja: faptul ca cineva care este botezat nu este nicidecum indreptatit prin aceasta sa participe la Masa Domnului.

Acelasi lucru il vedem la Saul din Tars. In drumul sau spre Damasc, prin aparitia Domnului cel slavit, el a fost aruncat la pamint si a fost condus la credinta in Acela pe care el L-a prigonit pina atunci in ai Sai. Un ucenic simplu, Anania, l-a botezat (citeste in Faptele Apostolilor 9.18). Cind insa, dupa trei ani, el a venit la Ierusalim si acolo a vrut sa se alature fratilor, ei s-au temut de el, caci nu credeau ca el este un ucenic. Era nevoie de **marturia altuia**, de a lui Barnaba, ca astfel el sa fie admis in rindul fratilor de la Ierusalim. Dupa aceea citim cuvintele: „Si el se ducea si venea impreuna cu ei si vorbea cu indrazneala in Numele Domnului" (capitolul 9.26-28).

Aici avem de invatat un principiu foarte important: *nimeni nu poate fi primit in partasie pe baza propriei sale responsabilitati, pe baza propriei sale marturii*. Se poate ca cineva sa aiba o parere exceptionala despre sine insusi si sa aiba o parere josnica despre obligatiile altora, daca el crede ca pe baza marturiei bune, pe care el o are despre sine, poate sa fie admis in cercul intim al partasiei. In orice caz, sa nu acceptam nici o plingere nerabdatoare, intrucit el trebuie sa astepte putin si ca trebuie sa se lase judecat de altii. Aceasta trebuie sa o inteleaga toti cei care doresc sa fie primiti. Si cind Apolo, un elocvent rob al lui Dumnezeu, „care era puternic in Scripturi", a dorit sa calatoreasca din Efes spre Antiohia, unde era necunoscut, el insusi avea nevoie de o **scrisoare de recomandare**, si astfel „fratii au scris ucenicilor sa-l primeasca" (capitolul 18.27). La acest mod de comportare trebuie sa nu renuntam nici noi! Toate acestea sa le intelegem bine, caci numai pe baza marturiei altcuiva cu privire la autenticitatea crestinismului propriu, poate un credincios sa fie recomandat si primit.

Pe de alta parte, Adunarea are datoria sfinta sa **cerceteze** cu dragoste si grija pe oricine are dorinta sa fie admis la privilegiile casei lui Dumnezeu. Asa cum odinioara, pe vremea lui Neemia. pazitorii vegheau portile Ierusalimului (Neemia 7.1-3), ca vrajmasul sa nu intre prin ele, tot asa si astazi trebuie pazita intrarea si iesirea Adunarii. Este o greseala sa socotesti ca „portile" Adunarii stau deschise pentru oricine. Copiii lui Dumnezeu trebuie sa fie nechibzuiti si indiferenti fata de slava Domnului, daca gindesc astfel. Noi trebuie sa avem grija ca nimeni sa nu intre inaintea, care nu are locul lui acolo, si ca nimeni sa nu stea afara, daca Domnul vrea sa-l aibe inaintea.

Daca Domnul, in scrisoarea catre Efes, trebuie sa dojeneasca. El recunoaste totusi clar: „*ai pus la incercare pe cei care zic ca sint apostoli si nu sint si i-ai gasit mincinosi*" (Apocalipsa 2.2). Acolo se mai gasea inca ordinea dorita de Dumnezeu! Ei au cercetat marturia altora si nu au primit pe nimeni numai pe baza propriei lor marturii. Unii isi revendicau chiar dreptul de a fi apostoli, insa credinciosii de acolo i-au pus la incercare si i-au gasit mincinosi. Ei cercetau pe toti cei care veneau la ei ca „crestini". Ei se comportau dupa cuvintele apostolului Ioan: „Preaiubitilor, sa nu dati crezare oricarui duh. ci sa cercetati duhurile daca sint de la Dumnezeu" (1 Ioan 4.1). Si noi astazi nu avem o alta unitate de masura, nici un alt mijloc de ajutor.

Crestinii, se spune deseori, nu au nici un drept de a se ridica mai presus de altii sa-i judece, pentru ca Hristos a spus: sa nu judecati, ca sa nu fiti judecati (citeste in Matei 7.1). insa cine gindeste asa, greseste, Intr-adevar, trebuie mai intii sa scoti „birna" din ochii proprii - si apoi? Sa lasi „paiul" in ochiul fratelui? Nu! Ci „atunci vei vedea clar sa scoti paiul din ochiul fratelui tau". Putin mai tirziu, Domnul Isus adauga un principiu important: „Asa ca *dupa roadele lor ii veti recunoaste*. Nu oricine-Mi zice: »Doamne, Doamne!« va intra in imparatia cerurilor, ci *cel care face voia Tatalui Meu* care este

in ceruri" (versetele 20 si 21). Nu este misiunea noastra sa judecam *motivele* launtrice. Cu privire la acestea ne atentioneaza Domnul in versetul 1. Numai Dumnezeu poate privi in inima. Insa este datoria noastra clara, de a verifica marturia crestina. Aceasta insa trebuie sa o facem pe baza „roadelor”, adica pe baza a ceea ce semenul nostru arata in viata sa exterioara despre sine si in ceea ce vine de pe buzele sale. „Rob rau, te voi judeca dupa cuvintele tale!” (Luca 19.22), este si pentru comportarea noastra o dovada. „Caci din cuvintele tale vei fi indreptatit si din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12.37).

Chiar daca „cararea Bisericii este ingusta”, asa cum a exprimat odata un scriitor binecuvintat, pe de alta parte, crestinul trebuie sa fie atentionat cu privire la duhul de secta. Ceea ce trebuie verificat este daca marturia lui Hristos este autentica si daca umblarea si invatatura sint in concordanta cu acest „nume bun”. Daca este prezenta viata dumnezeiasca si daca cineva nu este in legatura cu raul moral sau doctrinar, daca constiinta este „sincera inaintea lui Dumnezeu”, cine are atunci dreptul sa retina aceasta persoana de la Masa Domnului?

Cit de batrin trebuie sa fii ca sa ai voie sa participi la Masa Domnului? Scriptura nu ne da nici o informatie exacta in aceasta privinta, dar nu gasim niciunde in Scriptura ca la aceasta iau parte **copiii**. Insa la 16-17 ani, nimeni nu mai este copil. Daca este prezenta o anumita maturitate duhovniceasca si un suflet se bucura de o pace reala cu Dumnezeu (Romani 5.1), cine dintre noi ar putea spune ca persoana este prea tinara? Si **intelegeria** a ceea ce se cuvine facut este in intregime de dorit. Citeodata se cuvine o oarecare privire in comportarea duhovniceasca a aceluia care doreste sa fie primit. Insa numai marimea intelegerii nu trebuie sa fie in nici un caz conditia acceptarii. Insa apostolul vorbeste despre Masa Domnului „ca unor oameni cu judecata”, care pot sa judece ce spune el (citeste in 1 Corinteni 10.15) si in mod sigur acestia nu erau copii.

De aceea, legatura strinsa dintre botez si admiterea la Masa Domnului este foarte grava. Caci copiii credinciosi pot fi botezati, fara retinere, la o anumita virsta, insa participarea lor la fringerea piinii la aceasta virsta nu este biblica. Participarea la Masa Domnului nu depinde *numai* de faptul ca cineva este sau nu nascut din nou. Aceasta se afirma deseori, insa nu este adevarat. Sint ingradiri si una dintre acestea este cind cineva este inca prea tinar.

Nici un moment nu trebuie sa dam loc gindului ca ar fi masa „noastra”, ca si cum noi am putea gasi, potrivit judecatii si parerii noastre, cine trebuie sa participe la aceasta si cine nu trebuie. De exemplu, cine ne-ar da noua dreptul sa lasam pe un credincios, care s-a anuntat ca vrea sa participe la Masa Domnului, ca mai intii sa astepte un an sau doi, ca sa vedem daca se cuvine sa participe? **Confirmarea** este in totalitate o conditie obligatorie cind este vorba de „slujba” (1 Timotei 3.1-13). Insa cu privire la primirea la Masa Domnului, in nici un caz nu trebuie sa ne lasam condusi de gindul punerii la proba. A facut Domnul Isus asa cu noi, atunci cind am venit la El? Ne-a lasat sa asteptam un timp? Desigur, sint necesare atentia, precautia si claritatea pentru a evita o comportare grabita, insa acel frumos verset din Romani 15 descrie asa de gingas duhul in care trebuie sa ne manifestam in aceasta problema:

„Asadar, primiti-va unii pe altii, cum v-a primit si pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu ”
(versetul 7).

De ce Domnul nu a vorbit El insusi despre Masa Sa?

Cu privire la importanta acestui adevar, la unii s-ar pune intrebarea, de ce Domnul Isus nu a vorbit la instituirea Cinei despre partea *Mesei Sale*. Raspunsul pare sa fie: „Mai am multe sa va spun, dar voi nu le puteti purta acum. Cind insa va veni Duhul adevarului. El va va conduce in tot adevarul" (Ioan 16.12-13). Inainte de infaptuirea lucrarii de impacare, inainte ca Domnul Isus sa fi plecat la cer ca Cel inviat si de acolo sa trimita jos fagaduinta Tatalui, pe Duhul Sfint, nu putea sa fie nici o **invatatura** despre Adunare ca Trup al lui Hristos.

Da. a fost placerea lui Dumnezeu ca abia dupa citiva ani de la alcatuirea Trupului lui Hristos (prin botezul cu Duhul Sfint in acea zi de Rusalii din Faptele Apostolilor 2) sa daruiasca invatatura cu privire la Hristos si Adunarea Sa. printr-un „vas ales", un barbat care in acele zile nici nu era macar convertit: Pavel, ca slujitor al Adunarii, trebuia sa intregeasca Cuvintul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). „Intregire" nu inseamna ca Pavel a scris ca fiind ultimul, ci faptul ca el a adaugat canonului Noului Testament acea parte care i-a fost descoperita lui si numai lui - taina despre Hristos si Adunare. De aceea, Dumnezeu a dat numai prin el invatatura cu privire la Masa si Cina Domnului. Nici unul din ceilalti apostoli si profeti ai Noului Testament nu a fost chemat la aceasta.

Noi ar trebui deci sa ne ferim de gindurile gresite care pretind ca, daca nu a fost data inca invatatura cu privire la un lucru, acel lucru nu ar exista inca. in timpul care este descris in primele douasprezece capitole din Faptele Apostolilor, nu era nici o invatatura cu privire la Adunare, la Biserica; ea insasi exista si Duhul Sfint lucra in ea si prin ea si o inmultea prin mingiierile Sale. Fringerea piinii se facea chiar de la inceput, deja in capitolul 2 al Faptelor Apostolilor, insa invatatura cu privire la aceasta a venit citiva ani mai tirziu. Asa era potrivit gindurilor Domnului.

Fara clericalism

Deseori s-a intrebat ce inseamna cuvintele „paharul binecuvintarilor, pe care *il binecuvintam*" si „piinea pe care *o fringem*"? Ian ce masura binecuvintam **noi** paharul? Si in expresia a doua, apostolul se refera cumva la faptul ca noi prin mincarea din piine, *fringem* ceva?

Sa incepem cu ultima: nu se intelege fringerea piinii atunci cind mincam, ci, fringerea piinii, in principiu, pe care o face *un* frate. Totusi *noi* o facem. Dupa parerea mea, acest **noi** este foarte placut. Ne arata totusi intr-un mod simplu ca cei adunati sint o unitate, o familie, iar diferentierile de clasa nu au nici un rol. Binecuvintarea (rostirea multumirii) si fringerea piinii sint actiuni *comune*, desi *numai unul* este purtatorul de cuvint al celorlalti. Clericalismul nu are nici un loc in Adunarea lui Dumnezeu, la Masa Domnului. Ea li apartine Lui si El este prezent acolo unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Sau. Noi toti sintem invitati, sintem frati. Si cine indrazneste sa prezideze, cind El Insusi este prezent acolo? Oh! Sa fim oaspetii Sai in prezenta Sa si sa il adoram pe Tatal in duh si adevar - acesta este un privilegiu enorm si cu el dorim sa ne preocupam acum.

Adorarea in duh si adevar

Am amintit deja ca Masa Domnului este punctul central al adorarii crestine. Oamenii vorbesc despre „serviciul divin" si inteleg prin aceasta predica. Dar serviciul divin nu este nici tinerea sau ascultarea

unei predici, nici indreptarea spre Dumnezeu a rugaciunilor si cererilor. *Adorarea* insa este adevarata slujba dumnezeiasca si cea mai inalta expresie a ei se gaseste la fringerea piinii. Aceasta va deveni mai clar cind la sfirsitul acestui capitol, vom privi modelele Vechiului Testament sub denumirea ***Masa Domnului in Vechiul Testament.***

Cind Dumnezeu ne prezinta Cuvintul Sau cel sfint, prin robii Sai, atunci El ne slujeste, nu noi li slujim, iar cind li aducem adorare, noi li slujim si aceasta este adevarata slujire dumnezeiasca. Sa facem deosebirea clara intre slujirea Cuvintului si adorare: *slujire* este a aduce pe Hristos inaintea *oamenilor*, *adorare* este a aduce pe Hristos inaintea lui *Dumnezeu*. *Slujirea Cuvintului* se indreapta de la Dumnezeu spre oameni, *adorarea* este indreptata totdeauna de la oameni spre Dumnezeu.

Adorarea crestina, caracterul ei, este mai mult decit poate sugera cuvintul grecesc pentru „adorare”: „omagiere”, „veneratie prin caderea la picioare.” In multe locuri ale Vechiului si chiar ale Noului Testament, intelesul despre „adorare” nu este mai mult decit acest sens. De exemplu, cind au venit magii din Orient si au vazut „pe Copilas si pe Maria, mama Lui”, „au cazut cu fata la pamint si *s-au inchinat* inaintea Lui” (Matei 2.11). insa aceasta nu este nici pe departe ceea ce noi intelegem prin adorarea crestina. Adorarea crestina nu este numai „veneratie prin caderea la picioare”, ci revarsarea inimii umplute de multumire a celor rascumparati, care sint coplesiti de ceea ce Dumnezeu este in Sine Insi si de ceea ce El a descoperit despre Sine, in Fiul Sau. Adorarea crestina inseamna sa te *inchini in duh si adevar*.

Gasim aceasta in cuvintele Domnului, pe care El le-a rostit catre femeia din Samaria: „»Femeie«, *i-a zis Isus, »crede-Ma ca vine ceasul cind nu va veti inchina Tatalui nici pe muntele acesta, nici in Ierusalim. Voi va inchinati la ce nu cunoasteti; noi ne inchinam la ce cunoastem, caci mintuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, si acum a si venit, cind inchinatorii adevarati vor adora pe Tatal in duh si in adevar; caci si Tatal cauta astfel de adoratori. Dumnezeu este Duh; si cine Il adora pe El, trebuie sa-L adore in duh si in adevar«*” (Ioan 4.21-24).

Spre deosebire de samariteni, iudeii *stiau* cui se inchinau, pentru ca ei se inchinau la ceea ce cunosteau - Dumnezeu Cel viu, in masura in care El era cunoscut in Israel. Insa nu erau „inchinatori adevarati”: cei mai multi dintre ei erau necredinciosi si nu aveau relatii de viata cu Dumnezeu. Corespunzator cu aceasta era si inchinarea lor in exterior, o manifestare rituala. Insa a venit ora inchinarii adevarate, in care adoratorii adevarati, si anume copiii lui Dumnezeu, adevaratii credinciosi, vor adora pe Tatal in duh si adevar. Astfel de adoratori *cauta* Tatal - o realitate nespuse de fericita! Numai *copiii* pot adora pe *Tata!* Aceasta este ceea ce dragostea Tatalui cauta si astazi. Insa, pentru ca Dumnezeu este Duh, aceasta adorare trebuie sa aiba loc in duh si in adevar.

A adora in **duh** inseamna mai mult decit a avea Duhul lui Dumnezeu si a fi calauzit de El, oricit ar fi de mare acest privilegiu in sine. Desigur, nu poti sa aduci adorare in duh si adevar, daca nu ai Duhul Sfint locuind in tine. Tot asa de sigur este ca Duhul Sfint conduce *la* adorare si *in* adorare. *Adorarea in duh* este in contrast cu inchinarea ceremoniala. rituala, exterioara, „carnala”: ea are loc potrivit *naturii* lui Dumnezeu si in *puterea* acelei partasii pe care o da Duhul lui Dumnezeu.

A adora in **adevar** inseamna sa te inchini corespunzator descoperirii lui Dumnezeu, pe care El a facut-o cu privire la Sine in Isus Hristos, in mod deosebit la crucea de pe Golgota. De aceea adorarea adevarata nu poate fi despartita de jertfa desavirsita a lui Hristos pentru Dumnezeu si de aceea adorarea este legata intr-un mod deosebit de Masa Domnului, la care noi, ca madulare ale Trupului Sau, vestim moartea Sa.

Prin aceasta nu trebuie sa se spuna ca nu ar fi posibil sa aduci adorare personal si acasa. Insa aceasta adorare nu se poate ridica la inaltimea atinsa cind Domnul Isus canta lauda lui Dumnezeu in mijlocul Adunarii. Credinciosul singur nu este in stare sa se inchine lui Dumnezeu in mod potrivit cu ceea ce El a descoperit despre Sine. Se presupune ca in El este o aptitudine care Il asaza la o oarecare inaltime cu Dumnezeu. In plus, binecuvintarile care ne dau bucurie sint *comune*. De aceea, cea mai inalta forma a adorarii crestine propriu-zise este adorarea *comuna* in Adunare. Aceasta adorare comuna va fi partea noastra fericita si in cer, caci citim: „Si batrinii s-au aruncat jos si s-au inchinat" (Apocalipsa 5.14).

Desigur, pot exista adorari comune ale Adunarii si in afara fringerii piinii. Autorul a trait de mai multe ori momente cind, cu prilejul unui studiu al Cuvintului, intreaga adunare a fost condusa la adorare, cind un frate s-a sculat, a rostit o multumire, cind Persoana Domnului Isus a fost prezentata privirii noastre; adunarea a ramas in picioare si a urmat multumire dupa multumire. Totusi locul propriu-zis al adorarii este Masa Domnului, unde *El Insusi este in mijloc* si intoneaza lauda, iar noi avem in miini jertfa lui Hristos si, condusi de Duhul Sfint, rostim inaintea lui Dumne-zeu ceea ce simtim despre El.

In felul acesta, la Masa Domnului, Adunarea lui Dumnezeu isi gaseste propria reprezentare pe pamint. Caci, pe de o parte acolo se vesteste intr-un mod exceptional *adevarul despre un Trup* si, pe de alta parte, *adorarea crestina* in duh si in adevar isi gaseste expresia ei cea mai inalta. S-ar putea ca intr-un anumit loc sa fie credinciosi care doresc sa se stringa impreuna pentru rugaciune sau pentru studiul Cuvintului lui Dumnezeu. Daca acolo nu are loc inca fringerea piinii pe principiul Trupului, atunci nu are loc nici o prezentare a Adunarii lui Dumnezeu.

Masa Domnului in Vechiul Testament

Pina acum nu am spus nimic despre expresia *Masa Domnului*. Apostolul Pavel o foloseste ca ceva de la sine inteles, ca si cum ar porni de la premisa ca oricine o cunoaste. De fapt este o aluzie la Maleahi 1.7 si 1.12, unde este numit *altarul arderii de tot*, si la profetul Ezechiel 41.22 si 44.16, unde este denumit *altarul tamiierii*. Daca apostolul nu face nici o deosebire intre cele doua intrebuintari ale acestor expresii, este tocmai pentru ca ambele imagini - altarul arderii de tot si altarul tamiierii - exprima invatatura sa si slujesc ca temelie pentru aceasta. Caci ar trebui mereu sa ne aducem aminte ca „tot ce a fost scris mai inainte, a fost scris pentru invatatura noastra" (Romani 15.4).

In orice caz, un lucru rezulta deja din utilizarea expresiei *Masa Domnului* in Vechiul si in Noul Testament: prin aceasta. Duhul Sfint, in 1 Corinteni 10, nu intelege numai o *masa a binecuvintarilor*, despre care, de exemplu, vorbeste David in Psalmul 23, cind spune: „Tu imi pregatesti o masa in fata vrajmasilor mei" (versetul 5). Se aude citeodata aceasta interpretare, insa eu o consider nepotrivita cu gindurile Sfintei Scripturi cu privire la Masa Domnului. Dincolo de aceasta se ascunde

mai mult incercarea Satanei de a rapi unul dintre cele mai mari privilegii ale copiilor lui Dumnezeu aici pe pamint: adevarul din crestinism ca „este *un Trup si un Duh*”, care este prezentat simbolic intr-un mod cunoscut de Scriptura.

Pe **altarul arderii de tot** se aduceau lui Dumnezeu jertfe de animale, care, asa cum am vazut mai inainte, vorbeau simbolic despre jertfa lui Hristos. in aceasta consta valoarea lor. Insa in 1 Corinteni 10, unde predomina gindul *partasiei*, fara indoiala, apostolul se refera in versetul 18, prin cuvintele „*cei ce maninca jertfele, nu sint ei in partasie cu altarul 1*”, la o jertfa deosebita, jertfa de multumire si pentru vina din Levitic 3 si 7. Caracteristic acestor jertfe era ca *oricine* era curat avea voie sa manince din carnea acestor jertfe (Levitic 7.19).

Ce placut si folositor spre adorare devine totul, cind ne gindim ca aceasta jertfa era *mincarea (literal piinea) unei jertfe mistuite de foc inaintea Domnului* (citeste in Levitic 3.11; 21.6)! Cu alte cuvinte, ceea ce era minca-rea Domnului insusi era si desfatara israelitilor. Poate un alt tablou sa arate mai clar ce este partasia? Sa te bucuri de aceeasi parte de care Se bucura Dumnezeu! Si nu este aceasta tocmai ceea ce noi, crestinii, traim la Masa Domnului? Noi avem - simbolic - jertfa lui Hristos in miini si cugetam la El si la minunata Sa jertfa, iar pe deasupra, stim ca in ochii lui Dumnezeu are o valoare deosebita. Ce parte fericita sa ai partasie cu Dumnezeu cu privire la Fiul Sau! Acesta este caracterul adevaratei adorari crestine. „Si partasia noastra este cu Tatal si cu Fiul Sau Isus Hristos” (1 Ioan 1.3).

In *legea jertfei de multumire* din Levitic 7.19-21 gasim trei „conditii” importante, pe care noi le-am tratat deja amanuntit. Prin respectarea lor, jertfa era placuta lui Dumnezeu.

Versetul 19 arata ca *locul* putea sa fie murdarit: „carnea care a fost *atinsa de ceva necurat* nu trebuie mincata”. Cite „locuri” religioase se gasesc in crestinism, care sint murdarite prin practici sau invataturi gresite! Cine vrea sa fie credincios Domnului, trebuie sa le paraseasca. Acesta va fi obiectul ultimului capitol al acestei carti.

Versetul 20 arata clar ca s-ar putea intilni *necuratia personala*: „gasindu-se in *stare de necuratie*”. Fiecare credincios in parte este dator „sa se curateasca pe sine insusi” (1 Ioan 3.3) prin judecata de sine si asa sa participe la Masa Domnului, intr-un chip vrednic. Cu aceasta ne vom ocupa in capitolul urmator.

Versetul 21 atentioneaza cu privire la *legaturile necurate*: „cind cineva se va *atinge de ceva necurat*”. Prin contact cu raul se ajunge in partasie cu raul - un principiu al lui Dumnezeu, care a facut obiectul acestui capitol si pe care, sper, l-am retinut deja in inima. Inca o data atentionarea catre noi toti: sa ne departam de legaturile necurate! Ele pot sa ne faca incapabili sa ne apropiem si sa slujim lui Dumnezeu intr-un chip placut, In Vechiul Testament, un asemenea suflet trebuia „sa fie nimicuit din poporul Sau”. Cit de serios ia Dumnezeu aceste lucruri!

In ceea ce priveste **altarul tamierii**. unele locuri din Vechiul Testament arata ca el simbolizeaza in primul rind gindul *adorarii*. Tamierea era adevarata slujba preoteasca (1 Cronici 6.49; 23.13) si privilegiul semin-tiei lui Levi; ea este descrisa in Deuteronom 33.10, astfel: „Ei pun tamiie sub narile Tale si arderede-tot pe altarul Tau”. Daca ne aducem aminte ca *tamierea* in Exod 30.34-38 este un

model impresionant al mirosului placut care se revarsa din Persoana si din lucrarea lui Hristos, Mintuitorul nostru, atunci nu ne va fi greu sa intelegem vorbirea figurata a lui Solomon din Proverbe 27.9: „Untdelemnul si parfumul inveselesc inima" - desigur inima lui Dumnezeu.

Dumnezeu are placere de rodul buzelor care marturisesc Numele Lui (Evrei 13.15). El Se bucura cind noi venim inaintea Lui cu ceea ce vorbeste despre Fiul Sau. Nu este privilegiul nostru deosebit ca, la Masa Domnului, ca o preotie sfinta (1 Petru 2.5), sa aducem „tamiie" sub narile Sale? Privindu-L pe Domnul Isus pe cruce, nu intonam noi pe drept si cu inimile umplute de multumire un cintec de adorare binecuvintat, in urmatoarele versurile?

Ce am putea sa-Ti aducem pentru aceasta?Dumnezeule, ce tamiie primesti Tu?O, lasa-ne sa-Ti cintam despre Isus,Numai El Te poate bucura!

Insa cit de multi copii iubiti ai lui Dumnezeu se gasesc, din nefericire, legati de anumite interpretari si forme de organizare omeneasca, in situatia ca nu au ocupat inca aceasta pozitie dumnezeiasca, nu au trait inca niciodata o asemenea adorare, o asemenea actiune a Duhului; care nu au experimentat deloc ce inseamna cind Domnul Isus cinta in mijlocul Adunarii; care nu au gasit niciodata fericirea care consta in a te uita pe tine si a fi preocupat, in adorare, numai cu Acela care este „mai frumos decit fiii oamenilor"! Adorarea *in duh si adevar* - o preocupare mai sublima, drag prieten, nu ne poate da Dumnezeu nici macar in cer!

„A Lui sa fie slava in Adunare in Hristos Isus, din neam in neam si in veci de veci! Amin."

3. Cina Domnului

Dezbinari

Daca ne ocupam cu cealalta parte a fringerii piinii, **Cina Domnului**, importanta acestui subiect rezulta din osteneala apostolului de a corecta comportarea gresita a credinciosilor din Corint. Apostolul nu intentioneaza sa redacteze un studiu cu privire la fringerea piinii. Inspirat de Duhul Sfint, apostolul foloseste comportarea gresita a corintenilor ca prilej sa le arate cit de incompatibila era aceasta cu ceea ce ei exprimau duminica de duminica la fringerea piinii. Participarea lor la masa demonilor i-a prilejuit sa vorbeasca in 1 Corinteni capitolul 10 despre Masa Domnului. Iar in capitolul 11. duhul de partida care era intre corinteni si neorinduiala cu privire la fringerea piinii, care rezulta din aceasta, l-au facut sa vorbeasca despre Cina Domnului.

„Va dau aceste invataturi, dar nu va laud, pentru ca va adunati laolalta nu pentru mai bine, ci pentru mai rau. Mai intii, aud ca atunci cind va stringeti ca adunare, intre voi sint dezbinari; si in parte o cred. Caci trebuie sa fie si partide intre voi, ca sa se arate cei aprobati printre voi" (1 Corinteni 11.17-19).

Daca apostolul putea sa-i laude cu privire la ceva, atunci el nu pregeta sa faca aceasta. Cit de asemanator era el in aceasta privinta cu invatatorul sau! El a laudat, in versetul 2, pe credinciosii din Corint, pentru ca au tinut cu credinciosie invaturile apostolului inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Insa cind este vorba de stringerile lor laolalta ca adunare, si mai ales de stringerile pentru Cina

Domnului, el nu putea sa-i laude, caci nu se stringeau pentru mai bine, ci pentru mai rau. Ce inseamna aceasta, vom vedea indata.

Chiar de la inceputul scrisorii sale (capitolul 1.11), el a spus despre *certurile* care erau intre ei, despre care a luat cunostinta prin ai Cloei. Acum el vorbeste despre *dezbinarile* dintre ei, despre care a auzit si pe care le crede in parte, ca sint adevarate. El cunostea starea lor fireasca si de aceea nu s-a mirat cind a auzit despre aceste stari triste intre ei. Ce trist si umilitor este si cit de des este dezonorat Domnul Isus cind cei credinciosi se comporta impotriva adevarului privitor la singurul Trup, cind intre copiii lui Dumnezeu se gasesc dezbinari! Acestea sint rezultatele ale unei stari firesti.

Cuvintul grecesc pentru „dezbinare” (*schisma = ruptura, despartitura*) inseamna o neintelegere intre credinciosi, o impartire in interiorul Adunarii, dar nu inca o ruptura vizibila. Cit de des ne-am temut noi de neintelegeri intre copiii lui Dumnezeu! La corinteni. unii ziceau ca sint ai lui Pa vel, altii preferau pe Petru, altii au facut chiar din Hristos capul partidei lor. La noi s-ar putea ca aceste grupari sa se arate in alte forme, insa totdeauna ele sint periculoase, sint totdeauna condamnabile si conduc, daca nu sint judecate, la un necaz mai mare, pe care apostolul il descrie cu cuvintul *partide*.

„Partida” este redarea cuvintului grecesc *hairesis*, care inseamna „scoala”, „parerea scolii”, „parerea invatatorului” si in Galateni 5.20 este tradus cu „secta”. Nu inseamna numai o oarecare forma de incapatinare, ci o grupa sau o *partida* intre credinciosi, care se desparte de ceilalti ca sa urmeze cu precadere propriile ei ginduri si pareri. „Sectele” sint consecintele triste ale „dezbinarilor”, ele apartin „faptelor carnii” din Galateni 5. Tit este attentionat ca dupa intia si a doua mustrare sa se departeze de oamenii sectari, „caci stim ca un astfel de om *s-a abatut si pacatuieste*” (Tit 3.10-11).

Prin „secta”, nu trebuie sa intelegem invatatura gresita, asa cum intelegem cuvintul actual „erezie”. Poate fi chiar un gind bun pentru alcatuirea unei secte, si anume cind se tine cu tarie numai la o *parte* a adevarului si se trece cu vederea ca este si o alta parte care trebuie sa fie luata in considerare. Accentuarea exagerata a unui anumit adevar, cu ignorarea celorlalte adevaruri ale Cuvintului lui Dumnezeu, cit de des a condus la impartirea in secte si in cele din urma la ratacire! Cind o colectivitate nu se mai grupeaza in jurul Domnului Isus, ci in jurul unui adevar privilegiat al Cuvintului lui Dumnezeu, oricit de pretios si important ar putea fi acesta, a devenit deja o secta si atunci se vor pierde nu numai celelalte adevaruri ale Cuvintului lui Dumnezeu, ci si acel adevar, care, cu pretul celorlalte, a ocupat o pozitie privilegiata. Mai devreme sau mai tirziu se va strecura ratacirea acolo unde s-a inchis usa pentru adevar ca intreg.

O! Sa fim atenti la „vulpile mici care strica viile”, la „uriasii” fini dintre noi, la gruparile in invatatura, in umblare, in lucrarea Domnului; sa fim atenti la impartirea in secte! Dumnezeu este cu totul impotriva. Cine conduce pe altul la o secta, „pacatuieste” si este „gresit”. Aceasta nu sta nicidecum in opozitie cu remarca pe care apostolul o face: „Caci *trebuie* sa fie si partide intre voi, ca prin aceasta sa se arate cei aprobati printre voi”.

De ce *trebuie* sa fie partide? Vrea Dumnezeu sa apara secte si dezbinari? Nicidecum! Sint cu totul altceva decit ce vrea Dumnezeu. „Caci Eu urasc despartirea” (Maleahi 2.16), arata un principiu care este mult mai mult decit aplicarea la despartirea in casatorie.

Ma vad indemnat sa fac aceasta remarca, datorita iscusintei unor interpretatori de a denatura, care afirma totusi ca textul biblic sprijina feluritele partide si despartiri, pentru ca ele ar fi de folos credinciosilor si ar face cunoscut diversitatea lui Dumnezeu. Aceasta nu inseamna nicidecum a trece cu vederea lucrurile! Nu, Dumnezeu in principiu nu le vrea, insa in anumite imprejurari ele *trebuie* sa fie: daca starea duhovniceasca a credinciosilor este asa de joasa, ca intre ei sint invidie si cearta, incit apostolul trebuie sa spuna: „Caci voi sinteti tot carnali” (capitolul 3.2-3), atunci partidele sint consecinte care duc la constringere, atunci ele sint necesitati morale. Caci Domnul poate folosi atunci asemenea aspecte umilitoare spre binele credinciosilor si spre slava Sa, prin aceea ca El descopera pe cei aprobati, adica aceia care nu se fac una cu aceste partide si cu raul care a pricinuit aceste partide.

O cina proprie

Corinteni se adunau impreuna „spre mai rau”, stringerea lor pentru fringerea piinii nu conducea spre cele bune, la glorificarea lui Dumnezeu, ci la descoperirea dezbinarilor prezente. Prilejul exterior pentru aceasta era faptul ca acolo credinciosii luau Cina Domnului ca o cina obisnuita sau ca o asa numita cina de dragoste (greceste *agape* = dragoste). Aceasta nu era principial, fals in sine, Insi Domnul Isus a instituit Cina in timpul unei alte cine, aceea de Pasti. Se pare ca si primii crestini din Ierusalim aveau aceeaasi practica. La inceput ei au fost foarte patrunti de cunostinta fericita ca apartin *unei* familii, care constituia familia lui Dumnezeu - ah, daca si noi astazi am fi mai constienti de aceasta! - si aceasta se vedea si in viata lor sociala, ca ei nu gaseau nici o greutate ca sa ia Cina ca o masa obisnuita. Asa citim: „Toti impreuna erau nelipsiti de la templu in fiecare zi; si fringind piinea acasa, isi luau hrana cu bucurie si curatie (sau simplitate) de inima” (Faptele Apostolilor 2.46).

Aceasta au avut-o inainte si credinciosii din Corint, cind au legat Cina Domnului cu o masa obisnuita, ca astfel sa adinceasca dragostea unul fata de altul. Insa cu toate ca pentru aceasta ei se stringeau *intr-un loc*, s-a raspindit printre ei un abuz cu privire la Cina Domnului, pentru care apostolul era nevoit acum sa-i mustre: „*Cind va adunati, deci, in acelasi loc, nu puteti sa mincati Cina Domnului, fiindca atunci cind mincati, fiecare ia cina adusa de el, inaintea altuia; asa ca unul este flind, iar altul este beat. Ce? N-aveti case ca sa mincati si sa beti acolo? Sau dispretuiti Biserica lui Dumnezeu si dati de rusine pe cei care n-au? Ce sa va zic? Sa va laud? In privinta aceasta nu va laud*” (1 Corinteni 11.20-22).

Ce usor poate aluneca in rau ceea ce este bun, cind lipseste vegherea! Ceea ce trebuia sa fie o expresie a dragostei dumnezeiesti intre ei, s-a degradat intr-o manifestare a diferentelor sociale!

Cei bogati dintre ei, care probabil veneau pentru mincare, mincau singuri si faceau sa se rusineze cei ce nu aveau nimic. Desigur, si obiceiurile aveau un rol in aceasta. Erau ei obisnuiti in sarbatorile lor idolesti de odinioara sa se imbete? In mod normal, aceasta putea sa fie asa.

Pe neobservate ei au cazut iarasi in aceste obiceiuri vechi - un aspect care ni se poate intimpla si noua - si la mincarea Cinei erau beti, nu prin ceea ce beau din paharul acela, ci din vinul mesei obisnuite, care avea loc impreuna cu Cina Domnului. Nu, aceasta nu mai era mincarea Cinei Domnului! Era o umilire a saracilor dintre ei, o dispretuire a Adunarii lui Dumnezeu.

Ca prima consecinta a acestui fapt, apostolul scrie ca, incepind de acum incolo, Cina Domnului nu mai trebuia luata in legatura cu o alta masa sau sarbatoare: „Nu aveti voi case, unde sa mincati si sa beti?” Daca erau flaminzi, trebuia sa manince acasa si acolo sa-si potoleasca foamea (versetul 34), si nu trebuia sa coboare Cina Domnului pe treapta de jos a sarbatorilor omenesti.

Probabil ca acum unul sau altul dintre cititorii mei constata usurat ca astazi noua nu ni se poate intimpla asa ceva; si este adevarat ca noi nu mai avem acest pericol, de a amesteca Cina Domnului cu alte mese. Insa nu este pericolul permanent de a face din Cina Domnului „propria masa”, prin aceea ca noi facem din aceasta ceea ce ne place? Nu este frapant ca apostolul asaza *Cina Domnului* in contrast cu *propria* masa? De am fi mai atenti ca este *masa Domnului*, asa cum ne amintim dintr-un capitol anterior! Nu a dispretuit crestinatatea o parte din drepturile Domnului si a schimbat Cina Sa prin prescriptii si inflorituri omenesti, ca abia se mai poate recunoaste? S-a ajuns ca omul sa fie domnul Cinei! Cel putin asa isi revendica el deseori dreptul. Nu, aceasta nu este mincarea Cinei Domnului!

Este mincarea Cinei Domnului, cind se ia spre iertarea pacatelor? Cind iau parte la aceasta oameni pacatosi, nenascuti din nou? Cind se face din aceasta o liturghie, un sacrament, o sarbatoare muzicala, o intilnire ecumenica si altceva asemanator? Desigur, pot lua parte oameni evlaviosi, tematori de Dumnezeu, care cauta sa faca aceasta in amintirea Mintuitorului lor, insa aceasta nu este *Cina Domnului*.

Nu este nici o problema pur personala

Este raspindit in protestantism gindul ca Cina Domnului este o problema pur personala, pentru ca este scris: „Fiecare sa se cerceteze pe sine insusi si asa sa manince din piine si sa bea din pahar” (citeste in 1 Corinteni 11.28). Fara indoiala, gindul *partasiei* este legat mai mult de *Masa Domnului*, iar *Cina Domnului* este mai mult infatisarea responsabilitatii personale. Cu toate acestea, participarea la Cina Domnului nu este numai o problema pur personala, caci eu nu maninc singur. Aceasta o lamureste clar apostolul Pavel, prin aceea ca arata o a doua ratacire careia corinteni ii erau expusi: „*Fiecare*”, spune el, „cind maninca ia inainte propria sa cina”. „*Fiecare*” - inseamna ca ei faceau din Cina Domnului o problema strict personala; ei uitau ca madularele sint legate unele cu altele. Comportarea lor practica, lipsita de dragoste, dadea la iveala acest lucru.

Sa invatam din aceasta: cind luam parte la Cina Domnului si o facem fara a avea in inima gindul ca sintem un trup in Hristos, atunci nu sintem pe linia Cuvintului lui Dumnezeu, nu sintem pe linia Domnu-lui. Nu se poate ca fiecare sa manince pentru sine Cina Domnului, despartit de ceilalti, care apartin de asemenea Trupului lui Hristos. Daca o facem totusi, atunci aceasta nu este mincarea Cinei Domnului. Vom auzi totodata cuvintele apostolului, pe care el le foloseste in versetul 26: „Caci ori de cite ori *tu* maninci din piinea aceasta ..., *tu* vestesti moartea Domnului”? Nu, el ne aminteste cuvintele Domnului, pe care El le-a folosit la instituirea Cinei Sale si pe care le-a rostit inaintea lor de mai multe ori: „*Sa faceti (voi)* aceasta in amintirea Mea”. „Ori de cite ori beti (*voi*), *sa faceti (voi)* spre amintirea Mea” (versetele 24 si 25). Si apoi apostolul adauga adevarul cel nou in versetul 26: „Caci ori de cite ori mincati (*voi*) aceasta piine si beti din pahar, vestiti (*voi*) moartea Domnului”. Este o comportare *comuna* a Adunarii. Eu nu pot lua parte la aceasta in chip izolat, nu ma pot dezice de

responsabilitatea pe care o aduce cu sine partasia.

Primit de la Domnul

in adunarile locale din Corint domnea dezordinea. Cum o intimpina apostolul? Prin aceea ca renunta la prescriptiile severe? Sau spunind: „faceti aceasta numai o data pe an”? Ah, el face ceva mult mai frumos: se refera la **origine**, la ceea ce el a primit de la Domnul. Aceasta este modalitatea lui Dumnezeu - sa arate ceea ce era la inceput. Devierea noastra de la ordinea lui Dumnezeu se va recunoaste mai bine cind ne vom compara cu inceputul. Aceasta ar putea fi dureros si umilitor pentru noi, dar este singurul drum spre reabilitare, fie ca este vorba de drumul nostru personal sau de drumul nostru comun al credintei.

„Caci am primit de la Domnul ce v-am si dat, ca Domnul Isus, in noaptea in care a fost vindut, a luat piine si dupa ce a multumit, a frint-o si a zis: »Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; sa faceti lucrul acesta in amintirea Mea « " (versetele 23 si 24).

Nu cu privire la botezul crestin a primit apostolul descoperire; caci botezul este un aspect al *imparatiei*, si el nu a fost trimis sa boteze (1 Corinteni 1.17), ci ca slujitor al *Adunarii* (Coloseni 1.24). Insa cu privire la instituirea Cinei Domnului, el a primit din partea Domnului slavit o descoperire deosebita. Asa de important era pentru Domnul Isus acest lucru, incit El nu l-a lasat sa fie invatat prin alti apostoli.

Insa ceea ce a primit de la Domnul, apostolul le-a redat cu exactitate. De aceea ei stiau. Ei nu puteau spune: „Aceasta o auzim pentru prima data". Si ce s-a vazut din cuvintele sale inspirate de Dumnezeu? Ca descoperirea care i-a fost facuta era in *concordanta* deplina cu relatarile evanghelistilor cu privire la instituirea Cinei Domnului. Cum putea sa fie altfel, cind atit unul cit si celalalt vorbeau de la Dumnezeu! Pentru aceasta ei nu au avut nevoie de nici o conferinta, nici de o punere de acord intre ei. Cit de minunat este Cuvintul lui Dumnezeu!

Si apostolul Pavel aminteste exact **aceiasi succesiune** ca si evanghelistii, ca prilej de aducere aminte. Ca si ei, el spune: El a luat piine - El a multumit - El a frint-o.

Asa a primit el insusi de la Domnul, asa le-a comunicat si lor. In mod remarcabil, nici macar cel mai neinsemnat lucru apostolul nu-l schimba fata de ordinea instituita initial de Domnul; el nu adauga nimic la aceasta si nu lasa nimic la o parte! Faptul ca Pavel vrea sa corecteze comportarea gresita a corintenilor in practicarea Cinei Domnului, aceasta merita sa retina intreaga noastra atentie. Nu trebuie si noi sa raminem, simplu, la aceasta succesiune si la **ordinea** pe care Domnul Isus a asezat-o la inceput si pe care El, Cel slavit, a confirmat-o prin apostolul Sau? In mod sigur, acesta este lucrul cel mai bun pe care-l putem face in aceasta privinta. Orice ordine stabilita de oameni este numai *dezordine* in ochii lui Dumnezeu.

Apostolul a primit **de la Domnul** descoperirea cu privire la Cina Domnului. In capitolul anterior am ara-tat deja cit de des se intilneste titlul *Domn* in aceasta scurta sectiune. Este vorba de *responsabilitatea noastra personala* la mincarea Cinei Domnului. In capitolul 10 al scrisorii noastre, in legatura cu Masa Domnului stateau in prim plan mai mult relatiile noastre exterioare; in

capitolul 11, in legatura cu Cina Domnului este redat modul in care mincam din aceasta, gindul principal al invataturii apostolului.

In context, cuvintele „luati, mincati” si „beti toti din el” sint date la o parte in relatarea apostolului. Privirea nu este indreptata spre privilegiu, ci spre responsabilitate, ceea ce inseamna ca aici era misiunea divina, clara, a apostolului. De aceea el spune simplu: „Acesta este trupul Meu care se da pentru voi” si astfel indreapta atentia lor si a noastra asupra a ceea ce simbolizeaza piinea. Tot asa si pentru pahar. Nu trebuiau corinteni, cind au citit aceste cuvinte, sa se umple de un sentiment de adinca rusinare? Cit se potrivea comportarea lor nedemna in timpul Cinei, cu intelesul acestui simbol solemn?

Vestirea mortii Domnului

S-au gindit ei vreodata ca atunci cind mincau din piinea si cind beau din pahar, vesteau *moartea Domnului* ?

„Pentru ca, de cite ori mincati piinea aceasta si beti paharul acesta, vestiti moartea Domnului, pina va veni El” (versetul 26).

Moartea Domnului - ce expresie coplesitoare, serioasa! Domnul Isus, Caruia I se cuvine cea mai mare cinste, a murit pentru ei! Este posibil sa nu ramii impresionat in fata semnelor mortii Sale sau sa te atingi de ele cu miinile murdare? Ce l-a pricinuit moartea? Pacatele lor. Atunci ei nu puteau si nu trebuiau sa aduca pacatele nejudicate in prezenta mortii Sale, moarte pe care o considerau mijlocul prin care pacatele lor au fost luate de la ei. Moartea Sa era expresia si dovada cea mai puternica a sfinteniei lui Dumnezeu, Insa nenorocitul „eu” este ultimul care trebuie sa fie exprimat la Cina Domnului!

Toate acestea sint astazi pentru noi de o deosebita importanta. Desigur, faptul de a ne imbata la Cina Domnului, nu este pericolul care ne ameninta. Insa cit de usor putem aduce pacate nejudicate in prezenta Aceluia a Carui moarte o vestim! Cit de usor putem lua Cina Domnului intr-un mod si intr-o stare personala care nu corespunde sfinteniei lui Dumnezeu! Cum putem noi scapa de acest pericol? Realizind prin credinta ca Acela, a Carui moarte este inaintea inimilor noastre, este in mijlocul nostru ca Cel inviat si Cel viu. Constienta ca El este de fata va regla totul, chiar si comportarea noastra personala, despre care este vorba in aceasta sectiune.

Deseori s-a pus intrebarea, **inaintea cui** vestim noi moartea Domnului. Eu cred: inaintea lui Dumnezeu si a ingerilor Sai, inaintea lumii, inaintea intregului univers. Invatam din Efeseni 3.10 ca, astazi, domniilor si stapinirilor din locurile ceresti le este facut cunoscut *prin Adunare* intelepciunea nespuse de felurita a lui Dumnezeu. Si din 1 Petru 1.12 stim ca ingerii doresc sa priveasca aceste lucruri. Este un gind serios, dar si inaltator, ca sintem chemati de Dumnezeu ca, in aceasta lume care a lepadat si leapada pe Hristos, sa vestim moartea Fiului Sau.

Prin ce vestim noi moartea Domnului? Nu prin cintare, nu prin citirea Cuvintului lui Dumnezeu, nu prin rugaciune - toate acestea pot avea loc fara ca de acestea sa fie legata vestirea mortii Domnului - ci prin mincarea piinii si prin faptul ca bem din pahar. Aceasta remarca este importanta mai ales

pentru cei credinciosi care sint intr-adevar prezenti la fringerea piinii, dar care nu iau parte la ea.

Ma gindesc, de exemplu, la **copiii parintilor credinciosi**. Ei cresc in acest cerc al binecuvintarilor, merg impreuna cu parintii la stringeri, ii intreaba pe acestia cu privire la intelesul a ceea ce fac, asa cum gasim in Vechiul Testament in legatura cu sarbatoarea Pastilor: „Si cind fiii vostri va vor intreba: »Ce inseamna obiceiul acesta?«, sa raspundeti: »Este jertfa de Pasti pentru Domnul, care a trecut pe linga casele fiilor lui Israel in Egipt, cind a lovit Egiptul si a scapat casele noastre«" (Exod 12.26-27). intr-o zi insa, copiii, prin harul lui Dumnezeu, vor deveni ei insisi copii ai lui Dumnezeu si vor asista la stringerile pentru fringerea piinii intr-un duh cu totul nou. Chiar daca nu iau parte la fringerea piinii, ei vor fi preocupati sa ia parte in duh la adorarea pe care o aduce Adunarea. Ei sint deja adoratori si cinta din inima cintarile de adorare, ei spun din inima „Amin" la rugaciuni. Insa nu vestesc inca moartea Domnului. Aceasta are loc abia prin participarea la fringerea piinii.

De ar pune la inima toti acei dragi prieteni credinciosi, care nu considera asa de necesara participarea la fringerea piinii! Ei nesocotesc nu numai ultimul testament al Domnului, care a spus: „Sa faceti aceasta spre amintirea Mea", ci pierd si un privilegiu, acela de a vesti moartea Domnului.

Sa *vestesti* moartea Domnului nu inseamna ca stringerea laolalta pentru fringerea piinii este o adunare deschisa pentru oricine. Eu cred ca fringerea piinii nu trebuie sa fie o scena pentru cei necredinciosi si de aceea nu este potrivita pentru a invita necredinciosi. Daca cineva se intereseaza din inima de acest lucru, cine sa-l refuze de a fi prezent? Chibzuinta si luciditatea sint necesare si in acest aspect.

Cu privire la cel care este sub disciplina, adica cel care a fost exclus de la partasia la Masa Domnului, fara indoiala ca el nu mai are dreptul sa fie prezent la intrunirile pentru fringerea piinii. El a fost „dat afara", acum este „afara", iar „*cit despre cei de afara, Ci judeca Dumnezeu* " (1 Corinteni 5.13). Daca ei vor sa revina la situatia initiala fara sa caute contacte cu fratii si surorile, ca in felul acesta sa anticipeze rezultatul reabilitarii lor publice, ei trebuie sa vina la vestirea Cuvintului. Singurul lucru pe care pot sa-l faca este supunerea fata de Cuvintul lui Dumnezeu. Insa participarea lor la intrunirile pentru fringerea piinii si pentru rugaciune nu sint de dorit. Eu nu spun: „sint interzise", caci nu putem sa interzicem sau sa impiedicam venirea lor, decit in cazurile rare, de deranjare publica.

Noi fringem piinea **pina cind vine Domnul**. Nu este corect sa spunem: „noi *vestim* revenirea Sa", asa cum vestim moartea Sa, dar facem aceasta pina cind va veni El. Ce ginduri fericite! La Cina noi privim inapoi la ceea ce s-a petrecut la crucea de pe Golgota, ne amintim de moartea Domnului, pe care El a suferit-o pentru slavirea lui Dumnezeu si pentru mintuirea noastra. Si totusi noi nu putem sa mincam din piine si sa bem din pahar fara sa ne amintim totodata ca El va reveni. De fiecare data poate fringem piinea pentru ultima oara. Astfel noi privim inapoi si privim si inainte. El va veni curind ca sa ne ia din aceasta lume la Sine, in slava Sa. unde il vom vedea „ca Miel injunghiat" - pe El. care pentru vesnicie va fi punctul central al adorarii celor rascumparati.

O, Miel al lui Dumnezeu! In curind sus Te va lauda, in mii de feluri, ceata vesela de sfinti ai Tai, uniti cu Tine pentru totdeauna, Nici unul nu lipseste, Tu ii chemi pe toti, ei cinta tare, cu sunete de bucurie: Onoare Mielului, care ne-a salvat!

A minca si a bea in chip nevrednic

Versetul 27 a fost deseori gresit inteles, ca si cum la fringerea piinii ar fi vorba de o vrednicie deosebita. Dar sa ascultam ce spune realmente acest verset:

„De aceea, oricine maninca piinea sau bea paharul Domnului in chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul si la singele Domnului”.

Sa participi la fringerea piinii *in chip vrednic* este esential pentru orice adevarat copil al lui Dumnezeu. Singele lui Hristos l-a facut vrednic. In mod natural, am fost cu totul altceva decit demni de prezenta lui Dumnezeu. „Dar ati fost spalati, dar ati fost sfintiti, dar ati fost indreptatiti in Numele Domnului Isus Hristos si prin Duhul Dumnezeului nostru” (citeste in 1 Corinteni 6.11).

Insa pericolul consta in a face aceasta *intr-un mod nedemn*, sugerat de adjectivul „*nevrednic*”. Corintenii nu erau cazuti asa de adinc, incit sa permita celor necredinciosi sau chiar vrajmasilor sa ia parte la Masa Domnului. Din nefericire, aceasta se face astazi in multe parti ale crestinismului si aceasta este impotriva gindurilor lui Dumnezeu. Insa ei luau Cina Domnului intr-un mod cu totul nedemn de Domnul, au facut din ea un ospat, asa ca apostolul a trebuit sa le spuna ca aceasta nu mai este nicidecum mincarea Cinei Domnului. Chiar si cind ne stringem pe temelia Scripturii, putem sa mincam si sa bem in chip *nevrednic*, cind noi oferim eului un loc, cind noi permitem propriei noastre vointe sa se amestece in lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu si sa preia conducerea. Daca, de exemplu, voi spune: „cind fratele acesta va cere o cintare, atunci nu voi canta cu el” sau: „cind fratele acela va rosti o rugaciune, nu voi spune »Amin« la aceasta”, atunci cu o asemenea constiinta, nu voi minca si nu voi bea eu in chip nevrednic? Cind cineva, in mod arbitrar, exercita influenta asupra stringerii laolalta, fara sa astepte indicatia Domnului, cind cineva pune in fata ceva de la sine, care izvoraste din firea sa, nu este atunci „foc strain”, de la el (Leviticul 10)?

Sint multe forme de a minca si a bea in mod nevrednic. Cind luam parte la aceasta *fara un exercitiu launtric al sufletului*, daca raminem indiferenti la toate sau ne preocupam cu alte lucruri, daca mincam Cina Domnului ca pe o masa obisnuita - nu ar trebui atunci sa se spuna ca sintem „vinovati de trupul si singele Domnului”? De ce vinovati de *trupul si singele* Domnului? Pentru ca simbolurile tocmai despre acestea vorbesc! Si cind mincam si bem din acestea in chip indiferent, aducem dezonorare nu numai piinii si paharului, ci si trupului si singelui lui Hristos, a caror expresie sint. Cit de serios este sa *nu deosebesti* in acest fel *trupul*! Noi mincam si bem propria judecata (versetul 29).

Judecata de sine nu pentru a sta deoparte

Ce trebuie deci sa facem noi, daca lucrurile sint asa de serioase? Este cel mai bine sa raminem deoparte, ca si David odinioara, care din cauza pedepsirii lui Uza de catre Domnul, nu a vrut sa primeasca chivotul Domnului in casa sa (2 Samuel 6.9-10)? Acesta este un gind usor de inteles, dar este un gind omenesc, care nu a fost dictat de harul lui Dumnezeu. Astazi domneste *harul*, in dreptate, insa *el* domneste, domneste dind viata vesnica prin Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 5.21). De aceea, drumul lui Dumnezeu, cu privire la problema care ne preocupa este acesta:

„Fiecare sa se cerceteze pe sine insusi, si asa sa manince din piine si sa bea din pahar”
(versetul 28).

Dumnezeu doreste ca noi sa revizuim permanent caile noastre, motivatiile noastre, starea inimii noastre, si toate acestea in lumina Sa. Imperativul sa se cerceteze! in greaca este la prezent si aceasta inseamna: cerceteaza permanent, continua sa faci aceasta mereu! Nu este deci o privire fugara, o singura data, simbata seara, a evenimentelor din saptamina trecuta, ci o judecare de sine permanenta in prezenta Sa.

Am spus deja: verificarea *de sine* nu inseamna numai o judecare a cailor noastre, a ceea ce noi am spus si am facut, ci si a motivatiilor noastre launtrice pentru ceea ce facem si ceea ce nu facem si a inclinatiilor si gindurilor noastre. Cit de multe motive vom avea sa ne rusinam inaintea Lui si sa ne plecam, daca vom lasa lumina Cuvintului Sau sa cada asupra noastra! Sa o facem, preaiubitilor!

Harul lui Dumnezeu, care ne-a iertat toate pacatele in Hristos Isus, ne permite si ne da curaj sa fim in chip desavirsit deschisi inaintea Lui si sa-l spunem si sa marturisim tot, ceea ce constatam ca nu este bun la noi. Aceasta permanenta judecata de sine, din timpul vietii noastre zilnice, este temelia adevaratei bucurii. Sa observam ca sfintenia practica este totdeauna inaintea bucuriei.

Pe de alta parte, daca sintem neglijenti in judecata de sine, aceasta este premisa sigura pentru o viata lipsita de fericire si pentru alunecari in pacat, datorita interventiei lui Dumnezeu pentru disciplinare. Eu sint convins ca starea duhovniceasca scazuta a poporului lui Dumnezeu de astazi isi are cauza cea mai adinca in aceea ca nu ne verificam realmente si permanent si nu ne condamnăm cind este necesar. Mintuirea si aducerea pe drumul cel drept vor fi partea noastra numai prin judecata de sine.

Spuneti, iubiti frati si surori, am intrebat noi vreodata pe Domnul si Mintuitorul nostru daca este de acord cu imbracamintea noastra, cu organizarea timpului nostru liber, cu obiceiurile noastre, cu cumparaturile noastre, cu calatoria noastra de concediu, cu felul vietii noastre de familie si cu preocuparile noastre duhovnesti? Sau acestea si alte domenii asemanatoare au fost scoase din paranteza existentei noastre de crestini? L-am intrebat vreodata daca ii este placuta vorbirea gurii noastre si simtamintele inimii noastre (Psalm 19.4)? Ne-am verificat vreodata in lumina Domnului, daca sintem umpluti sau stapiniti de aroganta, de infumurare, de incredere in sine. de existenta pretentioasa, de dragoste fata de lume, de nemulumire, de dorinta de stapinire sau chiar de lacomie? Si cum stam cu activitatea noastra duhovniceasca? Citim noi Cuvintul lui Dumnezeu cu inima plina de dorinta? Mai are rugaciunea personala un loc important in viata noastra zilnica? Luam parte cu placere la stringerile laolalta ale credinciosilor? Sintem preocupati de salvarea pacatosilor pierduti? Nu ne-am intrebat niciodata de aceasta? Sa aplicam fara crutare etalonul lui Dumnezeu, dar sa o facem in constienta harului lui Dumnezeu in care ne aflam!

Si este adevarat ca unele disciplinari din partea lui Dumnezeu le-am putea evita, daca noi ne-am aseza in lumina Sa si am marturisi falimentele si pacatele noastre. De ce nu mergem pe acest drum? „Nu fiti ca un cal sau ca un catir care nu are pricepere, pe care-i strunesti cu un friu si cu o zabala, ca sa se apropie de tine. De multe dureri are parte cel rau, dar cel care se increde in Domnul este

inconjurat cu indurare" (Psalmul 32.9-10). Da, este adevarat si in cazul nostru, bunatatea lui Dumnezeu ne conduce la pocainta (Romani 2.4)!

Si pentru ca sintem in har, pentru ca bunatatea lui Dumnezeu ne insoteste, ne verificam nu pentru a constata daca putem sa mergem la fringerea piinii sau daca trebuie sa raminem deoparte. Nu, ne verificam, pentru ca apoi sa mincam si sa bem, asa cum spune in versetul nostru: „si asa sa manince din piine si sa bea din pahar”.

De fapt aceasta este bunatatea, harul lui Dumnezeu! Desigur, se spune, sa nu staruiesi in rau si cit de nepotrivit cu acest gind este totusi cind un credincios, in diferite intimplari ale vietii, intreaba mereu, plin de frica, daca astazi poate sau nu sa participe la fringerea piinii, cu toate ca el a marturisit Domnului tot ce i-a fost facut cunoscut. Deci Cuvintul lui Dumnezeu nu recunoaste situatia ca astazi sa „am libertatea” sa particip la fringerea piinii si miine nu, raminind deoparte. Eu trebuie sa ma cercetez singur si apoi sa maninc din piine si sa beau din vin (versetul 28).

Versetul acesta este o **inviorare** nespus de binecuvin tata din partea Domnului pentru noi, ai Sai, care luam loc la Masa Sa. El arata de asemenea cit de mult doreste Domnul ca *tot* poporul Sau sa vina si sa bea, cu exceptia faptului cind cineva este exclus prin disciplinare de catre Adunare.

Diferite feluri de judecata

In versetele 28 pina la 32 sint numite patru expresii diferite pentru „a judeca”. Ca sa le facem cunoscute, versetele trebuiesc citite in context si cu indicarea versetului:

„Fiecare sa se cerceteze [dokimazo] pe sine insusi, si asa sa manince din piine si sa bea din pahar.

Caci cine maninca si bea, [in chip nevrednic] isi maninca si bea o judecata impotriva lui insusi, daca nu deosebeste [diakrino] trupul Domnului.

Din cauza aceasta sint intre voi multi neputinciosi si bolnavi si nu putini adorm.

Daca ne-am judeca [diakrino] singuri, n-am fi judecati [krino].

Dar, cind sintem judecati [krino], sintem disciplinati [paideuo] de Domnul, ca sa nu fim condamnati [katakrino] odata cu lumea" (versetele 28-32).

1. Prima expresie este in versetul 28, *dokimazo* = a verifica, a pune la incercare. Cu privire la aceasta am vorbit deja in legatura cu **judecata de sine**.
2. A doua expresie, in versetul 31, *diakrino* = a deosebi, a face diferenta, a judeca, este in strinsa legatura cu prima expresie din 1 Corinteni 11.28 si ea arata in mod clar cum trebuie sa se faca judecata noastra de sine: ar trebui sa invatam sa *deosebim* ceea ce este atins in viata noastra de Duhul lui Dumnezeu sau de carne, de Tatal sau de lume, de Domnul Isus sau de Diavolul. Este deosebit de important pentru starea noastra sufleteasca sa **deosebim motivatiile noastre!** Daca am putea sa discernem mereu ce vine de sus si ce vine de jos!

Acelasi cuvint este folosit si in versetul 29, unde este vorba de a deosebi trupul Domnului si de a face deosebirea dintre Cina Domnului si o masa obisnuita.

3. A treia expresie, *krino = a judeca, a aprecia*, se intilneste in versetele 31 si 32. invatam de aici adevarul serios, ca Dumnezeu nu trebuie sa ne judece, daca noi insine ne ingrijim de aceasta. Daca noi nu facem aceasta judecata de sine, atunci El trebuie sa ne judece si, in intelepciunea si dragostea Sa, sa ne duca pe caile disciplinarii, ceea ce ne doare. Este deci vorba aici de **o judecata paminteasca** din partea Domnului, o pedeapsa corporala, nu o judecata vesnica. Pentru un crestin, aceasta a fost indepartata pentru totdeauna. „Cine crede in El nu va fi judecat” (Ioan 3.18). „Cine aude Cuvintul Meu si crede in Cel ce M-a trimis, are viata vesnica si nu vine la judecata, ci a trecut din moarte la viata” (Ioan 5.24).
4. A patra expresie, in versetul 32, *katakrino = a condamna*, subliniaza cele spuse. Lumea merge la judecata sigura, pe care o asteapta o **condamnare** vesnica. Dimpotriva, cel credincios nu va fi condamnat odata cu lumea, datorita faptului ca el este *pedepsit corporal* aici, daca este nevoie. Expresia folosita este *paideuo*, din care deriva la noi cuvintul *pedagog*. Oricit de serioasa este pedeapsa corporala, ce diferenta este totusi intre o *pedeapsa corporala* a copiilor lui Dumnezeu si *condamnarea lumii!*

Pacat de moarte

Am inteles ca putem lua parte la fringerea piinii in *chip nevrednic* in doua feluri: prin aceea ca mincam din aceasta fara sa facem deosebirea dintre Cina Domnului si o masa obisnuita si prin aceea ca mincam din ea fara ca mai inainte sa ne fi cercetat. Am retinut apoi ca Dumnezeu nu trece cu vederea, daca noi mincam si bem fara sa ne fi judecat. In acest caz mincam si bem judecata noastra insine, si aceasta conduce la faptul ca Dumnezeu ne pedepseste in trupul nostru, ca astfel sa recunoastem starea noastra si sa nu fim judecati odata cu lumea. Apostolul adauga dovada amenintatoare pentru aceasta: „*Din cauza acesta sint intre voi multi neputinciosi si bolnavi si nu putini adorm*”.

Probabil corinteni nici macar nu s-au gindit de ce intre ei erau asa de multi frati si surori bolnavi si neputinciosi, iar o parte au adormit. Acum apostolul le arata ca adevaratul motiv pentru aceasta era faptul ca ei mincau si beau la Cina Domnului in chip nevrednic. Poate astazi sa fie altfel? Desigur, sa fim atenti la gindul ca nu *orice* boala, *orice* slabiciune, *orice* plecare acasa a credinciosilor este consecinta pacatelor nejudicate. Nici pe departe! Probabil ca Dumnezeu urmareste cu totul alte scopuri cu ai Sai pe aceste cai, de exemplu incercarea credintei lor, slavirea Sa Insași, ferirea de rau si multe alte lucruri asemanatoare. Uneori Dumnezeu ia tocmai pe aceia care *nu* au pacatuit, care erau cei mai buni dintre noi - probabil pentru ca noi nu am mai ascultat de ei. Insa cuvintul din Scriptura de acum nu vorbeste despre aceasta. Aici este vorba despre a fi bolnav, despre adormirea acelor care au pacatuit.

Eu nu ma indoiesc ca aceia care au adormit s-au comportat in asa fel ca au infaptuit un **pacat care duce la moarte** (1 Ioan 5.16). Asa de serioasa si rea a fost comportarea lor la Cina Domnului in ochii lui Dumnezeu, incit El a lasat sa vina peste ei **moartea trupeasca**, ca o consecinta a acestei comportari. Pentru acestia nu trebuie sa ne rugam, ne spune Dumnezeu prin apostolul Ioan. Un alt

exemplu pentru pacatul care duce la moarte il gasim in Faptele Apostolilor capitolul 5, cu privire la Anania si la Safira.

„Pacatul care duce la moarte” se refera numai la moartea trupeasca, nu cu despartirea vesnica a sufletului de Dumnezeu. Problema mintuirii vesnice nu este atinsa prin aceasta, ci este mai mult o chestiune a **cailor de educatie** pe care le foloseste Dumnezeu cu copiii Sai, „pentru ca noi” - apostolul se include acum si pe el - „sa nu fim judecati cu lumea”. N-ar trebui insa ca aceste lucruri sa fie o serioasa atentionare pentru noi, sa nu participam cu indiferenta la Cina Domnului si in general sa nu procedam cu indiferenta cu lucrurile lui Dumnezeu?

Mulumirea

Cind am privit in capitolul 8 instituirea Cinei de catre Domnul, ne-am amintit ca ea se caracterizeaza nu prin cereri si rugaminti, ci prin *multumiri*. In mod sigur, nu este lipsit de importanta ca si apostolul Pavel arata ca Domnul *a multumit*. Ceata mica, in mijlocul careia Domnul Isus a rostit multumirea, era, daca am voie sa spun asa, inceputul, alcatuia miezul Adunarii care se va forma in curind - acea Adunare in care El va face sa fie o **multumire permanenta** a alor Sai pentru Tatal lor. Ce ginduri pretioase!

Mulumirea rostita de Domnul trebuie sa se fi referit la moartea Sa si la consecintele mari ale acesteia. Domnul vedea peste moarte, peste mormint si privea, in hotaririle lui Dumnezeu, nemarginitul har in care Adunarea Sa va sta impreuna cu El inaintea Tatalui, si toate acestea ca rezultat al mortii Sale. Avind aceasta inaintea ochilor si in inima. El a multumit lui Dumnezeu, Tatal Sau. Era o **multumire desavirsita**, care a ajuns la urechea Tatalui, era o multumire care cuprindea nemasuratul har al lui Dumnezeu, care va fi partea celor ce sint ai Sai. Aceasta multumire desavirsita - Dumnezeu fie laudat si slavit pentru aceasta! - *ramine* in vesnicie si in parfumul ei placut se string astazi credinciosii si sint, cu Cuvintul laudei in mijloc (Evrei 2.12), ei insisi o ceata de adoratori, de multumitori si vor fi si in vesnicie. „Nesfirsita dragoste, cit de bogata esti Tu!”

O masa de aducere aminte

Domnul Isus a multumit Dumnezeului si Tatalui Sau si, prin aceasta, l-a dat primul loc. insa dupa aceea El a frint piinea despre aceasta ne aminteste apostolul Pavel si a dat-o ucenicilor, cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; sa faceti lucrul acesta in amintirea Mea” (versetul 24). „*In amintirea Mea*” - este o expresie foarte puternica, care insemna *amintirea activa*. Noi ne stringem la un anumit timp, cu un scop: ai Sai sa-si aminteasca de moartea Sa.

Cu semnele mortii Sale inaintea noastra, ne amintim de ceea ce El a fost in moartea Sa pentru Dumnezeu si pentru noi. Permitted-mi sa scot inca o data in evidenta. in mod deosebit: ca nu *viata* Domnului, oricit de desavirsita si de placuta era pentru Dumnezeu, este in primul rind inaintea noastra la fringerea piinii, ci **moartea** Sa. Despre aceasta vorbesc semnele care stau inaintea noastra si la care avem parte. Noi nu vestim *viata* Sa, ci moartea Sa. Desigur, noi nu putem si nici nu vrem sa despartim *viata* Sa desavirsita, sfinta si plina de daruire, de jertfa Sa; totusi moartea Sa este intr-o oarecare masura incoronarea daruirii Sale, pe care El a dovedit-o permanent in *viata* Sa. Totusi, numai aceasta *viata* minunata n-ar fi putut sa ne mintuiasca, n-ar fi putut sa

lucreze ispasirea.

Abia prin moartea lui Hristos s-au rupt lanturile Satanei pentru noi si abia moartea Domnului nostru a facut clar pentru totdeauna, intr-un chip care nu se mai repeta, ce este sfintenia lui Dumnezeu si ce este pacatul; ce este dragostea lui Dumnezeu fata de noi, copiii oamenilor si cit de groaznic este pacatul in ochii lui Dumnezeu; ca omul este absolut pierdut si plin de rautate; cit de mare este puterea Satanei; cit de devastatoare sint consecintele pacatului si cit de departe a mers ascultarea si dedicarea Domnului. De ce raminem noi totusi in cintarile si multumirile noastre, la locurile din Scriptura, pe care le citim, mai mult la viata Domnului Isus? De ce deseori obosim, in a fi preocupati realmente cu El in moartea Sa? Ma gindesc citeodata ca noi nu avem multe de spus despre moartea Sa.

Noi sintem superficiali - si aceasta o spun despre mine insumi - ne preocupam mult prea putin cu moartea de necuprins a Mintuitorului nostru si. in loc de aceasta ne preocupam cu rezultatele minunate ale mortii Sale. De aceea, cit de important si ce folositor ar fi pentru noi toti, sa ne preocupam cu rugaciune si reculegere, de exemplu cu prezentarea diferitelor *jertfe* din Vechiul Legamint. asa cum ni le prezinta mai ales cartea Levitic. Prin nimic altceva nu putem patrunde mai adinc in diferitele parti ale jertfei lui Hristos, ca prin studiul acestor modele. Si nimic nu ne conduce mai mult la o adorare adevarata ca preocuparea cu aceste subiecte sublime. Ca sa vorbim in limbajul „jertfei”, nu Domnul ca jertfa de mincare este subiectul mesei de aducere aminte, ci Domnul ca ardere de tot, jertfa pentru vina si jertfa pentru pacat.

Insa mai este un punct pe care doresc sa-l amintesc in legatura cu masa de aducere aminte, un punct pe care noi deseori nu-l observam. Cind mincam din piine si bem din pahar, ne facem una cu Hristos cel mort, inaintea intregului univers. Lumea cunoaste numai un Hristos mort. Deci, ostirea credinciosilor se face una cu El. Este expresia dragostei lor fata de El in daruirea lor Aceluia pe care lumea Il dispretuieste si Il leapada.

O ilustratie foarte placuta a acestui gind o avem in Iosif din Arimateea. Domnul atirna mort pe cruce. Toata lumea a urmat pe Stapinul ei si a rastignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2.8). Atunci Iosif din Arimateea a iesit temerar in fata si a rugat pe Pilat pentru trupul lui Isus. El a coborit de pe cruce trupul mort al Domnului sau si L-a dus pina la mormint. Se poate vedea in alta parte mai clar si mai emotionant ce inseamna sa te faci una cu Domnul cel dispretuit si mort? Era ca si cum el ar spune: „Lumea L-a urit, insa eu L-am iubit. Lumea L-a omorit, eu insa doresc sa am trupul Sau mort, chiar daca prin aceasta trebuie sa am aceeasi soarta”. Tot asa si noi, prin participarea la Cina ne facem una cu Domnul cel mort, pe care lumea Il desconsidera.

„Acesta este trupul Meu, dat *pentru voi*”. ce cuvinte fericite! Dragostea Sa L-a condus sa Se dea pentru noi! Aceasta este ceea ce ne preocupa la Cina si ceea ce misca adinc inimile noastre. Insa avem apoi celelalte cuvinte ale Domnului: „sa faceti lucrul acesta in *amintirea Mea*”. Primul cuvint ne arata ce face El pentru noi, iar celalalt, ceea ce trebuie sa facem noi pentru El: sa ne gindim in dragoste la El. „*Pentru voi*” - aceasta este dragostea Sa; „*in amintirea Mea*” - acesta este raspunsul nostru la aceasta dragoste. Sa I-l dam, preaiubitilor!

Masa aducerii aminte - o Festivitate?

Dupa ce in 1 Corinteni 5.7, se vorbeste ca *Hristos, Pastile nostru, a fost jertfit*, in versetul 8 se continua: „De aceea sa luam parte la sarbatoare nu cu un aluat vechi ...”. Deseori s-a intrebat: sa luam parte la sarbatoare, se refera la sarbatoarea Cinei? La aceasta intrebare multi au raspuns afirmativ, iar altii au privit-o ca lipsita de importanta; si totusi eu cred ca nu este chiar asa de neimportanta.

Mai intii doresc sa ma refer la expresia folosita in felul cum se pune intrebarea: *sarbatoarea Cinei*. Realmente noi nu citim niciunde in Scriptura ca Cina Domnului va fi *sarbatorita*. Noi *fringem piinea* (Faptele Apostolilor 20.7; 1 Corinteni 10.16), *luam parte dintr-o piine* (1 Corinteni 10.17). avem partea noastra la aceste lucruri sfinte, da - dar noi nu *sarbatorim*. Desigur, nici nu pot sa-mi imaginez ca ar putea exista aici pe pamint ceva mai sarbatoresc, ca atunci cind copiii lui Dumnezeu sint adunati ca sa-si aduca aminte de Mintuitorul lor cel mort si sa-L adore in duh si adevar. Cu toate acestea noi nu *serbam* „moartea Domnului”, noi o *vestim* (1 Corinteni 11.26).

Cind unii copii iubiti ai lui Dumnezeu folosesc expresia *sarbatoarea Cinei*, in mod sigur nu au in intentie vreun drum gresit. Si eu nu spun ca este total necorespunzator, numai ca nu trebuie legat de aceasta masa gindul unor **impodobiri festive**, prin puterea inventivitatii omenesti. Domnul Isus a instituit Cina Sa in toata simplitatea, iar primii crestini au frint piinea in toata simplitatea (Faptele Apostolilor 2.42 etc.).

Trebuie sa raminem la aceasta simplitate. Tot ceea ce este adaugat de oameni, oricit ar fi de sarbatoresc, nu este de la *Domnul*. Nu este oare Cina Sa. mincarea Sa (1 Corinteni 11.20; 10.21), la care noi avem voie sa luam parte? Nu trebuie sa facem din aceasta lucrare ceea ce ne place si ne-am amintit deja de aceasta!

In adorarea lui Dumnezeu (si desigur nu numai acolo), totul trebuie sa se desfasoare potrivit voii Dom-nului si dupa rinduiala Sa. „Daca-Mi vei face un altar de piatra”, a spus Dumnezeu poporului Sau pamintesc, „sa nu-l zidesti *din pietre cioplite*; caci, cum iti vei pune dalta in piatra. il vei profana. Sa nu te sui la altarul Meu *pe trepte*, ca sa nu ti se descopere goliciunea inaintea lui” (Exod 20.25-26). Ostenelile oamenilor, despre care se crede ca sint bune, si toata iscusinta lor, in ochii lui Dumnezeu nu *infrumuseteza* altarul Sau, ci il *profaneaza*. Dumnezeu nu poate tolera ca in prezenta Sa sfinta sa se arate „carnea” (firea) oamenilor. Cit de mult ar trebui sa ne ferim, la adorare, de toate lucrurile si inovatiile care nu poarta pecetea autoritatii Cuvintului Sau sfint!

Cu privire la expresia din capitolul 5, *a tine o sarbatoare*, ea nu este o referire la Cina Domnului, ci la sar-batoarea azimilor. care era in legatura directa cu cina de Pasti si care era sarbatorita timp de sapte zile, imediat dupa acestea (Exod 12). In timpul Pastilor si a sarbatorii azimilor. care are strinsa legatura cu aceasta, in casele israelitilor nu trebuia sa se gaseasca nici un aluat. Acest fapt il foloseste apostolul Pa vel ca sa corecteze comportarea gresita si starea rea a credinciosilor din Corint. Ei au permis ca in mijlocul lor sa se gaseasca *aluat*, „aluatul rautatii si al stricaciunii”.

In Sfinta Scriptura, fara nici o exceptie, *aluatul* vorbeste despre pacatul care lucreaza in cei rai si care are proprietatea de a impartasi caracterul sau *intregii* cantitati. „Putin aluat dospeste toata

plamadeala." Este un principiu propriu pacatului: el nu ramine numai la un singur caz, nici nu se limiteaza la citeva cazuri dintr-o multime, cu exceptia cazului cind este inlaturat prin judecata de sine sau, daca este necesar, prin pedeapsa.

Aluatul poate reprezenta raul moral sau raul doctrinar. La corinteni era vorba de raul moral, la galateni, de raul in invatatura (Galateni 5.9). Domnul Isus ne atentioneaza cu privire la *aluatul fariseilor si al saducheilor, care este fatarnicia* (Matei 16.6; Luca 12.1).

Trebuie sa fim atenti la aceasta cu toata seriozitatea, ca, atit in viata noastra personala cit si in Adunarea lui Dumnezeu, sa judecam si sa indepartam orice rau, *sa maturam aluatul cel vechi, ca astfel sa aratam starea reala (si anume: noua plamadeala), care este pozitia noastra potrivit lucrarii lui Hristos (si anume: fara aluat)*. De aceea, apostolul spune: „Maturati aluatul cel vechi, ca sa fiti o plamadeala noua, dupa cum si sintetii, fara aluat" (1 Corinteni 5.7).

Aceasta este deci *sarbatoarea* pe care trebuie sa o tina copiii lui Dumnezeu. Pentru cit timp sau cit de des? In fiecare intia zi a saptaminii, cind fringem piinea? Nu, nu *intr-o zi* din saptamina, ci timp de *sapte zile* - tot timpul vietii noastre aici pe pamint. Caci numarul *sapte* infatiseaza totdeauna desavirsirea in lucrurile lui Dumnezeu. Si ce emotionant, cit de serios este motivul pentru aceasta *sarbatoare*: moartea Domnului nostru! „Caci Hristos, Pastile nostru, a fost jertfit." Cind *a fost jertfit* El (Apocalipsa 5.9), ca sa ne elibereze de consecintele vesnice ale pacatelor noastre, atunci pentru noi s-a creat o imposibilitate morala de a trai in pacat. Noi judecam pacatele fara nici o crutare, insa in cunostinta fericita a harului care le-a indepartat din ochii lui Dumnezeu.

Comparatia intre Cina Domnului si Masa Domnului

Deja in cele doua capitole anterioare ne-am referit la faptul ca *Masa Domnului* si *Cina Domnului* sint unul si acelasi lucru, insa reprezinta doua directii diferite de privire. Pastrand mereu aceasta inaintea ochilor, dorim acum sa comparam anumite diferente dintre cele doua aspecte ale fringerii piinii, ceea ce va face, sper, mai clar acest lucru.

Masa Domnului ne arata pe **Stapinul casei**, *Cina Domnului* ne arata pe **Proprietar**.

Masa Domnului ne arata **unde**, sau **pe ce principiu** trebuie sa aiba loc fringerea piinii; *Cina Domnului* ne arata **cum** sau **in ce fel** trebuie sa luam parte la fringerea piinii.

La *Masa Domnului* este vorba mai mult **de cine** este la aceasta Masa; la *Cina Domnului* este vorba mai mult **despre ce** este pe masa. Sau noi am putea spune:

Masa Domnului face clar ce **sintem** noi - o unitate; *Cina Domnului* vorbeste despre ce **facem** noi - vestim moartea Sa.

Masa Domnului este expresia partii noastre **comune**,

Cina Domnului este expresia privilegiului meu **personal**.

La *Masa Domnului* se da expresie **unitatii** Trupului lui Hristos; gindul principal la *Cina Domnului* este amintirea **mortii** Sale.

La *Masa Domnului* privirea este indreptata mai mult spre responsabilitatea cu privire la relatiile **exterioare**, pe care le au copiii lui Dumnezeu cu altii (atentionare cu privire la **legaturi** nepotrivite); la *Cina Domnului* accentul cade mai mult pe felul **launtric** in care ei au parte la aceasta (atentionarea cu privire la participare intr-un **chip si mod** nedemn).

Sau exprimat altfel:

Masa Domnului exprima responsabilitatea **comuna**, faptul ca noi sintem **impreuna** responsabili de pastrarea curatiei („nu trebuie sa va fie indiferent cum umblu eu”); *Cina Domnului*, dimpotriva, indreapta privirea spre responsabilitatea mea **personală**, adica eu sint indemnat spre judecata de mine insumi, si apoi sa maninc si sa beau intr-un chip vrednic.

In contrast cu *Masa Domnului* este masa **demonilor**; in contrast cu *Domnului* este **propria** cina. Nu se poate si una si alta.

In legatura cu *Masa Domnului* se vorbeste despre Trupul lui **Hristos**, in legatura cu *Cina Domnului* se vorbeste despre trupul **Domnului**.

Daca responsabilitatea cu privire la *Masa Domnului* nu este implinita, aceasta conduce la **distrugerea marturiei**; daca responsabilitatea cu privire la *Cina Domnului* nu este implinita, **judecata credinciosilor** (pedepsirea de catre Tatal) este consecinta de neinlocuit.

Un simbol - doua intelesuri

Unii copii ai lui Dumnezeu au greutati in a intelege ca de „piinea” din 1 Corinteni 10 este legat altceva decit in 1 Corinteni 11. De fapt, potrivit cu cele scrise in 1 Corinteni 10.16, prin fringerea piinii exprimam partasia noastra cu trupul lui Hristos, pe care El I-a dat pentru noi. Am vazut aceasta deja in capitolul 9. Si in 1 Corinteni 11, piinea este un simbol al trupului lui Hristos care S-a dat pentru noi: „Acesta este trupul Meu, care se da pentru voi” (versetul 24). Insa in 1 Corinteni 10, piinea este un simbol si al *unui* Trup tainic al lui Hristos, al Adunarii, „pentru ca noi, care sintem multi, sintem o singura piine, *un* singur trup, caci toti luam parte la acea singura piine” (versetul 17).

Acest inteles dublu al unei piini la fringerea piinii nu trebuie sa ne nelinisteasca, el este, dimpotriva, pretios si isi gaseste o placuta asemanare deja in Vechiul Testament. Pe masa cu piinile pentru punerea inainte (Exod 25.23-30; Levitic 24.5-9) stateau doua rinduri, avind fiecare sase piini coapte din floare de faina si incarcate cu tamiie. Pe de o parte aceste piini vorbesc despre Hristos ca mincare a poporului Sau. Ele erau mincarea preotului. Pe de alta parte, aceste douaspre-zece piini ilustrau totalitatea poporului Israel. Pot veni zile de decadere si dezbinari, si ele au si venit. Dumnezeu vedea totdeauna pe poporul Sau ca un intreg. Asigurate de jur imprejur cu o margine aurita, aceste piini erau permanent inaintea Lui, pe tot parcursul calatoriei prin pustie - „piinea necurmata” (Numeri 4.7). Tot asa si astazi, poporul lui Dumnezeu, inconjurat de dreptatea lui Dumnezeu, este pastrat pe locul sau inaintea Lui. Dumnezeu il vede permanent ca un intreg unit in

Hristos. Tamiia placerii Sale este peste el. Numele Sau sa fie glorificat pentru o pozitie asa de minunata, in care am ajuns prin harul Sau!

Colecte

Inca un lucru deosebit nu trebuie sa ramina neamintit in legatura cu fringerea piinii - *colectele* pentru nevoile sfintilor si pentru lucrarea Domnului. Ca exista o legatura intre *jertfa de lauda* si *jertfele de binefacere si darnicie*, ne arata clar Evrei 13.15-16: „Prin El, deci, sa aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfa de lauda, adica rodul buzelor care marturisesc Numele Lui. Si sa nu dati uitarii binefacerea si darnicia, caci lui Dumnezeu jertfe ca acestea li plac." Fara indoiala, aceste locuri nu vorbesc de fringerea piinii. Jertfa de lauda trebuie sa se inalte *permanent* in viata noastra spre Dumnezeu. Totusi, legatura dintre jertfele indreptate spre Dumnezeu (glorificarea Sa) si jertfele indreptate spre oameni (binefacerea si darnicia) nu trebuie trecuta cu vederea. Desigur, putem fi inclinati ca a doua parte, chiar daca este mai jos, s-o uitam, insa Dumnezeu o leaga cu sublimele „jertfe duhovnicesti", pe care noi ca „preotie sfinta" putem sa le aducem lui Dumnezeu (1 Petru 2.5).

Aceiasi legatura si succesiune o avem in Deutero nom 26.1-15. Dupa ce in versetul 10 se spune: „Tu trebuie ... sa te inchini Domnului, Dumnezeului tau", in versetul 12 se vorbeste despre stringerea intregii zeciuieli: „... s-o dai levitului, strainului, orfanului si vaduvei". Dumnezeu doreste ca noi sa luam parte la nevoile sfintilor. El are placere in aceste jertfe. Mi se pare ca **binefacerea** (cuvintul grecesc se intilneste numai in Evrei 13), este in sensul general, in timp ce **darnicia** este mai mult in legatura cu nevoile in *lucrarea Domnului*. in orice caz, apostolul Pavel foloseste acest cuvint, care de altfel inseamna *sa ai partasie* (citeste in Galateni 6.6 si Filipeni 4.15). Cine este invatat in Cuvint, trebuie sa faca parte din toata avutia si aceluia care il invata; si filipenii au facut aceasta fata de apostol, chiar de la inceput. „Daca am semanat intre voi cele duhovnicesti, mare lucru este daca vom secera bunurile voastre vremelnice?" intreaba apostolul Pavel in 1 Corinteni 9.11.

S-ar putea gindi ca modul in care sa se dea trebuie lasat la aprecierea fiecarui credincios. Insa Duhul Sfint a avut grija ca noi sa avem indicatia clara a Cuvintului, care nu poate gresi cu privire la acest aspect, aparent neinsemnat.

„Cit priveste stringerea de ajutoare pentru sfinti, sa faceti si voi cum am rinduit bisericilor Galatiei. In ziua intii a saptaminii, fiecare din voi sa puna deoparte acasa ce va putea, dupa cistigul lui, ca sa nu se stringa ajutoarele cind voi veni eu" (1 Corinteni 16.1-2).

Unii crestini ar putea sa se maguleasca si astazi ca sint suficient de duhovnicesti ca sa stie unde si in ce fel sa dea banii sau din avutia lor. insa nu rareori, inapoi a acestei pretentii de stare duhovniceasca inalta, se ascunde, nimic altceva, decit aroganta. Fara a ingradi libertatea fiecaruia de a da potrivit *felului propriu*, apostolul Pavel, in intelepciunea si puterea care i-au fost date, insista, ca o regula generala pentru toate adunarile, *ca trebuie sa aiba loc colecte*. Aceste colecte trebuie sa fie *regulate*, nu numai ocazional, si sa aiba loc *intr-o masura potrivita*, dupa cit a prosperat fiecare. Scopul utilizarii colectelor nu este numit aici intr-un mod precis, insa nicidecum nu ar fi vorba aici de colecte deosebite pentru nevoile fratilor si surorilor din Iudeea; tot asa de sigur este ca aici se prezinta un principiu general valabil, pe care, daca il desconsideram, nu va fi fara pagube pentru noi

si pentru altii.

Dar de ce este amintita *prima zi a saptaminii* in legatura cu colectele? in aceasta intia zi a saptaminii, sfintii se stringeau regulat pentru fringerea piinii (Faptele Apostolilor 20.7) si aduceau lui Dumnezeu jertfe duhovnicesti. Cu prilejul acestor stringeri laolalta, trebuia sa contopeasca in mod vizibil ceea ce ei au strins. Completarea apostolului, „ca sa nu se stringa ajutoarele cind voi veni eu” subliniaza acest gind. Si prezenta apostolului ar fi putut cumva sa influenteze comportarea lor, iar el voia in mod vadit sa evite aceasta. Cit de diferita este practica lor de cea pe care noi o intilnim in multe parti ale crestinismului! Ca numai *credinciosii* aveau privilegiul la colecte, rezulta foarte clar din context, iar noi vom face bine sa ne tinem strins de aceasta ordine. Dumnezeu nu primeste jertfe materiale de la oamenii nemintuiti. Un „duh zdrobit” este „jertfa” pe care Dumnezeu o asteapta mai intii de la ei si pe care El nu o dispretuieste (Psalmul 51.17).

Legatura dintre stringerea laolalta pentru Numele Domnului si aducerea jertfelor materiale isi gaseste o ilustratie interesanta deja in Vechiul Testament, in prescriptiile lui Dumnezeu cu privire la zeciuiala: israelitii trebuiau sa aduca zeciuiala tocmai acolo unde ei aduceau si darurile lor - *in locul* pe care il va alege Domnul ca sa-Si aseze Numele Sau (citeste in Deuteronom 12.5-6; 14.22-27). Domnul se adreseaza poporului Sau necredincios la sfirsitul Vechiului Testament prin profetul Maleahi: „aduceti insa *la casa vistiriei* toate zeciuielile, ca sa fie hrana in casa Mea” (capitolul 3.10). A te ingriji sa fie *hrana in casa* Sa inseamna sa pui la dispozitie mijloacele necesare pentru „slujba casei Dumnezeului nostru”, pentru „toata lucrarea casei Dumnezeului nostru”, spre care isi indreapta inima ramasita credincioasa a poporului lui Dumnezeu in timpul lui Neemia (Neemia 10). „Si nu vom parasi casa Dumnezeului nostru” (versetul 39). Ce dorinta demna de urmat!

Pentru noi astazi, „vistiria” Domnului este „locul unde El face sa locuiasca Numele Sau”, in stringerile laolalta „pentru Numele Sau” (Matei 18.20) si in mod deosebit, stringerile pentru fringerea piinii. Acesta este pentru noi astazi „locul” unde - simbolic vorbind - aducem atit „jertfele” noastre, cit si „zeciuiala” noastra. Un alt scriitor a remarcat pe drept: „fratii de la inceput au avut grija ca ceea ce ei dadeau Domnului din darurile lor sa fie legat mereu de ceea ce aduceau in laudele si adorarea lor - si chiar in acelasi loc si in acelasi timp”.

In ceea ce priveste **administratorul banilor**, aceasta nu este problema Adunarii, ci a fratilor duhovnicesti, separat, care au increderea adunarii locale. Trasaturile de caracter necesare acestor „slujitori” (greceste *diakonos*), ne sint date in 1 Timotei 3.8-13. Ca Adunarea ca atare nu are nimic a face cu impartirea darurilor este clar din exemplul frumos al primei biserici din Ierusalim - deci intr-un timp cind pentru aceasta problema nu era inca nici o dispozitie apostolica. Atunci credinciosii aveau „toate in comun” si „nici unul nu zicea ca averile lui sint ale lui” (Faptele Apostolilor 4.32). Cei instariti dintre ei isi vindeau ogoarele sau casele, aduceau pretul celor vindute si „il puneau *la picioarele apostolilor*” (versetele 35 si 37). Nici cel ce dadea si nici adunarea nu decideau cu privire la utilizarea banilor, ci apostolii: „Se impartea fiecaruia dupa cum avea nevoie” (versetul 35).

Cind insa a aparut pericolul ca impartirea darurilor sub supravegherea apostolilor sa duca la micsorarea staruintei lor in rugaciune si in slujirea Cuvintului, datorita acestei solicitari nespuse de mari, pentru aceasta lucrare, la sfatul lor au fost pusi sapte barbati plini de Duh Sfint. In viitor ei

trebuiau sa „slujeasca la masa", adica sa ia cunostinta de impartirea darurilor dupa nevoi. Chiar daca acesti sapte barbati nu sint numiti direct *slujitori (diaconi)* in Faptele Apostolilor 6 (probabil pentru ca ei, spre deosebire de acestia, au fost „pusi" de catre cei douasprezece apostoli: citeste in versetele 3 si 6), in ceea ce priveste comportarea si activitatea lor duhovniceasca, ei purtau toate caracteristicile necesare. Stefan, unul dintre cei sapte, este un exemplu al acestor slujitori „care au slujit bine" si au dobindit un loc frumos si multa indrazneala in credinta care este in Hristos Isus (1 Timotei 3.13).

Acesti *slujitori* faceau impreuna aceasta slujba, deloc simpla, inaintea ochilor Domnului. A cere de la ei, din timp in timp, sa dea o **dare de seama** inaintea adunarii este total nebiblic. Ei aveau increderea adunarii, insa pentru ceea ce fac sint responsabili numai inaintea Domnului, ai Carui bani ii administreaza. Adunarea nu are nicidecum „dreptul" la o informare. Ea nu este un parlament ca sa exercite functii de supraveghere. Credinciosii dau *Domnului* jertfele lor. Restul nu mai este responsabilitatea lor, ci a celor ce slujesc.

Eu nu spun ca din cind in cind nu este bine si folositor sa se faca o informare a adunarii cu privire la aspectele financiare sau sa se prezinte o scrisoare de multumire, ca astfel ea sa poata exprima amanuntele lucrarii Domnului. Insa a cere o explicatie cu privire la utilizarea banilor este cu totul altceva si nu este dupa Scriptura. Nici Domnul Isus n-a cerut de la Iuda Iscariote nul, care tinea casa, sa dea socoteala cu privire la ceea ce se punea acolo si nici in Vechiul Testament nu citim ca de la „pazitorul pragului" se cerea ceva de felul acesta. Din contra, in 2 imparati 22, cu privire la „banii" care „se aduceau in casa Domnului" sint date indicatii clare: „Dar sa nu li se ceara socoteala de argintul dat in miinile lor, caci *ei lucreaza cinstit*" (versetul 7).

Preaiubitorilor, sa ne tinem de ordinea care era la inceput in casa lui Dumnezeu! Ceea ce nu corespunde acestei ordini este *dezordine*.

Faptul ca cel credincios nu se afla sub obligatia de a da *zeciuiala*, este amintit pentru a preveni confuziile. Noi nu sintem sub lege, ci sub har (Romani 6.14). Dumnezeu iubeste pe cei ce dau *cu bucurie* (2 Corinteni 9.7), care sint *bogati* in fapte bune (1 Timotei 6.18) si *zelosi* (Tit 2.14) si sint gata pentru *orice* lucrare buna (Tit 3.1). Adevarata darnicie crestina - ca totul in viata si slujba unui credincios adevarat - trebuie sa aiba loc nu prin lege, ci in har si sub calauzirea Duhului Sfint.

Noaptea in care El a fost vindut

Ne reintoarcem la relatarea apostolului Pavel cu privire la instituirea Cinei de catre Domnul, in 1 Corinteni 11. in versetul 23 se gaseste o expresie de o deosebita valoare, pe care am trecut-o cu vederea pina acum - nu fara intentie - „ca Domnul Isus, *in noaptea in care a fost vindut*, a luat piine ..." Ne-a atras atentia vreodata acest fel de exprimare? Oamenii care se bazeaza pe propria intelepciune si ar fi trebuit sa descrie lucrurile, pentru caracterizarea acelei nopti importante ar fi spus: „in acea noapte care a precedat rastignirea lui Isus". Insa Duhul Sfint se exprima altfel aici. Cind El vrea sa ne spuna despre noaptea in care Domnul a instituit Cina, atunci El o leaga de **tradarea** facuta de Iuda Iscarioteanul. De ce asa? Fapta intunecata a lui Iuda a facut ca dragostea Mintuitorului sa straluceasca mai luminos.

Acea fapta a tradatorului a cuprins adinc duhul Domnului Isus si chiar l-a cutremurat. Chiar vorbirea profetica a duhului lui Isus in psalmi exprima aceasta clar, intr-un mod miscator:

„Chiar prietenul meu de aproape, in care imi puneam increderea si care minca din piinea mea, si-a ridicat si el calciul impotriva mea” (Psalmul 41.9).

„Nu un vrajmas ma batjocoreste, caci as indura; nu acela care ma uraste se ridica impotriva mea, caci m-as ascunde dinaintea lui. Ci tu, un om deopotriva cu mine, tu, cel mai de aproape al meu si prietenul meu! Noi, care am avut dulci destainuiri intre noi si ne duceam impreuna cu multimea la casa lui Dumnezeu” (Psalmul 55.12-14).

Daca la aceasta adaugam si relatarea evangheliilor - si este remarcabil ca toate cele patru evanghelii vorbesc despre aceasta - toate acestea devin mai impresionante:

*„Si pe cind mincau, El a zis: »Adevarat va spun ca **unul dintre voi** Ma va vinde«” (Matei 26.21).*

*„Pe cind stateau la masa si mincau, Isus a zis: »Adevarat va spun ca **unul din voi**, care maninca impreuna cu Mine, Ma va da prins«” (Marcu 14.18).*

„Dar iata, mina vinzatorului Meu este cu Mine la masa aceasta” (Luca 22.21).

*„Dupa ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a tulburat in duhul Sau, a marturisit si a zis: »Adevarat, adevarat va spun ca **unul dintre voi** Ma va vinde«” (Ioan 13.21).*

Aici. in 1 Corinteni 11, cu toate ca acum Domnul Se bucura de slava lui Dumnezeu, El nu a uitat aceasta fapta ingrozitoare, ci ne-a facut-o cunoscut. El a daruit ucenicilor Cina in noaptea *in care a fost vindut*.

Cit de groaznica, cit de ticaloasa este tradarea din cercul cel mai intim al increderii! Si Domnul a simtit adinc aceasta - „*Unul dintre voi* Ma va vinde”. Ca Ierusalimul, pe care Domnul il iubea, nu L-a dorit, L-a lasat afara in strada cu „capul Sau plin de roua” si cu „cirliontii Sai plini de picurii noptii” (Cintarea Cintarilor 5.2) era destul de rau si dureros. Lacrimile Sale pentru orasul sfint vorbesc din plin de faptul ca L-a indurerat nespus indiferenta Ierusalimului. Insa el nu a marturisit niciodata ca Il iubeste pe Domnul. Ca Domnul nu a gasit odihna si mingiiere nici chiar in cercul cel mai intim al alor Sai, ci lipsa de credinciosie a oamenilor, era mai rau decit ura de afara, si aceasta a cutremurat atit de mult duhul Sau.

De fapt, daca dragostea Sa ar fi fost altfel decit dumnezeiasca si desavirsita, ar fi fost pagubita prin aceasta lipsa de credinciosie sau chiar putea sa se stinga. Insa Domnul Isus Se ridica, in adevarata maretie si demnitate a Persoanei si dragostei Sale, peste toti si le arata ca orice impotrivire din partea lor nu poate sa inlature dragostea Sa, Cina de aducere aminte fiind instituita tocmai *in noaptea in care a fost vindut*.

Carnea (firea) din Iuda nu este mai rea decit aceea din mine si din tine. Si pe noi te poti bizui tot asa de putin ca si pe Iuda Iscarioteanul, care L-a tradat, ca si pe Petru, care L-a lepadat. Nu au stiut toti ucenicii gindul Sau cu privire la ei, ca se vor putea poticni de Domnul (Marcu 14.31)? Nu au spus cu totii: „pe noi te poti bizui. Doamne”? Insa pe fire nu te poti bizui deloc. Intimplarile din acea ultima noapte ne invata ca nu putem sa ne punem increderea nicidecum in firea noastra. Ar putea sa fie ticalosie, ca la Iuda, sau s-ar putea sa fie bune intentii, ca la ceilalti ucenici - dar noi nu ne putem baza pe nimic din noi.

Insa dragostea lui Hristos nu este supusa schimbarii, asa cum este a noastra. Ea este de neschimbat. Ea nu va fi limitata din cauza raspunsurilor sarace, pe care am putea sa le dam. O, ce loc de odihna este dragostea Sa! Si prin aceasta am cunoscut ca dragostea Sa nu este dependenta de credinciosia noastra, ca Domnul a ase-zat aceasta Cina in acea noapte in care a fost tradat.

O dragoste fara seaman! Nici o minte nu poate sa inteleagacit Tu, o Doamne, ne iubesti. Ai uitat durerile Tale, porti pe inima numai pe aceiape care Tu ii iubesti nespus.

Capitolul 9 - Daruri si slujitori

Pentru adorare nu este nevoie de nici un dar

Din cele trei stringeri laolalta ca Adunare, pina acum am avut inainte numai stringerea pentru fringerea piinii. Inainte de a vorbi in capitolul urmator despre stringerile pentru zidire, doresc, pe baza textului din Efeseni 4, sa intram in realitatea binecuvintata: Hristos a dat *daruri* oamenilor, Adunarii Sale. Probabil ca unul sau altul dintre cititorii mei au remarcat deja ca la fringerea piinii nu este nicidecum vorba despre daruri sau despre exercitarea lor. Este aceasta intimplator? In mod sigur, nu!

Apostolul Pavel, in prima sa Epistola catre Corinteni, a vorbit in capitolul 10 despre Masa Domnului si in capitolul 11 despre Cina Domnului, dar abia in capitolul 12 se indreapta spre subiectul *darurilor* (puterea Duhului), si apoi in capitolul 13 la adevaratul *mobil* pentru exercitarea acestora (dragostea) si in capitolul 14 la *scopul* lor (zidirea). Aceasta succesiune in tratarea subiectelor permite cu siguranta o concluzie: fringerea piinii nu are nici o legatura cu exercitarea darurilor. Sau altfel exprimat, cind ne gindim la Domnul si la moartea Sa si El lucreaza in inimile noastre, prin Duhul Sau. atunci aceasta nu este rezultatul slujbei darurilor.

Domnul foloseste la fringerea piinii frati care au primit daruri duhovnicesti, dar si frati care nu au daruri deosebite. Ce libertate binecuvintata este aceasta! Insa ce bine ar fi ca fratii care sint in aceasta stare duhovniceasca sa foloseasca libertatea Duhului intr-o dependenta mai mare de Domnul! Ce trist este si cita putere si prospetime se pierde, cind ei asteapta toate numai de la fratii carora Domnul le-a incredintat un dar! Eu consider potrivit cind la adorare darurile sint retinute, ca sa dea altora prilejul sa fie folositi de Domnul. In mod sigur nu este bine cind fratii cu daruri se manifesta in prim plan si la o stringere laolalta se roaga de doua sau de trei ori (ca sa dau un exemplu) si sint totusi si alti frati care pot fi folositi de Domnul. Pe de alta parte, nu cred ca este bine cind fratii, carora Domnul le-a incredintat ceva deosebit, se retin atit de mult. incit lucrurile decurg intr-o directie gresita

sau aluneca spre un nivel inferior, prin aceasta, adorarea Domnului este pagubita. In acest caz este necesara disciplina Duhului.

Sa retinem insa bine: stringerea laolalta pentru fringerea piinii nu este locul pentru exercitarea darurilor. Pentru a adora in duh si in adevar nu este nevoie de daruri deosebite.

Fiecare dintre noi

Chiar si in Efeseni 4. apostolul Pavel ajunge sa vorbeasca despre daruri, chiar daca dintr-un alt punct de vedere. in primele versete ale capitolului el a vorbit despre unitatea Trupului lui Hristos si, legat de aceasta, de ceea ce este comun *tuturor* credinciosilor. Insa cu versetul 7 el incepe un nou gind si vorbeste mai intii despre ceea ce ii este dat *fiecaruia in parte* dintre noi: „Dar fiecaruia din noi, harul i-a fost dat dupa masura darului lui Hristos.”

Aici avem inaintea noastra pe Hristos ca **marele Daruitor**. Aceasta face deosebit de important acest verset si textul urmator. Hristos daruieste fiecaruia dintre noi dupa *harul* Sau.

„Fiecaruia dintre noi”, vorbeste despre individualitate, si partea personala are in hotaririle lui Dumnezeu totdeauna prioritate fata de cea comuna. Deci fiecare madular in parte al Trupului lui Hristos a primit o func-tie speciala pentru binele intregului, si aceasta functie este numita aici „harul” care i-a fost dat. Nu face aceasta sa te bucuri? Probabil ca tu nu esti constient ca ai primit un dar anumit - de fapt versetul nostru nici nu spune ca asa ar fi - si totusi ti-a dat harul ca prin slujba ta, oricare ar fi aceasta, sa implinesti lucrarea marunta pe care ti-a incredintat-o.

Darul lui Hristos se poate intelege in sens dublu. Poate sa insemne atat ce a fost dat, cit si ceea ce va fi dat. In ultimul caz, Hristos ar fi darul insusi. Insa aici se pare ca nu acesta este sensul. Duhul Sfint arata mai mult spre ceea ce Hristos este gata sa dea. Hristos da fiecaruia in parte dintre noi dupa masura Sa, si aceasta nu poate fi altfel decit desavirsit; si ceea ce da El este harul care ne face apti pentru orice slujba. Sa luam seama ca noi, prin harul primit, sa slujim altora in dragoste!

Suindu-Se la inaltime

In legatura cu darurile, in urmatoarele trei versete ne este prezentat ceva deosebit de mare si fundamental:

„De aceea este zis: »Suindu-Se la inaltime, a luat robia roaba si a dat daruri oamenilor.« Si acest: »S-a suit«, ce inseamna decit ca Se coborise in partile mai de jos ale pamintului? Cel care S-a coborit este Acelasi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca sa umple toate^U (versetele 8-10).

Invatam aici in primul rind ca Cel care S-a suit este Hristos cel slavit, care imparte daruri oamenilor; insa inainte ca El sa poata da daruri oamenilor, El trebuia sa *coboare* in partile cele mai de jos ale pamintului, a trebuit ca El sa mearga in locasul mortii, trebuia ca trupul Sau sfint sa fie pus in mormint. Despre aceasta vorbeste expresia de la sfirsitul versetului 9, „*in partile mai de jos ale pamintului*”. Trebuia mai intii ca El sa prinda si sa duca pe cel ce ne tinea in prinsoare. Aceasta este

o referire la Judecatori 5.12, unde Barac s-a intors de la eliberarea prizonierilor din Israel si a condus la prinoare pe aceia care i-au prins pe ei.

Tot asa si noi odinioara eram prizonieri ai lui Satan. Insa prin moartea si invierea Sa victorioasa, Hristos ne-a eliberat din lanturile Satanei si ne-a facut vase ale puterii Sale inaintea vrajmasului. Este aici o lupta duhovniceasca impotriva lui Satan, impotrivorul lui Dumnezeu si al oamenilor. Nu este un gind coplesitor, ca acum Domnul Isus face din oameni, care odinioara ei insisi erau sub puterea Satanei, instrumente ale puterii Sale impotriva lui Satan, ca astfel ei sa cistige teren in aceasta lupta sfinta si sa slujeasca la eliberarea altora? Atit de mult a legat El robia, ca acum a dat oamenilor daruri!

Insa pentru aceasta, Hristos, ca Om, a trebuit sa coboare in partea cea mai de jos a pamintului. Nu este aceasta deosebit de serios si miscator? El, Cel nemarginit, Creatorul cerului si al pamintului, a trebuit sa devina om, a trebuit sa coboare atit de mult si sa sufere moartea pentru ispasire, inainte ca lanturile Satanei sa fie rupte pentru noi. Laudat sa fie Numele Sau! Insa El nu a ramas in mormint: a inviat si S-a inaltat peste toate cerurile. „Cel care S-a coborit este Acelasi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile.” Chiar daca inaltarea Sa in glorie a fost precedata in mod necesar de coborirea Sa in partile cele mai de jos ale pamintului - tocmai ca sa infaptuiasca lucrarea de rascumparare - noi Il stim acum sus, la dreapta puterii lui Dumnezeu, incoronat cu slava si cu onoare. Acolo este acum **punctul de plecare al oricarei binecuvintari** pentru Trupul Sau pe pamint.

Am privit noi vreodata moartea lui Hristos din aceasta directie? Ca ea era necesara pentru iertarea pacatelor noastre, a inteles si a acceptat prin credinta orice copil al lui Dumnezeu. Insa ca ea era o conditie absolut necesara ca Hristos sa dea *daruri*, care sint exclusiv *slujba crestina*, pentru multi dintre noi nu pare asa de clar si de important. Insa este foarte important. Tocmai aceasta ne-o arata textul nostru. **Slujba crestina** are loc numai pe baza unei rascumparari infaptuite prin singele Sau si inaltarea Sa la cer. Ce este slujba crestina? Ea nu este exercitarea preotiei crestine. Slujba preoteasca se indreapta de la oameni spre Dumnezeu si in caracterul ei cel mai inalt, este adorarea. Toti crestinii adevarati sint preoti si au fost invredniciti sa se apropie de Dumnezeu. Slujba Cuvintului, dimpotriva, a fost incredintata numai anumitor persoane si ea se indreapta dinspre Dumnezeu spre oameni. Ea are, asa cum vom vedea, drept scop, zidirea Trupului lui Hristos.

In iudaism, in Israel nu se gasea ceva asemanator cu slujba crestina. Preotia era - mai mult intr-un sens simbolic, exterior, nu in inaltul sens crestin. *Slujba* inasa, infatisata de „slujirea Cuvintului” (Faptele Apostolilor 6.4), unde darurile aduceau Cuvintul lui Dumnezeu la inima oamenilor, nu era. Desigur, se citea legea si levitii invatau poporul cu privire la lege (Neemia 8.7; Deuteronom 33.10); inasa chiar atunci cind comunicarea *era facuta in sensul ca „ce era citit era inteles”*, aceasta nu insemna nicidecum o *expunere* a Cuvintului lui Dumnezeu. In cei saptezeci de ani de robie babiloniana, poporul iudeu a renuntat la vorbirea ebraica si in locul ei a folosit limba aramaica. De aceea, dupa citirea legii in limba ebraica, era absolut necesar sa se dea intelesul aramaic al celor citite, ca astfel cei intorsi din Babilon sa inteleaga fiecare lege a Domnului si o a poata implini. Inasa *slujba* in sensul crestin nu era.

Izvorul slujirii este Hristos in cer, si slujba este exercitarea unui dar. Deci versetul 8, „*suindu-Se la inaltime, a luat robia roaba si a dat daruri oamenilor*” este un citat din Psalmul 68.18, unde gasim de fapt o alta expresie: „*Tu ai primit daruri in om*”. Citatul lui Pavel se abate de la textul ebraic, ca si de la textul grecesc din Septuaginta (traducerea Vechiului Testament in greaca). Psalmul 68, care in aplicarea sa propriu-zisa se refera la zilele cind Israel va fi restaurat in slava, nu aminteste nimic de oferirea darurilor. Insa ceea ce Hristos a primit, a primit ca sa dea poporului Sau.

Vedem aceasta si in Faptele Apostolilor 2.33, in legatura cu cel mai mare dar, Duhul Sfint: Cel inaltat la dreapta lui Dumnezeu a primit de la Tatal fagaduinta Duhului Sfint, ca sa reverse ceea ce ei au vazut si au auzit in acea zi de Rusalii: Duhul Sfint.

Sa observam, pe baza versetelor noastre, un principiu general al Cuvintului lui Dumnezeu: citatele noutestamentale ale locurilor din Vechiul Testament sint expuneri autoritare ale acestor locuri. Duhul Sfint cunoaste cele scrise de El mai bine ca oricare dintre cei mai buni critici moderni. Totodata este remarcabil ca aramaicul Targum (traducerea aramaica a Vechiului Testament) si Peschitta siriana spun in acest loc: „Tu ai dat daruri oamenilor”.

Deci ceea ce Duhul Sfint vrea sa puna inaintea inimilor noastre aici, este deosebit de mare: Domnul Isus, dupa infaptuirea lucrarii, S-a inaltat in cer ca Om slavit; acolo El nu numai a *primit* daruri, ci *le-a dat* oamenilor de pe pamint, ca astfel sa nu lipseasca nimic Adunarii Sale. El, cel care a fost inaltat peste toate cerurile, este marele Daruitor, adevaratul Izvor al oricarei slujiri. El umple totul, nu numai universul intreg, ci si toate hotaririle lui Dumnezeu, si El, Cel slavit, este izvorul binecuvintarilor pentru zidirea Adunarii. Sa pastram aceasta cu grije in inima noastra!

El a dat

Acum venim chiar la darurile, pe care Hristos le-a dat Adunarii Sale:

„*Si El a dat pe unii apostoli, pe altii proroci, ' pe altii evanghelisti, pe altii pastori si invatatori*”
(Efeseni 4.11).

In primul rind ne surprinde modul de exprimare: „*pe unii*” si „*pe altii*”. Aceasta este in contrast cu „*fiecaruia dintre noi*” din versetul 7 si face totodata clar ca aceste daruri nu au fost oferite fiecarui madular al Trupului lui Hristos.

in al doilea rind este de remarcat **diferenta** insemnata in legatura cu darurile din 1 Corinteni 12 si cele din Efeseni 4. In 1 Corinteni 12 gasim numit si darul minunilor, darul vindecarii si al vorbirii in limbi. Aici aceste daruri lipsesc complet. De ce? Pentru ca in Epistola catre Efeseni gindul principal este in legatura cu darurile pentru zidirea Trupului lui Hristos, si pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al minunilor. Ele erau „semne nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredinciosi” (1 Corinteni 14.22). Aici inasa sint numite numai darurile *de baza* si *care ramin*. In rest, in nici un loc din Noul Testament nu avem o lista completa a tuturor darurilor, nici in 1 Corinteni 12, nici in Romani 12 si nici in Efeseni 4.

Si apoi este de observat **diferenta** intre felurile daruri, ceea ce rezulta din intrebuintarea diferitelor cuvinte pentru *dar*. Duhul Sfint foloseste in prima Epistola catre Corinteni cuvintul *charisma* = „*dar de har*”, in Efeseni 4.8, El foloseste cuvintul *doma* - *dar*. Prima expresie confirma ca de dar este legat harul lui Dumnezeu, cea de a doua pune accentul pe caracterul concret al darului.

In 1 Corinteni 12 si 14, fiecare *primeste* un dar duhovnicesc al harului, fie cuvintul intelepciunii, fie cuvint de cunoastere sau de credinta etc. Aceasta inseamna ca Dumnezeu pune in aptitudinile naturale, care de asemenea vin de la El si sint ca un vas, un dar duhovnicesc, o aptitudine duhovniceasca, o masura de putere duhovniceasca. Acesta este si gindul din Evanghelia dupa Matei 25.14-30, unde Domnul a dat talanti robilor Sai, „fiecaruia dupa capacitatea lui” (vezi versetul 15). In Efeseni 4. dimpotriva, fiecare *are* un dar. Darurile sint aici *persoane*. Asa ne arata Romani 12, darul harului (*charisma*) de a *invata*, in Efeseni 4 insa avem darul *invatatorului*, care in intreaga sa persoana este darul lui Hristos pentru Adunare. El a dat apostoli, nu numai darurile apostolice; El a dat evanghelisti. nu numai darurile evanghelistice.

Acest fel de a intelege este foarte pretios. El ne arata in primul rind ca dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este gindul dominant aici. de aceea in Epistola catre Efeseni toate pornesc de la Hristos din cer, in timp ce in intia Epistola catre Corinteni, Duhul Sfint pe pamint este Cel care lucreaza totul si imparte fiecaruia cum vrea El. In al doilea rind, acest mod de intelegere este intim, caci o putere duhovniceasca din cineva nu poate sa iubeasca, ci numai o Persoana poate sa iubeasca, Hristos care a dat daruri Adunarii Sale si pe care El Insusi o iubeste. Totul este intr-o armonie desavirsita unul cu altul si avem nevoie si de una si de cealalta ca sa corespundem gindurilor lui Dumnezeu, Insa observarea diferentelor mareste nu numai cunoasterea noastra, ci si recunostinta noastra, si cu aceasta, fericirea noastra.

El a dat - aceasta este o expresie minunata a dragostei si a harului Sau. **Cui** a dat El daruri, am vazut deja: Adunarii Sale, Trupului Sau. Spre deosebire de *slujbe* (supraveghetori si slujitori), care in ceea ce priveste misiunea si activitatea lor se refereau numai la *un* anumit loc, *darurile* au fost date intregului Trup. Ele nu sint legate de o adunare locala si nici nu sint responsabile fata de ea, ci de Domnul, care le-a dat.

Vrem acum sa privim pe scurt ceea ce a dat El.

Apostoli - Acesta este un dar de baza. Impreuna cu profetii, ei alcatuiesc temelia casei lui Dumnezeu in Duhul, „piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos Insusi. In El, toata cladirea, bine alcatuita, creste ca sa fie un templu sfint in Domnul” (Efeseni 2.20-21). Desigur, temelia nu a fost pusa acum, la sfirsitul timpului de har. Ea a fost pusa deja de mult. Insa pe aceasta teme-lie si astazi sint pusi mereu credinciosi. Nu in ei insisi, nu in persoana lor, alcatuiesc apostolii si profetii temelia, ci in ceea ce ei *au invatat* in misiunea pe care le-a dat-o Dumnezeu si sub inspiratia Duhului Sfint. invatatura apostolica se reintoarce iarasi - cum ar putea fi altfel? - pe deplin spre piatra din capul unghiului, Isus Hristos, care da intregii cladiri tarie si orientare.

Apostolii au o autoritate si putere, pe care Dumnezeu le-a dat-o lor - si numai lor - potrivit voii Sale. Asa se numeste deseori apostolul Pavel, „apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu” sau

„dupa porunca lui Dumnezeu" (Efeseni 1.1; 2 Timotei 1.1; 1 Timotei 1.1). Aceasta putere si autoritate i-au asezat spre binele Adunarii, in timpul intemeierii ei. Vedem aceasta la Petru, in prima parte a Faptelor Apostolilor, dar mai ales la Pavel, care a asezat rinduieli in toate adunarile (de exemplu 1 Corinteni 7.17; 11.34; 16.1), care a dat poruncile lui Dumnezeu (vezi si 1 Corinteni 14.37), care prin puterea functiei sale a asezat batrini in adunari (Faptele Apostolilor 14.23) si care s-a opus direct lucrarii Satanei (Faptele Apostolilor 16.18). Chiar la apostolul Ioan, spre sfirsitul primului secol al crestinismului, vedem cum se gindea sa foloseasca autoritatea sa in adunare, impotriva unui om impotrivor. cind va sosi acolo (3 Ioan 10). Apostolii, in autoritatea pe care le-a dat-o Dumnezeu, au intimpinat multe din greutatile si pericolele care se ridicau atunci si au dat indicatii pentru ocrotirea credinciosilor si pentru pastrarea ordinii in interiorul Adunarii.

Multumiri fie aduse lui Dumnezeu! Aceste prescriptii le avem si noi astazi, in Cuvintul scris al lui Dumnezeu, in Noul Testament; dar nu numai prescriptiile, ci intreaga invatatura a apostolilor. Sa dea Dumnezeu ca noi, ca si primii crestini, sa „staruim" in ele (Faptele Apostolilor 2.42)! In aceste ultime zile in care traim, aceasta este si pentru noi ocrotire si binecuvintare.

Profeti - Spre deosebire de apostoli, profetii Noului Testament (numai despre acestia este vorba aici, asa cum face clar succesiunea *apostoli si profeti*) nu aveau nici o putere de conducere in interiorul Adunarii. Insa ei posedau puterea duhovniceasca ca, prin Cuvintul lui Dumnezeu, sa puna sufletele in lumina lui Dumnezeu.

Insa aceasta nu este tot ce ii caracteriza. Pentru ca atunci nu era inca tot Noul Testament in forma scrisa, din timp in timp, asa cum o cereau imprejurarile, ei erau folositi de Dumnezeu ca sa aduca la cunostinta, in mijlocul copiilor lui Dumnezeu, adevarul crestin, a lui Dumnezeu, care in zilele de la inceput nu era descoperit decit numai in parte. Ei erau unelte ale inspiratiei Duhului Sfint pentru comunicarea adevarului Sau. Vom vedea aceasta mai indeaproape in capitolul urmator. In adunarea din Antiohia erau asemenea profeti (Faptele Apostolilor 13.1) si chiar Iuda si Sila erau denumiti asa (Faptele Apostolilor 15.32).

In afara de aceasta, Dumnezeu a folosit anumiti profeti ca sa astearna in forma scrisa Cuvintul Sau si totodata sa-l „fixeze". Cind in Romani 16.26 auzim despre *scrierile profetice*, se intelege includerea scrierilor profetilor nou-testamentali, asa cum rezulta din context. Luca de exemplu era un asemenea profet. El a fost folosit de Dumnezeu pentru a scrie doua carti ale Noului Testament: Evanghelia si Faptele Apostolilor. Luca era un apostol ca si Marcu. Insa amindoi erau profeti, care au completat canonul Noului Testament.

Cit de fericiti ne putem considera, ca, prin slujba de scriere a apostolilor si a profetilor, avem Cuvintul lui Dumnezeu, Noul Testament! Dumnezeu Insusi, in harul Sau nemarginit si in chip minunat, a ingrijit de aceasta, asa incit credinta noastra se poate baza pe ceea ce „este scris".

Inca un cuvint cu privire la **durata acestor daruri**. *Slujba* apostolilor si profetilor o avem si astazi in Noul Testament. Apostoli si profeti ca *daruri* ale Domnului slavit nu se mai gasesc astazi, pentru un motiv foarte simplu: temelie a fost pusa, canonul Sfintei Scripturi a fost completat. De ce atunci darurile de baza sint numite impreuna cu cele trei daruri care ramin, asa ca s-ar putea crea impresia

ca toate cele cinci daruri ar ramine? Acesta pare a fi raspunsul: Cuvintul lui Dumnezeu nu lasa niciodata impresia ca pina la venirea Domnului ar trece o lunga perioada de timp.

Vedem aceasta si in pilda celor zece fecioare din Matei 25. Cu toate ca pilda cuprinde intreaga epoca a marturiei crestine pe pamint, Domnul Isus prezinta lucrurile in asa fel, ca si cum fecioarele care au iesit la inceput sa intimpine pe Mire erau aceleasi fecioare care apoi au trait venirea Sa si au intrat cu El la nunta, respectiv au gasit usa incuiata. Si cind cele sapte adunari din Asia Mica au primit acele scrisori, pe care le gasim in Apocalipsa 2 si 3, acestea erau in asa fel redactate, ca nici una dintre ele nu putea trage concluzia ca venirea Domnului era inca departe. Si totusi, cele sapte scrisori ne dau un tablou profetic complet al intregii istorii a Bisericii crestine pe pamint in stadiile ei succesive.

Evangelisti - Din cele trei daruri care ramin, evangelistii sint numiti in primul rind. Ei sint numiti pe primul loc, inaintea pastorilor si invatatorilor, pentru ca prin slujba lor sufletele erau aduse inaintea pentru prima data. „Si cum vor auzi despre El fara cineva care sa le predice?“, intreaba apostolul Pavel in Romani 10.14. Evangelistul este un dar foarte pretios. El paseste in fata lumii ca sa aduca vestea buna. Pe linga aceasta, el poseda aptitudinea duhovniceasca sa atraga pe oamenii necredinciosi la Domnul Isus, prin Cuvintul lui Dumnezeu. Aceasta nu inseamna ca el *convince* pe oameni prin tot felul de sretlicuri artificiale. Dimpotriva, el prezinta pe Mintuitorul in asa fel inaintea oamenilor, incit ei sint atrasi de El. De fapt, este un dar deosebit de binecuvintat! Initial domeniul evangelistilor era lumea, astazi el isi exercita slujba de cele mai multe ori in crestinism, care, in mod sigur, nu este un loc mai simplu. Totusi, ca si mai inainte, el arunca plasa Evangheliei in mare si prin aceasta, aduce la tarm pesti de tot felul (Matei 13.47). Insa stringerea „celor buni in vase“ nu mai este misiunea lor. Aceasta ne conduce la urmatoarele doua daruri.

Pastori si invatatori - in textul original, aceste doua daruri sint legate impreuna printr-un articol comun, ceea ce arata ca ele stau impreuna. De fapt ele au o anumita inrudire si sint strins legate unul de altul. Uneori se intilnesc la aceeasi persoana.

Pastorul este unul din darurile foarte rare. El merge la fiecare suflet in parte, el le pastoreste si le invata, le cauta pe cele ratacite, intrebuinteaza adevarul in functie de starea si imprejurarile fiecaruia. Pentru aceasta, el trebuie sa aiba o buna cunoastere a adevarului. El intelege sa lucreze in constiinta credinciosilor si sa atentioneze plin de putere. Slujba pastorului are loc de cele mai multe ori in ascuns. El trateaza pe bolnavi inainte ca altii sa observe, inainte de a se extinde boala. „Marele Pastor al oilor“ (Evrei 13.20) este modelul sau sublim. De am avea aceasta dorinta, de a avea mai multi pastori! Ei sint foarte necesari pentru Adunarea lui Dumnezeu.

Invatatorul isi are slujba mai ales in public. Daca pastorul se preocupa mai mult de suflete, invatatorul se ocupa mai mult cu Cuvintul lui Dumnezeu. Misiunea sa binecuvintata este sa prezinte Cuvintul si invatatura sa, pe Domnul Isus insusi in frumusetea si desavirsirea Sa si sa trezeasca intelegerea copiilor lui Dumnezeu pentru aceasta. Caci se pot gusta lucruri dumnezeiesti numai atunci cind sint cunoscute. „Ca sa cunoastem lucrurile care ne-au fost daruite de Dumnezeu“ (1 Corinteni 2.12), este de fapt slujba invatatorului. El are capacitatea sa prezinte simplu si cu folos chiar gindurile adinci ale Scripturii, asa ca fiecare poate sa inteleaga si le poate urma. O misiune

importanta a invatatorului este si de a fi atent la *unitatea* invataturii si la invatatura *sanatoasa* in mijlocul copiilor lui Dumnezeu, ca astfel sa se poata sesiza de la inceput ratacirea si sa fie indepartata. Singurul sau Model este marele Invatator care a spus: „Voi sa nu va numiti Rabi, fiindca *Unul* singur este indrumatorul vostru: Hristos; si voi toti sinteti frati ... Sa nu va numiti indrumatori, caci *Unul* singur este indrumatorul vostru: Hristosul" (Matei 23.8-10). Demn de luat in considerare pentru invatatori este si faptul ca ei cunosc numai „in parte" (1 Corinteni 13.9). Aceasta ii va tine modesti si smeriti.

Scopul darurilor

Dupa ce apostolul a vorbit despre daruri, el arata marele scop pentru care ele au fost date:

„pentru desavirsirea sfintilor, in vederea lucrarii de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pina vom ajunge toti la unitatea cre-dintei si a cunoasterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la masura staturii plinatatii lui Hristos" (Efeseni 4.12-13).

Sa observam ordinea: mai intii este numit scopul cel mare - **pentru desavirsirea sfintilor** si apoi urmeaza alte doua parti, cu scop mai mult indirect, care sint subordonate primului - **pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos**.

Diferentierea primului scop de celelalte doua, care urmeaza in versetul 12, devine clara prin folosirea unor prepozitii diferite inaintea fiecarui cuvint: prima data se spune „in" (greceste *pros*) si apoi de doua ori „pentru" (greceste *eis*) sau „referitor la" (in versiunea romaneasca s-a folosit forma: „*in vederea lucrarii*" si „*pentru zidirea*"). Primul scop, desavirsirea sfintilor, se distinge de celelalte doua, de aceea voi vorbi despre ultimele doua ca de niste scopuri subordonate. Slujba darurilor trebuie sa se faca pentru desavirsirea sfintilor si sa aiba loc cu privire la lucrarea de slujire si zidire a Trupului lui Hristos.

Intentia nemijlocita si deosebita a lui Hristos in actiunea darurilor este deci **desavirsirea sfintilor**, desavirsirea lor practica, schimbarea lor in chipul Sau. Abia dupa aceea urmeaza diverse forme de slujire si de crestere a Trupului.

Este nespus de pretios ca Dumnezeu are in mod deosebit binecuvintarile fiecaruia in inima Sa. Cu aceasta incepe El. Partea comuna, binecuvintarea comuna, urmeaza dupa aceea, ea este totdeauna rezultatul faptului ca Dumnezeu a binecuvintat individual, nu invers. Vedem aceasta deja in primul capitol al epistolei noastre. Chiar de la inceput se vorbeste de alegerea fiecarui credincios inainte de intemeierea lumii si de tot felul de binecuvintari duhovnicesti cu care ei sint binecuvintati in Hristos. Abia la sfirsitul capitolului se vorbeste despre Duhul Sfint primit de cei care fac parte din Trupul lui Hristos.

Desavarsirea sfintilor este subiectul cel mai apropiat de inima lui Hristos si el trebuie sa fie si de inima noastra. Nu este nici o risipire de putere sau de timp, asa cum cred unii, preocuparea cu soarta credinciosilor, astfel incit prin aceasta sa ajungem la o mai buna intelegere a relatiilor in care ei au fost adusi cu Hristos si unii cu altii.

Cu aceasta ajungem la cel de-al doilea scop pentru care Domnul cel înaltat a dat apostoli, profeti, evanghelisti, pastori și învățatori Adunării Sale: **zidirea Trupului lui Hristos**, formarea și creșterea Trupului Său. Și aici vreau să mă refer la un aspect deseori pierdut din vedere: slujba unui evanghelist, potrivit intenției Domnului, este un punct de plecare pentru zidirea Trupului lui Hristos. Dacă aceasta nu este ținută în seamă, atunci îi lipsește scopul divin, corect, al instaurării și unul din punctele caracteristice ale slujbei dumnezeiești. Domnul Isus nu vrea numai să salveze suflete, ca apoi să le lase ca ființe parazite, ci scopul Său este alcatuirea și zidirea Trupului Său. El dorește ca cei salvați să recunoască relațiile lor în acest Trup, să se bucure de ele și să le realizeze practic. În mod sigur, nu este slujba unui evanghelist să prezinte aceste aspecte ale învățării. Insa cu toate acestea, evanghelistul trebuie să aibă acest scop în inimă sa, dacă vrea să culeagă odată lauda deplină de la Mântuitorul său. Numai așa el va fi păzit în vestirea sa de caile și de duhul liberalismului.

În multe cercuri creștine, cistigarea sufletelor se situează absolut pe primul loc, iar vestirea Evangheliei este pentru mulți pur și simplu „slujba”. Și este de atâtea ori ignorat faptul că Domnul are gândurile preocupate în primul rând cu sfinții Săi și cu înaintarea lor în credință. Noi nu vrem să așezăm pe unele împotriva altora, însă învățăm aici că adevărata slujba, potrivit gândurilor Sale, nu are în primul rând ca scop vestirea Evangheliei, ci „desăvîrsirea sfinților” - o expresie despre care vom vorbi curînd.

Deja cele trei pilde din Matei 24 și 25, precum și succesiunea în care Domnul le spune, descoperă această întîietate. În pilda despre robul credincios și cel rău, aflată pe primul loc (capitolul 24.45-51), Domnul arată ce pretuiește El la robul credincios și înțelept: faptul că el oferă oamenilor casei Sale hrană la vremea potrivită. Acest rob bun era totodată plin de grijă pentru „desăvîrsirea sfinților”. De aceea și Domnul îl va pune peste toată averea Sa. Urmează apoi pilda despre fecioare și abia în al treilea rând despre talanți, ceea ce vorbește mai mult despre o activitate îndreptată spre afară. În gândurile Domnului, are prioritate nu vestirea Evangheliei, oricît de importantă și pretioasă ar fi ea. Ci zidirea alor Săi, „a casei Sale”. Faptul că vestirea Evangheliei *in timp* trebuie să aibă loc mai întîi, și cistigarea sufletelor nu trebuie uitată, este clar și nu are nimic a face cu principiul tratat despre înaintarea în credință.

Și ca să revenim încă o dată la *desăvîrsirea sfinților*, ce se înțelege prin *desăvîrsire*? În mod sigur, nu perfecțiunea pe care o găsim la rapire. Cuvîntul grecesc pentru „desăvîrsire”, *katartismos*, înseamnă *pregătire*. Medicii îl folosesc pentru repunerea madularelor. Verbul corespunzător (*katartizo* = a face perfect, a înlocui tot ce lipsește, a desăvîrsi) se întîlnește de exemplu în 1 Petru 5.10 („El însuși va să desăvîrsi”) și în Matei 4.21, unde este vorba de repararea mrejelor. Aceasta arată foarte clar ce se înțelege prin *desăvîrsirea sfinților*: să le întregesti tot ce le lipsește, să aduci iarăși la locul său ceea ce nu este în ordine în ei. Pentru aceasta a dat Domnul Isus aceste daruri, ca fiecare din ai Săi să crească nestîngerit, să poată prospera și totul în ei să fie adus în ordine, tot ceea ce nu corespunde Lui și gândurilor Sale. Ce gând fericit: acest tel al lui Hristos, desăvîrsirea personală și binecuvîntarea alor Săi, nu poate greși niciodată! Adunarea ca martor responsabil poate greși, Hristos însă niciodată!

În măsura în care fiecare crește potrivit măsurii lui Hristos, va fi zidit și întregul Trup. În aceeași măsura, fiecare madular va lucra la creșterea Trupului potrivit măsurii sale (versetul 16). Dumnezeu

doreste ca noi *toti* sa ajungem, prin slujba darurilor, „*la unitatea credintei si a cunoasterii Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la masura staturii plinatatii lui Hristos*”. Este o **unitate practica**, o unitate in gandire, despre care vorbeste apostolul, care rezulta din preocuparea cu *credinta*, cu adevarul crestin, prin *cunoasterea Fiului lui Dumnezeu Insusi*, asa cum El este descoperit prin Cuvintul lui Dumnezeu.

Sa gandim despre **cunoastere** ca ar fi ceva de rangul doi sau chiar periculos? Din contra, nimic nu ne duce realmente inainte, nimic nu ne face cu adevarat smeriti, cum este cunoasterea a ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre Sine in Fiul Sau. De aceea, daca nu ne preocupam indeajuns cu bunul credintei care ne-a fost incredintat noua, crestinilor, nu vom putea niciodata sa crestem suficient in har si in cunoasterea Fiului lui Dumnezeu. El este punctul central al oricarui adevar, este Adevarul insusi. Prin nimic altceva nu se poate obtine unitatea practica, reala, intre ai Sai, decit numai prin inimile care se preocupa cu Hristos. Marturisirea de credinta facuta de oameni nu creeaza aceasta stare. Ea desparte. Este voia lui Dumnezeu ca sa obtinem o anumita crestere cu privire la cunoasterea Fiului Sau; „si daca voi sintetizi de alta parere, Dumnezeu va va lumina si in aceasta privinta” (Filipeni 3.15).

Sa ne ajute Domnul ca studierea acestor versete din Cuvintul sfint al lui Dumnezeu sa ne conduca la acea crestere „in toate, pina la Cel care este Capul, Hristos” (versetul 15)! Si sa ne amintim permanent ce am citit in capitolul 5 al acestei carti: Hristos, Capul Trupului, are o dragoste deosebita pentru Adunarea Sa (citeste in Efeseni 5.25-29), pe care poate conta orice madular, in orice imprejurare si in orice timp! In aceasta dragoste atenta *hraneste si ingrijeste* El Adunarea, asa cum un om isi hraneste si isi ingrijeste propria carne. El poate folosi pentru aceasta *daruri* sau *madularele care se ofera*; si in dragostea Sa, El nu-i va refuza pe acestia niciodata. Tot ce are El si tot ce este El a dat Adunarii. El ii iubeste ca pe Sine Insusi. Aceasta face ca stringerea laolalta a copiilor lui Dumnezeu ca Adunare sa fie deosebit de pretioasa. Este scena unde dragostea lui

Hristos pentru Adunarea Sa isi dezvaluie expresia ei deosebita; este locul in care grija Sa duioasa nu va sfirsi niciodata! La acest subiect binecuvintat dorim sa meditam mai indeaproape in capitolul urmator, chiar daca este privit dintr-un alt punct de vedere.

Inainte insa vrem sa ne ocupam de o problema in care in marile sisteme ale crestinismului, din nefericire, s-au abatut mult fata de ce era la inceput: cine cheama la slujba Domnului?

Chemarea slujitorului

Am vazut in acest capitol, *cine* este Cel ce ofera daruri oamenilor, Adunarii: Omul slavit sus in cer, Isus Hristos. Trebuie sa fie clar cine cheama pe fiecare slujitor in parte pentru slujba in via lui Dumnezeu. Datorita importantei acestui lucru, dorim sa mai zaborvim la acesta.

Pe cind Domnul Isus umbla pe pamint si era inconjurat de ucenici, auzim cuvinte importante: „Pe urma, El S-a suit pe munte, a chemat pe cine a vrut si ei au venit la El. A rinduit dintre ei douasprezece, ca sa-i aiba cu Sine si sa-i trimita sa predice” (Marcu 3.13-14). Fara nici o confuzie, aceste cuvinte arata clar ca nimeni altul decit Domnul Isus insusi a chemat pe cei douasprezece in slujba Sa si, la vremea potrivita, i-a trimis sa predice. „*Pe cine a vrut*” - despre aceasta este vorba in

chemarea si trimiterea celor douasprezece, despre **voia Sa**.

Mai tirziu citim: „Pe acesti douasprezece i-a trimis Isus" (Matei 10.5) si „a chemat la Sine pe cei douaspre-zece si a inceput sa-i trimita doi cite doi" (Marcu 6.7).

Potrivit cu aceasta, Domnul Isus spune in Ioan 6.70: „Nu v-am ales *Eu* pe voi, cei douasprezece? Si totusi unul dintre voi este un diavol". El i-a ales, nimeni altul, in privinta aceasta nu este nici o problema. Si totusi unul dintre ei era un diavol, Iuda Iscarioteanul.

Din aceste cuvinte ale Domnului s-a tras concluzia ca un ales al lui Dumnezeu s-ar putea totusi pierde. Noi insa ar trebui sa deosebim clar, cu privire la **alegere**, *cine* alege si *pentru ce* alege, altfel ajungem la concluzii total gresite. Cind Dumnezeu Tatal alege, asa cum avem in Efeseni 1.4 si, asemanator, in 1 Petru 1.2, atunci este vorba de alegerea vesnica a alor Sai, de predestinarea pentru infiere. Toti cei care sint alesi in Hristos inainte de intemeierea lumii vor atinge telul la care au fost predestinati, asa cum arata foarte clar Romani 8.29-30. Lantul de aur de acolo, care incepe cu cei cunoscuti si predestinati de Dumnezeu, sfirseste triumfind: „pe acestia El i-a slavit".

Cind, dimpotriva, Domnul Isus a ales pe pamint, aceasta nu are nimic comun cu alegerea inainte de intemeierea lumii, ci este o alegere pentru o slujba pe pamint. In acest fel a fost ales Iuda Iscarioteanul pentru slujba lui Mesia pe pamint, cu toate ca stia exact ca el era un diavol. Nu, Iuda nu a fost niciodata nascut din nou, el nu s-a pocait niciodata. Se poate face o slujba aici pe pamint si cu toate acestea sa te pierzi. Iuda Iscarioteanul este un exemplu deosebit de serios pentru aceasta.

Deci Domnul Isus insusi a ales pe cei douasprezece. El putea zice: „Eu stiu pe cine am ales" (Ioan 13.18). S-a schimbat acest principiu cu moartea Domnului, cu invierea si inaltarea Sa la cer? In privinta aceasta sa privim la sfirsitul capitolului 1 din Faptele Apostolilor, unde este vorba de ocuparea locului lui Iuda Iscario- teanul, devenit vacant, intre cei douasprezece:

„»... Trebuie deci ca, dintre barbatii care ne-au insotit in tot timpul in care a trait Domnul Isus intre noi, cu incepere de la botezul lui Ioan pina in ziua cind El a fost inaltat de la noi, unul dintre ei sa fie martor impreuna cu noi al invierii Lui.« Ei au pus inainte pe doi: pe Iosif numit Barsaba, zis si Iust si pe Matia. Si rugindu-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunosti inimile tuturor, arata-ne pe care din acesti doi l-ai ales Tu ca sa primeasca locul in slujba si apostolia aceasta, din care Iuda a cazut ca sa mearga la locul lui!« Au tras la sorti si sortul a cazut pe Matia, care a fost numarat impreuna cu cei unsprezece apostoli" (Faptele Apostolilor 1.21-26).

Se remarca si aici foarte clar ca *nu este vorba de o alegere prin oameni*. Ei au pus inainte numai pe doi. Probabil ca in general nu erau multi printre ucenici care aveau semnele caracteristice unui apostol: care sa fi fost cu ei incepind cu botezul lui Ioan si sa fi fost martor al invierii Sale. Ei au prezentat deci pe doi. Cine alege acum? Omul sau Domnul?

Nu este potrivit gindurilor lui Dumnezeu cind *noi*, oamenii, cind adunarea sau vreun colegiu omenesc alege slujitori pentru Domnul. *Domnul Isus* insusi pune in slujba, *El* imparte daruri duhovnicesti si *El* inzestreaza pe slujitorii Sai cu intelepciunea si puterea necesare. „Rugati, deci, pe *Domnul secerisului* sa scoata lucratori la secerisul Sau" (Matei 9.38). Aceasta a avut loc si aici. Cine este

Domnul secerisului? Dumnezeu, Tatal? Aceasta nu este corect, pentru ca Domnul secerisului este Domnul Isus.

„Si rugindu-se, au zis: »Doamne, Tu, care cunosti inimile tuturor, arata-ne pe care din acesti doi I-ai ales Tu.«" Ei nu s-au rugat lui Dumnezeu, Tatal, ci Domnului Isus si au implorat ca *El* sa aleaga. Acesta este pina astazi principiul chemarii unui slujitor. Domnul Isus hotaraste din cer - caci in acel timp El era deja slavit, la dreapta puterii lui Dumnezeu - cine trebuie sa fie pe pamint slujitor al Sau, rob al Sau. *El* pune in slujba (1 Timotei 1.12). Domnul cel slavit, asa cum am vazut, ofera, din cer, daruri Adunarii Sale pentru zidire: apostoli, profeti, evanghelisti, pastori si invatatori (Efeseni 4.11). Dumnezeu a pus deoparte pe Pavel din pintecele mamei sale si 1-a chemat (Galateni 1.15). Asa este totdeauna: Dumnezeu, Domnul Isus, este permanent Cel care cheama si da misiuni si niciodata omul.

Daca Domnul Isus pe pamint S-a rugat inainte de alegerea celor douasprezece (Luca 6.12), cit de potrivit era atunci ca si ei „s-au rugat". Putem presupune ca Petru era cel care a rostit rugaciunea publica. Aceasta rugaciune este un model al concretizarii si simplitatii. Ei vorbesc Domnului si cred ca El a facut deja alegerea. Cit de mult putem sa invatam din aceasta!

Atunci era sortul. Sa ne amintim ca Duhul Sfint nu venise inca. A arunca sortul este o metoda a legii, pentru a recunoaste voia lui Dumnezeu. Aceasta o putem citi in multe locuri din Vechiul Testament, ca de exemplu in Proverbe 16.33: „Se arunca sortul in poala hainei, dar orice hotarire vine de la Domnul". Si la Acan si la impartirea tarii sub Iosua a fost aruncat sortul; si mai tirziu - potrivit cu Ezechiel 47 - va avea loc aceasta. Insa in timpul in care Duhul Sfint este pe pamint, nu este nicidecum aruncat sortul, ca in felul acesta sa se recunoasca voia lui Dumnezeu. Noi avem in mina Cuvintul lui Dumnezeu complet si in el avem descoperita voia Sa. Nu avem nevoie sa aruncam sortul, caci Domnul Isus vrea sa ne faca cunoscut voia Sa prin Duhul Sfint, pe baza Cuvintului. Insa remarcam aici ca ei nu aveau inca pozitia crestina, caci Duhul lui Dumnezeu nu venise inca.

In felul acesta ei aruncau sortul si acesta era in vremea aceea corespunzator gindurilor lui Dumnezeu. Domnul a condus sortul si prin aceasta a facut clar pe cine a ales El pentru aceasta slujba. Chiar daca astazi noi nu aruncam nici un sort, El va face, prin Duhul Sau, tot asa de clar pe cine cheama in slujba Sa si *nu numai pe slujitorul insusi, ci si pe fratii care il inconjoara*. Aceasta o vedem aici foarte clar si acest adevar trebuie pus la inima de toti fratii care cred ca Domnul i-a chemat pentru o misiune deosebita in slujba Sa. Ar trebui sa-si aduca aminte ca in cazul lor, ei sint cei mai rai judecatori. Unii au crezut ca au o chemare de la Domnul si s-au inselat. Ei nu au luat in seama semnalul de alarma din partea fratilor care ii inconjurau si rezultatul a fost dezonorarea Domnului. Tocmai astazi, cind se spune asa de mult de „chemarea de la Domnul", care probabil se foloseste ca sa se acopere cu aceasta slujba egoista, ar trebui sa ne amintim de acest principiu.

Domnul cheama si pune in slujba si El este Acela care va face cunoscut altora, pe deplin, ca aceasta este voia Sa.

Un exemplu frumos vedem apoi in Faptele Apostolilor 13.2: „Pe cind slujeau Domnului si posteau, Duhul Sfint a zis: »Puneti-Mi deoparte pfe Barnaba si pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.«"

Duhul Sfint face clara intentia Sa cu privire la Barnaba si Saul nu numai celor doi, ci si celorlalti frati din Antiohia. Ca era Duhul Sfint care trimitea pe cei doi barbati in lucrarea Domnului, in prima lor calatorie misionara, o subliniaza fara dubii versetul patru: „Iar ei, fiind trimisi de Duhul Sfint ...”. Si ce frumos este ceea ce citim putin mai inainte: „Dupa ce au postit si s-au rugat, si-au pus miinile peste ei si i-au lasat sa plece” (versetul 3)!

Unirea Adunarii cu slujitorul si misiunea sa este nu numai o mare frumusetate, ci si o deosebit de mare valoare pentru slujitorul insusi. Constienta ca ei „au fost incredintati harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o aveau de facut”, de catre fratii din Antiohia (Faptele Apostolilor 14.26; 15.40), trebuie sa fi intarit launtric pe acesti doi slujitori in aceasta lucrare plina de pericole si renuntari. Cit de mult pierd aceia care nu au sau nu pretuiesc acea parte pretioasa de a fi incredintati, de catre fratii adunarii locale, harului lui Dumnezeu, in vederea lucrarii pe care o au de facut! Lor le lipseste (aceasta au aratat-o experientele si aceasta nici nu poate fi altfel), mereu pacea launtrica, adinca, acea liniste odihnitoare care este legata de partasia cu sfintii.

Chiar Timotei insusi a primit darul sau deosebit *cu* punerea miinilor de catre ceata batrinilor (citeste in 1 Timotei 4.14). El a primit-o *prin* punerea miinilor apostolului insusi (2 Timotei 1.6), dar primirea ei a fost insotita de punerea miinilor de catre ceata batrinilor. Amintirea acestui fapt a fost un sprijin tare si o adinca mingiere pentru acest slujitor al Domnului, sensibil si poate chiar timid in exercitarea darului sau, mai ales atunci cind aveau loc impotriviri si vrajmasie impotriva adevarului lui Dumnezeu si cind dragostea celor mai multi s-a racit.

Recunoastem astfel, din nou, ca mereu cele doua parti ale adevarului isi au locul lor in Cuvintul lui Dumnezeu. Noi vrem sa le mentinem si cu privire la chemarea slujitorului lui Dumnezeu!

Ordinarea

Nu cunoaste Scriptura nici o ordinare omeneasca, nici o chemare sau comandare prin oameni? Cind este vorba de chemarea slujitorului Cuvintului, de acordarea darurilor duhovnicesti, ar trebui sa tagaduiem gindul acesta mai mult decit altele. Numai Domnul, numai Duhul Sfint trimite, niciodata omul. Autorizarea si imputernicirea de a exercita un dar depinde de un singur fapt, ca *Domnul l-a dat*. O ordinare prin oameni este total exclusiva. In nici un loc din Noul Testament nu auzim ca cineva este hotarit, autorizat sau trimis de un om ca sa predice Cuvintul.

Stefan era ca si Filip, unul din cei sapte, ales pentru a sluji la masa (Faptele Apostolilor 6.1-6). Vedem insa apoi, cum el, deodata, fara ordinare din partea oamenilor, fara vreo autorizare apostolica, fara vreo punere de miini, fara semne si minuni mari in popor, exercita acea sublima slujba duhovniceasca, de invatator, si nimeni nu putea sa se impotriveasca intelepciunii si duhului cu care vorbea el. Si Filip, pe care mai tirziu Luca il numeste „evangelistul” (capitolul 21.8), incepe fara vreo crutare omeneasca, in capitolul 8, slujba sa evanghelistica si Il vesteste pe Hristos. Cine a ordinarat pe acesti doi barbati pentru aceasta? Cine le-a dat autorizatia sa inceapa o asemenea slujba duhovniceasca, care nu avea nimic a face cu slujirea la masa, la care ei au fost pusi in mod oficial si care era mult mai mult decit aceasta? Domnul si nimeni altul! Auzim vreo obiectie din partea apostolului, ca ei n-au fost intrebati in privinta acestui lucru? Din contra, „Apostolii care erau in

Ierusalim, cind au auzit ca Samaria a primit Cuvintul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru si pe Ioan. Acestia s-au coborit si s-au rugat pentru ei ca sa primeasca Duh Sfint" (Faptele Apostolilor 8.14-15). Iata cum totul este in armonie dumnezeiasca, cind Duhul Sfint poate sa lucreze liber!

Chiar Pavel, marele apostol al neamurilor, nu s-a gindit nicidecum sa se amestece in dreptul Domnului de a trimite slujitorii Sai. Desigur, el a considerat foarte util ca apostolii mergeau la Corint, insa nu le-a dat nici o indicatie si nici nu putea sa le dea sa faca aceasta (1 Corinteni 16.12). El putea sa-i „sfatuiasca mult", insa nu le putea porunci. Fiecare slujitor era si este liber sa faca ce vrea Domnul sau. Apolo considera ca nu sosise inca timpul pentru ca el sa viziteze Corintul si in felul acesta, el „n-a voit nicidecum sa vina acum; va veni insa cind va avea o ocazie potrivita", confirma Pavel intr-un mod impresionant.

Insa Adunarea si fiecare frate si sora erau si sint datori **sa primeasca** pe lucratori, „caci au plecat pentru dragostea Numelui Lui" (3 Ioan 7-8). Aceasta era destul. In aceasta consta singura lor legitimitate, de fapt si cea mai buna. Ei erau verificati in ceea ce aduceau. Daca aduceau adevarul, erau primiti. Aceasta ne-o arata cea de a treia epistola a lui Ioan. Daca cineva nu aducea invatatura lui Hristos, atunci trebuia ca si o femeie chiar, impreuna cu copiii ei, sa-l respinga si sa evite sa-i arate prietenie. Vedem acest adevar in a doua epistola a lui Ioan (versetele 10 si 11). In asemenea cazuri este si datoria noastra sa procedam la fel astazi.

„Insa" - asa s-a intrebat citeodata - „nu exista pericolul ca cineva sa nu fie trimis de Domnul sau sa nu aiba nici un dar de la Domnul?" Desigur, se poate sa fie si asa, si chiar a si fost asa. Se poate chiar ca cineva sa supraaprecieze darul sau si, prin utilizarea gresita a darului sa pricinuiasca unele necazuri. Sa fim siguri insa ca, mai devreme sau mai tirziu, Domnul, care totdeauna este peste toate, va descoperi lucrurile. Aceasta poate avea loc prin fratii duhovnicesti sau prin adunare. S-a mai dovedit, de asemenea adevarat, ca ceea ce este de la Dumnezeu se va confirma si va fi recunoscut. Ordinarea omeneasca nu este insa mijlocul dumnezeiesc folosit ca sa preintimpine sau sa previna lucrurile firii.

Si totusi in Noul Testament este ceva asemanator cu *ordinarea*. Insa trebuie sa fim atenti *cine* o facea si *pentru ce* avea loc. Cu privire la **cine**, numai *apostolii* si cei *trimisi* direct de ei (de exemplu Tit) puteau sa aleaga si sa aseze in anumite cazuri. Cu privire la **pentru ce**, numai *batrinii* si *slujitorii* (*diaconii*) erau alesi si randuiti. Aceasta o dovedeste gindul pe care il gasim in locurile urmatoare:

„Au rinduit batrini in fiecare adunare si, dupa ce s-au rugat si au postit, i-au incredintat in mina Domnului, in care crezusera" (Faptele Apostolilor 14.23).

„Te-am lasat in Creta ca sa pui in rinduiala ce mai ramine de rinduit si sa asezi batrini in fiecare cetate, dupa cum ti-am poruncit" (Tit 1.5).

Potrivit relatarilor Sfintei Scripturi, niciodata o adunare nu si-a ales sau si-a hotarit proprii ei batrini. Cu privire la cei sapte, care erau hotariti pentru slujba exterioara fata de sfintii din Ierusalim, s-a procedat putin altfel. Ei au fost intr-adevar alesi de catre adunare, asa cum am vazut deja cu privire la subiectul *colectelor* (Faptele Apostolilor 6.5). Insa si acesti barbati au fost in cele din urma asezati de catre apostoli (versetul 6) si prin ei au fost rinduiti pentru aceasta lucrare (versetul 3). Era

Autoritatea apostolica, care le dadea oficial acest loc.

Punerea miinilor nu are nimic a face, in nici un loc din Sfinta Scriptura, cu ordinarea pentru vestirea Cuvintului. Atit in Vechiul cit si in Noul Testament, aceasta este un semn ca te faci una cu persoana peste care pui miinile, semn al binecuvantarii si al partasiei din partea acelora care stau inaintea lui Dumnezeu; in felul acesta, fratii aceia se pot socoti primiti de El si posesori ai binecuvantarilor Sale. Domnul Isus a pus miinile chiar peste bolnavi si peste copii si i-a binecuvintat. In mod sigur, aceasta nu are nimic a face cu medierea autoritatii duhovnicesti sau bisericesti. Si cind Barnaba si Saul au fost trimisi de catre Duhul Sfint, atunci fratii din Antiohia s-au facut una cu aceasta lucrare si purtatorii ei, prin aceea ca si-au pus miinile peste ei (Faptele Apostolilor 13.3). Am vazut deja aceasta. Daca l-a placut Domnului ca, intr-un caz special, sa ofere un dar duhovnicesc prin mijlocirea, prin punerea miinilor, apostolului Pavel (2 Timotei 1.6), ce are atunci aceasta a face cu ordinarea pentru slujirea in Cuvint? Evident, tot asa de putin ca si in situatia cind a fost placerea Domnului, intr-un alt caz, sa dea Duhul Sfint la douasprezece barbati credinciosi, prin punerea miinilor apostolului (Faptele Apostolilor 19.6). Si cine ar putea sa-si permita astazi sa faca una sau cealalta?

In acest context, este deosebit de interesant si instructiv sa vedem - cititorul sa scuze reluarea! - cum scriitorul istoriei sfinte, Luca, interpreteaza mai tirziu, in capitolul 14 al Faptelor Apostolilor, punerea miinilor de catre fratii din Antiohia: „De acolo au mers cu cora-bia la Antiohia, *de unde fusesera incredintati harului lui Dumnezeu* pentru lucrarea pe care o implinisera" (versetul 26). Acesta era deci semnul si insemnatatea punerii miinilor de catre frati: nu ordinarea pentru lucrare, ci o incredintare harului lui Dumnezeu pentru lucrare. Ce simplu si ce frumos este aceasta!

Batrinii

Batrinii erau alesi si pusi de catre apostoli sau de catre cei imputerniciti de acestia. Insa Faptele Apostolilor 20.28, arata clar ca si lucrul acesta se facea numai prin puterea si directa autoritate a Duhului Sfint, caci citim acolo:

*„Luati seama dar la voi insiva si la toata turma in care v-a pus **Duhul Sfint** supraveghetori, ca sa pastoriti Biserica lui Dumnezeu.”*

Instalarea batrinilor trebuia deci vazuta si recunoscuta de catre adunarea locala ca si cum ar fi fost facuta de Dumnezeu Insusi.

Insa acest verset important mai arata si altceva: *supraveghetorii* (greceste: *episkopos*; „episcop”) si *batrinii* (greceste: *presbyteros*; „prezbiter”) sint una si aceeasi persoana, respectiv slujba. Pavel a chemat pe *batrinii* adunarii din Efes la Milet (versetul 17) si acum el ii numeste *supraveghetori*. Pavel a poruncit lui Tit sa aseze *batrini* (Tit 1.5) in fiecare localitate si dupa aceea el numeste calitatile necesare ale unui *supraveghetor* (versetele 7 pina la 9). Expresia *batrin* caracterizeaza mai mult persoana iar *supraveghetor*, mai mult activitatea incredintata. Insa nicidecum nu este vorba de personalitati sau functii diferite. Sa observam ca slujba supraveghetorului sau a batrinului nu consta in aceea ca el conducea stringerile laolalta ale sfintilor sau le prezida, ci in aceea ca ei trebuiau sa fie atenti la ceata credinciosilor si sa pastoreasca Adunarea lui Dumnezeu. In 1 Timotei 3.5, Pavel

descrie astfel misiunea lor: *sa ingrijeasca de Adunarea lui Dumnezeu.*

Din Faptele Apostolilor 20.17 si Filipeni 1.1, ca si din celelalte locuri amintite din Faptele Apostolilor, deducem in plus alte doua realitati importante:

- Supraveghetorii sau batrinii isi implineau misiunea lor numai in localitatea respectiva si in legatura cu adunarea locala, careia ii apartineau. Un supraveghetor al adunarii din Efes era supraveghetor, numai acolo, nu si in adunarea din Antiohia.
- Supraveghetorii sau batrinii erau totdeauna in numar mai mare intr-o localitate. Scriptura nu ne arata niciodata ca intr-o adunare locala era prezent numai un supraveghetor.

Trasaturile morale de caracter necesare pentru exercitarea slujbei de supraveghetor, in afara de Tit 1, ne sint prezentate si in 1 Timotei 3.1-7. Aceasta epistola ne lamureste cu privire la realitatea, trecuta asa de des cu vederea, ca *functia* nu este acelasi lucru cu *darul*:

„Batrinii care cirmuiesc bine sa fie invredniciti de indoita cinste, mai ales cei care lucreaza in cuvint si in invatatura” (1 Timotei 5.17).

Slujba normala a batrinilor consta in cirmuire; ei aveau controlul peste turma. Dar erau si batrini dintre aceia care primisera daruri de har si vesteau si invatau Cuvintul lui Dumnezeu.

Mi-a stat pe inima ca in acest capitol sa arat deosebirea dintre *daruri* si *slujbe* si sa las cititorului sa compare cu practica ceea ce Scriptura invata, fara posibilitatea de interpretare cu privire la aceste doua subiecte, care caracterizeaza crestianismul in general, in ziua de astazi. Aceasta comparatie va conduce numai la o adinca surprindere, chiar la rusinare, ca Sfinta Scriptura este inlaturata si in acest sens ca unitate de masura si ca indrumator, si ca drepturile Domnului Isus sint desconsiderate.

Sa ne intoarcem insa la o alta intrebare foarte importanta:

Mai sint si astazi batrini?

Batrini randuiti nu mai avem astazi, nici nu mai putem avea. De ce nu? Pentru ca nu mai avem intre noi autoritatea apostolica, singura in masura sa-i aseze, In Noul Testament nu gasim nici cea mai mica indicatie in acest sens, ca instalarea oficiala a batrinilor si a slujitorilor trebuie sa continue dupa plecarea apostolilor. Chiar dispozitia apostolului data lui Tit era limitata pentru acel timp si la Creta. Tit insusi trebuia sa se sileasca ca, dupa implinirea misiunii sale, sa vina la Pavel la Nicopole (Tit 3.12).

In afara de aceasta, Adunarea lui Dumnezeu, in ceea ce priveste prezentarea ei exterioara, s-a rupt astazi in multe grupe si directii. Supraveghetorii trebuiau sa exercite supravegherea asupra adunarii locale. Insa unde se poate gasi astazi adunarea locala din Berlin sau Bucuresti, in mijlocul dezbinarii existente? Toti copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate nu apartin ei adunarii de acolo? Insa ei se gasesc in asa de multe grupe deosebite! Ar fi potrivit ca, in asemenea imprejurari triste, sa numesti batrini numai pentru o parte a adunarii locale? Ar fi aceasta expresia unitatii Trupului lui Hristos? Nu

ar fi mai mult o sanctionare a despartirilor pe temelia crestina? Aceasta nu poate fi intentia lui Dumnezeu.

Totusi ne putem bizui totdeauna pe Dumnezeu, chiar si cu privire la problema batrinilor. El a avut grija si de zilele noastre. Si astfel, cu privire la intrebarea „*mai sint si astazi batrini?*”, pot raspunde fara ezitare: da, neaparat. Nu batrini ordinati, insa barbati batrini, maturi, care exercita slujba de batrini. Ei nu se vor numi asa, insa ei fac supravegherea peste cei credinciosi, acolo unde se afla. Ei nu-si aroga nici o autoritate, insa o au, daca vor sa cirmuiasca bine pe credinciosi. Sa nu-i invrednicim noi de indoita cinste (1 Timotei 5.17)?

Gasim aceasta confirmat in primele scrisori ale lui Pavel catre corinteni si tesaloniceni. Tocmai prima Epistola catre Corinteni trateaza rinduiala lui Dumnezeu in casa Sa. Tocmai corinteni erau aceia care nu duceau lipsa de nici un dar al harului, pentru ca ei au fost imbogatiti in toate privintele (citeste in capitolul 1.4-7). Insa tocmai in aceasta scrisoare nu auzim nimic despre batrini. Dar mai aflam ca era „casa lui Stefana” si ca ei insisi s-au pus in slujba sfintilor. Si attentionarea apostolului este, „*ca si voi sa fiti supusi unor astfel de oameni*” (capitolul 16.15-16). Nu este bunatatea lui Dumnezeu ca El trezeste in orice timp si in orice loc pe cei pe care ii cirmuieste pentru slujba sfintilor? Corespunde atunci intelepciunii lui Dumnezeu, sa *nu te supui* unor astfel de oameni, numai pentru ca ei n-au fost numiti in mod oficial?

Chiar si in tinara adunare din Tesalonic nu erau batrini asezati de catre apostol. Si cu toate acestea, erau acolo dintre aceia care ii cirmuiau in Domnul:

„Va rugam, fratilor, sa recunoasteti pe cei care lucreaza printre voi, care va conduc in Domnul si va sfatuiesc. Sa-i pretuiti foarte mult, in dragoste, din pricina lucrarii lor” (1 Tesaloniceni 5.12-13).

Nu avem si noi nevoie de aceste indemnuri in zilele de decadere - in zilele dispretuirii oricarei autoritati? Dumnezeu trezeste si astazi pe aceia care nazuiesc la slujba de supraveghetor (1 Timotei 3.1). Ei doresc o lucrare frumoasa, spune Dumnezeu. Si ce binecuvintare este cind in Adunare se exercita o calauzire potrivita lui Dumnezeu, prin barbati care au o tinuta morala pentru aceasta! Noi trebuie nu numai sa primim sfatul-rea lor, ci si sa-i pretuim foarte mult, in dragoste, din pricina lucrarii lor. Caci cu toate ca este o „lucrare frumoasa”, este totodata o lucrare grea, mai ales astazi, cind aproape nimeni nu vrea sa mai accepte ceva. Insa acei care fac de bunavoie supravegherea, nu din constringere, care nu stapinesc, ci sint exemple pentru turma, le va face parte de „cununa care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5.2-4).

Sa traiesti din Evanghelie

Inca o problema sa atingem in incheiere: un slujitor, pe care Domnul l-a chemat cu totul in slujba Sa, trebuie intretinut de Adunare sau pe cit posibil trebuie sa faca fata singur nevoilor sale si ale familiei sale?

Si in aceasta privinta, Cuvintul lui Dumnezeu ne da un raspuns care ne poate pazi, pe de o parte de legalism si clericalism, iar pe de alta parte, de indiferenta si asemanare cu lumea. Despre apostolul

Pavel stim ca el a lucrat cu miinile sale in timpul calatoriilor misionare:

„N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi insiva stiti ca miinile acestea au lucrat pentru nevoile mele si ale celor care erau cu mine. In toate privintele, v-am aratat ca, lucrind astfel, trebuie sa ajutati pe cei slabi si sa va aduceti aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Insusi le-a spus: »Este mai ferice sa dai decit sa primești«" (Faptele Apostolilor 20.33-35).

Acestea sint miscatoarele cuvinte ale apostolului la despartirea lui de batrinii din Efes, la Milet. Alte locuri intaresc faptul ca apostolul s-a comportat asa nu numai in Efes, ci si in Corint si in Tesalonic (Faptele Apostolilor 18.3; 1 Corinteni 9.1-18; 2 Corinteni 11.7-12; 1 Tesaloniceni 2.9; 2 Tesaloniceni 3.7-10). El nu voia ca cineva sa fie *impovarat*, voia ca *Evanghelia sa fie gratuita*.

Ce urmas credincios al Domnului Isus era el! Ca si Domnul sau, care nu a venit ca sa l se slujeasca, ci ca sa slujeasca (Matei 20.28), tot asa si el n-a vrut sa reduca cu nimic revarsarea harului lui Dumnezeu spre oameni si sa evite orice repros posibil ca el a folosit *evlavie ca un mijloc de cistig*. Asemenea oameni, care gindesc astfel, s-au gasit intotdeauna, asa cum ne arata 1 Timotei 6.5. Si in ceea ce priveste pe corinteni credinciosi, el voia mai bine sa *cheltuiasca totul si sa se cheltuiasca in totul, decit sa le fie o povara*. „Caci copiii nu trebuie sa stringa pentru parinti, ci parintii pentru copii" (2 Corinteni 12.13-15). Miscatoare cuvinte ale harului, comportare de neasemuit a unui om cu aceleasi sentimente ca si noi! Si apoi, amintirea acelor cuvinte ale Domnului Isus, care nu ne sint comunicate in alta parte a Noului Testament: *este mai ferice sa dai decit sa primești!*

Insa in alte locuri, acelasi apostol nu lasa nici o indoiala ca el, ca oricare alt slujitor al Domnului, are **dreptul** sa traiasca din Evanghelie. Insa el spune corintenilor ca nu s-a folosit de acest drept, tocmai pentru a lua vrajmasului orice pretext si sa cistige pe cit mai multi posibil (1 Corinteni 9.18-19). In rest, cind vorbeste de *vestirea Evangheliei*, el intelege nu numai predicarea vestei bune celor necredinciosi, ci vestirea adevarului crestin in tot continutul sau.

Asa dorea, de exemplu, sa *vesteasca Evanghelia* credinciosilor din Roma (Romani 1.15). Ei venisera intr-adevar de mult la credinta in Domnul Isus, dar se pare ca multi dintre ei nu au fost pe deplin incredintati de plinatatea Evangheliei. Astfel el, ca apostol al neamurilor, se simtea dator fata de credinciosii din Roma si dorea sa-i introduca in adincimea invataturii crestine. Si pentru ca, „prin voia lui Dumnezeu" n-a avut inca „fericirea" sa-i vada, el le scrie aceasta scrisoare si le vestește in acest fel Evanghelia.

Dar, revenind la subiectul nostru, putem spune ca apostolul aminteste sfintilor din Corint, in capitolul 9, ca nu putea sa fie bine ca, fata de restul apostolilor si fratilor Domnului Isus, numai el si cu Barnaba sa nu aiba dreptul de a avea o sotie si de a o lua cu ei in calatorie; si de asemenea, dreptul sa nu lucreze (versetul 4). Si apoi el arata trei exemple din viata naturala. De ce se lasa un soldat inrolat? Nu ca sa primeasca o plata? Si daca este vorba de tarani sau pastori, nu se bucura ei amindoi de roadele muncii lor? La lucratorii care se ostenesc cu lucrul duhovnicesc ar trebui sa fie altfel?

Chiar in lege, Dumnezeu a dat indicatii in acest sens: cei care se preocupau cu lucrurile sfinte ale templului si ale altarului trebuia „sa manince de la templu” si „sa imparta cu altarul”. Iar apoi Dumnezeu a dat inca o hotarire deosebita, pe care apostolul Pavel o reda in versetul 9: „*Sa nu legi gura bouului care treiera*” (compara Deuteronom 25.4). Cine citeste locul acesta in Vechiul Testament va constata cu surprindere cum este data acolo aceasta reglementare: ea este in context! Acesta este citeodata felul de a vorbi al lui Dumnezeu, cind doreste sa arate ceva in mod expres. Si astfel aflam ca Dumnezeu ingrijeste nu numai de boi.

Este *scris pentru noi*, spune apostolul. Noi toti trebuie sa invatam principiul lui Dumnezeu si sa-l transpunem in practica:

„Vrednic este lucratorul de plata lui.”

Aceasta se refera atat la batrini cit si la ceilalti slujitori ai Domnului, asa cum ne arata 1 Timotei 5.18, si Deuteronom 25. Chiar daca apostolul, din motivele amintite, nu s-a folosit de nici unul din aceste drepturi, totusi ramine valabil aceasta: „*Tot asa, Domnul a rinduit ca cei ce vestesc Evanghelia sa traiasca din Evanghelie*” (1 Corinteni 9.14).

Pentru a inlatura eventualele obiectii false, apostolul adauga ca ei nu trebuie sa gindeasca ca este un lucru mare daca slujitorul Domnului, pentru cele duhovnicesti pe care le-a semanat, secera bunurile trupesti drept beneficiu al slujbei lor.

Acestea sint desigur cuvinte la care trebuie sa ne gindim cu toata seriozitatea, pe care sa le punem la inima alaturi de exemplul demn de admiratie al aposto-lului, care era *atent* in mijlocul credinciosilor, asa cum o doica isi creste cu drag copiii (1 Tesaloniceni 2.6-7) si care nu se folosea de drepturile care i se cuveneau din aceasta.

Sa traiesti din Evanghelie este normal pentru aceia pe care Domnul i-a pus cu totul in slujba Sa. Cind misiunea Domnului nu ocupa tot timpul slujitorului, in mod sigur este bine ca timpul care ii ramine sa-l foloseasca lucrind in profesia sa sa pamineasca, atat cit este posibil in aceste timpuri ale noastre devenite complicate. Daca un frate, pe care Domnul l-a chemat ca sa lucreze in via Domnului, are suficient din propriile mijloace care ii stau la dispozitie, fara sa aiba nevoie de sprijin din partea adunarii, atunci sa procedeze ca si apostolul Pavel. Insa aceasta nu anuleaza nicidecum principiul ca *lucratorul este vrednic de plata lui*. Cum administreaza fratele ceea ce i s-a incredintat, nu este responsabilitatea adunarii, ci este responsabilitatea sa; si acest principiu al responsabilitatii inaintea Domnului se aplica si la noi, preaiubitilor, fie ca ne este daruita partea de a *fi primitori*, fie binecuvintata parte a *celui ce da*. In orice caz, acest cuvint din 1 Corinteni 4.2, are valabilitate pentru noi:

Incolo, ce se cere de la administratori este ca fiecare sa fie gasit *credincios*.

Strangerea laolalta pentru zidire

Hristosul slavit in cer este izvorul pentru orice binecuvintare a Adunarii pe pamint, pentru ca El a dat daruri oamenilor, asa cum am vazut in capitolul dinainte. Activitatea, respectiv exercitarea acestor daruri este *slujire*. Cum trebuie facuta aceasta slujire in stringerile credinciosilor, ne va preocupa in acest capitol.

Slujire in doua sensuri

Faptul ca Adunarea este Trupul lui Hristos pe pamint si Hristos, Omul slavit, este Capul din cer atrage dupa sine, in ce priveste slujirea, doua consecinte. Una este in legatura cu *Dumnezeu*, cealalta cu *Hristos*.

Voia lui Dumnezeu este ca acest Trup sa faca cunoscut pe pamint slava pe care o are Capul, sus. Aceasta este latura mai generala, responsabila, in care Adunarea ne este prezentata ca instrument al slavei si al puterii lui Dumnezeu in lume. Desigur ca nu Adunarea ca atare slujeste si invata; aceasta o fac darurile. Ne vom ocupa cu aceasta la sfirsitul capitolului. Si nu mai mica este intentia pentru care Dumnezeu a lasat Adunarea pe pamint. El actioneaza in ea, ca

intreg, in fata lumii. Nu ar trebui sa uitam aceasta latura cind vorbim despre *slujire*.

Dar pentru ca Adunarea este Trupul lui Hristos, ea este obiectul iubirii si al purtarii Sale de grija. El a iubit-o si S-a dat pe Sine insusi pentru ea, iar astazi nu o iubeste mai putin. „Caci nimeni nu si-a urit vreodata trupul sau, ci-l *hraneste si-l ingrijeste cu drag, ca si Hristos Biserica*” (Efeseni 5.29). Binecuvintat gind! In fiecare clipa a timpului de fata, Hristos Se ocupa cu dragoste de Trupul Sau, de Mireasa Sa, pentru a da Adunarii Sale iubite tot ce are nevoie in aceasta lume. El o hraneste si o ingrijeste. Poate da gres vreodata aceasta minunata lucrare a lui Hristos pentru ea? Sa avem in vedere pe parcursul cercetarilor noastre urmatoare, din acest capitol, acest tel al inimii lui Hristos pentru ai Sai! Caci ceea ce nu serveste acestui tel nu este cu adevarat *slujire*.

Slujirea Cuvintului

In Faptele Apostolilor 6.4, avem un cuvint foarte frumos, care reda nu numai o atitudine demna de urmat a apostolilor, ci contine si o expresie demna de remarcat:

„Iar noi vom starui necurmat in rugaciune si in slujirea Cuvintului.”

Slujirea Cuvintului - aceasta este in adevar lucrul prin care se slujeste oamenilor. *Cuvintul slujeste!* Pentru aceasta Domnul Isi foloseste slujitorii, foloseste daruri, desigur. Dar slujirea adevarata se face prin Cuvint, prin **Cuvintul lui Dumnezeu**. Numai prin propovaduirea Cuvintului intr-o forma sau alta, Cuvintul lui Dumnezeu poate propasi pe pamint, in diferitele sale domenii. Singur Cuvintul este acela prin care creste numarul alor Sai si prin care poporul Sau este zidit. De acest Cuvint trebuie sa se foloseasca slujitorii Domnului, evanghelisti, pastori sau invatatori, daca vor ca lucrarea lor sa se bucure de aprobarea Domnului si sa fie insotita de binecuvintare. „Vesteste Cuvintul!” (2 Timotei 4.2). Nu tratate teologice, nu dezbateri teoretice, nu jocuri de cuvinte sau fabule inteligente, nu povestiri interesante, nu experiente si trairi proprii duc la telul lui Dumnezeu, la viata. Numai Cuvintul lui Dumnezeu, in puterea Duhului, poate face acest lucru! De ar fi constienti de aceasta toti slujitorii

Domnului!

De la cine am putea învăța mai bine ce este slujirea, decât de la Domnul și învățătorul nostru, Domnul Isus? De la El, Slujitorul neobosit, desăvîrșit, al lui Dumnezeu, auzim în Marcu 4.33: „*El le vestește Cuvîntul, după cum ei erau în stare să-L priceapă*”. În pilda semănătorului din Luca 8, Domnul ne arată ce fel de *sămîntă* este cea pe care o seamănă El: „*Sămînta este Cuvîntul lui Dumnezeu*” (Luca 8.11). Este adevărat că nu toată sămînta a răsărit sau a adus la fel de mult rod. Aceasta nu a depins însă nici de semănător, nici de sămîntă, ci de solul inimii care era răspunzător de aceasta. Semănătorul a fost Domnul Isus însuși și sămînta era Cuvîntul curat al lui Dumnezeu. Totul a fost deci desăvîrșit. Și totuși rezultatul a fost diferit, s-ar putea spune chiar dezamăgitor. Nu se află în aceasta o profundă mîngîiere pentru fiecare slujitor sincer al Domnului din ziua de azi? El nu este răspunzător de „ogor”, el nu trebuie să caute „roada”. El este răspunzător numai de semănat; el trebuie doar să fie atent ca ceea ce seamănă să fie cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu. Toate celelalte le poate lăsa liniștit pe seama lui Dumnezeu, singurul „care face să crească” (1 Corinteni 3.7).

Cuvîntul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai tăietor decât orice sabie cu două tăisuri. Judeca (cuvîntul grecesc înseamnă *face capabili să judece*) gîndurile și intențiile inimii și nici o faptură nu este ascunsă de El (Evrei 4.12-13). Este *sabia Duhului* (Efeseni 6.17); este ca un *focul* și ca un *ciocan* care sfărîmă stîncile (Ieremia 23.29). El este *candela* și *lumina* (Psalm 119.105) care poate să lumineze în cea mai întunecată inimă (2 Corinteni 4.6) și să arate drumul credinciosului. El este o oglindă în care ne putem recunoaște singuri (Iacov 1.23). El este hrană pentru cei credincioși - *lapte* pentru „copilăși” și *hrană tare* pentru „oameni mari” (1 Corinteni 3.2; Evrei 5.12-14). El este mai dulce decât *mierea* (Psalm 19.10; 119.103) și mai prețios decât *aurul* (Psalm 19.10; 119.72). El este ca *ploaia* și ca *zăpada* care coboară din cer și care nu se întorc acolo fără să fi udat pămîntul și să-l fi făcut să rodească (Isaia 55.10). El este *sămîntă*, care nu putrezeste, a nasterii din nou, *Cuvîntul lui Dumnezeu*, care este viu și care rămîne în veac (1 Petru 1.23).

Da, Cuvîntul nu se întoarce la Dumnezeu fără rod: El **aduce rezultate**, face ce îi place Lui, și îndeplinește acele rosturi pentru care a fost trimis de El (citește în Isaia 55.11). Vedem acest lucru atît de frumos în ziua Cincizecimii, cînd Petru ține prima sa predică, ba chiar prima predică în fața iudeilor din Ierusalim: „După ce au auzit aceste cuvinte, *ei au rămas străpunși în inimă* și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: »Fraților, ce să facem?» ... Cei ce au primit cuvîntul lui au fost botezați; și în ziua aceea, s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2.37-41). Petru și Ioan au fost aruncați în temniță, dar mulți din cei ce auziseră Cuvîntul „au crezut și numărul bărbaților a ajuns aproape cinci mii” (Faptele Apostolilor 4.4). Simon, vrăjitorul, prin Evanghelia pe care Filip a vestit-o în Samaria, a trecut în mod exterior de cealaltă parte (Faptele Apostolilor 8). Și printre neamuri, rezultatele vestirii Cuvîntului au fost aceleași. Vrăjitorul Bar-Isus nu l-a putut împiedica pe consulul Sergius de a asculta Cuvîntul lui Dumnezeu de la Barnaba și Saul și de a-l crede (Faptele Apostolilor 13). Unii dintre cei care odinioară erau slujitori ai idolilor s-au întors la Dumnezeul Cel viu și au primit Cuvîntul lui Dumnezeu, nu ca pe un cuvînt al omului, „ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2.13). Cuvîntul și-a făcut simțită influența chiar și în casa împăratului Nero (citește în Filipeni 4.22). Mulți oameni din Colose au recunoscut în *Cuvîntul adevărului Evangheliei* într-adevăr „harul lui Dumnezeu” și au devenit credincioși (Coloseni 1.5-6).

Acest lucru este cu atat mai demn de retinut cu cit Pavel insusi nu a ajuns la Colose. *Cuvintul adevarului* a fost vestit acolo de catre altii. Nici adunarea din Roma nu a luat nastere prin lucrarea apostolului neamurilor.

Acestea au fost citeva dintre rezultatele multiple ale propovaduirii Cuvintului, asa cum le prezinta Noul Testament. Care era insa continutul acestei propovaduirii? Domnul Hristos. Filip L-a predicat pe *Hristos* si el a vestit *Evanghelia imparatiei lui Dumnezeu si a Numelui lui Isus Hristos* (Faptele Apostolilor 8.5-12). Saul din Tars le-a predicat iudeilor din Damasc, imediat dupa intoarcerea sa, „*ca Isus este Fiul lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 9.20). *Evanghelia* este numita *Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Sau Isus Hristos* (Romani 1.1-4) si *Evanghelia lui Hristos* (citeste in Romani 15.19; Filipeni 1.27): ea desfasoara adevarul despre Persoana lui Hristos. Moartea si invierea Sa reprezinta o parte importanta in vestirea apostolilor (Faptele Apostolilor 2.23-35; 4.33; 1 Corinteni 15.3-8). Si pentru ca *Evanghelia* reprezinta caile minunate ale lui Dumnezeu, in har, cu oamenii, ea este numita si *Evanghelia harului lui Dumnezeu* (citeste in Faptele Apostolilor 20.24).

Atit de **neschimbator** este continutul propovaduirii lui Pavel, incit „de la Ierusalim si tarile din jur si pina la Iliric” (Romani 15.19), el a vestit aceeasi *Evanghelia* a lui Hristos. Orientalii au auzit-o la fel ca europenii si au crezut. Pavel nu si-a adaptat ascultatorilor vestirea, caci Hristosul rastignit, pe care L-a vestit el, le-a fost si celor chemati dintre iudei si dintre pagani puterea si intelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.24). Cit de multa incredere a avut Pavel in puterea si in precizia Cuvintului divin, care se potrivea tuturor popoarelor, tuturor claselor si tuturor starilor oamenilor! Facem si noi la fel?

Dar slujirea Cuvintului se exercita prin diferite daruri: prin evanghelisti, pastori si invatatori. Deci ea nu consta numai in predica sau vestire. Despre Filip, evanghelistul, auzim numai ca *predica* si *vestea* (Faptele Apostolilor 8.5, 12, 35, 40). Despre Barnaba si despre Iuda si Sila ni se spune ca ei au *indemnat* si au *inviorat* pe cei credinciosi (Faptele Apostolilor 11.23; si inca 15.32). Aceasta slujire se face personal sau in public, si cit este de importanta! O alta importanta activitate a fratilor inzestrati in acest sens este *invatarea* din Cuvintul lui Dumnezeu. Barnaba l-a vizitat pe Saul, a carui capacitate de a invata o cunostea in mod evident, si l-a adus in Antiohia. „Un an intreg s-au strins laolalta in adunare si au *invatat* pe multi oameni” (Faptele Apostolilor 11.26). In capitolul 15 ii gasim pe cei doi barbati din nou in Antiohia si din nou auzim ca *invatau* si *vesteau Cuvintul Domnului* cu multi altii (versetul 35). Si aceasta *invatare* putea si trebuia sa aiba loc „inaintea poporului si in case”. Apostolul Pavel s-a invrednicit intotdeauna sa faca acest lucru (Faptele Apostolilor 20.20).

Astfel fiecare slujitor al Domnului a participat, in felul sau, la vestirea Cuvintului, pentru a face sa inainteze lucrarea Domnului in diversele ei parti. Este aceasta si dorinta noastra launtrica, chiar daca noi insine nu am avea aptitudini pentru o asemenea slujba? Pavel i-a indemnat pe credinciosii din Tesalonic, intorsi de curind, sa se *roage* pentru ei: „Incolo, fratilor, rugati-va pentru noi, ca sa se raspindeasca si sa fie preamarit Cuvintul Domnului” (2 Tesaloniceni 3.1). Pe ce s-a bazat apostolul, pe ce s-au bazat ceilalti colaboratori in slujba lor, nu era altceva decit Cuvintul lui Dumnezeu. Nu avem nevoie de altceva! Altceva nu ne mai trebuie nici noua. Sa raminem la aceasta! Sfantul Cuvint este cel mai sigur lucru din universul lui Dumnezeu.

Dupa ce am vazut Cuvintul lui Dumnezeu in menirea sa, in caracterul sau, in efectul sau, in continutul sau, in invariabilitatea sa si in diversele sale intrebuintari, as reveni asupra unui verset din Faptele Aposto-lilor 6, verset pe care l-am citat la inceput. Apostolul Petru a amintit inainte de *propovaduirea Cuvintului* si un alt element - **rugaciunea**. Nu numeste intii propovaduirea Cuvintului, ci pe primul loc el pune staruinta in rugaciune. Nu exista propovaduire incununata de succes, daca nu este mai intii rugaciune staruitoare. Rugaciunea este expresia dependentei sufletului de Dumnezeu, si aceasta este necesara pentru a intelege corect slujirea Cuvintului, pentru a nu prezenta doar Sfinta Scriptura, ci pentru a avea cuvintul potrivit la momentul potrivit!

Dumnezeu singur cunoaste inima, starea si nevoile sfintilor, iar daca slujirea este de la Duhul Sfint, atunci vor fi *cuvintele lui Dumnezeu* (1 Petru 4.11). Dar pentru aceasta este nevoie intii de rugaciune pentru a cere orice ajutor si orice calauzire de sus.

In ce priveste **ordinea** rugaciune - vestirea Cuvintului, putem observa urmatoarele: cind Scriptura vorbeste de impartirea Cuvintului, atunci pune rugaciunea pe primul loc. Acest caz il avem aici. Daca este vorba insa de primirea de binecuvintari, atunci pune vestirea inaintea rugaciunii. Caci omul trebuie sa obtina binecuvintarea de la Dumnezeu prin vestirea Cuvintului, inainte de a putea vorbi despre aceasta in rugaciune cu Dumnezeu.

O comparatie intre Luca 10.38-42 si Luca 11.1-13 arata aceasta ordine: intii Domnul vorbeste de partea buna a Mariei, care consta in aceea ca ea asculta Cuvintul la picioarele Sale, si apoi El da invataturi despre rugaciune. Aceasta ordine o gasim si in Faptele Apostolilor 2.2 precum si in Efeseni 6.17-18.

Imaginea Mariei din Betania, asa cum ea s-a asezat la picioarele Domnului si a ascultat cuvintele Sale, este o minunata descriere a ceea ce facem noi atunci cind ne intilnim pentru a asculta cuvinte din gura Domnului. Pina acum ne-am ocupat de principii dumnezeiesti in privinta vestirii, principii care au o importanta generala si nu sint numai pentru stringerea adunarii pentru zidire. Dar neaparat ele trebuie aplicate si in acest domeniu. De aceea le-am asezat inaintea invataturilor Cuvintului despre aceasta stringere a credinciosilor. Acum insa ne ocupam de acest subiect deosebit, care merita intreaga noastra atentie si consideratie.

Autoritatea Domnului in Adunare

Stringerea Adunarii pentru zidire ne este prezentata in 1 Corinteni 14, desi unele lucruri din acest capitol au o valabilitate mai extinsa. Dar ceea ce ni se spune acolo contravine intr-o asemenea masura practicii de astazi dintr-o mare parte a crestinatatii, incit au existat intotdeauna voci care pur si simplu au contestat ca cele spuse acolo ar mai putea fi infaptuite astazi sau ca ar fi destinate timpurilor de astazi si intregii crestinatati. Ar fi vorba acolo de probleme locale ale credinciosilor din Corint, probleme care insa nu sint si ale noastre; parerea multora ar fi ca aceste lucruri s-ar fi referit atunci exclusiv la corinteni.

Cind insa Dumnezeu Si-a constituit Adunarea la inceput, cind Si-a chemat sfintii „la partasia cu Fiul Sau Isus Hristos, Domnul nostru" (1 Corinteni 1.9), atunci El nu a *experimentat*, cum par unii sa creada. Nu, El a creat ceea ce corespundea pe deplin intelepciunii si dragostei Sale. Si ceea ce El a

creat la inceput ramine neschimbat in gindurile Sale. Asa este si ordinea in Adunare. Oamenii au deviat de la aceasta ordine, dar El nici nu instaureaza si nici nu recunoaste alta ordine pentru zilele noastre, decit cea initiala. Intelegiunea crestinului consta in aceea de a ramine in ceea ce „ati auzit de la inceput” (1 Ioan 2.24).

Ce privilegiu nemasurat de a fi adus in partasia Fiului lui Dumnezeu, caracteristica pentru dispensatia crestina! Dar Cuvintul lui Dumnezeu nu lasa sa se nasca nici o indoiala privind faptul ca aceasta Persoana divina este **Domnul nostru**. El ne arata clar, fara pic de indoiala, ca textul acestei epistole este destinat spre respectare tuturor acelora care „*cheama in vreun loc Numele lui Isus Hristos*” (capitolul 1.2) - deci tuturor acelora care Il recunosc pe El, indiferent de locul si timpul in care traiesc. Si tocmai la sfirsitul capitolului al 14-lea se gasesc cuvintele: „Daca cineva crede ca este proroc sau om duhovnicesc, sa inteleaga ca ce va scriu eu este o *porunca a Domnului*” (versetul 37). Cu aceasta avem deci de-a face in acest capitol si in toata aceasta epistola, cu **porunca Domnului** pentru toti ai Sai care cheama Numele Sau.

In aceasta epistola, Domnul Isus este numit *Domnul slavei* (capitolul 2.8). In realitate El umple totul cu slava Sa si El este Domn peste toate domeniile. Nu se vorbeste de faptul ca El este Domn al Adunarii. El este Capul Trupului, al Adunarii. Acest lucru este desfasurat in epistolele catre Efeseni si Coloseni. Dar ca El este Domn *in* Adunare, atunci cind ea s-a strins, acest fapt il arata cit se poate de clar aceasta epistola. Dom-nia Sa este adevarul cel mai evident in aceasta epistola. Acest lucru este subliniat inca o data prin faptul ca titlul Sau de *Domn* apare de saptezeci de ori. Da, El este Domn pentru fiecare credincios in parte cit si pentru totalitate, El este Domn sub aspect personal cit si colectiv.

Numai Domnul Isus are de poruncit, de hotarit in Adunarea celor sfinti. Ei sint domeniul Sau. El poate fi dispretuit in lume, pretentiile Sale la stapinire pot fi desconsiderate acolo, dar Adunarea sfintilor este domeniul *Sau*. Acolo toate drepturile apartin Lui. Credinciosii din Corint le-au recunoscut.

Cind s-a strins adunarea din Corint, atunci nu a fost o stringere *de bunavoie* a credinciosilor din acel loc, unde fiecare sa-si revendice dreptul de a fi acolo pe baza apartenentei Sale la Trupul lui Hristos. Cu atit mai putin era o adunare *libera*, unde fiecare avea dreptul sa ia parte la vestire asa cum i se parea corect si cum tocmai il indemnau impulsurile sale interioare. Erau in Corint din acestia, care se inscriau in aceasta linie; dar apostolul trebuia sa-i corecteze (capitolul 14). Nu era nici o stringere a unor *alesi* care posedau cunostinte intr-o masura deosebita si adunau in jurul lor dintre aceia care erau de acord cu sistemul lor de invatatura. Si acest pericol a prins contur, incit apostolul trebuia sa-i dojeneasca destul de serios pe sfinti din aceasta pricina (capitolele 1 si 3).

Noi stim ca tocmai aceste din urma erori s-au dezvoltat si s-au raspindit destul de repede in marturia crestina, astfel incit astazi invadeaza aproape intreaga crestinatate. Este ca si cu aluatul dospit, pe care l-a luat o femeie si l-a amestecat cu trei masuri de faina, *pina s-a dospit toata plamadeala* (Matei 13.33). Primei greseli ii sta la baza introducerea principiilor democratiei in Biserica, iar cea de-a doua este sectanta in cel mai inalt grad. Ambele distrug in felul lor esenta si adevarul Adunarii. Prima duce la lipsa de norme si la dezordine, cealalta la mindrie si dezbinare.

Aceste evolutii arata foarte clar ca drepturile *Domnului* sint neglijate si ca autoritatea Domnului a fost inlocuita de cea a omului.

Dar noi vrem sa ne tinem strins de ceea ce era la inceput, vrem sa ne ocupam de ceea ce este potrivit gindurilor Sale! Adunarea este *supusa lui Hristos*, ne spune Efeseni 5.24. Si ce riuri de binecuvintare curg - chiar si astazi - atunci cind Lui I se da autoritatea care I se cuvine, atit in stringerile sfintilor cit si in viata personala!

Intotdeauna telul Duhului Sfint este de a aduce in prim plan slava Persoanei lui Hristos si stapinirea Sa. In 1 Corinteni 12.3, acest lucru este exprimat astfel:

„De aceea va fac cunoscut ca nimeni, daca vorbeste prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: »Isus sa fie anatema!« Si nimeni nu poate sa zica: »Isus este Domnul«, decit prin Duhul Sfint.”

Aici avem un test sigur, un mijloc sigur de recunoastere, un test sigur, nu daca cineva este mintuit si are viata vesnica, ci daca duhul care vorbeste in el este un duh al demonilor sau Duhul Sfint. Daca cineva subestmeaza Persoana Domnului sau drepturile Sale, atunci el aduce blestem asupra Numelui Sau; si noi putem fi siguri ca acesta nu este glasul Duhului lui Dumnezeu. Diavolul poate spune lucruri frumoase, placute auzului, despre Hristos. Gasim acest lucru in Evangheliile si in Faptele Apostolilor (de exemplu Matei 8.28-34; Marcu 1.23-27; Faptele Apostolilor 16.16 etc.). Insa Diavolul niciodata nu spune: „Isus este Domnul!” Niciodata el nu recunoaste domnia lui Hristos. Tocmai acest lucru vrea sa-l faca Duhul Sfint: sa-l dea lui Hristos locul care I se cuvine ca *Domn* - si aceasta nu doar in viata personala, ci mai ales in stringerile sfintilor. Sa punem la inima acest lucru, sa masuram totul cu el, chiar si propria noastra practica!

Cind va adunati

De trei ori se vorbeste in Epistola catre Corinteni de stringerile credinciosilor:

„... voi si duhul meu, fiind adunati laolalta, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos ...” (capitolul 5.4).

„Cind va adunati, deci, in acelasi loc ...” (capitolul 11.20).

„Deci, daca toata biserica s-ar stringe la un loc” (capitolul 14.23).

Primul loc este in legatura cu inlaturarea *raului*, si poate ca nu este lipsit de importanta faptul ca aici nu se spune: „Cind va *stringeti*”, ci *fiind adunati laolalta*. Ei nu erau adunati special in acest scop, dar atunci cind au fost adunati de puterea Domnului Isus Hristos (poate in scopul fringerii piinii), ei trebuiau sa actioneze dupa indicatiile apostolului. Daca se are in vedere insa o stringere deosebita, atunci nu este una dintre cele trei stringeri normale ca adunare.

In mod deosebit doresc sa atrag atentia asupra expresiei , *fiind adunati laolalta prin puterea Domnului nostru Isus Hristos*". Cind sintem adunati pentru Numele Sau, atunci sintem adunati prin puterea Domnului nostru Isus Hristos. El Insusi este prezent, la fel si puterea Sa pentru a indruma si a binecuvinta. Poate exista ceva mai mare?

Al doilea se refera la stringerea pentru a minca Cina Domnului, subiect pe care l-am abordat deja.

Al treilea loc vorbeste despre adunarea pentru zidirea sfintilor. Locurile din capitolele 11 si 14 au ca punct comun faptul ca amintesc stringerea **la un loc**. Din nefericire, astazi nu mai este posibil de a stringe toata adunarea unei localitati, adica pe toti credinciosii acelei localitati intr-un singur loc. Sfintii sint despartiti, unitatea nu mai este vizibila. Asa stind lucrurile, nici o grupare de credinciosi nu poate avea pretentia de a fi adunarea din acel loc. Dar totusi este posibila adunarea in Numele si in puterea Domnului Isus Hristos. Si chiar daca cei care fac acest lucru ar fi doar „doi sau trei”, stringerile lor au *caracterul de adunare*.

Faptul ca ultimele doua locuri suna cam la fel, mai arata inca ceva: indiferent daca este vorba de stringerea pentru fringerea piinii sau de stringerea pentru zidire, ambele au caracter de adunare, ambele sint importante si nu se poate renunta la ele; in mod evident ambele au avut loc cu aceeasi frecventa, si anume saptaminal. Ambele sint stringeri normale sau regulamentare ale adunarii, chiar daca se deosebesc prin caracterul si prin scopul lor. intr-una, adunarea il slujeste pe Domnul, in cealalta, Domnul slujeste adunarea prin slujitorii Sai. Este vorba de doua stringeri *independente* una de cealalta, care, din aceasta cauza, pe cit posibil ar trebui sa aiba loc separat.

Nu rinduiala exterioara, ci interioara

Am vazut ca marele obiectiv al Adunarii lui Dumnezeu este recunoasterea lui Hristos ca Domn. Nu ne-a dat Domnul **reguli** pentru stringerea in vederea zidirii? Ba da. El nu a ingradit prin paragrafe stringerea, in desfasurarea ei. Astfel, El nu ii ingaduie lui Pavel sa dea indicatii pentru Adunarea Sa, in felul cum le-am dori noi uneori: „Pentru inceput sa cintati o cintare duhovniceasca. Apoi sa se roage un frate. Apoi este loc pentru unul sau doi frati care sa vorbeasca pentru zidirea adunarii ...”.

Nu, Domnul lasa libertate deplina pentru desfasurarea intilnirii. Poate ca este bine a incepe cu o cintare duhovniceasca. Nu exista aproape nimic mai potrivit care sa ne „introduca” in lucrurile marete care se afla in fata noastra, decit sa cintam impreuna o cintare. in capitolul nostru vom gasi mai multe despre aceasta. Dar ora nu *trebuie* sa inceapa asa. De asemenea este neaparat potrivit de a cere binecuvintarea Domnului inainte de vestirea Cuvintului. Acest lucru l-am vazut deja. Dar Domnul nu ne lasa indicatii in aceasta privinta.

De asemenea se lasa deschisa problema *cine* are voie sa participe la aceste slujiri. El nu stabileste daca trebuie activat un dar sau altul. El doreste mai mult ca toti cei adunati sa priveasca la El, Domnul care Se afla in mijlocul lor si sa astepte de la El orice binecuvintare, indiferent pe cine va folosi ca unealta pentru aceasta. Se poate ca in aceasta dupa-amiaza, Domnul sa-i incredinteze o veste unui frate care niciodata nu a spus nimic in public si nu are un dar deosebit, un frate pe care poate nu-l va mai folosi niciodata dupa aceea. Exista aceasta **libertate a Duhului**, care este voia Sa pentru noi. Ea este deosebit de pretioasa, dar tot atit de usor de distrus.

Dar pentru a asigura aceasta libertate, El nu le impune alor Sai o rinduiala exterioara. Prin aceasta, libertatea ar fi ingradita. El mustra in mod serios *abuzul* de aceasta libertate, dar El nu indeparteaza aceasta libertate. Si El ne da **principii morale** de care sa ne lasam condusi. Daca El reuseste sa aduca in sufletele noastre o rinduiala interioara, atunci stringerea va fi caracterizata si in exterior

printr-o ordine binefacatoare, in acord cu deplina libertate a Duhului. Ea este atunci rezultatul respectarii drepturilor Domnului Isus, care vrea sa conduca totul prin Duhul Sau.

Capitolul al 14-lea cuprinde o serie de astfel de principii si nu este lipsit de importanta faptul ca se incheie cu cuvintele versetului 40:

„Dar toate sa se faca in chip cuviincios si cu rinduiala”.

Se pare ca la corinteni nu se faceau toate *in chip cuviincios si cu rinduiala*. Am vazut deja acest lucru in legatura cu Masa si cu Cina Domnului in capitolele 10 si 11. Si in legatura cu stringerea pentru zidire, ei au abuzat de libertatea pe care le-a dat-o Domnul. Aproape ca am putea multumi pentru faptul ca acest abuz s-a facut deja atit de devreme, caci prin aceasta avem pina astazi invataturile apostolului Pavel, prin care el a indreptat purtarea gresita a credinciosilor de odinioara. In ce consta greseala corintenilor in acest caz? Este necesar sa ne preocupam pe scurt de aceasta intrebare pentru a intelege cu atit mai bine ce are sa ne spuna Domnul si noua.

Inzestrati, dar firesti

Corintenii au fost imbogatiti in toate privintele in Hristos Isus, cu orice vorbire si cu orice cunostinta, asa ca nu duceau lipsa de nici un fel de dar (citeste in capitolul 1.4-7). Cu toate acestea, erau firesti: „In adevar, cind printre voi este gelozie si cearta si dezbinari, nu sinteti voi carnali (oameni stapiniti de fire, nu de Duhul) si nu umblati voi in felul omului?” (capitolul 3.3). Ei nu mai erau *in firea lor pacatoasa* - nici un adevarat crestin nu mai este, el este *in Hristos* - dar ei erau *firesti*, actionau in felul firii. Deci putem avea daruri duhovnicesti de la Dumnezeu si sa fim totusi firesti. Simpla posedare a unui dar nu ne face inca un crestin duhovnicesc. Ar trebui sa avem intotdeauna acest fapt inaintea ochilor, cu atit mai mult cu cit sintem inclinati spre a supraaprecia desfasurarea unui dar.

Adunarea din Corint poseda intr-adevar orice fel de dar. Despre nici o alta adunare nu se spune acest lucru. Dar atitudinea ei fireasca a iesit la iveala prin aceea ca lor le placea mai ales folosirea acelor daruri spectaculoase, care atrageau atentia oamenilor, ca de exemplu vorbirea in limbi. Ei se bucurau ca prin aceasta ii impresionau pe altii. Aproape ca s-ar putea spune ca ei se *jucau* cu darurile dumnezeiesti precum copiii cu jucariile primite de curind.

Ceea ce Dumnezeu, in hotarirea Sa a asezat pe ultimul loc, corintenii, in aprecierea lor, au asezat pe primul loc. In enumerarea darurilor din capitolul 12, apostolul spusese: „*Si Dumnezeu a rinduit in Biserica intii apostoli; al doilea ..., al treilea ...; apoi ..., apoi ...*” (versetele 28-30). Si la sfirsit a amintit vorbirea in limbi si interpretarea lor. Pe linga aceasta, a amintit prezenta *limbilor* sub forma unei intrebari: „*Toti vorbesc in limbi? Toti interpreteaza?*” El insusi da raspuns la aceasta intrebare, dar aceasta este fara indoiala: „Nu! Nu toti vorbesc in limbi”. Acest fapt ar fi trebuit sa dea de gindit corintenilor si trebuie sa dea de gindit astazi tuturor copiilor lui Dumnezeu, care pun un accent atit de mare pe vorbirea in limbi.

Apostolul nu lasa nici in capitolul 12 si nici in capitolul 14 vreo indoiala asupra faptului ca aceste daruri nu ar fi de la Dumnezeu si ca El nu le-ar aprecia. Ceea ce mustra este insa intrebuintarea lor

gresita. Aceasta este linia de baza a intregului capitol 14.

Despre vorbirea in limbi in Corint

Intii trebuie sa ne ocupam de **natura** si de **scopul** acestui dar miraculos, pentru a putea intelege mai bine temelia invataturilor din acest capitol.

Natura vorbirii in limbi

Cine vorbea intr-o limba nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (capitolul 14.2, 28), adica nu vorbea catre oameni, ci se adresa lui Dumnezeu. Acesta este un principiu dovedit istoric de relatarea lui Luca din Faptele Apostolilor 2. Iudeii din diferite tari care se aflau la Ierusalim i-au auzit pe cei o suta douazeci vorbind in toate dialectele in care ei, iudeii imprastiati, au fost nascuti si, mirati si inspaimintati, au exclamat: „*ii auzim vorbind in limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu*” (versetul 11).

Vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu - aceasta nu era o vestire a Evangheliei - era cu mult mai mult, o lauda a lui Dumnezeu. Dar ca aceasta lauda nu s-a facut in limba sfinta, ebraica, ci in limbile neamurilor, era un lucru cu totul nou si de neconceput pentru iudei.

Faptele Apostolilor ne vorbesc despre trei ocazii in care s-a vorbit in limbi: la Ierusalim (capitolul 2), la Cezareea (capitolul 10) si la Efes (capitolul 19). Dar cu nici una din aceste ocazii, prin vorbirea in limbi nu s-a vestit Evanghelia, ba mai mult, nu gasim acest lucru in intregul Nou Testament. Si aici Pavel spune, inspirat de acelasi Duh Sfint ca si scriitorul Faptelor Apostolilor: „*Pentru ca cine vorbeste in limba nu vorbeste oamenilor, ci lui Dumnezeu; caci nimeni nu-l intelege si, in duh, el spune taine*” (1 Corinteni 14.2).

Vorbirea in limbi este indreptata catre Dumnezeu, este rugaciune, multumire, lauda (capitolul 14.14-17). Aceasta este trasatura principala a acestui dar.

In acest sens, apostolul nu are nimic impotriva vorbirii in limbi, in masura in care unul care interpreta facea intelese cele spuse (capitolul 14.5, 13, 39). Daca insa interpretul lipsea, atunci darul vorbirii in limbi nu trebuia sa se foloseasca in adunare (capitolul 14.28). El insusi vorbea in limbi mai mult decit ei toti, adica el ii spunea taine lui Dumnezeu, rugindu-se Lui, laudindu-L si multumindu-I; dar el nu facea aceasta in adunare. Acolo prefera sa spuna cinci cuvinte intelese, decit zece mii de cuvinte in limba (capitolul 14.19). Este un exemplu demn de urmat pentru toti care astazi sint de parere ca prin vorbiri tainice, de neinteles, ii pot zidi pe altii!

Cine vorbea intr-o limba fara a avea un interpret *se zidea pe sine insusi*; caci nimeni nu intelegea ce spune (capitolul 14.4). Dar zidirea proprie in legatura cu Adunarea - si despre aceasta este vorba in 1 Corinteni capitolele 12 pina la 14 - nu este gindul, nu este telul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu da daruri fiecaruia in parte ca prin acestea sa se zideasca numai pe sine. De aceea, in versetul 4 nu gasim doar o constatare, ci si o anumita mustrare. Era in natura limbilor sa fie numai atunci spre

zidirea Adunarii, cind erau si interpretate.

„Limbile” sint redade si in prima epistola catre Corinteni, limbi normale, omenesti, pe care Duhul le dadea sa le vorbeasca acelora care nu le-au invatat niciodata (comparati si cu Faptele Apostolilor 2.4, 11). Presupunerea sau chiar sustinerea faptului ca apostolul si chiar si altii ar fi vorbit „limbi ingeresti” (citeste in capitolul 13.1) este absurda. Toate propozitiile din capitolul 13 care incep cu „chiar daca ...” sint de natura pur ipotetica si inseamna: „Presupunem cazul ca as face cutare si cutare lucru”. Dar Pavel insusi recunoaste ca nu stie totul, ci ca el cunoaste „in parte” (versetul 9). El nu si-a dat toata averea pentru hrana saracilor, nu si-a dat trupul sa fie ars. Tot astfel si versetul 1 este o simpla presupunere a unor lucruri imaginabile prin care vrea sa dovedeasca cit de lipsit de valoare este totul, daca ceea ce insufleteste faptele nu este dragostea. El nu prezinta un fapt care la el a fost realitate. De aceea verbul este folosit la conditional: „Chiar daca as vorbi”.

Scopul vorbirii in limbi

Despre scopul vorbirii in limbi, Pavel vorbeste foarte vag. El este cuprins in 1 Corinteni 14.21-25: *„In lege este scris: »Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi si prin buze straine, si nici asa nu Ma vor asculta«, zice Domnul. Prin urmare, limbile sint un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredinciosi; prorocia, dimpotriva, este un semn nu pentru cei necredinciosi, ci pentru cei care cred. Deci, daca toata biserica s-ar stringe la un loc si toti ar vorbi in limbi, si ar intra oameni simpli sau necredinciosi, n-ar zice ei ca sinteti nebuni? Dar daca toti prorocesc si intra vreun necredincios sau vreunul simplu, el este incredintat de toti, este judecat de toti. Tainele inimii lui sint descoperite, asa ca va cadea cu fata la pamint, se va inchina lui Dumnezeu si va marturisi ca, in adevar, Dumnezeu este in mijlocul vostru.”*

Invatam aici (versetul 22), ca limbile sint un *semn* nu pentru cei credinciosi, ci pentru cei necredinciosi. La cine se refera apostolul cind spune „cei necredinciosi”? Citatul din Isaia 28 din versetul anterior arata clar acest lucru: sint evreii necredinciosi. Lor le va vorbi Dumnezeu in limbi necunoscute, a spus prorocul Isaia - si aceasta ca judecata - dar si asa, vor auzi si nu vor intelege, dupa cum aminteste acelasi proroc in alt loc (capitolul 6.9).

Atunci de ce credinciosii din Corint au fost atat de mindri de acest dar, care in sine a fost *un semn al judecatii pentru natiunea necredincioasa a iudeilor*? Era un semn al judecatii, in masura in care aceste limbi aratau ca Dumnezeu Isi va intoarce fata de la acest popor ca intreg si Se va indrepta spre cei dintre neamuri.

Exact acest lucru il gasim in Faptele Apostolilor 2. Dumnezeu le-a vorbit in alte limbi, in limbile tarilor in care multi dintre ei au fost alungati prin caile cirmuirii lui Dumnezeu. Ei le-au auzit, dar nu le-au inteles cu adevarat. Marea majoritate a acestui popor a ramas necredincioasa si L-a lepadat in continuare pe Hristos. Pentru ei deci, limbile au fost un semn. Evenimentele din Ierusalim, Cezareea si Efes dovedesc aceasta: la toate cele trei ocazii, semnul vorbirii in limbi era in legatura cu iudeii.

In versetele 23 si 24, apostolul vorbeste din nou de *necredinciosi*, dar el ii pune in legatura cu un alt grup, *cei fara daruri*. Aceasta duce la concluzia ca acum el nu vorbeste de grupul celor „necredinciosi” ca atare, ca in versetul 22, ci de niste necredinciosi care vorbesc greceste („si intra vreun necredincios sau vreunul simplu”), care ar putea veni in mijlocul lor si i-ar putea considera „nebuni”, daca toti ar vorbi in limbi. De ce „nebuni”? Pentru ca, spre deosebire de iudeii necredinciosi din diaspora, nu ar intelege limbile.

Faptul ca apostolul vorbeste in versetul 22 de iudeii necredinciosi, iar in versetele 23 si 24 de grecii necredinciosi, este intarit si prin aceea ca in primul caz el pune articolul inainte de „necredinciosi”: „cei necredinciosi”, iar in al doilea caz il omite. Daca in primul caz a vrut sa caracterizeze doar citiva oameni ca necredinciosi, atunci ar trebui neaparat sa lipseasca articolul in limba greaca. Datorita faptului ca il foloseste, inseamna ca se refera la un anumit grup de necredinciosi - tocmai iudeii.

Sa mentionam inca odata acest punct important: limbile nu au fost destinate spre a fi o marturie pentru cei credinciosi, ci ele au fost un semn pentru poporul necredincios al evreilor. Ca acest semn nu va fi pentru multa vreme este evident, daca s-a inteles sensul lui de baza.

Astfel apostolul a aratat deja in 1 Corinteni 13.8, ca acest dar se *va sfirsi* in final, de aceea noi astazi nu trebuie sa-l mai asteptam. El a fost impreuna cu alte daruri - vindecările, facerea minunilor (citeste in capitolul 12.9-10 si 29-30) - dat de Domnul pentru confirmarea marturiei apostolilor Sai cind Noul Testament era inca nou si nu existau inca toate partile sale (Marcu 16.20; Faptele Apostolilor 14.3).

Zidirea Adunarii

Daca cei din Corint ar fi urmarit mai mult dragostea (capitolul 14.1), ar fi ramas feriti de latul in care au fost prinsi prin laudariosia lor. Adunarea este domeniul unde trebuie sa se desfasoare dragostea dumnezeiasca. Fara ea, nimic nu este frumos, iar cu ea pot fi depasite toate greutatile. Dragostea dumnezeiasca, care a fost aratata deplin in Domnul Isus, in fapt regleaza totul. Apostolul a prezentat acest lucru in capitolul 13 foarte insistent. Dragostea dumnezeiasca le-ar fi inchis corintenilor gura pentru a nu mai vorbi in limbi, daca nimeni nu ii intelegea. Sa fim atenti cit de apasat vorbeste Duhul Sfint in acest capitol de necesitatea ca Adunarea sa fie *zidita*:

*„Cine proceste, dimpotriva, vorbeste oamenilor spre **zidire, incurajare si mingiere**” (1 Corinteni 14.3).*

*„... dar cine proceste **zideste** biserica” (versetul 4).*

*„Dar cine proceste este mai mare decit cine vorbeste in limbi; afara numai daca interpreteaza, pentru ca adunarea sa primeasca **zidire**” (versetul 5).*

*„Tot asa si voi, fiindca rivniti dupa daruri duhovnicesti, sa cautati sa le aveti din belsug, in vederea **zidirii** bisericii” (versetul 12).*

*„Negresit, tu multumesti foarte bine, dar celalalt nu ramine **zidit**” (versetul 17).*

„Toate sa se faca spre **zidire**” (versetul 26).

Daca adunarea este zidita sufleteste sau nu, acesta este faptul care decide pentru apostol - si acestea sint gindurile *lui Dumnezeu* - care este darul mai mare. Cine vorbea in limbi, vorbea doar lui Dumnezeu. Oricit de minunat ar fi acest dar, orice desfasurare de forte ar reprezenta, indiferent de cita binecuvintare se bucura cel care il avea, daca el nu il folosea impreuna cu un interpret, asa incit cei credinciosi sa inteleaga cele auzite, atunci nu ducea la zidirea sufleteasca si era mai mic decit darul prorociei. Ce lovitura dura pentru mindria acelor care se laudau cu vorbirea in limbi!

Si nu numai ca vorbirea in limbi era mai prejos, ci ea trebuia lasata deoparte in adunare, daca nu era de fata un interpret (versetul 28). Cel in cauza putea sa-si vorbeasca siesi si lui Dumnezeu, dar in adunare trebuia sa taca. Acest lucru era valabil chiar si atunci cind cineva indrepta o multumire catre Dumnezeu si pentru aceasta vorbea in limbi. Daca celalalt nu-l intelegea, acesta nu era zidit si atunci o asemenea multumire trebuia lasata deoparte. Cum putea intr-o asemenea situatie „sa raspunda cel simplu »Amin« la multumirile pe care le aduci tu, cind el nu stie ce spui?” (versetul 16). Cuvinte invioratoare si pentru noi! Cita lipsa de claritate exista in acest domeniu! Eu unul, pe baza acestui cuvint nu mi-as lua libertatea ca intr-o tara straina, sa ma rog in mod public, in limba mea nationala, daca acolo nu m-ar intelege nimeni.

Aici invatam, pe plan secundar, alte doua lucruri importante pentru viata practica de adunare:

A spune **Amin** la o multumire este dupa voia lui Dumnezeu si este o expresie auzibila a aprobarii adunarii. **Amin** inseamna *cu adevarat, desigur, asa este sau asa sa fie!* Apostolul arata un obicei al primilor crestini: ei spuneau „Amin!” nu numai cu inima, ci si cu gura. Ei nu-si spuneau doar in gind un „Amin”, ci il rosteau. Dumnezeu Si-a invatat deja in Vechiul Testament poporul in acest sens: „Si *tot poporul*” (barbati si femei!) „sa raspunda: Amin!” (Deuteronom 27.15). In Neemia 5.13, citim frumoasele cuvinte: „*Toata adunarea* a zis: Amin!” Este deci un obicei potrivit Scripturii, la care din nefericire s-a renuntat in multe locuri.

Mijloacele dominante pentru **zidirea** sufleteasca a adunarii, lasind deoparte *revelatia* referitoare la vremea noastra, sint *prorocia* (versetele 3, 4 si 6), *descoperirea, cunostinta* (versetul 19). Voi mai vorbi despre fiecare dintre acestea. Dar ne-am gindit vreodata ca si *o rugaciune, o cintare, o multumire* slujesc la zidirea sufleteasca (versetele 15-17)? Cit de imbucuratoare este aceasta varietate: pentru toate acestea este loc si timp in stringerile credinciosilor! Avem aici de altfel una dintre foarte rarele referiri la faptul ca in adunarile sfintilor se cinta.

Daca ceva trebuie sa fie pentru zidire, atunci in primul rind trimbita trebuie sa dea un ton inteligibil, trebuie sa se stie „ce se cinta cu fluierul sau cu harpa” (versetele 7-12), pe scurt, trebuie sa se **inteleaga** ce se vorbește. Tot restul este „vorba in vint” (versetul 9). Nu este nicidecum gindul lui Dumnezeu ca in stringeri-le noastre, mintea sa ne fie „deconectata”. A presupune acest lucru ar fi cu totul lipsit de sens si nespirtual. Apostolul insista ca si la rugaciune, la slavire si la multumire, alaturi de Duhul (adica noua. dumnezeiasca natura din noi; Ioan 3.6; Romani 8.6, 10) sa participe si mintea. Zgomote goale, pe care mintea nu le poate deosebi sau receptiona, sint fara valoare pentru zidirea sufleteasca. Astfel de rugaciuni si laude rostite in limbi nu sint de nici un folos pentru cel care nu le

intelege. Cel care vorbeste sa foloseasca mintea in aceeasi masura ca si cel care asculta. De aceea ne-a dat-o Dumnezeu, ea este poarta de intrare pentru tot ce vine de la Dumnezeu.

Apostolul a vorbit in limbi mai multe decat ei toti si el i-a multumit lui Dumnezeu pentru aceasta, dar el a facut-o pentru sine, atunci cind era singur cu Dumnezeu. In biserica insa, el dorea sa vorbeasca mai bine cinci cuvinte intelese: „*ca sa invat si pe altii, decat sa spun zece mii de cuvinte intr-o alta limba*” (citeste in versetele 18-19). Daca ceva nu contribuie la zidire, atunci nu trebuie sa se faca auzit in adunare. La aceasta nu are importanta daca darul este de la Dumnezeu (darul vorbirii in limbi era): daca prin aceasta adunarea nu este zidita, acest dar nu trebuie sa fie intrebuintat. Posedarea unui dar dat de Dumnezeu nu indreptateste utilizarea acestuia in *orice* timp si in *orice* loc. Uneori ne vine greu sa acceptam acest lucru, dar aceasta este invatatura intregului capitol de fata. Daca sintem in „adunare”, atunci nu sintem oriunde, si acest fapt este hotaritor.

Dar, inainte de a merge mai departe, as vrea sa mai adaug citeva observatii practice la cele spuse pina acum! Daca un frate se roaga in adunare, atunci el este gura celor adunati in rugaciune catre Dumnezeu. Atunci, ceea ce exprima trebuie sa reflecte preocuparea comuna a celor adunati. Probleme de natura pur personala nu-si au locul acolo. Tot astfel stau lucrurile pentru multumire si lauda. Cit de mult trebuie sa se pazeasca fratii ca sa nu depaseasca adevaratele sentimente si masura adunarii. De asemenea, cel in cauza trebuie sa vorbeasca destul de tare si de clar ca sa poata fi inteles de toti. Daca, de exemplu, cineva vorbeste incet si repede, astfel incit aproape nimeni nu-l poate urmari, atunci este mai bine sa lase altora aceasta slujba.

De asemenea exista, mai ales astazi, pericolul de a impresiona prin cunostinte. Daca vorbirea sau rugaciunea sint pline de cuvinte straine sau de expresii artistice, astfel incit fratii simpli sa nu mai poata intelege sensul, atunci aceasta slujire nu corespunde gindurilor Domnului. El vrea ca adunarea sa fie zidita sufleteste. Acest lucru este valabil si pentru rugaciune si pentru multumire. Totul se petrece *in* adunare si *pentru* adunare. Cel care vorbeste este fie gura celor adunati pentru Dumnezeu (rugaciune, multumire, lauda), fie gura lui Dumnezeu catre cei adunati (prorocie, invatatura). Acest lucru ar trebui sa nu-l uite niciodata cei care deschid gura intr-o adunare. Nu este acesta un gind profund miscator, ca Dumnezeu are **zidirea sufletasca a Adunarii** drept gind calauzitor, astfel incit toate celelalte trebuie sa se supuna acestuia? Atit de mult doreste El acest lucru!

Stiu ca aceasta contrazice parerea multora din crestinatate, chiar si a acelor care sint nascuti din nou, dar sint gindurile lui Dumnezeu pentru poporul Sau. De aceea invataturile acestui capitol din prima epistola catre Corinteni sint atit de importante pentru zilele noastre.

Sa ne ocupam acum de mijlocul dominant pe care-l activeaza si-l foloseste Duhul Sfint pentru zidirea Adunarii - *prorocia*.

Ce inseamna prorocirea?

Apostolul opune adesea prorocia vorbirii in limbi, (versetele 2-6; 21-25; 27-29). *Prorocirea* este slujba propriu-zisa a profetilor. Nu a prezice ceva viitor este prorocie in primul rind, ci a pune sufletul in lumina lui Dumnezeu prin Cuvintul lui Dumnezeu, in asa fel incit omul sa fie judecat, iar tainele inimii

lui sa fie descoperite (versetele 24-25). Aceasta se intelege aici prin prorocie. Prorocia se poate extinde chiar si asupra unui necredincios, dupa cum arata versetele amintite, chiar daca, in principiu, ea nu a fost data necredinciosilor, ci celor care cred. Dupa ce Domnul Isus i-a descoperit femeii samaritence intreaga ei istorie („Pentru ca cinci barbati ai avut; si acela pe care-l ai acum, nu-ti este barbat”), ea i-a raspuns cu o anumita admiratie: „Doamne, vad ca esti proroc” (Ioan 4.18-19). Aceasta era intr-adevar o lucrare de prorocie!

Cit de importanta este aceasta lucrare tocmai in zilele noastre! Sa ne rugam ca ea sa fie in mai mare masura printre noi! Apostolul a dorit ca toti sa proceasca (versetele 1 si 5). Aceasta trebuiau ei sa urmareasca, nu o desfasurare exterioara de forta. A proroci include mai mult decit a predica sau a invata. *Invatatura* si *cunostinta* duc de asemenea la zidirea Adunarii (versetele 6 si 19), dar *prorocia* este o slujba intr-o forma suprema. Prorocul vorbeste de la Dumnezeu si pentru Dumnezeu. Cine are acest dar trebuie sa stea aproape de Dumnezeu si sa fie intr-o partasie practica cu voia Sa, spre a fi capabil sa impartaseasca altora voia si gindurile lui Dumnezeu, intr-un mod potrivit.

Eu sint de parere ca prorocia propriu-zisa se face in general *fara* ca cel care vorbeste sa fie *constient* de aceasta. Desigur, el slujeste constient cu Cuvintul, dar de faptul ca, facind aceasta, proceste, aproape ca nu este constient. Abia mai tirziu afla, uneori, daca se intimpla asa, ca intr-o ocazie sau alta, prin ceea ce a spus, a venit in intimpinarea nevoilor existente. Acest lucru il poate face numai Duhul Sfint. Inca o data spun: cit de necesar ne este de a fi pusi in lumina lui Dumnezeu pentru a fi feriti de ginduri sau de cai gresite! Cit de multa nevoie avem de slujba prorociei!

De altfel si surorile pot proroci, dupa cum ne arata clar capitolul 11.5, si exemplul fiicelor lui Filip (Faptele Apostolilor 21.9). in cazul lor, desigur, nu adunarea (biserica) era locul in care se exercita darul lor, ci domeniul casnic. In orice caz insa, sora sa-si acopere capul, pentru a arata prin aceasta ca sta sub autoritatea (stapinirea) barbatului (capitolul 11.5-10).

Daca apostolul vorbeste in versetul 3, in legatura cu prorocia, despre zidire, sfatuire si mingiere, atunci aceasta nu este de fapt o definire a ceea ce este prorocia, ci cu mult mai mult arata care este rezultatul prorociei adevarate. Cine proceste vorbeste oamenilor spre zidire, sfatuire si mingiere. Si sfatuirea este in adevaratul sens zidire. Uneori uitam acest lucru. Dumnezeu ne sfatuieste doar pentru ca El ne-a adus in anumite relatii. Tot ceea ce ma apropie mai mult de intelegerea adevarului si a Persoanei Domnului este zidire.

Prorocia apare in Noul Testament intr-un **sens triplu**. Sensul cel mai general si cuprinzator l-am vazut deja: a aduce sufletele credinciosilor, prin slujirea Cuvintului in lumina lui Dumnezeu, pentru a ajunge astfel la inima si la constiinta lor si a corespunde astfel nevoilor lor interioare. Aceasta era de fapt si slujba profetilor Vechiului Testament, care, prin cuvintele „Asa vorbeste Domnul” cautau sa trezeasca constiinta poporului. Daca poporul insa nu era atent la Cuvintul si la avertizarile lui Dumnezeu prin profetii Sai, atunci acestia erau obligati sa vesteasca judecata si sa prezinte alte evolutii viitoare.

Aceasta ne conduce la al doilea sens al *prorociei* in Noul Testament. In unele locuri se refera si aici la prezicerea de lucruri viitoare. Un exemplu in acest sens il avem in Faptele Apostolilor 11, cind prorocul Agab a prevestit, prin Duhul, o foamete care urma sa vina peste tot pamintul (versetele 27-30). Acest al doilea sens se potriveste in mod special cartii Apocalipsa, unde respectarea *cuvintelor prorociei* este legata de binecuvintari deosebite (Apocalipsa 1.3; 22.7).

Un al treilea sens il avem in 1 Corinteni 14.29-30, despre care voi mai vorbi. Acolo este vorba de vestirea unor adevaruri crestine inca necunoscute, prin barbati insuflati de Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este forma cea mai inalta a prorociei, pe care inasa astazi nu o mai cunoastem, deoarece Cuvintul lui Dumnezeu este intregit (Coloseni 1.25). Si prorocii din capitolul 12.28 au fost unelte ale insuflarii Duhului Sfint, prin care au fost scrise parti ale Noului Testament.

Incheind aceasta parte, m-as referi la legatura dintre *descoperire* si *prorocie* pe de o parte si dintre *cunostinta* si *invatatura*, pe de alta parte (versetul 6). Acestea nu inseamna exact acelasi lucru, dar se afla intr-o relatie strinsa. Apostolul nu a vrut sa vina la corinteni fara sa le fie „de folos”, iar sa le fie de folos putea numai daca cuvintul lui le aducea fie descoperire, fie cunostinta, fie prorocie sau invatatura.

Descoperirea ca atare este primirea adevarului dumnezeiesc de la Dumnezeu Insusi (1 Corinteni 2.10-12). A *spune cuvinte care sa aduca descoperire* inseamna, in schimb, a spune ceea ce primisera apostolii si prorocii prin descoperire. Un exemplu in acest sens gasim in capitolul 11.23 („Caci am primit de la Domnul”), dupa cum de fapt slujba apostolului Pavel s-a caracterizat prin descoperire (compara capitolul 15.3). Domnul i-a spus deja la intoarcerea sa: „... caci M-am aratat tie ca sa te pun slujitor si martor atit al lucrurilor pe care le-ai vazut, *cit si al celor pentru care Ma voi arata tie*” (Faptele Apostolilor 26.16).

Prorocia este in legatura cu *descoperirea*. Ce inseamna prorocia am vazut deja. A *proroci* are sens mult mai cuprinzator decit a *spune cuvinte care sa aduca descoperire*, tocmai pentru a cuprinde mai mult decit comunicarea de noi adevaruri primite (al treilea sens al proroci ei).

Pe de alta parte, datorita descoperirilor Domnului, apostolul avea si *cunostinte* profunde, care de asemenea caracterizau slujba sa. El a spus efesenilor: „... Citindu-le, puteti intelege priceperea mea in taina lui Hristos ...” (Efeseni 3.1-5).

Invatatura poate fi privita ca o expresie universala, care, in sensul ei cel mai larg, cuprinde elementele amintite anterior. Are inasa si un sens special, propriu: nu atit de a comunica adevaruri pina atunci necunoscute, ci de a repeta adevaruri deja cunoscute. Lui Pavel nu i-a fost greu sa le scrie filipenilor „mereu aceleasi lucruri” (Filipeni 3.1); si Petru s-a ingrijit sa le aduca aminte credinciosilor care au primit taierea imprejur „de lucrurile acestea”, macar ca le stiau (2 Petru 1.12).

Descoperirea si *cunoasterea* sint lucruri pe care omul le primeste de la Dumnezeu (respectiv le-a primit), *cunoasterea* fiind rezultatul *descoperirii*. Dar in comunicarea catre oameni, *descoperirea* se manifesta prin *prorocie*, iar *cunostinta* prin *invatatura*. Cit de demna de adorare este dragostea lui Dumnezeu, care a gasit aceasta cale, pentru ca ceea ce este in inima Sa sa vina pina la noi, oamenii!

Dumnezeu cu adevarat in mijlocul vostru

Privim inca o data versetele din 1 Corinteni 14.22-25, pe care le-am cercetat deja din alt punct de vedere:

„... Prorocia, dimpotriva, este un semn nu pentru cei necredinciosi, ci pentru cei care cred. Deci, daca toata biserica s-ar stringe la un loc si toti ar vorbi in limbi, si ar intra oameni simpli sau necredinciosi, n-ar zice ei ca sinteti nebuni? Dar daca toti prorocesc si intra vreun necredincios sau vreunul simplu, el este incredintat de toti, este judecat de toti. Tainele inimii lui sint descoperite, asa ca va cadea cu fata la pamint, se va inchina lui Dumnezeu si va marturisi ca, in adevar, Dumnezeu este in mijlocul vostru.”

Chiar daca aici apostolul, pentru a scoate la lumina nebunia corintenilor, presupune un caz care desigur nu a existat niciodata sub aceasta forma, totusi prin cuvintele sale se aduce in fata ochilor o particica din viata de adunare, o particica din practica stringerii, care merita tot interesul. Unele lucruri merita atentia noastra deosebita.

In mod evident, a fost o obisnuinta a celor credinciosi de a avea intr-un loc stringeri regulate pentru zidire reciproca, un obicei pe care Duhul lui Dumnezeu il recunoaste si il recomanda.

Nu era o adunare „inchisa”, la care nu ar fi avut acces cei necredinciosi sau cei fara daruri. Dimpotriva, ei puteau „sa intre”. „*Fara daruri*” (cuvintul grecesc este *idiotes*) ii desemneaza pe cei care nu erau instruiti in lucrurile lui Dumnezeu, fara a fi neaparat necredinciosi, caci ei sint deosebiti de *necredinciosi*.

Se observa faptul ca lipseste orice indicatie cu privire la o ordine stabilita pentru slujire sau pentru slujitori. Duhul lui Dumnezeu Si-a asezat resedinta in Adunare si aceasta favoriza o libertate deosebita. Era posibil - oricit de ipotetic este cazul - ca toti sa vorbeasca in limbi sau ca toti sa proceasca. Apostolul nu ingradeste sub nici o forma aceasta libertate. El arata doar care ar fi rezultatul in cazul in care toti ar vorbi in limbi: cei fara daruri si cei necredinciosi ar spune ca sint nebuni. Desigur, aceasta nu putea fi intentia lui Dumnezeu. De aceea ei trebuiau sa fie mai ales preocupati sa proceasca.

Dumnezeu este considerat prezent in mijlocul lor si cu adevarat Dumnezeu a fost printre ei. Acest fapt ar fi devenit evident tocmai prin aceea ca toti ar fi prorocit. Caci daca atunci ar fi intrat un necredincios sau unul fara daruri, el ar fi fost incredintat de toti si s-ar fi inchinat lui Dumnezeu, marturisind ca, in adevar, Dumnezeu era *in mijlocul* lor sau *in* ei. Aceasta ar fi fost rezultatul binecuvintat al folosirii libertatii Duhului intr-un mod corespunzator! Cind ne intilnim ca adunare, atunci Dumnezeu este si astazi in mijlocul nostru. De am fi constienti in mai mare masura astazi de prezenta Sa!

Inca un cuvint referitor la expresia: „*Deci, daca toata biserica s-ar stringe la un loc*” (versetul 23)! Ea este in strinsa legatura cu expresia din capitolul 11.18: „*Atunci cind va stringeti ca adunare*”. Ambele formulari desemneaza acelasi lucru, dar de fiecare data din alt punct de vedere, si este bine sa intelegem acest lucru. Cea de a doua expresie, *va stringeti ca adunare*, se refera la *character*, prima

in schimb la faptul insusi, la *realitatea* stringerii. Dar in ambele cazuri este vorba de stringerea cu caracter de adunare.

Rinduiala inainte de putere

Multi copii iubiti ai lui Dumnezeu cred ca la adunare pot sa urmeze *necontrolat impulsurile lor interioare*. Ei se simt - cum sustin ei insisi - minati de Duhul lui Dumnezeu si acest fapt este pentru ei semnul suficient pentru a se exprima in felul pe care-l doresc. Toate celelalte pareri le resping ca neduhovnicesti si ca ingradire a libertatii lor personale. Ei sint „insuflati”, ei „se simt minati din interior” si aceasta le ajunge. Ajunge intr-adevar?

Corinteni gindeau odinioara la fel, doar ca fata de noi exista diferenta care astazi nu poate fi trecuta cu vederea, si anume ca ei intr-adevar nu duceau lipsa de nici un fel de daruri. Unele lucruri care in zilele noastre se prezinta ca „daruri” nu sint altceva decit imitatie. Aceasta suspiciune este intarita cu atit mai mult, cu cit exercitarea acestor „daruri” este adesea cu totul impotriva Scripturii. Ma gandesc mai ales la vorbirea in limbi, asa cum este ea practicata in multe cercuri ale crestinatii. Daca exercitarea acestui „dar” contravine total instructiunilor Cuvintului lui Dumnezeu, nu trebuie atunci sa ne indoim ca el este adevarat?

Desigur ca la corinteni puteau fi vazute unele slabiciuni si greseli. Dar sa ne gindim la doua lucruri: era vorba la ei de o adunare inca foarte tinara si ei inca nu primisera invataturi dumnezeiesti despre aceste lucruri. In afara de aceasta, cea de a doua epistola adresata lor arata clar ca prima epistola i-a adus la intristare dupa voia lui Dumnezeu si la pocainta (2 Corinteni 7.6-11). Noi insa avem in mina Cuvintul lui Dumnezeu desavirsit si totusi de multe ori nu actionam in conformitate cu el! Acest fapt ne face atit de responsabili.

Da, corinteni foloseau gresit darurile lor, dar apostolul poate recunoaste darurile din mijlocul lor ca daruri ale lui Dumnezeu. El recunoaste si slobozenia, caci „unde este Duhul Domnului, acolo este libertate” (2 Corinteni 3.17). Dar el se vede obligat de a pazi aceasta libertate de abuzuri. In alta privinta, a trebuit sa le scrie mai tirziu galatenilor: „Fratilor, voi ati fost chemati la libertate. Numai *nu faceti din libertate o pricina ca sa traiti pentru carne*, ci, in dragoste, slujiti-va unii altora” (Galateni 5.13).

Este totdeauna pericolul de a folosi libertatea ca pricina de traire pentru firea pacatoasa. Dar aceasta libertate a duhului exista, altfel nu s-ar putea face abuz de ea.

Corinteni au abuzat de puterea Duhului si aceasta nu a fost rinduiala lui Dumnezeu. Astfel apostolul ajunge sa vorbeasca in continuare de rinduiala lui Dumnezeu in stringerile laolalta si arata ca neorinduia- la niciodata nu-si are izvorul in Dumnezeu. Rinduiala este inainte de putere, si acest lucru trebuie sa-l invatam acum.

„Atunci ce este de facut, fratilor? Cind va adunati laolalta, fiecare dintre voi are un psalm, are o invatatura, are o descoperire, are un cuvint in limba, are o interpretare: toate sa se faca spre zidire. Daca vreunul vorbeste intr-o limba, sa fie doi sau cel mult trei, fiecare la rind: si unul sa interpreteze. Daca nu este cine sa interpreteze, sa taca in biserica si sa-si vorbeasca numai lui insusi si lui

Dumnezeu. Cit despre proroci, sa vorbeasca doi sau trei, si ceilalti sa judece. Si daca este facuta o descoperire unuia care sta jos, cel dintii sa taca. Fiindca puteti sa prorociti toti, unul dupa altul, pentru ca toti sa capete invatatura si toti sa fie incurajati. Duhurile prorocilor sint supuse prorocilor; caci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorinduielii, ci al pacii, ca in toate bisericile sfintilor (versetele 26-33).

Versetul 26 arata atit bogatia de daruri a corintenilor, cit si stradania lor de a le exercita. Acest fapt era bun in sine, dar in mod evident, aceasta se facea intr-o anumita neorinduiala si in independenta de Duhul lui Dumnezeu. Probabil ca nu doar vorbeau foarte multi la o stringere, ci si mai multi deodata. Fiecare se inghesuia sa fie auzit. Si acest lucru nu era bun, pentru ca nu era spre zidirea sufleteasca a adunarii. Prin purtarea lor, ei nu dovedeau doar o lipsa de intelepciune, ci si de dragoste. Ei uitasera **cine** era in mijlocul lor; ca numai El singur avea dreptul sa hotarasca cum aveau sa se desfasoare lucrurile. Ei pierdusera din vedere prezenta Duhului Sfint, despre care Domnul Isus a spus: „El Ma va slavi” (Ioan 16.14). Ei insa nu cautau slava Sa, ci pe a lor. Asa va fi intotdeauna, daca nu se are in vedere faptul ca „in adevar, Dumnezeu este in mijlocul vostru”. Daca nu se recunoaste prezenta lui Dumnezeu, atunci tocmai darurile Sale devin o piedica pentru binecuvintarea copiilor Sai, pentru ca atunci ele sint folosite fara intelepciune.

Astfel apostolul se vede nevoit sa completeze lipsa lor de har prin aceea ca ia **masuri restrictive** pentru exercitarea acelor daruri al caror izvor il recunoaste cu bucurie ca fiind Dumnezeu. Aceste masuri sint si pentru noi astazi de o valoare extraordinara, chiar daca anumite daruri, ca *limbile* si *prorociile*, nu mai sint prezente. Principiile lui Dumnezeu, pe care El a ingaduit sa fie scrise pentru indrumarea noastra, ramin insa aceleasi pentru toate timpurile.

Nu este intentia apostolului de a reduce la tacere un oarecare dar al lui Dumnezeu. Aceasta ar insemna a stinge Duhul, ceea ce ar fi un pacat (citeste in 1 Tesaloniceni 5.19). Nu, el ridica o bariera impotriva utilizarii prin firea pacatoasa a darurilor date de Dumnezeu. El interzice orice *initiativa necontrolata* in descoperirile duhovnicesti. Fiecare dar adevarat al Duhului este supus aceluia care il poseda si care este raspunzator de folosirea lui.

El incepe cu *limbile*, pentru ca ele erau cele mai evidente si mai pline de capcane in cazul abuzului. Poate ca tocmai cei care aveau acest dar pretindeau a fi liberi de toate regulile in exercitarea lui. Dar faptul ca un dar era intr-adevar de la Dumnezeu nu exclude nicidecum supunerea la reguli a acestui dar. Si supunerea la reguli consta in aceasta: in tot ce se refera la slujirea lui Dumnezeu in adunare, intelegerea duhovniceasca si, cu aceasta, zidirea sufleteasca a celor adunati are prioritatea absoluta.

Daca, de exemplu, nu era de fata nici un interpret, atunci vorbirea in limbi in biserica trebuia lasata la o parte. Am vazut deja ca cel in cauza putea sa-si vorbeasca lui insusi si lui Dumnezeu, dar in biserica trebuia sa taca. In biserica nu trebuia sa se auda nici o vorbire care nu se putea intelege. Caci ceea ce se vorbea acolo trebuia sa fie auzit si inteles nu numai de Dumnezeu, ci si de oameni.

De asemenea nu trebuiau sa vorbeasca in limbi mai mult de doi sau trei, o restrictie care se referea si la cel mai inalt dar, cel al prorocilor. Chiar si ceva foarte bun poate deveni nefolositor si dispretuit

printr-o exagerare irationala. Daca la o stringere ar vorbi mai multi de doi sau trei, atunci ascultatorii simpli nu ar mai putea primi si intelege cele spuse, mai ales daca ar vorbi mai multi deodata. Ei puteau sa proceasca toti, dar unul dupa altul, spune apostolul, si daca erau mai multi de doi sau trei, atunci era un lucru rau. Atunci ei trebuiau sa astepte alta vreme si alt prilej, deoarece „Duhurile prorocilor sint supuse prorocilor.”

Acestui fel de vorbire: „Ma simt minat, nici nu pot altfel”, apostolul nu-i acorda nici o valabilitate. Duhul prorocului nu stapineste asupra prorocului, ci prorocul asupra duhului sau. Daca deja omul firesc trebuie sa-si stapineasca duhul (Proverbe 25.28), cu cit mai necesar este pentru un om duhovnicesc, caruia Dumnezeu i-a incredintat un dar duhovnicesc, de a exercita acest dar sub controlul de sine poruncit! Apostolul preintimpina toate pretextele false pentru desfriul spiritual. Nu, un impuls interior nu este suficient pentru a justifica vorbirea unui proroc! Parerea lui trebuia sa corespunda impresiilor sale. Caci mintea, desi nu este niciodata *impostriva* adevaratelor sentimente, in lucrurile lui Dumnezeu se situeaza *deasupra* acestora. Toate celelalte sint nesanatoase, sint neorinduiala.

Dar versetul 31: „*Fiindca puteti sa prorociti toti, unul dupa altul, pentru ca toti sa capete invatatura si toti sa fie incurajati*”, mai ascunde in sine o invatatura deosebita. Cind apostolul a enumerat, in capitolul 12, diferite forme ale prorociei, a intrebat in versetul 29: „Oare toti sint apostoli? Toti sint proroci? ...” „Nu” a fost raspunsul. Aceasta se referea la profeti ca instrumente ale inspiratiei (al treilea sens al *prorocirii*) si prin urmare, se limita doar la citiva. In capitolul 14, versetele 1 si 5 insa ii indeamna pe corinteni sa urmareasca darul cel mai inalt, prorocirea (primul sens). Acesta este un indiciu clar asupra faptului ca cei care il urmareau il si obtineau. Si acum, recunoaste posibilitatea ca ei sa proceasca *toti*. De aici largirea limbajului apostolului: *toti* ar putea sa proceasca, ca *toti* sa fie sfatuiti si *toti* sa fie mingiati. Cuvintul *toti*, repetat aici cu insistenta, are in toate cele trei cazuri aceeasi putere. A spune ca *toti prorocii* ar putea proroci ar fi de prisos. Ce minunata libertate in adunare este recunoscuta aici! Daca Dumnezeu le dadea capacitatea pentru aceasta, atunci *toti* puteau sa *proceasca*. Cit de mult cinstea acest fapt pe Acela care era in mijlocul lor!

Dar in adunare *toti primesc* si *invatatura*. Si prorocul are dreptul sa asculte si sa invete. Prin slujirea sa, el ii incurajeaza pe altii, dar si el insusi are nevoie sa fie incurajat. Zidirea, invatam aici, este un lucru reciproc. Infaptuim noi aceasta in stringerile noastre? Li acordam noi unui proroc privilegiul de a putea sa asculte si el o data?

Frati iubiti in Domnul, care cititi aceste rinduri, in legatura cu acest punct vrem sa ne punem intrebarile: Urmarim noi toti sa prorocim? Cautam sa ne oferim darurile pentru zidirea adunarii? Sau sintem de ani de zile participanti pasivi? Ne-a trecut vreodata prin minte ca poate Domnul ar vrea sa ne foloseasca si pe noi in adunare, pentru a spune un cuvint pentru zidirea ei? Nu ne bazam noi prea mult pe darurile care sint in mijlocul nostru? Ce facem cu cuvintul „puteti sa prorociti toti”? Despre aspectele prorocirii am vorbit deja. Dar o *urmarim!* Ah, de ne-am folosi mai mult de minunata libertate in care ne-a adus Duhul spre zidirea alor Sai si spre slavirea Aceluia, care este in mijlocul nostru!

„Cit despre proroci, sa vorbeasca doi sau trei, si ceilalti sa judece " (versetul 29). Doua sau cel mult trei vorbiri erau suficiente pentru zidirea adunarii. Rugaciuni, cintari de lauda si multumiri nu sint amintite aici, dar din ceea ce se spune in versetele 14 pina la 16 reiese ca acestea nu numai au inceput si au incheiat stringerea, ci si ca au umplut intervalul dintre prorocii.

Dar slujirea prorocilor trebuia sa fie **judicata**. De catre cine? Intii, bineinteles, de fratii lor cu acelasi dar, dar apoi si de intreaga adunare. Incercarea repetata de a limita judecarea slujirii la alti proroci nu este numai nejustificata si la bunul plac, ci in mod clar sta si in contradictie cu invatatura Scripturii. Toti copiii lui Dumnezeu au „ungerea din partea Celui sfint" (Duhul Sfint de la Hristos) si *stiu orice lucru* (1 Ioan 2.20). Ei nu *inteleg* totul, dar, prin Duhul au capacitatea de a *judeca* totul, daca vine de la Dumnezeu si daca ceea ce este adus nou inaintea lor corespunde cu ceea ce au invatat deja. Asa faceau si cei din Bereea (Faptele Apostolilor 17.11).

„Dar", va intreba poate cineva, „de ce afirmatiile duhovnicesti trebuie judecate de altii, din moment ce Duhul care da aceste adevaruri este Insusi »Adevarul«"? Raspunsul este: oamenii inzestrati cu daruri ramin tot oameni si curatia vorbirii lor este asigurata doar in masura in care au invatat, in puterea Duhului, sa se conduca singuri. Smerenia este un paznic important in exercitarea darurilor. Dumnezeu, care priveste la cel smerit si ii da har (2 Corinteni 7.6; 1 Petru 5.5), il va pazi de greseli pe cel care nu se inalta. Lui I se cuvin multumiri pentru aceasta! „Caci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorinduielii, ci al pacii, ca in toate bisericile sfintilor" (versetul 33). Nici chiar puterea data de Dumnezeu nu inlatura rinduiala. Unde lucreaza Duhul Sfint, acolo rezultatul nu este neorinduiala, ci pacea. Unde lucreaza demonii, acolo se distruge nu numai pacea interioara, ci si rinduiala morala, si de cele mai multe ori si rinduiala pur exterioara. Aceasta este o trasatura sigura pentru judecata.

Dumnezeu locuieste in Adunare si in fiecare credincios in parte. Acest adevar mare si binecuvintat sta la baza oricarei instructiuni pentru purtarea in stringerile laolalta. Ceea ce ar trebui sa-i caracterizeze pe toti cei adunati nu este cunostinta in legatura cu prezenta darurilor in mijlocul lor, ci cunostinta adinca si fericita a prezentei nemijlocite a lui Dumnezeu. Si acolo unde se simte cu adevarat prezenta si nemarginirea Sa, acolo atit pacea cit si rinduiala sint elementul dominant. Tot ce este adevarat, ce vine de la El se va exercita intr-un mod liber si fericit, insa vointei proprii a omului nu i se va ingadui sa actioneze, deoarece ea nu naste decit neorinduiala si incurcatura. Harul ne-a adus in legatura cu Dumnezeuul pacii. Si acolo inimile celor prezenti sint umplute cu pacea Sa si prin aceasta sint aduse la liniste, acolo si purtarea lor exterioara va reflecta starea lor interioara: **totul** se va face *in chip cuviincios si in rinduiala*.

Femeile sa nu vorbeasca

Cit de mult s-au poticnit de versetele 34 si 35, oameni, mai ales in timpul nostru, care considera „egalitatea femeii" ca cea mai inalta binecuvintare pentru omenire! Cit de serios este pericolul ca acest duh al lumii patrunde si in mijlocul copiilor lui Dumnezeu! Cuvintul lui Dumnezeu insa este atit de neclintit si urmarea sa este atit de plina de binecuvintari:

„Femeile sa taca in biserici (adunari), caci lor nu le este ingaduit sa ia cuvintul; ci sa fie supuse, cum zice si legea. Daca voiesc sa capete invatatura asupra unui lucru, sa intrebe pe sotii lor acasa; caci este rusinos pentru femeie sa vorbeasca in biserică" (versetele 34-35).

Acest lucru nu-i place deloc omului, mai ales celui religios. El are pregatite o multime de argumente pentru a goli de sens aceste cuvinte ale lui Dumnezeu si pentru a le inlatura efectul. Dar cind omul incepe sa argumenteze, atunci aceasta este dovada cea mai sigura pentru faptul ca el nu vrea sa asculte. Si in afara de aceasta, argumentele sale se topesc ca zapada in fata arsitei soarelui Cuvintului lui Dumnezeu. Sa ascultam unele dintre aceste argumente:

- Aceasta indicatie a apostolului se refera numai la vremea de atunci si la femeile corintenilor, care erau deosebit de vorbarete. Ele nu trebuiau sa *umbla cu vorba* si sa *defaimeze*. La aceasta se refera cuvintul grecesc pentru *a vorbi*.

- Este vorba doar de sotii, caci se spune, *femeile voastre* (traducerea germana „Elberfelder Bibel”).

- In lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu, femeia are aceleasi drepturi ca si barbatul, caci este scris: „Nu mai este nici parte barbatesca, nici parte femeiasca, fiindca toti sinteti *una* in Hristos Isus" (Galateni 3.28).

Ca primul argument nu sta in picioare am vazut deja prin faptul ca aceasta epistola se adreseaza *tuturor* celor care-L recunosc pe Hristos, nu numai „Bisericii lui Dumnezeu care este in Corint" (capitolul 1.2). Si in ce priveste cuvintul grecesc *laleo*, el inseamna *a vorbi* si nu *a susoti* sau *a defaima*. Din cele 241 de cazuri in care apare acest cuvint in Noul Testament, el nu inseamna in nici un loc *a defaima*. Iar in capitolul nostru apare in versetul 29: „Cit despre proroci, sa vorbeasca doi sau trei".

Referitor la al doilea argument, este absurd a presupune ca femeile maritate nu aveau voie sa vorbeasca, iar cele nemaritate aveau voie. Invataturile Cuvintului lui Dumnezeu despre pozitia femeii sint totdeauna de natura principiala si se refera la toate femeile, fie ca sint maritate sau nu. De asemenea este interesant ca in manuscrisele cele mai bune si demne de incredere scrie doar: „Femeile sa ...".

Cel de-al treilea argument are, la prima vedere, mai multa greutate. Apostolul a prezentat la inceputul capitolului 11 **rinduiala lui Dumnezeu in creatie**: Dumnezeu - Hristos - barbat - femeie. De altfel aceasta ordine a creatiei nu este o ordine valorica - femeia este tot atit de valoroasa ca si barbatul, ba are chiar trasaturi mai fine decit el - ci o ordine a puterii. Potrivit acesteia, femeia vine dupa barbat, dupa cum barbatul vine dupa Hristos. Starea ei se caracterizeaza prin supunere fata de barbat, dupa cum spune si legea (de exemplu Numeri 30.3 si urmatoarele). Pozitia femeii, ca fiind supusa barbatului, nu a fost nici modificata, nici desfiintata in crestinism. Ba dimpotriva, ea trebuie sa fie vazuta tocmai in Adunare.

Desigur, „in Hristos Isus" toti sintem *una*, nu este nici parte barbatesca, nici parte femeiasca. In ceea ce priveste pozitia ei in Hristos, femeia are exact aceleasi privilegii ca si barbatul. Ea este, de exemplu, un adorator tot atit de adevarat ca si barbatul. Dar „in biserică", exista aceste diferente si

ele trebuie aratate inaintea lui Dumnezeu, a ingerilor si a oamenilor, atit timp cit Biserica este aici pe pamint. „In biserica” - o expresie deseori folosita in capitolul nostru pentru stringerea crestineasca - femeia nu este ca barbatul, sora nu este un frate. Sa fim deci atenti ca „in Hristos Isus”, „nu este nici parte barbatesca, nici parte femeiasca”, dar „in biserica”, „femeile sa taca”.

Versetul 34, „femeile sa taca in biserici”, urmeaza nemijlocit versetului 33. Acolo am gasit ceea ce ar trebui sa caracterizeze adunarile sfintilor: Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorinduielii, ci al pacii. Acolo unde Dumnezeu este cinstit cu adevarat, acolo si bunacuviinta fireasca va putea fi vazuta. Daca in noi nu se impotriveste totul la gindul unei slujbe publice a femeii, atunci acest fapt arata cit de mult loc am acordat deja duhului vremii.

Pe vremea cind s-a scris aceasta epistola, si lumea greaca ar fi considerat inadmisibil, ca o femeie sa fi luat cuvintul intr-o adunare publica. Nu este deosebit de injositor faptul ca tocmai crestinatatea a rasturnat complet aceasta rinduiala initiala data de Dumnezeu si urmata chiar de pagini?

In capitolul anterior, apostolul a stabilit clar libertatea femeii atit in ce priveste rugaciunea, cit si prorocia (capitolul 11, versetul 5 si urmatoarele). Dar in biserici sa nu i se auda glasul, exceptie facind acea cintare generala de lauda, care de obicei la asemenea stringeri se inalta catre Dumnezeu (Romani 15.6). Slujirea femeii se face in domeniul interior, casnic (Tit 2.4-5) si supunerea ii caracterizeaza locul (Efeseni 5.22-24, 33). Acest lucru il invata atit Vechiul cit si Noul Testament deopotriva, si adevarata credinta a infaptuit aceasta in orice vreme. Sara asculta de Avraam si l-a numit „domn” (1 Petru 3.6). Cind Maria proceea, atunci aceasta se intimpla inaintea femeilor lui Israel (citeste in Exod 15.20-21). Daca Debora a fost pusa judecatoare in Israel, atunci acesta era un semn de judecata pentru necinstea natiunii, care si-a pierdut adevarata pozitie prin necredinciosie (Judecatori 4). Daca, mai tirziu, glasul prorocitei Hulda se auzea in zilele decaderii lui Iuda, atunci aceasta se intimpla din „cel de-al doilea cartier”, „orasul de jos” al Ierusalimului (2 Imparati 22.14-15; Tefania 1.10). Astfel Scriptura arata pretutindeni ca iesirea in fata a femeii nu este in concordanta cu legea initiala a creatiei si nici cu bunacuviinta si blindetea care, in ochii lui Dumnezeu, impodobesc femeia.

Ca o femeie nu trebuie sa invete si sa stapineasca peste barbat, fie in adunare sau altundeva, este accentuat in alt loc si motivat prin aceea ca, atunci cind femeia a preluat la inceput o data conducerea, ea a dus la pacat (1 Timotei 2.12-14).

Ce serioasa deviere de la Cuvintul si de la rinduiala lui Dumnezeu a insemnat deci in istoria Bisericii pe pamint ca i s-a permis „femeii Izabela”, care se numea „prorocita” sa invete si sa amageasca pe robii lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.20)! Nu este deosebit de semnificativ faptul ca cele mai stricacioase invataturi gresite din crestianism, ca „*Stiinta crestina, Teosofia si Spiritismul*”, au fost initiate si conduse de femei? Nu ne da in mod serios de gindit ca darul modern al limbilor in cercuri carismatice este exercitat in majoritate de catre femei? Apostolul vorbeste, intr-o epistola referitoare la timpurile de pe urma, despre „femeile usurate, ingreuiate de pacate si framintate de felurite pofta, care invata intotdeauna si nu pot ajunge niciodata la deplina cunostinta a adevarului” (2 Timotei 3.6-7).

Femeia sfinta, tematoare de Dumnezeu, va actiona conform cu ceea ce Dumnezeu a stabilit prin apostolul Sau pentru femeile credincioase: ea va tacea in biserici. Si daca are intrebari si vrea sa invete, atunci il va intre-ba acasa pe propriul ei barbat; „*caci este rusine pentru o femeie sa vorbeasca in biserică*”. Si cea nemaritata? Ea poate cauta ajutorul femeilor cu experienta, care sint mai batrine in credinta decit ele (Tit 2.3-5).

A nu se certa, ci a asculta

Deja cind a vorbit despre pozitia femeii ca fiind supusa barbatului si a aratat cit este de rusinos pentru o femeie sa se roage cu capul descoperit, sau sa-si tunda parul sau sa-si rada capul, apostolul a spus, in incheierea acestor invataturi: „Daca cineva vrea sa se certe, *noi* n-avem un astfel de obicei si nici bisericile lui Dumnezeu” (capitolul 11.16). Au existat si mai exista si acum dintre aceia care intotdeauna, cind poate fi exprimata o indoiala, prefera sa dezbata acel cuvint, decit sa mearga pe calea pacii si a ascultarii. Acesta insa nu era obiceiul apostolilor si al Adunarii lui Dumnezeu. Nu se obisnuieste, spune apostolul, de a pune la indoiala judecata unor invataturi inspirate de Dumnezeu si a discuta asupra lor.

Dupa ce, la sfirsitul capitolului 14, si-a incheiat greaua misiune de a corecta atitudinea practica a corintenilor, el pune doua intrebari mustratoare:

„*De la voi a pornit Cuvintul lui Dumnezeu? Sau numai pina la voi a ajuns el? Daca cineva crede ca este proroc sau om duhovnicesc, sa inteleaga ca ce va scriu eu este o porunca a Domnului*” (versetele 36-37).

Evident, el vrea sa preintimpine falsa pretentie a unora dintre ei (si a multora din ziua de azi) pentru capacitatea duhovniceasca de a judeca, care i-ar putea conduce pina acolo sa nu recunoasca autoritatea apostolului si sa inlature ceea ce el invatase. Poate ca ei se cred foarte intelepti si poate ca li s-ar potrivi cuvintele ironice ale lui Iov catre prietenii sai: „in adevar, numai voi sinteti oameni si odata cu voi va muri si intelepciunea!” (Iov 12.2). Adevarul a fost descoperit de ei, Cuvintul lui Dumnezeu a pornit de la ei? N-au inteles inca adevarul lui Dumnezeu, ca Biserica insasi nu da invatatura, ci ea *primeste invatatura* de la slujitorii Domnului? Realitatea era ca *primisera* Cuvintul lui Dumnezeu, dupa cum observase el deja mai inainte: „Ce lucru ai, pe care sa nu-l fi *primit*? Si daca l-ai *primit*, de ce te lauzi ca si cum nu l-ai fi *primit*?” Nu, Cuvintul lui Dumnezeu venise la ei prin har, nu pornise de la ei.

Si in afara de aceasta, erau ei *singurii* care au primit acest har, astfel incit puteau sa indrazneasca sa opuna propria lor gindire vointei descoperite a lui Dumnezeu si judecatii fratilor lor in credinta, care se supuneau Cuvintului? Cuvintul lui Dumnezeu venise la ei toti, nu pentru a fi discutat, ci pentru a fi respectat. Sa punem si noi la inima acest lucru! Cit de mult se discuta astazi Cuvintul lui Dumnezeu, numai pentru a se sustrage taisului lui, numai pentru a nu face ceea ce El a spus! A fi cu adevarat „duhovnicesc” se recunoaste si se masoara prin aceea ca ce a spus apostolul aici si in alte locuri este recunoscut si respectat ca **porunca a Domnului**.

Stim ca odata apostolul a vorbit si el in mod nechibzuit cu buzele sale (Faptele Apostolilor 23.3), ca odinioara Moise (Psalm 106.33). Dar ceea ce *scria* aici era in mod absolut adevarul in care

salasluieste autoritatea dumnezeiasca. Era *porunca Domnului*. O respectam? O respectam din dragoste pentru Acela care ne-a iubit si S-a dat pe Sine Insi pentru noi? Prin aceasta se va cunoaste si astazi daca sintem cu adevarat duhovnicesti, daca Il iubim cu adevarat: „Cine are poruncile Mele si le pazeste, acela Ma iubeste" (Ioan 14.21).

„Si daca cineva nu intelege, sa nu inteleaga!" (versetul 38).

Aceasta este o propozitie serioasa! Daca cineva refuza sa primeasca invataturile date de apostol, atunci el nu numai ca nu intelege, ci va si ramine in aceasta neintelegere. Este o anumita judecata: „Sa nu inteleaga!" Dar un asemenea om sa nu se mai apuce sa-i invete pe altii. Ce bine ca oile Domnului Isus cunosc glasul Sau! Ele nu au nevoie de invataturile acelora care nu se supun Cuvintului Sau. Cine isi indreapta urechea catre glasul bunului Pastor va fi pazit de glasul strainilor si, prin acesta, de o suferinta de nespus (Ioan 10.1-5).

Observatii finale

Am avut in atentie in acest capitol o serie de adevaruri si de invataturi, care poate ca pentru unii dintre cititori sint noi. Intr-adevar, in „bisericile" mari ale crestinatatiei nu se cunoaste o asemenea stringere pentru zidirea sufleteasca a Adunarii; si este de inteles daca unul sau altul dintre cititorii credinciosi au la inceput o atitudine distanta fata de cele prezentate in acest capitol. Prea multe contrazic practica obisnuita de pretutindeni!

Poate ca totusi cineva se intreaba si zice: „Eu pot sa inteleg totul foarte bine. Atunci era asa. Dar este aplicabil intr-adevar si la zilele noastre? Nu ati spus dumneavoastra insusi ca astazi nu mai exista nici vorbirea in limbi si nici prorocia?"

Este adevarat ca astazi nu mai avem anumite „aratari ale Duhului" intr-o forma sau alta, ca nu mai avem nevoie de ele, deoarece Cuvintul lui Dumnezeu este intregit (Coloseni 1.25) si nu are nevoie de adeveriri sau completari. Dar vorbirea in limbi nu este continutul propriu-zis al capitolului 14. Ea este doar prilejul ca Duhul Sfint sa vorbeasca despre ceea ce este esential, anume ca ceea ce corinteni au pierdut din vedere era prezenta lui Dumnezeu in mijlocul lor prin Duhul Sfint. Caci daca s-ar fi gindit ca Dumnezeu era intr-adevar in mijlocul lor, s-ar fi purtat altfel. Ei ar fi vegheat ca rinduiala lui Dumnezeu sa ramina in picioare si ca adunarea sa fie zidita sufleteste. Dar tocmai acestea sint principiile care ar trebui sa ne conduca si pe noi astazi in stringerile noastre laolalta.

Deci, in acest important capitol nu este vorba de a privi niste lucruri pierdute - ele au si fost prezentate doar in masura necesara intelegerii legaturilor - ci este vorba de prezentarea **principiilor durabile ale lui Dumnezeu**, care ii leaga pe toti cei care recunosc Numele Domnului Isus. Multumiri fie aduse lui Dumnezeu! Prezenta Sa in Adunare, prin Duhul Sfint, ramine. Prezenta personala a Domnului Isus in mijlocul celor care sint adunati pentru Numele Sau ramine. Inca o data, multumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Acum este in intregime o intrebare a credintei personale de a prelua si de a indeplini aceste lucruri. Si aceasta ma face sa scriu fericit aceste rinduri: si lucrurile dumnezeiesti trebuie cunoscute inainte de a te putea bucura de ele si de a le transpune in fapt.

Exista si multi copii dragi ai lui Dumnezeu care au parasit sistemele omenesti aflate pe teren crestian, pentru a se apropia de adevar. Dar nu este de mirare ca adesea si acestia nu mai cunosc acest mod de stringere? Se cunosc conferinte si ore biblice pentru studierea Cuvintului lui Dumnezeu. Se cunosc adunari speciale pentru vestirea Evangheliei de catre evanghelisti sau pentru vestirea Cuvintului lui Dumnezeu de catre invatatori. Se cunosc intilniri fratesti pentru discutarea diferitelor aspecte ale lucrarii Domnului. Dar toate acestea nu sint stringeri pentru Numele Domnului. Ele sint bune si deosebit de utile, dar nu au nivelul inalt al unei stringeri ca Adunare.

De ce s-a renuntat in intreaga lume, chiar si intre frati, la aceasta stringere pentru zidire? Din cauza pericolului abuzului de libertate? Probabil. Intr-adevar, pericolul de a folosi in mod gresit o libertate data de Dumnezeu este mare si mereu s-au intimplat lucruri care i-au injosit pe cei adunati. Dar sa ne gindim ca desi inclinatia fireasca a corintenilor a lipsit in mare masura aceste stringeri de utilitatea si de rinduiala lor. gindul lui Dumnezeu nu a fost desfiintarea lor completa. In schimb, apostolul ii invata ce s-ar fi potrivit pentru ei cind erau adunati astfel. Duhul Sfint numeste aceasta in versetul 40 „*in chip cuviincios si cu rinduiala*”.

Si noi ar trebui sa meditam cu grija si prin rugaciune la aceste *porunci ale Domnului*. Dumnezeu nu spune: „Cu voi nu se poate face aceasta. Pentru o stringere atit de mareata, cu libertatea ei duhovniceasca, voi sinteti prea firesti. Sa lasam asta deoparte!” Dimpotriva, din partea Sa, El mentine tot ce ne-a fagaduit pentru o asemenea stringere. Cit de mult corespunde aceasta harului Sau de nepatruns cu noi! Si apoi El ii da celui credincios in mina masura dumnezeiasca si spune: **„Dar toate sa se faca in chip cuviincios si cu rinduiala”.**

Cit de simplu, cit de modest, cit de frumos este totul! Stringerea pentru zidire este o binecuvintare aleasa a lui Dumnezeu pentru ai Sai, atit timp cit sint pe pamint. in cer nu mai au nevoie de ea. Dar faptul ca astazi o mai putem avea, pentru aceasta fie slavit sfintul Sau Nume in Hristos Isus, Domnul nostru

Stringerea laolalta pentru rugaciune

Dupa cum rugaciunea personala este respiratia sufletului, tot asa caracterul *orei de rugaciune* - asa pot numi simplu intilnirea pentru rugaciunea colectiva - si aprecierea ei de catre cei credinciosi este masura pentru starea spirituala a adunarii locale. Nu se poate accentua suficient importanta rugaciunii, desi multe lucruri minunate s-au scris si s-au spus despre acest subiect. M-as limita insa la rugaciunea comuna a adunarii si as observa inca de la inceput ca prin aceasta Dumnezeu ne-a daruit o binecuvintare deosebita. Ea le permite alor Sai sa vina impreuna cu tot ce au pe inima inaintea Sa si sa-I spuna Lui. Urechea Sa este deschisa pentru tot ce au ei sa-I spuna.

Ne-am ocupat deja in capitolul 6 de pretioasa fagaduinta a Domnului Isus: „Va mai spun iarasi ca, daca doi dintre voi se invoiesc pe pamint cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatal Meu care este in ceruri” (Matei 18.19), asa incit acum ma pot referi la ea pe scurt. Este un mare privilegiu de a cauta impreuna si in armonie unii cu altii Fata lui Dumnezeu. Desigur ca ne putem ruga si acasa singuri si sa dea Dumnezeu sa o facem mai mult! Binecuvintarea Sa nu ar lipsi. Dar a veni ca adunare, cu sinceritate, inaintea „tronului harului” pentru a primi indurare si a gasi har, pentru ca sa

fim ajutati la vreme de nevoie (citeste in Evrei 4.16), este un privilegiu deosebit si legat de binecuvintari deosebite. Si daca rugaciunea fierbinte a *unui om drept* are mare putere (Iacov 5.16), cum sa nu raspunda El atunci la rugaciunea adunarii, care striga in Numele Domnului Isus?

Si inca o observatie: unele lucruri spuse in acest capitol se refera atit la rugaciunea personala cit si la cea comuna si citatul amintit din Evrei 4 este un exemplu in acest sens. La fel este rugaciunea *in Numele Sau* sau rugaciunea *in Duhul Sfint*. Rugaciunea este intotdeauna o expresie deosebita a *dependentei* de Dumnezeu si a *increderei* in Dumnezeu, fie ca se roaga cineva individual, fie ca se roaga adunarea. Dar aceste principii apar intr-un mod deosebit in rugaciunea comuna si de aceea incercam sa le tratam in acest loc.

Rugaciunea comuna la primii crestini

Ce pierdere, ce deviere de la origine, cind astazi in crestinatate abia se mai cunoaste intilnirea pentru rugaciunea comuna! Se asculta o predica, se activeaza in domeniul bisericesc, dar a fi impreuna in genunchi inaintea lui Dumnezeu, acest lucru abia se mai gaseste. De ce aceasta! Cred ca sint doua motive:

- Numai adevaratii copii ai lui Dumnezeu, care au o nastere din nou, stiu sa se roage cu adevarat si sa se uneasca in rugaciune. „*lata, el se roaga*”, acest fapt l-a indicat Domnul ucenicului Anania, drept dovada pentru faptul ca in Saul din Tars s-a petrecut o schimbare profunda (Faptele Apostolilor 9.11). Daca insa putini credinciosi sint amestecati in legatura cu multi crestini de nume, cind „neghina” a inecat „griul” in asemenea masura incit ucenicii numesc pilda din Matei 13.24-30 si 36-43 in mod semnificativ „*pilda cu neghina din tarina*” (versetul 36), este de mirare atunci daca rugaciunea comuna publica nu mai poate fi infaptuita?

- Zilele prezente se caracterizeaza printr-o activitate deosebit de intensa pe teren crestin. Se depun eforturi pentru a face progrese in sens social, cultural si de caritate. Dar care este parerea Domnului Isus despre acestea, ce spune Cuvintul lui Dumnezeu despre aceste eforturi, nu se are in vedere aproape deloc. Oamenii se simt „bogati” (Apocalipsa 3.17) bogati in cunostinte, bogati in fapte bune si in eforturi oneste. Aceasta multumire de sine si aceasta incapatinare, care arata pecetea Bisericii in ultima ei faza inainte de judecata Domnului (Apocalipsa 3.14-22; 2 Timotei 3.1-5) este insa opusul constiintei in dependenta fata de Dumnezeu, care-l indeamna pe credincios la rugaciune. Daca limbajul este acesta: „Sint bogat, m-am imbogatit si nu duc lipsa de nimic”, trebuie sa ne mai miram atunci ca rugaciunea personala sau comuna nu mai au un rol insemnat? De ce sa te rogi, cind „nu duci lipsa de nimic”?

Toate acestea nu le spun in sensul unei acuzatii. Si nu vreau sa spun ca, pe alocuri, in crestinatate nu exista grupuri de oameni credinciosi care cunosc foarte bine si practica rugaciunea comuna publica. Am intentionat sa spun unde ne situam astazi, in general, in evolutia marturiei crestine si sa arat drumul inapoi, la *ceea ce era de la inceput*.

Ca primii crestini staruiau in cele patru lucruri atit de importante - in invatatura apostolilor, in legatura frateasca, in fringerea piinii si in *rugaciuni* (Faptele Apostolilor 2.42) ne-a preocupat deja in capitolul 8, in legatura cu *fringerea piinii*. Am vazut ca ne sint aratate doua perechi a cite doua lucruri, pentru

caracterizarea primilor creștini. *Invatatura si partasia* au fost **trasaturile** caracteristice, *fringerea piinii si rugaciunile* erau **activitatea** practica a tinerei adunari in acele zile de inceput.

Primii creștini nu au staruit deci doar in fringerea piinii, ci si in rugaciuni. Aceasta se refera, in mod evident, la *rugaciuni comune*, rugaciuni ale adunarii, deoarece ele stau alaturi de fringerea piinii. Si inca un lucru rezulta clar din alaturarea celor doua stringeri: stringerea pentru rugaciunea comuna era o **stringere regulata** a adunarii, la fel ca si stringerea pentru fringerea piinii.

Cit de importanta era rugaciunea comuna in zilele de la inceput ale Bisericii si cum prilejuri deosebite i-au indemnat indata pe credinciosi la rugaciune, ne arata mai multe locuri din Faptele Apostolilor.

Despre cei o suta douazeci din camera de sus, inainte de revarsarea Duhului Sfint, ni se spune:

„ Toti acestia staruiau cu un gind in rugaciune, impreuna cu femeile si cu Maria, mama lui Isus si cu fratii Lui” (capitolul 1.14).

Cind Petru si Ioan au fost trasi la raspundere inaintea Sinedriului si apoi li s-a dat drumul sa se duca la ai lor. se adauga cuvintele:

„Cind au auzit ei aceste lucruri, si-au ridicat glasul intr-un gind catre Dumnezeu si au zis ...” (capitolul 4.24).

Si apoi urmeaza o rugaciune, la al carei continut vreau sa ma refer pe scurt mai tirziu. Si cind Petru a fost prins de catre Irod spre a fi omorit, aflam:

„... iar adunarea nu inceta sa inalte ruga-ciuni catre Dumnezeu pentru el” (capitolul 12.5).

Dar nu numai la Ierusalim existau stringeri pentru rugaciune. Atunci cind Duhul Sfint i-a desemnat pe Barnaba si pe Saul pentru lucrarea la care i-a chemat, despre prorocii si invatatorii din adunarea de acolo citim:

„Atunci, dupa ce au postit si s-au rugat, si-au pus miinile peste ei si i-au lasat sa plece” (capitolul 13.3).

Ce incurajare trebuie sa fi fost pentru apostolul Pavel in ultima sa calatorie la Ierusalim, cind credinciosii din Tir. pe tarm, la despartirea sa, s-au unit cu el in rugaciune!

„... si ne-au insotit toti, cu sotiile si copiii, pina afara din cetate. Am ingenuncheat pe mal si ne-am rugat” (capitolul 21.5).

Intr-adevar, credinciosii din vremea apostolilor *staruiau in rugaciuni*. O facem si noi? Sau lipsim de la stringerile pentru rugaciune? Prin aceasta am arata ca nu avem nimic de cerut si aceasta ar fi duhul din Laodiceea.

Tatal nostru

Rugaciunea Domnului, care adesea este numita *Tatal nostru*, are astazi in crestinatate un rol insemnat. Este rostita in orice timp si cu orice prilej: la Cina, la botez, la predica, la cununie, la inmormintare - la orice prilej. Dar pornind de la locurile pe care tocmai le-am citat din Faptele Apostolilor, remarcam faptul ca primii crestini nu au folosit aceasta rugaciune. Ba mai mult; in afara Evangheliilor, ea nu mai este amintita deloc in intreg Noul Testament. Gasim multe rugaciuni, dar niciodata *Tatal nostru*. Cum sa intelegem acest fapt? Nu i-a invatat pe ucenicii Sai si le-a spus: „Cind va rugati, sa ziceti ...” (Luca 11.2-4)?

Rugaciunea Domnului, pe care i-a invatat pe ucenicii Sai s-o spuna este buna, este desavirsita. Nu poate exista nici o indoiala in aceasta privinta. O alta intrebare este daca rugaciunea este potrivita pentru *crestini*. Cuvintele Sale, „Cind va rugati”, se adreseaza *ucenicilor* Sai, care Il urmau atunci pe pamint si care inca nu se aflau pe teren crestin. Lucrarea de ispasire a lui Hristos nu era implinita, Duhul Sfint ca Persoana a Dumnezeirii inca nu venise pe pamint. Acest fapt este hotaritor.

Domnul Isus i-a invatat pe ucenici despre Tatal Sau si numai El, Fiul, putea sa-L descopere pe Tatal (citeste in Matei 11.27). Incetul cu incetul i-a introdus in cunoasterea Tatalui Sau si i-a familiarizat cu El, astfel incit mai tirziu, inainte de rastignirea Sa, putea sa spuna Tatalui Sau: „Eu le-am facut cunoscut Numele Tau si li-L voi mai face cunoscut” (Ioan 17.26). Si astfel, in inimile ucenicilor s-a nascut intrebarea legata de modul cum trebuie sa se roage pentru ca simteau ca vechile forme ebraice de rugaciune nu mai corespundeau pozitiei in care au fost adusi ca ucenici ai lui Hristos, prin descoperirea Tatalui. Domnul a tinut seama de rugamintea lor („Doamne, invatane sa ne rugam”, Luca 11.1) si le-a dat rugaciunea, care, nu tocmai potrivit. este numita *Rugaciunea Domnului* sau *Tatal nostru* (Matei 6.9-13). Domnul Isus Insusi nu a folosit (nu S-a rugat) aceasta rugaciune. Daca este vorba de rugaciunea Sa, aceasta este cea din Ioan 17, unde, ca Fiu, vorbeste cu Tatal. Cu toate acestea voi folosi aceste expresii pentru simplitatea exprimarii.

Din faptul ca Domnul Isus le-a dat ucenicilor Sai aceasta rugaciune pentru descoperirea Tatalui Sau, invatam un lucru foarte important: rugaciunea trebuia sa fie in **concordanta cu descoperirea lui Dumnezeu**, pe care El a dat-o despre Sine. Sau altfel spus, masura descoperirii Domnului, pe care El o da despre Sine intr-un anumit timp, constituie baza relatiilor in care au fost adusi cei credinciosi si totodata temelia rugaciunilor lor. Felul rugaciunilor lor este determinat de relatiile in care au fost adusi prin harul lui Dumnezeu.

Aceasta rugaciune, care incepe cu cuvintele *Tatal nostru* a fost expresia potrivita pentru ucenicii care Il inconjurau atunci pe Mesia pe pamint si care au fost pusi deja intr-o anumita relatie cu Tatal din cer; putem fi siguri ca au spus-o pina la rastignirea Domnului. Nu ni se spune nimic in acest sens, dar in mod sigur a fost asa. Desigur ca au spus aceasta rugaciune *fiecare pentru sine*, deoarece nu auzim nimic in Evanghelia despre o rugaciune colectiva a ucenicilor.

„Tatal nostru” nu a fost in nici un caz ca rugaciunea comuna, chiar daca este folosita forma **noi**, prin care se arata ca si altii se afla in aceasta relatie cu El ca *Tata al nostru*. Dar invataturile Domnului despre rugaciune in Evanghelia dupa Matei 6.5-15, care includ si „Tatal nostru”, au drept continut numai rugaciunea *in ascuns* („Ci tu, cind te rogi, intra in camaruta ta”, versetul 6). In general, acest lucru este trecut cu vederea.

„Tatal nostru” este o rugaciune *personala*, nu una colectiva.

Pentru noi, care am fost asezati in starea de fii ai lui Dumnezeu, care avem Duhul lui Dumnezeu si putem spune „Ava. Tata” (Galateni 4.6; Romani 8.15), „Tatal nostru” nu este expresia potrivita pentru simtamintele si gindurile noastre, pe scurt: pentru relatiile noastre. Vom vedea indata ca avem privilegiul de a ne ruga *in Numele Domnului Isus*. Dar inainte de a ne ocupa de ceea ce inseamna aceasta, m-as referi la citeva **invataturi morale** pe care ar trebui sa le extragem din „Tatal nostru”. Caci chiar daca aceasta rugaciune nu este destinata intrebuintarii noastre cuvint cu cuvint. totusi contine referiri importante, care sint de mare necesitate si pentru noi.

„Tatal nostru care esti in ceruri! Sfinteasca-se Numele Tau; vie imparatia Ta; faca-se voia Ta, precum in cer asa si pe pamint. Piinea noastra cea de toate zilele da-ne-o noua astazi; si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam celor care ne-au gresit; si nu ne duce in ispita, ci scapa-ne de Cel Rau ” (Matei 6.9-13).

Rugaciunea contine sase cereri, in care sint intruchipate sase principii dumnezeiesti. Iata ordinea lor:

Cinste < *Sfinteasca-se Numele Tau.*

Stapinire < *Vie imparatia Ta.*

Ascultare < *Faca-se voia Ta.*

Dependentia < *Piinea noastra cea de toate zilele da-ne-o noua astazi.*

Reabilitare < *Si ne iarta noua greselile noastre.*

Ocrotire < *Si nu ne duce in ispita.*

Ce multime de adevaruri dumnezeiesti in cuvinte deosebit de scurte! Ce model desavirsit al unei rugaciuni, din gura Domnului nostru! Cum ar putea fi altfel, cind El, marele Invatator, ne invata!

Observam ca primele trei cereri au de-a face cu Dumnezeu, ultimele trei cu omul. Sa fim atenti: in rugaciunea Domnului, drepturile lui Dumnezeu ocupa locul intii, iar nevoile noastre, ale oamenilor, urmeaza abia pe locul doi!

Nu este aceasta o **ordine morala** pe care ar trebui s-o respectam si noi, nu numai in rugaciunile noastre, ci si in intreaga noastra viata? Nu ar trebui ca si in viata noastra si deci si in rugaciunile noastre, lucrurile lui Dumnezeu sa ocupe primul loc? „Cautati mai intii imparatia lui Dumnezeu si dreptatea Lui” (citeste in Matei 6.33). De cite ori este, din nefericire, invers!

Facind abstractie de ordinea morala pe care ne-o arata aceasta rugaciune, ne intrebam, gindindu-ne la primul principiu din prima cerere, cit de important este faptul ca noi si altii sa aducem **cinste** Numelui Sau? Este intii de toate important pentru noi, ca Numele Sau sa fie cinstit si sfintit? Este acesta principiu dominant in viata noastra?

Cea de-a doua cerere se ocupa de imparatia Sa. Astazi imparateste Satan, stapinitorul acestei lumi, pe acest pamint - si cu ce consecinte groaznice pentru om! Nu avem toate motivele sa ne bucuram de faptul ca lucrurile nu vor ramine asa si ca odata Dumnezeu Isi va prelua stapinirea pe pamint in Persoana Fiului Sau? Ne este dor de acel timp in care Fiul Sau, Domnul nostru, Isi va obtine, in sfirsit, dreptul Sau pe acest pamint si va reface totul asa dupa cum a vrut Dumnezeu intotdeauna? Facem parte dintre aceia care „iubesc venirea Lui” (2 Timotei 4.8)?

Si ce inseamna pentru noi **ascultarea** de voia Sa? Este mai important pentru noi sa ascultam de El, decit sa placem oamenilor? Am invatat deja ca fara ascultare nu exista binecuvintare? Desigur, timpul in care voia lui Dumnezeu se va face atit in cer cit si pe pamint tine inca de viitor. Facind abstractie de prezenta lui Satan in cer (Iov 1; Apocalipsa 12.7-12), in cer se face voia lui Dumnezeu, deoarece ingerii sint cei care implinesc poruncile Lui si care asculta de glasul cuvintului Sau (Psalm 103.20). Pamintul inasa este locul in care se manifesta vointa proprie a omului. Astfel, din punct de vedere moral exista un „strat despartitor” intre cer si pamint. In imparatia de o mie de ani, aceasta despartire va fi in sfirsit inlaturata, va fi armonie intre cer si pamint, deoarece voia lui Dumnezeu va stapini atit aici, cit si acolo. Noi sintem chemati acum sa ascultam de Dumnezeu, in Isus Hristos, asa cum Hristos a ascultat de El.

Daca oamenii acestei lumi nu intreaba de voia lui Dumnezeu, voia Sa conduce macar viata noastra? Sintem gata sa spunem, referitor la viata noastra, „Faca-se voia Ta”?

In ce masura astazi, intr-o vreme cind ne merge bine, implinim noi **dependentia** noastra de Dumnezeu in toate problemele vietii de fiecare zi? Li mai sintem recunoscatori ca ne da zilnic piinea noastra, ba chiar tot de ce avem nevoie in aceasta lume?

li multumim pentru faptul ca, in calitate de copii ai lui Dumnezeu, cunoastem principiul **reabilitarii**? Cind cadem in pacat, atunci Dumnezeu, in harul Sau, ne readuce la bucuria practica a partasiei cu El. Acesta este un lucru insemnat. Avem inasa un duh de iertare fata de cei care pacatuiesc impotriva noastra?

Am putea parcurge calea prin aceasta lume rea, cu toate pericolele ei pentru duh, suflet si trup, am ajunge nevatamati telul, daca nu am beneficia, pe aceasta cale, de **paza** permanenta a lui Dumnezeu? Sintem constienti si de imposibilitatea si de slabiciunea noastra de a rezista in incercarile (la aceasta se refera aici *ispita*; caci Dumnezeu nu ispiteste spre rau: Iacov 1.13) pe care ni le da Dumnezeu? Sau sintem plini de siguranta de sine si avem incredere in credinciosia si experienta noastra?

Toate acestea sint intrebari care trebuie sa cerceteze inimile si astfel, aceasta rugaciune, prin principiile pe care le contine, incepe sa se adreseze si noua. Intr-adevar, din punct de vedere moral avem multe de invatat din ea!

Referitor la a cincea cerere, „*Si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri*” aceasta este adesea inteleasa in mod gresit. Sa fim atenti la faptul ca Domnul nu a dat aceasta rugaciune oamenilor, in starea lor naturala, pacatoasa, ci ucenicilor Sai, care deja credeau. Necedinciosii nu pot spune niciodata „Tatal nostru”. Vamesul din Luca 18 putea sa spuna doar:

„Dumnezeule ...” (versetul 13). Aceasta cerere, „Si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri”, nu arata nicidecum calea pe care un pacatos pierdut poate ajunge la iertarea pacatelor. Nu, Domnul vorbeste despre credinciosie si despre gindul care trebuie sa-l insufleteasca atunci cind altii au pacatuit impotriva lui. In cirmuirea Sa, Dumnezeu nu ar raspunde la cererea cuiva care este stapinit de un duh neiertator. Cit de serios este acest lucru pentru noi si pentru rugaciunile noastre!

Noi putem desfasura plini de incredere greselile noastre zilnice inaintea Dumnezeului si Tatalui nostru; dar facind aceasta, trebuie sa fim intr-o stare de iertare fata de cei care au pacatuit impotriva noastra. Avem un cuvint foarte asemanator in Marcu 11.25: „Si, cind va rugati, sa iertati daca aveti ceva impotriva cuiva, pentru ca si Tatal vostru care este in ceruri sa va ierte greselile voastre”. Aici este vorba de iertarea cu privire la caile de cirmuire ale lui Dumnezeu cu ai Sai, nu de iertarea in privinta vesniciei. Astfel invatam din aceasta rugaciune a Domnului si urmatoarele: daca vrem ca rugaciunile noastre sa fie ascultate, atunci trebuie sa avem un duh de indurare iertator si nu avem voie sa fim stapiniti de sentimente lipsite de intelegere fata de fratele nostru. Masura cu adevarat crestineasca pentru iertarea pe care o aratam fata de altii este una cu mult mai inalta decit cea pe care o arata rugaciunea asa-zisa „Tatal nostru”: trebuie sa ne iertam unii pe altii *cum ne-a iertat Hristos* (Coloseni 3.13).

Sper ca am invatat sa vedem deosebirea care exista intre o utilizare ca model si o utilizare propriu-zisa a acestei minunate rugaciuni. Ca model, ea este de o deosebita valoare morala pentru noi, dar ca rugaciune, noi crestinii nu o putem folosi astazi nicidecum. Ea a fost si este destinata pentru un alt timp si pentru alti credinciosi.

Sa ne referim doar la cea de-a doua cerere: „*Vie imparatia Ta*”. Am putea pronunta aceasta cerere cu adevarat in rugaciune? Nu, imposibil! Ar insemna sa ne indreptam privirea in jos in loc sa o indreptam in sus: sa asteptam in mod direct instaurarea imparatiei Sale in putere si slava, si nu revenirea lui Hristos pentru a-Si lua acasa Mireasa Sa. Ar insemna ca nu mai asteptam si dorim alt eveniment inainte de venirea imparatiei. Aceasta nu este insa nicidecum speranta crestinului. De aceea nu „*Vie imparatia Ta*” este rugaciunea adevaratului crestin, ci „Amin! Vino. Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20).

Cit de potrivita era in schimb cererea „*Vie imparatia Ta*” pentru ucenicii de atunci, carora li s-a vestit imparatia cerurilor ca „aproape”, intii de catre Ioan Botezatorul si apoi de catre Domnul Isus Insusi (citeste in Matei 3.2; 4.17)! Pe drept ei asteptau aceasta imparatie. Ei inca nu puteau sa stie ca va suferi aminare, deoarece imparatul acesteia, Domnul si Invatatorul lor, va fi lepadat de catre poporul Sau. - Insa cu aplicarea rugaciunii date de Domnul ucenicilor care traiau atunci, ea nu si-a epuizat nicidecum insemnatatea si nici aplicatia.

Cind Adunarea Dumnezeului Celui viu, care s-a constituit intre timp, va parasi aceasta lume, va exista din nou pe pamint o ramasita credincioasa din poporul iudeu. Ea va trece prin necazuri de necomparat (citeste in Matei 24.15 si urmatoarele). Atunci, aceasta rugaciune „Tatal nostru” va fi spusă din nou si, cu siguranta, din tot sufletul, tocmai aceasta a doua cerere: „*Vie imparatia Ta*”.

Revenind la inceputul rugaciunii, nu se refera forma de adresare, „Tatal nostru *care esti in ceruri*”, la o anumita **distanta**? Probabil ca Domnul a incercat sa trezeasca in ucenicii Sai un sentiment despre cine este Tatal, astfel ca ei nu-l mai recunosteau doar ca „Domn al intregului pamint” (Iosua 3.11) sau ca „Dumnezeu cerurilor” (Daniel 2.18-37). Cu toate acestea, Tatal este vazut *in ceruri* si cei care priveau spre El erau pe pamint, la aceeasi distanta de El. In acel timp ei nu puteau inca sa aiba constiinta apropierii, asa cum ne este dat noua astazi. Dumnezeu a ingaduit sa fim asezati in Hristos in locurile ceresti (Efeseni 2.6) si nu ar fi deloc potrivit cu apropierea si cu intrarea noastra la Tatal (Efeseni 2.18) sa ne rugam Lui *in ceruri*.

Invatam astfel din toate ca aceasta rugaciune, oricit de desavirsita este in sine, nu poate fi expresia cuvenita a acelora care sint copii ai lui Dumnezeu si L-au cunoscut pe Tatal (1 Ioan 3.2; 2.13). Ei posedea nemasuratul privilegiu de a se ruga in Numele Domnului Isus. Spre acest mare subiect vrem sa ne indreptam acum.

Rugaciunea in Numele Domnului Isus

Ca ucenicii, desi foloseau „Tatal nostru” in timpul vietii Domnului, nu s-au rugat inca *in Numele Sau*, ne spun in mod clar cuvintele Sale din Ioan 16, pe care le spune cu putin timp inaintea rapirii Sale:

„Adevarat, adevarat va spun ca orice veti cere de la Tatal in Numele Meu, va va da. Pina acum, n-ati cerut nimic in Numele Meu; cereti si veti primi, pentru ca bucuria voastra sa fie deplina ” (versetele 23-24).

Aici Domnul Isus sta, prin Duhul, in spatele lucrarii savirsite la Golgota si priveste la vremea de dupa aceasta, caracterizata prin venirea Duhului Sfint pe pamint si locuirea Lui in ai Sai (citeste Ioan 14.16-18). Aceasta vreme, actuala vreme a harului, El o numeste „ziua aceea” (capitolul 16.23). Atunci se vor ruga intr-un fel cu totul nou, *in Numele Sau*. In felul acesta nu se rugasera pina atunci. Rugaciunea din Matei 6 a fost o rugaciune catre Tatal; dar inainte de iertarea prin singele lui Hristos si de venirea Duhului Sfint ca raspuns la o lucrare implinita, o rugaciune in Numele Sau era total necunoscuta, ba chiar imposibila. Rugaciunea in Numele Domnului Isus este unul dintre privilegiile si una dintre caracteristicile actualei vremi a harului.

Nume inseamna in Biblie deplina descoperire a ceea ce este cineva. A se ruga *in Numele Domnului* inseamna deci a se ruga potrivit cu si in valoarea a ceea ce a descoperit despre Sine Domnul Isus, Fiul Tatalui. Numele si descoperirea Fiului au in ochii Tatalui o valoare deosebita, si in acest Nume, in aceasta pretuire, copiii lui Dumnezeu au voie sa se apropie de Tatal lor si sa-si aduca inaintea Lui cererile, cu asigurarea ca El le asculta. Este o pozitie de o valoare de neimaginat care s-a daruit fiecarui copil al lui Dumnezeu si care este motivata si asigurata prin posedarea Duhului Sfint.

In afara de pretentia noastra de a avea acces la Tatal, rugaciunea in Numele Sau cuprinde si privilegiul de a ne apropia de El in puterea si in intreaga valoare a Numei Fiului Sau. La aceasta, Duhul Sfint care locuieste in noi ne da nu numai constiinta pozitiei noastre de fii in fata Tatalui (Galateni 4.6), ci si puterea de a ne folosi de acest nou privilegiu.

Este un har de necuprins ca ne este dat un Nume, in care putem sa ne aducem cererile inaintea lui Dumnezeu! Si acesta este Numele slavitudinii Domnului Isus, care acum este la dreapta lui Dumnezeu, nu Numele Celui dispretuit pe pamint, ci al Celui slavit in cer. Ce putere este in acest Nume! Orice genunchi al celor din ceruri, de pe pamint si de sub pamint se va pleca odata in Numele lui Isus (citeste in Filipeni 2.10) si noi avem privilegiul de a ne apropia in acest Nume de Tatal. Rugaciunea in Numele Sau este deci rezultatul lucrarii Sale implinite si a pozitiei pe care o ocupa acum la dreapta Tatalui si este un privilegiu al dispensatiei crestine.

Adevarata rugaciune crestina este rugaciunea in Numele Domnului Isus. Ea cuprinde *toate* felurile de cereri. Bineinteles ca intr-o adunare pentru rugaciune, cererile personale nu-si au locul. Aceasta nu inseamna insa ca cereri personale sau familiale nu pot fi *rugaciuni in Numele Sau*. De aceea am spus: ea cuprinde *toate* felurile de cereri. Daca o rugaciune este o *rugaciune in Numele Domnului Isus*, nu este determinat de felul cererii, ci de faptul daca Duhul lui Dumnezeu a inspirat-o. De aceea, eu cred ca *rugaciunea prin Duhul Sfint* (Iuda 20; Efeseni 6.18) in fond este acelasi lucru ca *si rugaciunea in Numele Sau*. Doar ca una ne arata mai mult puterea care lucreaza si controleaza, care la momentul dat provoaca ceea ce este absolut corect si potrivit lui Dumnezeu, pe cind cealalta arata mai mult valoarea Numei in care avem voie sa ne apropiem de Dumnezeu.

Dar noi nu ne rugam niciodata direct Duhului Sfint (nu gasim aceasta niciunde in Scriptura), ci lui Dumnezeu, Tatalui Domnului Isus. Duhul Sfint, care in mod absolut este Dumnezeu si locuieste in noi, este insa puterea rugaciunilor noastre.

Daca deci rugaciunea *in Numele Sau* poate cuprinde toate felurile de cereri, totusi expresia *in Numele Sau* ascunde in sine o **conditie** care limiteaza. Caci *Numele Sau* nu include numai, ci el si exclude. Este imposibil, de exemplu, de a pune in legatura cu Numele Sau lucruri desarte, lipsite de sfintenie, nebune sau exprimind vointa proprie! Acestea niciodata nu vor fi inspirate de Duhul Sfint. Pe de alta parte, nu fiecare cerere corecta este automat o cerere in Numele Domnului. Astfel cineva poate sa se roage pentru vestirea publica a Evangheliei in localitatea sa - un lucru bun in sine - si totusi sa nu corespunda gindurilor Duhului Sfint, deoarece se poate ca anumite imprejurari pe moment sa fie impotriva. Lucrul pentru care se face rugaciunea poate fi bun, dar nu este locul sau timpul potrivit si atunci nu este o rugaciune prin Duhul Sfint.

Daca avem in vedere acest lucru, atunci intelegem mai bine de ce, in ciuda larghetii deosebite a fagaduintei care se afla in cuvintele Domnului, nu toate cererile sint ascultate. „Orice veti cere de la Tatal ..., *va va da*”, dezvaluie o ascultare absoluta a *fiecarei* cereri! Dar in cuvintele: „Orice veti cere de la Tatal, *in Numele Meu* ...” se afla si o conditie, care este deseori trecuta cu vederea. A se ruga *in Numele Sau* este in acelasi timp si privilegiu si responsabilitate. Aceasta explica de ce multe dintre cererile noastre nu au fost niciodata ascultate. Noi probabil credeam ca au fost facute in Numele Sau, dar in realitate ele nu au fost inspirate de Duhul Sfint. In mod evident noi nu am inteles nazuinta Duhului intr-un lucru sau altul. Acest lucru, fara indoiala, este umilitor pentru noi. Cu toate acestea putem aduce *toate* cererile noastre la cunostinta lui Dumnezeu (Filipeni 4.6-7), dar aceasta este altceva decit ceea ce ne preocupa acum.

Desigur, intelegem si faptul ca o rugaciune, prin simpla folosire a formulei: „Cerem aceasta in Numele Domnului”, nu devine o rugaciune in Numele Sau.

In Scriptura gasim si gindul ca „nu stim cum trebuie sa ne rugam”, „Cel care cerceteaza inimile stie care este gindirea Duhului: pentru ca El mijloceste pentru sfinti dupa voia lui Dumnezeu” (Romani 8.26-27). Ceea ce este deci neaparat necesar este a intelege nazuinta Duhului in privinta lucrului care ne preocupa; si acest lucru ne poate fi dat doar atunci cind sintem si raminem aproape de Domnul.

„Daca ramineti in Mine si cuvintele Mele ramin in voi, cereti orice veti vrea si vi se va da” (Ioan 15.7).

Preocuparea personala cu Domnul Isus si familiarizarea inimii cu Cuvintul Sau ne va feri de cereri care nu sint dupa gindurile Sale.

Subiecte de rugaciune ale adunarii

Daca ne stringem ca adunare pentru rugaciunea colectiva, este desigur potrivit sa citim si citeva pasaje sau un aliniat din Cuvintul lui Dumnezeu. Si locul tocmai citat din Ioan 15 ne arata acest lucru, deoarece ne prezinta legatura fundamentala dintre cuvintele Sale si cererile noastre. Cuvintele Sale constituie si formuleaza in inimile noastre cererile care li sint placute si le inspira.

Aceasta nu inseamna ca, stind in genunchi, sa-l tinem lui Dumnezeu prelegeri despre aliniatul pe care l-am citit din Cuvintul Sau. Aproape ca nu exista ceva care sa displaca mai mult duhului rugaciunii si Celui catre care se indreapta ea, decit daca incercam sa aratam in rugaciune tot ceea ce am inteles din Cuvintul Sau. Sa ne fereasca Dumnezeu de asemenea lastare de ingimfare omeneasca! Dar desigur ii place lui Dumnezeu daca fragmentul citit influenteaza intr-o anumita masura stringerea laolalta, fara ca el sa ne incatuseze in privinta cererilor.

Daca vreau sa spun ceva despre subiectele de rugaciune potrivite ale adunarii, atunci este departe de mine gindul de a aseza reguli sau legi. De o mie de ori nu! Mai mult as incerca sa arat citeva puncte de greutate sau citeva linii fundamentale pe care ni le prezinta Cuvintul lui Dumnezeu si pe care uneori sintem in pericol de a le pierde din vedere.

Dupa ce Domnul a vorbit in Ioan 14 despre plecarea Sa si despre faptul ca ucenicii Sai vor savirsi atunci chiar lucrari mai mari decit El insusi (in puterea Duhului care va fi venit atunci). El adauga urmatoarele cuvinte:

„Si orice veti cere in Numele Meu, voi face, pentru ca Tatal sa fie preamarit in Fiul. Daca veti cere ceva in Numele Meu, voi face” (Ioan 14.13-14).

Este evident ca aceste cuvinte se refera la **slujba ucenicilor** din „ziua aceea”, deci din vremea noastra. Tot ce vor cere in Numele Sau, pentru indeplinirea slujbei care li s-a incredintat, El va face, pentru ca Tatal sa fie slavit, in Fiul. Cit de minunat si inviorator este acest lucru!

Sa retinem inca o data ca ucenicii lucreaza pentru Domnul lor, pentru Fiul Tatalui. Pe drumul slujirii exista greutati si impotriviri. Atunci ucenicii au voie sa se roage in Numele Domnului. Si pentru ca este intentia marturisita a Fiului ca Tatal sa fie slavit in El, El este nevoit de a le raspunde la rugaciuni. Cauta ucenicii slava Fiului? Si Tatal o cauta. Atunci Fiul trebuie sa faca ceea ce ii cer ei in slujirea Sa prin rugaciune. Minunat har!

Din toate acestea se contureaza clar o linie fundamentala pentru subiectele noastre comune de rugaciune: *slavirea Tatalui in Fiul, prin slujirea noastra*. Un foarte frumos exemplu pentru aceasta avem in impresionanta rugaciune a apostolilor din Faptele Apostolilor 4.29-31:

„Si acum, Doamne, uita-Te la amenintarile lor, da putere robilor Tai sa predice Cuvintul Tau cu toata indrazneala si intinde-Ti mina ca sa se faca vindecari, semne si minuni prin Numele Robului Tau Celui Sfint, Isus.” Pe cind se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunati; toti s-au umplut de Duh Sfint si vesteau Cuvintul lui Dumnezeu cu indrazneala”.

Nu pentru apararea fata de oamenii rai se rugau ei, avind in vedere amenintarile pe care tocmai le suferisera. ci pentru indrazneala in vestirea Cuvintului Sau. Este acesta si subiectul nostru pentru rugaciune? Sintem preocupati ca sa fie vestit Cuvintul lui Dumnezeu cu indrazneala? Desigur ca putem sa ne rugam si pentru pazirea slujitorilor lui Dumnezeu de oameni rai, dupa cum ne arata 2 Tesaloniceni 3.1-2, dar si acolo **vestirea Cuvintului** are prioritate:

„incolo, fratilor, rugati-va pentru noi, ca sa se raspindeasca si sa fie preamarit Cuvintul Domnului, cum este si la voi, si sa fim scapati de oamenii vicleni si rai; caci nu toti au credinta.”

Pe aceeasi linie se situeaza inviorarile apostolului Pavel catre credinciosii din Efes:

„Faceti in tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugaciuni si cereri. Vegheati la aceasta cu toata staruinta si cu rugaciune pentru toti sfintii, si pentru mine, ca ori de cite ori imi deschid gura sa mi se dea cuvint, ca sa fac cunoscut cu indrazneala taina Evangheliei, pentru care sint un imputernicit in lanturi, ca sa folosesc indrazneala in Evanghelie, asa cum trebuie sa si vorbesc ” (Efeseni 6.18-20).

In aceste cuvinte se mai adauga un element nou: rugaciunea **pentru toti sfintii**. Ii cuprindem si noi pe toti credinciosii de pe pamint in rugaciunile noastre? Sau sintem preocupati mai mult sau mai putin doar de noi insine? Aceasta nu ar corespunde chemarii pe care am primit-o (Efeseni 4.1), nu ar fi expresia unitatii Trupului lui Hristos.

In Timotei 2.1-4 avem un cerc si mai cuprinzator pentru rugaciunile noastre, el ii cuprinde pe **toti oamenii** si pe toti cei inaltati in dregatorii:

„Va indemn deci inainte de toate sa faceti cereri, rugaciuni, mijlociri, multumiri pentru toti oamenii, pentru imparati si pentru toti cei ce sint asezati in pozitii inalte, ca sa putem duce astfel o viata pasnica si linistita, cu toata evlavie si demnitatea. Lucrul acesta este bun si bine primit inaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, care doreste ca toti oamenii sa fie mintuiti si sa vina la cunostinta de adevar”.

Aici avem un indemn atit de important: „inainte de toate"! Dumnezeu, Mintuitorul nostru, doreste casei Lui sa fie o casa de rugaciune pentru toate neamurile (Marcu 11.17; Ieremia 29.7). Si nu numai sa facem *rugaciuni* si *cereri* pentru toti oamenii, ci sa si *multumim* in locul lor. Caci cine dintre ei mai multumeste lui Dumnezeu pentru toate bunatatile si binefacerile Sale fata de fiii oamenilor? Atunci ar trebui s-o faca cel putin copiii Sai.

Si cit de importanta este in zilele noastre de revolta impotriva oricarei puteri si autoritati, mai ales impotriva puterii statale, **rugaciunea pentru imparati si pentru toti cei care sint asezati in pozitii inalte**! Orice stapinire este de la Dumnezeu (Romani 13.1 si urmatoarele), ea este *slujitoarea lui Dumnezeu* pentru mentinerea linistei si a ordinii pe acest pamint zguduit de multe nelinisti.

Daca, de exemplu, nu ar exista politie, aproape ca nu am putea duce o viata linistita si nu ne-am putea aduna in liniste. Chiar daca nu sintem indemnati sa ne rugam in mod direct pentru *stapinire* (acest lucru ar putea fi interpretat gresit ca o rugaciune pentru anumite sisteme politice), atunci totusi sa ne rugam pentru *oamenii* pusi ca stapinitori, pentru ca digul impotriva dezordinii si anarhiei (care deja isi deschide ecluzele sub influenta lui Satan) sa se mentina totusi si noi sa putem lucra in continuare in liniste si pace pentru raspindirea Evangheliei. Sa stim lamurit ca vremurile de revolutie nu au fost niciodata vremuri ale Evangheliei!

Ca ne putem ruga si pentru **bolnavii** nostri, nici nu mai trebuie spus. „Doamne, iata ca acela pe care-l iubesti este bolnav" (Ioan 11.3) poate fi si limbajul nostru. Totusi, nu cred ca este bine daca acest subiect ocupa un loc atit de mare in stringerile noastre pentru rugaciune un loc atit de mare, incit sa nu ne mai ramina timp si putere pentru alte subiecte care au intietate, cum ni le prezinta Scriptura. Sa ne rugam pentru batrinii si bolnavii nostri este desigur placut Dumnezeului nostru, care este „Parintele indurarilor si Dumnezeu oricarei mingiieri" (2 Corinteni 1.3). Citim despre El miscatoarele cuvinte: „Dar *Dumnezeu, care mingiie pe cei smeriti, ne-a mingiiat*" (2 Corinteni 7.6). Dar pentru asemenea subiecte este mai potrivita rugaciunea personala si rugaciunea in familie.

Locul din 1 Timotei 2 ne arata de altfel si ce **caracter variat** poate imbraca stringerea noastra: *rugaciuni, cereri, mijlociri, multumiri*. *Rugaciunea* este mai solemna, mai insistenta decit ceea ce ne spune cuvintul *cereri*. Pavel porneste de la cea mai serioasa chemare si strigare catre Dumnezeu, pina la multumire. Expresia *mijlociri* (greceste: *enteuxis*) arata o *relatie personala* cu cineva, in cazul nostru cu Dumnezeu. Ca substantiv mai apare doar in 1 Timotei 4.5, unde este redat prin *rugaciune*. Verbul corespunzator *entunchano* este folosit si pentru mijlocirea Domnului Isus (Romani 8.34; Evrei 7.25) si a Duhului Sfint pentru noi. Nu este un gind minunat, de a fi intr-o stare de relatie intima cu Dumnezeu, si aceasta avindu-i in vedere pe toti oamenii? Ce demnitate morala ne da aceasta! A fost un punct sublim in viata lui Iacov cind l-a „binecuvintat" pe cel mai mare monarh de pe pamint din acea vreme (Geneza 47.7, 10). El insusi nu era decit un biet strain, dar totusi se situa cu mult deasupra lui faraon.

Ce binecuvintata varietate si libertate a duhului exista si pentru stringerea pentru rugaciune! Putem veni cu toate cererile si rugaciunile inaintea lui Dumnezeu, numai ca aceasta trebuie sa se faca „**prin Duhul**", adica in puterea Duhului si sub conducerea Sa (Efeseni 6.18). Carnea (firea) nu are ce cauta in lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Ea numai distruge. „A face rugaciuni prin Duhul"

inseamna „a se ruga dupa voia Sa". Dumnezeu nu asteapta ceva mai prejos de la noi. El ne face in stare. Dar nu ar fi bine si folositor, avind in vedere slabiciunea noastra in recunoasterea voii Sale. sa ne plecam deja genunchii acasa, inainte de a merge la ora de rugaciune, pentru a cere cu staruinta rugaciunile potrivite? Atunci putem avea asigurarea ca El ne *aude*. Adica ne *asculta*. Gasim acest lucru exprimat atat de frumos:

„Indrazneala pe care o avem la El este ca, daca cerem ceva dupa voia Lui, ne asculta. Si daca stim ca ne asculta, orice l-am cere, stim ca dobindim lucrurile pe care le-am cerut" (1 Ioan 5.14-15).

Cit de **cuprinzatoare** pot fi rugaciunile noastre ne arata o comparatie a locurilor amintite: putem sa ne rugam atat pentru *toti sfintii*, cit si pentru *toti oamenii*. In Efeseni 6.18 sintem indemnati sa ne rugam pentru *toti sfintii*; in 1 Timotei 2.1 sintem invatati sa ne rugam pentru *toti oamenii*. Fiecare dintre acestea este in legatura cu caracterul epistolei in care apar. In epistola catre Efeseni primim invataturi deosebite despre Trupul lui Hristos; in 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat in caracterul Sau de Dumnezeu Mintuitor. Si astfel, in epistola catre Efeseni *toti sfintii*, iar in 1 Timotei *toti oamenii* stau in vederea rugaciunilor sfintilor. Ce armonie exista totusi intre toate partile adevarului dumnezeiesc!

Despre precizia rugaciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugaciune din Sfinta Scriptura mai reiese clar o trasatura: rugaciunile sfintilor erau scurte si concise, ele contineau cereri clare. Si rugaciunea Domnului din Matei 6 consta, dupa cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Aceasta rugaciune a fost raspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a *fi invatati* despre felul in care trebuie sa se roage: „*Doamne, invata-ne sa ne rugam*" (Luca 11.1). Vrem sa primim si noi invatatura despre felul cum trebuie sa ne rugam? Atunci sa invatam ca: rugaciunile noastre colective sa fie formate din cereri precise si nu din aprecieri spirituale sau din aplicatii (lamuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este intarit si de pilda pe care a dat-o Domnul Isus in incheierea rugaciunii asa-zise „Tatal nostru". El ne prezinta un om care vine la miezul noptii la prietenul sau. Si care este cererea sa? „Prietene, imprumuta-mi trei piini!" Nu exista nici o neclaritate in legatura cu ceea ce doreste. Trei piini! Ne rugam si noi asa? Si daca cel dinauntru ar raspunde: „Nu ma tulbura; acum usa este incuiata, copiii mei sint cu mine in pat; nu pot sa ma scol sa-ti dau", atunci el s-ar scula totusi, cel putin pentru staruinta suparatoare a priete-nului sau si i-ar da „tot ce-i trebuie" (versetele 5-8).

„Si Eu va spun: »Cereti si vi se va da; cautati si veti gasi; bateti si vi se va deschide!«" (Luca 11.9).

Daca am vorbit de „cereri precise" cu care ar trebui sa venim inaintea Domnului, nu inseamna ca ele trebuie sa fie numai de natura materiala. Tocmai pilda ar putea arata acest lucru: trei piini. Nu, chiar si cererile pur duhovnicesti - si acestea sint cele mai sublime - pot fi conturate si precise. Rugaciuni lungi, dar fara subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie sa spuna „Amin".

Barbatii se pot ruga in orice loc

Barbatilor, spre deosebire de femei, le este data de Dumnezeu libertatea de a se ruga *in orice loc*, de a se ruga in public.

„Vreau deci ca barbatii sa se roage in orice loc, ridicind miini curate, fara minie si fara indoieli” (1 Timotei 2.8).

Daca Sfinta Scriptura spune *barbati*, atunci ea exclude *femeile*. Daca spune in schimb *frati* (de exemplu: „Stim, frati preaiubiti de Dumnezeu, alegerea voastra”; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci in general sint incluse si surorile in Domnul. Libertatea de a se ruga legata cu caracterul epistolei in care apar. In epistola catre Efeseni primim invataturi deosebite despre Trupul lui Hristos; in 1 Timotei, Dumnezeu ne este prezentat in caracterul Sau de Dumnezeu Mintuitor. Si astfel, in epistola catre Efeseni *toti sfintii*, iar in 1 Timotei *toti oamenii* stau in vederea rugaciunilor sfintilor. Ce armonie exista totusi intre toate partile adevarului dumnezeiesc!

Despre precizia rugaciunilor noastre

Din exemplele date pentru rugaciune din Sfinta Scriptura mai reiese clar o trasatura: rugaciunile sfintilor erau scurte si concise, ele contineau cereri clare. Si rugaciunea Domnului din Matei 6 consta, dupa cum ne aducem aminte, din cereri separate, clar conturate. Aceasta rugaciune a fost raspunsul Domnului la cererea ucenicilor de a *fi invatati* despre felul in care trebuie sa se roage: *„Doamne, invata-ne sa ne rugam”* (Luca 11.1). Vrem sa primim si noi invatatura despre felul cum trebuie sa ne rugam? Atunci sa invatam ca: rugaciunile noastre colective sa fie formate din cereri precise si nu din aprecieri spirituale sau din aplicatii (lamuriri) ale Bibliei.

Acest lucru este intarit si de pilda pe care a dat-o Domnul Isus in incheierea rugaciunii asa-zise „Tatal nostru”. El ne prezinta un om care vine la miezul noptii la prietenul sau. Si care este cererea sa? „Prietene, imprumuta-mi trei piini!” Nu exista nici o neclaritate in legatura cu ceea ce doreste. Trei piini! Ne rugam si noi asa? Si daca cel dinauntru ar raspunde: „Nu ma tulbura; acum usa este incuiata, copiii mei sint cu mine in pat; nu pot sa ma scol sa-ti dau”, atunci el s-ar scula totusi, cel putin pentru staruinta suparatoare a prietenului sau si i-ar da „tot ce-i trebuie” (versetele 5-8).

„Si Eu va spun: »Cereti si vi se va da; cautati si veti gasi; bateti si vi se va deschide!«” (Luca 11.9).

Daca am vorbit de „cereri precise” cu care ar trebui sa venim inaintea Domnului, nu inseamna ca ele trebuie sa fie numai de natura materiala. Tocmai pilda ar putea arata acest lucru: trei piini. Nu, chiar si cererile pur duhovnicesti - si acestea sint cele mai sublime - pot fi conturate si precise. Rugaciuni lungi, dar fara subiecte clare, duc la obosirea celor care trebuie sa spuna „Amin”.

Barbatii se pot ruga in orice loc

Barbatilor, spre deosebire de femei, le este data de Dumnezeu libertatea de a se ruga *in orice loc*, de a se ruga in public.

„Vreau deci ca barbatii sa se roage in orice loc, ridicind miini curate, fara minie si fara indoieli” (1 Timotei 2.8).

Daca Sfinta Scriptura spune *barbati*, atunci ea exclude *femeile*. Daca spune in schimb *frati* (de exemplu: „Stim, frati preaiubiti de Dumnezeu, alegerea voastra”; 1 Tesaloniceni 1.4), atunci in general sint incluse si surorile in Domnul. Libertatea de a se ruga in mod public, in orice loc, si mai ales in adunare (biserica), este data numai barbatilor, nu femeilor (surorilor). Stim, din nefericire, ca acest lucru este in ochii multor copii ai lui Dumnezeu un „cui fierbinte”, dar,

„Daca Cuvintul Tau nu mai este valabil, pe ce sa se intemeieze atunci credinta? Pe mine nu ma intereseaza o mie de lumi, Dar ma intereseaza Cuvintul Tau.”

Am vazut in capitolul trecut. in legatura cu stringerea laolalta pentru zidire, pozitia femeii in adunare si am invatat ca femeia trebuie sa taca. Acesta este un principiu general valabil si atunci cind adunarea se stringe pentru rugaciunea comuna. A se ruga in public cu voce tare inseamna a nu *tacea*. Sa ne mai amintim ca: *in Hristos toti sintem una, in biserică insa nu sintem*. Harul care ne-a fost aratat in Hristos nu inlatura ordinea lui Dumnezeu in creatie. De acest fapt trebuia sa li se aduca aminte corintenilor (1 Corinteni 11.1-9), trebuia sa i se aduca aminte lui Timotei si trebuie sa ni se aduca aminte si noua tuturor.

Atit in barbati credinciosi cit si in femei credincioase locuieste Duhul Sfint; El a locuit si locuieste si astazi in fiecare credincios adevarat. Insa faptul ca cineva are Duhul Sfint nu-l face in stare sa-i conduca pe altii in rugaciune. Caci, sa fim atenti, cine se roaga public intr-o adunare *ii conduce pe ceilalti in rugaciune, este gura celor adunati in rugaciunea catre Dumnezeu*. Aceasta pozitie, Dumnezeu in intelepciunea Sa nu a dat-o femeii, ci numai barbatului. De ce o sora nu are voie sa se roage in mod public in prezenta barbatilor? Pentru ca atunci ea ocupa o pozitie de conducere, ea ii conduce pe ceilalti in rugaciune si pentru ca prin activitatea ei, ea exercita o influenta asupra constiintelor celor prezenti, deci si a barbatilor, si tocmai acest lucru contravine gindurilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea sa se exercite o asemenea influenta morala, o autoritate morala, dar El nu vrea ca acest lucru sa se faca prin femei. M-am referit deja in capitolul trecut la motivatia pe care o da Duhul Sfint pentru pozitia subordonata a femeii: ea a fost creata *dupa* Adam si ea a fost amagita, nu Adam.

„Femeia sa primeasca invatatura in tacere, cu toata supunerea. Femeii nu-i dau voie sa invete pe altii, nici sa se ridice mai presus de barbat, ci sa ramina in tacere. Caci intii a fost intocmit Adam, si apoi Eva. Si nu Adam a fost amagit; ci femeia, fiind amagita, s-a facut vinovata de calcarea poruncii” (1 Timotei 2.11-14).

S-ar putea invoca faptul ca, in rugaciunea publica, femeia nu da invatatura si nu se ridica mai presus de barbat. Dar chiar daca am fi de aceasta parere, apostolul continua: *„ci sa stea in tacere ”*. Acest lucru ar trebui sa fie de ajuns, iar unei surori cu adevarat duhovnicesti ii este suficient. Ea niciodata nu va tinde spre un loc public.

Pe linga aceasta, este important a intelege cuvintul grecesc, care in versetul 12 este tradus prin *a se ridica mai presus*. **Authenteo** este folosit numai in acest loc in Noul Testament si el inseamna *a exercita autoritate din proprie initiativa, din putere proprie, a actiona autocratic*. In alte situatii, pentru a se ridica mai presus se foloseste un cuvint care inseamna *a stapini ca rege*. Aici insa Duhul Sfint

foloseste acest cuvint deosebit, din care invatam ca femeia nu trebuie sa exercite asupra barbatului o autoritate din proprie putere. Si tocmai acest lucru il face, cel putin in parte, atunci cind ea este gura celor adunati pentru rugaciunea catre Dumnezeu si cind sint prezenti si barbati. Nu este vorba de faptul ca femeia nu poate fi mai duhovniceasca decit barbatul - desigur ca poate fi, ci este numai o problema a voii lui Dumnezeu si a pozitiei pe care femeia trebuie s-o ocupe potrivit gindurilor Sale. Numai barbatul este chemat de Dumnezeu sa se manifeste in public.

Unii au interpretat inceputul versetului 9, „*de asemenea*”, (unele traduceri inexacte dau intr-adevar prilejul) si au spus ca aceasta inseamna ca si femeile sa se roage in public. Dar insasi contextul dovedeste clar ca acest lucru este gresit. *De asemenea* inseamna *vreau de asemenea*. In legatura cu barbatii, apostolul a spus in versetul 8: „Vreau, deci”. Si in versetul 9 este exprimata in acelasi mod vointa apostolica in privinta femeilor: sa se imbrace in chip cuviincios, cu rusine si sfiata si sa taca.

Libertatea neingradita pentru rugaciune nu este data femeilor, ci barbatilor, in sa in supunere fata de Domnul si fata de Duhul Sfint.

Pentru a folosi aceasta libertate nu este nevoie de un dar deosebit. De asemenea, Dumnezeu nu vrea ca numai anumiti barbati sa se roage, sau chiar numai unul, cum se obisnuieste astazi in cercuri largi ale crestinatatiei. „Vreau deci ca barbatii sa se roage in orice loc”. Ce dureros este ca sint barbati credinciosi care din principiu nu folosesc acest privilegiu sau aceasta libertate si care se situeaza prin aceasta pe locul femeii!

Dar trebuie sa fie **miini sfinte** (curate) cele pe care le ridica barbatii! Prin aceasta nu se are in vedere o pozitie potrivita a rugaciunii sau un gest, cum se obisnuia in Israel (de exemplu: Psalmul 28.2; 141.2; 1 imparati 8.22), ci o tinuta morala care este caracterizata prin adevarata evlavie (aceasta are in vedere cuvintul grecesc). Miinile care se ridica sint vazute si judecate. Barbatii cu miinile murdare nu-i pot conduce pe altii in rugaciune catre Dumnezeu. Si Petru vorbeste de posibilitatea ca rugaciunile barbatilor sa fie „impiedicate” (1 Petru 3.7).

Sint numite inca doua conditii pentru o rugaciune folositoare: ea trebuie facuta fara **minie** si fara **indoieli**. Primul lucru se refera mai mult la oameni, al doilea mai mult la Dumnezeu. Cel care se ruga trebuia sa fie eliberat de orice gind rau despre oameni si frati (citeste in Matei 6.14-15; Marcu 11.25) si sa aiba incredere in Dumnezeu (Iacov 1.6).

Cuvint de incheiere

Am avut acum in fata ce a de-a treia stringere ca adunare si am primit plinatate de invataturi din Cuvintul sfint al lui Dumnezeu. Dar, pe linga toata seriozitatea si responsabilitatea care sint legate de aceasta, nu simtim o adinca bucurie pentru pretiosul privilegiu de a putea vorbi impreuna cu Dumnezeu, in Numele Domnului Isus? Cit de mult m-ar bucura daca aceste rinduri, scrise in slabiciune, l-ar ajuta pe vreun copil al lui Dumnezeu, care pina acum a neglijat mai mult sau mai putin stringerile pentru rugaciune sau nu a gasit in ele nimic atragator, sa participe acum la ele cu cea mai mare bucurie! Nu este semnificativ faptul ca tocmai in legatura cu stringerea pentru rugaciunea comuna. Domnul Isus a dat fagaduinta prezentei Sale personale si a spus: „Caci acolo

unde doi sau trei sint adunati pentru Numele Meu, acolo sint si Eu in mijlocul lor" (Matei 18.20)?

Desigur, caracterul cel mai mare il are stringerea pentru fringerea piinii, deoarece de ea este legata in mod deosebit *adorarea*. Dar cita nevoie avem si de *zidire* in aceasta lume, prin slujirea Cuvintului si de *rugaciune*! In slava insa, cind vom ajunge, in Casa Tatalui, nu se va mai auzi glasul unui proroc sau a unuia care se roaga. Nu vom mai avea nevoie de aceste lucruri.

Atunci credinciosii slaviti vor avea „potire pline cu tamiie, care sint rugaciunile sfintilor" (Apocalipsa 5.8), dar nu rugaciunile lor proprii, ci rugaciuni ale sfintilor (mai ales iudei), care atunci mai sint pe pamint; si aceste rugaciuni au voie sa le aduca, ca preoti ai lui Dumnezeu, inaintea Lui. Rugaciuni pe pamint sint tamiie in cer. Adesea consideram rugaciunile ca fiind lipsite de valoare. Ele nu sint in nici un caz asa, ba mai mult, ele se inalta ca tamiie la Dumnezeu, care le va cinsti in mod deplin.

Nu, in cer nimeni, nici nu se roaga, nici nu proroceste. Aceste lucruri au tinut de pamint si se vor termina pentru totdeauna cind va veni ce este desavirsit (1 Corinteni 13.10). Insa ceea ce va ramine vesnic este ceva cu care am avut voie sa incepem deja din vremea de fata: adorarea - *adorarea Mielului lui Dumnezeu*.

A pastra unitatea Duhului

Am auzit multe lucruri despre adevarata Biserica, despre Adunarea Dumnezeului Celui viu, ne-am ocupat de caracterul, de chemarea si de menirea ei si am vazut in ce mod trebuie sa-si gaseasca expresia practica, vizibila in fiecare stringere in parte. La acestea am avut ca temelie Cuvintul lui Dumnezeu, nu cuvintul oamenilor, cel al batrinilor bisericii, de exemplu. Oamenii au *multe* pareri si invataturi (Matei 15.9;

Timotei 1.3; 4.1; Coloseni 2.22; si Evrei 13.9), Dumnezeu insa are si recunoaste doar *o invatatura* (citeste Ioan 7.16-17; Faptele Apostolilor 2.42; 13.12; Romani 6.17; 1 Timotei 1.10; 4.6; Tit 1.9; 2.1, 10 si inca Ioan 9). Si El ne-a prezis in Cuvintul Sau, care nu minte, ca va fi un timp in care „oamenii nu vor suferi invatatura sanatoasa, ci isi vor gidila urechile sa auda lucruri placute si isi vor aduna in jur invatatori dupa poftelelor. Si isi vor intoarce urechea de la adevar si se vor indrepta spre basme" (2 Timotei 4.3-4). Ce evolutie primejdioasa este in *a intoarce urechea de la adevar!* In aceste *vremuri grele* (2 Timotei 3.1), in ultimele zile ale harului, traim noi astazi.

Se pune acum intrebarea pentru noi vrem sa urmam invatatura sanatoasa a Cuvintului lui Dumnezeu? „Se mai poate aceasta?" ar putea spune cineva. Intr-adevar, aceasta intrebare este indreptatita. Caci, daca vom compara ceea ce ne spune Cuvintul lui Dumnezeu despre Biserica cu felul cum se prezinta crestinatatea astazi, atunci se deschide o prapastie imensa, care pare de netrecut. Pe de o parte, gindurile clare ale lui Dumnezeu, pe care le va recunoaste orice sincer copil al lui Dumnezeu; pe de alta parte, o stare care contravine total acestor ginduri. Pe de o parte, invatatura Scripturii despre acel *singur* Trup; pe de alta parte, un numar imens de diferite comunitati ca marturie crestina. Ce incurcatura, ce cioburi s-ar putea spune din ceea ce a iesit odata atit de desavirsit din mina lui Dumnezeu!

Ce este de facut? Sa lasam lucrurile sa mearga de la sine? Sa continuam pur si simplu ca si pina acum? Sa ne retragem in singuratate? Nu, de o mie de ori, nu! Dumnezeu are un „Tu, insa ...” (2 Timotei 3.10, 14; 2 Timotei 4.5), are o cale pentru cel care ar vrea sa fie credincios - o cale pe care poate fi implinita unitatea copiilor lui Dumnezeu, (pentru a carei realizare a murit Domnul Isus - Ioan 11.52), chiar si in zilele celei mai mari decaderi si a falimentului care ajunge la culme. De acest subiect as vrea sa ne ocupam in acest capitol. Este un capitol in care se trag concluzii practice din ceea ce am invatat in capitolele anterioare. Aceste concluzii la prima vedere s-ar putea sa li se para unora dintre cititori dure sau imposibil de indeplinit - si intr-adevar ele sint opuse firii omenesti, dar sint concluzii pe care le trage credinta si care duc la o bogata binecuvintare. Pretul s-ar putea sa fie mare, dar sa stim sigur: Dumnezeu nu are nevoie de nimic pe gratis! Li rasplateste pe cei care il cauta (Evrei 10.6).

Purtare in chip vrednic

Cind Dumnezeu ne prezinta gindurile Sale. Cind ne arata in ce relatii ne-a adus prin harul Sau, atunci MI ne si indeamna sa ne potrivim purtarea personala iu conformitate cu aceasta. Intotdeauna aceasta este ordinea si intotdeauna aceasta este consecinta practica: iutii invatatura si apoi purtarea. Astfel ne arata si primele doua capitole ale epistolei catre Efeseni; cu capitolul 4 insa incep indemnurile care se leaga de invatatura din primele doua capitole.

„Va indemn, deci, eu, cel intemnitat in Domnul, sa umblati intr-un chip vrednic de chemarea pe care ati primit-o, cu toata smerenia si blindetea, cu indelunga rabdare, ingaduindu-va unii pe altii in dragoste si cautind sa pastrati unirea Duhului, in legatura pacii. Este un singur Trup, un singur Duh, dupa cum si voi ati fost chemati la o singura nadejde a chemarii voastre; este un singur Domn, o singura credinta, un singur botez; este un singur Dumnezeu si Tata al tuturor, care este mai presus de toti, lucreaza prin toti si este in noi toti” (Efeseni 4.1-6).

De trei ori ne indeamna Dumnezeu in Cuvintul Sau sa ne „purtam intr-un chip vrednic”. Daca las la o parte locul din Filipeni 1.27, datorita faptului ca el contine un alt cuvint pentru *a se purta* (si anume *politeuomai = a fi cetatean, a se purta*), cuvintul care apare in locurile urmatoare este *peripateo — a se purta, a umbla, a trai*.

In 1 Tesaloniceni 2.12, se spune: „sa va purtati intr-un chip vrednic *de Dumnezeu*, care va cheama la imparatia si slava Sa”.

In Coloseni 1.10, sintem indemnati „sa ne purtam intr-un chip vrednic *de Domnul*. Ca sa-l fim placuti in orice lucru”.

Aici indemnul inseamna sa ne purtam intr-un chip vrednic de *chemarea* pe care am primit-o. El se leaga de invaturile capitolului 2, in care Adunarea ne-a fost prezentata ca acel *singur* om nou, ca acel *singur* Trup, ca templul sfint in Domnul, ca lacasul lui Dumnezeu in Duhul. Toti adevaratii copii ai lui Dumnezeu formeaza aceasta minunata Adunare, sint cetateni impreuna cu sfintii si oameni din casa lui Dumnezeu - aceasta este chemarea pe care au primit-o. Acum deci trebuie sa ne purtam intr-un chip vrednic de aceasta chemare si acest fapt include *pastrarea unirii Duhului*.

Cit de serioasa este mentiunea Duhului Sfint, ca, atunci cind este vorba de pastrarea acestei uniri a Duhului, este nevoie de toata smerenia si blindetea cu indelunga rabdare! El adauga: „ingaduiti-va unii pe altii in dragoste”. „Prin legatura pacii” sa fie pastrata unirea Duhului. Cit de mult am gresit impotriva acestui cuvint! Ce crincen s-au luptat chiar adevaratii copii ai lui Dumnezeu, tocmai cind era vorba de ocuparea „locului potrivit” si de problemele bisericesti legate de aceasta! „ingaduiti-va unii pe altii in dragoste” - prin legatura pacii. Sa ne ajute Dumnezeu sa aratam acest spirit!

Inainte de a vorbi despre *unirea Duhului*, ce inseamna ea si cum poate fi pastrata, m-as referi la trei domenii diferite ale unirii pe care ni le prezinta aceste versete. In total sint sapte feluri de uniri, dar ele se grupeaza in trei domenii, a caror intelegere este importanta pentru subiectul nostru.

Trei domenii ale unitatii

In versetele 4 pina la 6 ne sint aratate trei domenii spirituale ale unitatii, care se deosebesc, in caracterul lor, unele de altele. Primul domeniu se caracterizeaza prin *Duhul*, al doilea prin *Domnul*, al treilea prin *Dumnezeu Tatal*, punct de plecare al unitatii.

1. „*Unsingur* Trup si un *singur* Duh” - acesta este domeniul **partasiei** adevarate, **dumnezeiesti**. Exista doar un singur Trup, constituit, dupa cum am vazut, prin Duhul Sfint. Fiecare copil al lui Dumnezeu, care este pe pamint in momentul de fata, apartine acestui Trup, in aspectul sau Aceasta unitate este numita si *unitatea Duhului*, deoarece Duhul Sfint este puterea modelatoare si legatura acesteia. El este de asemenea si Cel care tine vie in noi acea „singura nadejde”, de a-L vedea pe Hristos si de a fi cu El in slava.
2. „*Unsingur* Domn, o *singura* credinta, un *singur* botez” - acesta este domeniul (sau unitatea) **marturiei publice**, a marturiei pentru crestinism. Pe cind primul domeniu se caracterizeaza prin partasie adevarata in puterea Duhului Sfint, acest al doilea domeniu cuprinde intreaga marturie crestina. Este *domeniul stapinirii lui* Hristos pe pamint: „un singur Domn”. Este adevarat ca acest domeniu ii include si pe toti aceia care Il recunosc pe Hristos ca Domn, intr-un fel oarecare, chiar numai printr-o forma exterioara, de exemplu printr-o marturie de credinta crestina; ca el cuprinde si martori fara viata nu este subiectul acestei epistole. Pentru a vedea acest lucru trebuie sa ne indreptam atentia spre alte parti ale Noului Testament, de exemplu epistola catre Timotei. Locuri ca in Evanghelia dupa Matei 7.21-23 si 25.11-12 arata inasa ca il putem recunoaste pe Hristos ca Domn si sa fim totusi pierduti. In general, Cuvintul lui Dumnezeu porneste de la faptul ca marturia este adevarata, (epistola catre Evrei). Evolutia in continuare a marturiei crestine nu este tratata aici. Expresia „o singura credinta” se refera, spre deosebire de iudaism sau paginism, la credinta crestina pe care o recunosc toti cei care poarta semnul ei exterior, botezul in apa.
3. „*Un singur* *Dumnezeu* si Tata al tuturor, care este mai presus de toti, care lucreaza prin toti si este in noi toti” - acesta este domeniul **unitatii universale**. El poarta un caracter si mai general decit al doilea si nu cuprinde numai crestini, ci toate fapturile singurului Dumnezeu si Tata. Dumnezeu este „Tatal”, aceasta inseamna *izvorul* (punctul de plecare) „al tuturor”, deoarece El le-a creat pe toate. El este Cel „care da tuturor viata, suflarea si toate lucrurile”; „Din El ne tragem obirsia” (Faptele Apostolilor 17.25, 28). Aceasta nu inseamna ca toti oamenii ar fi copiii Sai, adica nascuti din nou, ci ca toti sint fapturele Sale si au iesit din mina Sa si ca El Se ocupa de ele si Se ingrijeste de ele. El este si „Dumnezeul” tuturor oamenilor, „Dumnezeul duhurilor oricarui trup”

(Numeri 27.16). Aceasta este declaratia Sa. in ce masura o indeplineste fapta este o alta problema, care de asemenea nu va fi lamurita aici. „Mai presus de toti" se refera la suveranitatea lui Dumnezeu; „prin toti" - la providenta lui Dumnezeu; „in toti" - la omniprezenta lui Dumnezeu; pare sa insemne ca suflarea lui Dumnezeu este in toti, este cercul **creatiei**.

Deja in capitolul 3.9 s-a facut referire la Dumnezeu - Creatorul, „care a facut toate lucrurile"; si Pavel isi incepe rugaciunea catre „Tatal Domnului nostru Isus Hristos", in versetul 14, cu completarea demna de remarcat, „din care isi trage numele orice familie, in ceruri si pe pamint". Si aici avem domeniul universal al creatiei inteligente, care cuprinde „*orice familie in ceruri si pe pamint*". Cuvintul grecesc pentru „familie" este *patria* si inseamna de fapt „paternitate". Aceasta ne arata din nou gindul ca fiecare grupare de fiinte create, care sint dotate cu intelegere, isi are paternitatea, izvorul in Dumnezeu.

In Vechiul Testament, Dumnezeu a fost in legatura doar cu un *singur* popor, dar cu „Tatal Domnului nostru Isus Hristos" intra in legatura toate fiintele din ceruri si de pe pamint, deoarece toate au fost create pentru slavirea lui Isus Hristos, prin El si pentru El (Coloseni 1.16).

Desigur, Adunarea a obtinut un loc cu totul deosebit al privilegiilor si al apropierii de Dumnezeu, dar pretentia de „Tata al Domnului nostru Isus Hristos" se extinde asupra fiecărei clase de fapuri pe care le-a facut El. Fie ca este vorba de domnii si stapiniri in cer, de diferiti ingeri, fie ca este vorba de iudei, de pagini sau de Adunarea lui Dumnezeu, tuturor El le atribuie un anumit loc, potrivit hotaririi Sale. Pe Hristos inasa, ca Fiu slavit al Omului, L-a asezat la dreapta Sa „in locurile ceresti, mai presus de orice domnie, de orice stapinire, de orice putere, de orice autoritate si de *orice nume care se poate numi*, nu numai in veacul acesta, ci si in cel viitor" (Efeseni 1.21). Trebuie remarcat faptul ca in epistola catre Efeseni se atrage atentia, intr-o asemenea masura, asupra *universalitatii* paternitatii lui Dumnezeu, incit sa devina cu atit mai vizibil intregul domeniu peste care Hristos va fi *Capetenie*. Lui, ca Om slavit. li va fi supus intregul univers, „cele din ceruri si cele de pe pamint" (Efeseni 1.10).

Am vazut deci trei domenii ale unitatii: domeniul partasiei dumnezeiesti, domeniul marturiei (recunoasterii) crestine si domeniul creatiei. Cit de trist este inasa faptul ca astazi, in crestinatate, fiecare dintre aceste trei domenii este negat in mod practic! Acel *singur Duh* care formeaza acel singur Trup este inlocuit de multele duhuri si pareri ale oamenilor, ceea ce culmineaza cu instaurarea a nenumarate denominatiuni si sisteme. *Singurul Domn* este dat la o parte de indicatiile unei asa-zise preotimi si *singurul Dumnezeu*, Creatorul, este considerat inutil prin teoriile evolutioniste ale asa-zisei stiinte. Cu atit mai demn de retinut este faptul ca indemnurile ultimelor trei capitole ale epistolei catre Efeseni se incadreaza in aceste trei domenii:

- indemnurile care ne sint date in capitolul 4.1-16 sint in legatura cu singurul Trup, domeniul partasiei crestine adevarate. Cu acestea vrem sa ne ocupam in cele ce urmeaza.

- Textul din Efeseni 4.17 - 5.21 ne da indemnuri in legatura cu cel de-al doilea domeniu, cel al stapinirii Domnului. Daca-L recunoastem pe El ca Domn, atunci fiecare dintre noi tinde, in conformitate cu acest Nume, catre adevarata cucernicie.

- De la capitolul 5.22 - 6.9 se gasesc indemnuri in legatura cu cel de-al treilea domeniu, cel al creatiei lui Dumnezeu. Fie ca sint femei sau barbati, copii sau batrini, slujitori sau stapini - copiii lui Dumnezeu sint indemnati sa-si ocupe locul sau relatiile naturale, in conformitate cu ordinea lui Dumnezeu in creatie.

Dupa aceasta privire de ansamblu, ne vom indrepta atentia asupra primului dintre cele trei domenii, si anume *unirea Duhului*, pe care sintem indemnati s-o pastram prin legatura pacii.

O unitate vizibila

In vremea apostolilor, cei credinciosi formau o unitate vizibila pe pamint. Inca nu existau dezbinari, ci toti crestinii dintr-un loc se adunau conform aceluiasi principiu si erau intr-o unitate si partasie fericita (Faptele Apostolilor 2.42) cu toti crestinii si cu toate adunarile crestine din alte parti ale tarii sau din alte tari, dupa cum dovedesc Faptele Apostolilor si epistolele Noului Testament. Era deci evident ca toti acesti crestini formau impreuna un Trup in Hristos, un organism viu, care isi indeplinea functia sub conducerea si sub puterea Duhului Sfint. Nu incape indoiala ca era tocmai ceea ce Dumnezeu a vrut si a stabilit si ce ar fi trebuit sa ramina asa.

Dar vai! Aceasta expresie vizibila a unitatii avea sa fie distrusa in curind: martori neintorsi la Dumnezeu si oameni fara Dumnezeu s-au strecurat si L-au tagaduit pe Isus Hristos ca singur Stapin (despotes) si Domn (kurios). S-au ridicat barbati care vorbeau lucruri stricacioase si astfel au atras pe ucenici de partea lor (vezi Faptele Apostolilor 20.30). Aparitia invataturilor gresite si a dezbinarilor era dovada trista pentru faptul ca se renuntase deja, in mare masura, la Cuvintul lui Dumnezeu ca autoritate. Ruinarea si decaderea care caracterizeaza astazi crestinatatea arata cit de mult am deviat de la gindurile lui Dumnezeu referitoare la singurul Trup.

Dar ce mingiere pentru aceia, pentru care gindurile lui Dumnezeu sint totul chiar si in zile intunecoase: aceasta unitate va deveni din nou vizibila atunci cind Domnul Isus va reveni in putere si in slava si Se va manifesta in fata intregii lumi cu ai Sai, pentru a imparati. Este ca un lant intins peste un riu, lant al carui inceput si sfirsit se poate vedea la mal, dar care in mijlocul riuului pare a fi rupt. Astfel, ochii lui Dumnezeu si ochii credintei mai vad si astazi Adunarea ca unitate, dar pentru ochiul firesc, unitatea copiilor lui Dumnezeu nu mai este vizibila.

Dar ce este de facut in privinta acestei situatii triste si atit de rusinoase pentru noi? Raspunsul lui Dumnezeu, cu care vrem sa ne ocupam mai indeaproape, este clar si simplu: „*Pastrati unirea Duhului, prin legatura pacii.*” Aici se impune intrebarea:

Ce inseamna „unirea Duhului”?

Cu siguranta ca aceasta expresie nu inseamna unitatea *duhurilor noastre*. Nu asociatii pe baza unor puncte de vedere comune, pareri sau marturisiri de credinta sint calea lui Dumnezeu pentru noi. Cu mult mai mult pune in fata ochilor nostri acea unitate pretioasa care este activata de Duhul Sfint si care, conform principiului ei, cuprinde toate madularele Trupului lui Hristos. O alta unitate nu cunoaste si nu recunoaste Cuvintul lui Dumnezeu. Care este valoarea oricarei alte unitati? Ea nu se va ridica niciodata deasupra obirsiei sale omenesti.

A *pastra* unirea Duhului nu inseamna a o face, ci a o observa sau a o mentine. Ea este transpunerea in practica a adevarului ca aici este „un singur Trup si un singur Duh” si a nu recunoaste, in practica vietii noastre, ca sintem o parte din altceva, decit din aceea prin Duhul lui Dumnezeu; aceasta inseamna a pastra unirea Duhului.

„Unirea Duhului” este deci acea putere si acel principiu cu ajutorul carora adevaratii copii ai lui

Dumnezeu sint adusi in situatia de a merge impreuna pe cale, potrivit cu propriile lor relatii, in unitatea Trupului lui Hristos. A o pastra este infaptuirea morala a acestei unitati sau, altfel spus, este mentinerea relatiilor noastre cu toti sfintii, potrivit Duhului lui Dumnezeu.

Nu „unirea Trupului”

Este semnificativ faptul ca nu sintem indemnati sa pastram unirea *Trupului*. Aceasta ar insemna ca avem de mers impreuna cu fiecare madular al Trupului lui Hristos, indiferent in ce relatii se gaseste acesta sau cum sint caile sale in viata practica. Atunci nici chiar cel mai mare rau dintr-un frate nu ar avea voie sa constituie prilej sa ne despartim de el; aceasta nu este invatatura Scripturii; caci pastrarea unirii Duhului include in mod necesar partasia si legatura cu o persoana divina. Daca insa Adunarea lui Dumnezeu ar mai fi in starea sanatoasa, potrivita vooii lui Dumnezeu, sanatoasa, atunci in mod practic nu ar exista nici o diferenta intre cele doua expresii „unirea Trupului” si „unirea Duhului”.

In ceea ce priveste insa *pastrarea* acelei unitati: unitatea *Trupului*, pe aceasta nu o putem nici pastra, nici rupe; ea este mentinuta prin Duhul Sfint insusi, care locuieste in Adunare si care leaga toate madularele Trupului lui Hristos intre ele si cu Capul din cer. In ciuda esecului dureros al omului, aceasta unire ramine. deoarece Duhul Sfint ramine.

Nu se poate practica?

Indiferent de cit de mare este ruina bisericii responsabile, de cit de rea este starea ei, Sfinta Scriptura nu lasa loc gindului ca adevarul lui Dumnezeu nu ar mai putea fi infaptuit si ca partasia Duhului Sfint nu ar mai putea fi mentinuta. Indemnurile lui Dumnezeu, gindurile lui Dumnezeu si cuvintele lui Dumnezeu se pot aplica si sint de aplicat intotdeauna. Domnul prevazuse, dupa cum ne-am amintit deja, decaderea si zilele periculoase; totusi El ne indeamna sa pastram unirea Duhului prin legatura pacii. Dumnezeu nu ne indeamna la ceva ce nu s-ar mai putea practica.

Tocmai epistolele vremii din urma, epistola lui Iuda si epistolele tertzii ale lui Pavel, Petru si Ioan, care descriu vremurile primejdioase ale „zilelor din urma” (citeste in 2 Timotei 3.1) si prezenta multor antihristi in „ceasul de pe urma” (citeste in 1 Ioan 2.18), nu presupun, nici macar pentru o clipa, ca adevarul nu s-ar mai putea infaptui, ci dimpotriva! Astfel, de exemplu, apostolul Ioan, in a doua si a treia sa epistola, are multe de spus despre umblarea celor credinciosi. El vorbeste despre o umblare *in adevar*, despre o vietuire dupa *poruncile Lui* si despre a fi credincios *adevarului*.

In ciuda incurcaturii si a destramarii in cadrul marturiei crestine. Dumnezeu ne face raspunzatori de a pune in practica binecuvintatul adevar despre singurul Trup al lui Hristos. Facind aceasta, sa nu

tinem adevarul doar ca teorie, ci sa fim, prin caile si relatiile noastre, o marturie practica a singurului Trup.

Primul pas - despartirea

Primul pas in pastrarea unitatii Duhului il constituie **despartirea** de raul de orice fel, care imbraca multe forme de manifestare si poate fi un rau moral, practic sau care tine de invatatura. Prima noastra sarcina si obligatie este, dupa 2 Timotei 2.19, sa ne despartim de tot ce este impotriva lui Hristos:

„Oricine rosteste Numele Domnului, sa se departeze de faradelege”.

Despartiti astfel, partasia Duhului Sfint il slaveste pe Hristos (Ioan 16.14). Dar pentru ca proslavirea lui Hristos este scopul Sau, El trebuie sa ne desparta in mod obligatoriu de tot ce este impotriva lui Hristos, necinstindu-L, si sa ne lege de ceea ce ii corespunde Lui. De ar pune fiecare cititor acest principiu in mod serios la inima! El face drumul clar si, in final, usor.

Nu mai este deci o problema a *madularelor* Trupului, caci acestea sint, in mod practic, cu adinca rusinare si smerenie fie spus, legate si amestecate cu tot felul de rele; este in intregime o problema a lui Hristos, a Duhului lui Dumnezeu care il slaveste si care mentine in partasie cu Hristos, Capul. Nu este vorba de a avea un sentiment bun pentru fratele meu. Acest lucru se poate intimpla intr-o mie de comunitati. A vrut Dumnezeu o mie de comunitati? Sau este cu mult mai adevarat ca exista doar un *singur* Trup? Fara discutii! Dumnezeu spune: este un *singur* Trup. Atunci, in mod evident, toate gruparile si sectele sint impotriva voii Sale. Ce este de facut? **Paraseste-le!**

Acest lucru suna aspru, dar este calea lui Dumnezeu, singura cale pe care El o arata. Nimeni nu intelege mai bine decit Dumnezeu Atotstiutor, care a facut inima omeneasca, cit de dureros este de a renunta la legaturi apreciate, trainice, pentru Domnul. Citeodata, ruptura trece prin propria familie. Totusi, daca legaturile bisericesti nu se potrivesc cu gindurile Sale, daca nu poti implini prin ele unirea Duhului: renunta la ele!

Renunta la ele desi crezi ca trebuie sa ajungi intr-un loc pe care l-ai considerat ca fiind gresit, gindind sa spui binele raului, pentru a putea face simtita acolo o influenta buna, pentru imbunatatirea lucrurilor! Dumnezeu nu reformeaza ceea ce a parasit. „Departea-te de faradelege!” este raspunsul Domnului. *Faradelege* este tot ce nu corespunde voiei descoperite a lui Dumnezeu, este tot ce are ca izvor voia omului. Cita nedreptate exista deci in crestinatate!

Nu consider ca fiind sarcina mea prezenta de a numi si de a critica diferite forme ale raului in marturia crestina. Locurile din Scriptura amintite vor vorbi de la sine. De asemenea m-am referit intr-un capitol anterior la felul cum aprecia Domnul starea de astazi a crestinatatiei. Dar un lucru este clar de pe acum: este obligatia, as spune chiar privilegiul fiecarui copil credincios al lui Dumnezeu, de a se desparti de toate principiile si sistemele de pe tarim crestina care se opun Scripturii. Crestinatatea ca atare merge pe drumul ecumenic, care este drumul spre Babilon (Apocalipsa 17 si 18). Unirea Duhului nu se obtine prin asociatii nedumnezeiesti, ci - ca prim pas - prin despartirea de ceea ce este rau si impotriva voii lui Dumnezeu. „*Apoi am auzit din cer un alt*

glas, care zicea:

»Iesiti din mijlocul ei, poporul Meu, ca sa nu fiti partasi la pacatele ei si sa nu primiti din pedepsele ei! Pentru ca pacatele ei au ajuns pina la cer; si Dumnezeu Si-a adus aminte de nedreptatile ei« (Apocalipsa 18.4-5).

Este imposibila o marturie credibila a unitatii copiilor lui Dumnezeu, atita timp cit este tagaduita practic aceasta unitate.

Uneori credinciosii persista in legaturi bisericesci in care, cu buna stiinta, nu pot da expresie unor importante principii ale Scripturii. Neascultarea lor - caci nu este altceva - cauta sa o justifice prin motivatia ca acolo ar gasi posibilitati mai mari pentru slujire si un domeniu mai larg pentru activitatile lor. Ei argumenteaza ca slujba lor pentru Domnul s-ar restringe foarte mult daca s-ar desparti de ceea ce au recunoscut ca fiind rau.

Dar acestea sint ginduri gresite, impotriva Scripturii. Ar trebui sa ne gindim, in primul rind, ca starea si relatiile noastre personale sa fie de asa natura incit Domnul sa le poata accepta. Abia atunci vom fi - dupa cum vom vedea indata - vase curate, pe care Domnul le poate folosi in felul Sau, in slujirea Sa. Daca inaintam in ascultare de Cuvintul Sau, de voia Sa descoperita, Domnul ne va deschide usi si ne va da mai multe posibilitati pentru slujire decit sintem in stare sa folosim. Ramasita credincioasa aude cuvintele mingiietoare ale Domnului: „Iata, ti-am pus inainte o usa deschisa, pe care nimeni nu poate s-o inchida" (Apocalipsa 3.8). Deci nu usi deschise pentru marturie si posibilitati pentru slujire ar trebui sa fie prima noastra grija, ci despartirea de tot ce ii displace Domnului. Noi nu ne putem deschide singuri usi, nici oamenii si institutiile lor nu o pot face. Dar daca El deschide usi, atunci nimeni nu le poate inchide si putem trece linistiti prin ele.

Principiul despartirii il gasim si in 2 Corinteni 6.17:

„De aceea: »Iesiti din mijlocul lor si despartiti-va de ei«, zice Domnul; »nu va atingeti de ce este necurat si va voi primi«."

Trebuie renuntat la toate legaturile care-L necinstesc pe Hristos. Parerea ca am putea sta, cu buna stiinta, in legatura cu un principiu care se opune Scripturii, cu o invatatura sau o practica rea si sa fim totusi nepatati este neadevarata: eu personal pot fi liber de acest lucru rau, dar prin legatura mea practica cu acesta, am parasit deja partasia Duhului Sfint. De aceea Cuvintul lui Dumnezeu este: „Oricine rosteste Numele Domnului, sa se departeze de faradelege!"

Este uimitor cit de des se da indemnul pentru despartirea de rau in a doua epistola catre Timotei, care ne descrie decadenta crestinatatiei in zilele de la urma. De sase ori se vorbeste despre aceasta, de fiecare data in alta privinta si cu alte cuvinte.

„Fereste-te de vorbariile goale si lumesti (capitolul 2.16).

„Oricine rosteste Numele Domnului, sa se departeze de faradelege" (capitolul 2.19).

„intr-o casa mare nu sint numai vase de aur si argint, ci si de lemn si de pamint. Unele sint pentru cinste, iar altele pentru dispret. Deci daca cineva **se curateste** de acestea, va fi un vas de cinste, sfintit, folositor Stapinului sau, pregatit pentru orice lucrare buna" (capitolul 2.20-21).

„**Fugi** de poftetele tineretii" (capitolul 2.22).

„**Fereste-te** de intrebarile nebune si nefolositoare" (capitolul 2.23).

„Avind o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea. **Departeeaza-te** si de acestia " (capitolul 3.5).

Daca apostolul compara crestinatatea din ultimele zile cu o casa mare, in care sint diferite vase, din materii pretioase si din materii fara valoare deosebita sau vase pentru o intrebuintare de cinste si vase pentru o intrebuintare de necinste, indata leaga de aceasta indemnul de a se curati de vasele de necinste, pentru a deveni un vas pentru o intrebuintare de cinste. Aceasta despartire este, desigur, un proces dureros, dar este primul pas catre unirea Duhului.

S-a spus ca ne-am putea desparti de lucruri rele, dar nu de adevarati copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru nu este tocmai corect. Desigur ca un vas dintr-un material pretios preinchipuie un credincios; dar el nu este neaparat un vas pentru o intrebuintare de cinste numai datorita faptului ca este din aur sau din argint. Daca, de exemplu, un vas de aur, acoperit cu pinze de paijen, a stat intr-o pivnita de carbuni, atunci desigur nu i-ar folosi spre cinste stapinului casei, daca s-ar pune pe o masa impodobita sarbatoresc cu fete de masa de un alb imaculat. Si un copil credincios al lui Dumnezeu poate fi necurat prin legaturile sale si prin aceasta este un vas de necinste. De acestia trebuie sa ne despartim in ce priveste partasia practica, oricit de dureros si de umilitor ar fi aceasta pentru noi. Dar tocmai prin aceasta despartire devenim un vas de cinste: „Deci, daca cineva se curateste de acestea, va fi un vas de cinste, sfintit, folositor Stapinului sau, pregatit pentru orice lucrare buna " (2 Timotei 2.21). Ce mingietor ca: relatiile madularelor in Trupul lui Hristos ramin neatins de toate acestea, multumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Sa fim atenti si la expresiile „*oricine*" si „*daca cineva*" din versetele 19 si 21! Ele arata ca despartirea care se cere de la noi este un lucru pur personal. „*Oricine* rosteste Numele Domnului", deci il recunoaste pe El ca Domn, este **personal raspunzator** de a se desparti de orice fel de faradelege. Niciodata nu ne vom putea justifica necredinciosia personala fata de Domnul prin faptul ca si altii au fost necredinciosi. De aceea, acel „*Tu insa*", din a doua epistola catre Timotei, este atat de important si de pretios!

Curatire in trei privinte

Mi se pare ca aceasta curatire se poate face cel putin in **trei domenii**. Depinde de conditiile fiecaruia modul in care se implineste porunca Domnului din 2 Timotei 2.19 si 21.

Primul caz poate fi inteles cel mai usor. Daca un credincios se afla intr-un sistem crestin in care nu poate infaptui nici unirea Duhului si nici o schimbare a principiilor care stapinesc, el este obligat de a se desparti de acest sistem. Numai astfel poate deveni el insusi un vas de cinste.

Cel de-al doilea caz este mai complicat si poate nu prezinta importanta pentru toti cititorii. Sa presupunem ca un copil al lui Dumnezeu este in partasie practica cu frati care sint de parere ca se aduna pentru Numele Domnului Isus. Desi din punct de vedere bisericesc ei ocupa un loc potrivit voii lui Dumnezeu, se poate intimpla ca in mijlocul lor sa ia proportii ceva rau in atitudinea practica sau in invatatura. Atunci acel unul este nevoit, cu toata dragostea si indelunga rabdare, sa prezinte raul inaintea adunarii locale si sa trezeasca constiinta fratilor. Daca insa, dupa un timp, toate ostenele ramin fara rezultat - ostenele cu care se vor uni si adunarile aflate in jur - atunci acel unul va trebui sa actioneze potrivit cu 2 Timotei 2.19 si 21 si sa paraseasca acel grup.

Ca avertizare fata de o intelegere grabita si neduhovniceasca a celor tocmai spuse, as sublinia inca o data urmatoarele:

- Raul trebuie sa fie evident si cu un asemenea caracter, incit sa justifice o excludere.
- Departarea poate fi numai ultimul pas, dupa ce s-a facut uz de toata osteneala si de toata rabdarea. Prin aceasta, lucrurile sint aici mai complicate decit in primul caz.
- A doua epistola catre Timotei nu arata acest aspect, dar ea nu trebuie neglijata, si anume intrebarea daca adunarea locala mai poate fi considerata ca fiind intr-o stare de partasie, nu poate fi hotarita de unul singur, ci doar de adunarea cea mai apropiata si, mai bine, de adunarile cele mai apropiate.

Dar cuvintul din 2 Timotei 2 isi poate gasi aplicatie si in domeniul pur individual. Un credincios poate avea partasie practica cu alti copii ai lui Dumnezeu (nu ma refer acum la partasia la Masa Domnului) si se poate bucura de aceasta. Dar intr-o zi trebuie sa constate, spre parerea sa de rau, ca acesti copii ai lui Dumnezeu nu *umbla in adevar* (2 Ioan 4), pentru ca, de exemplu, tin invataturi straine sau pentru ca de la ei pornesc pericole morale pentru el si pentru casa lui. Ah, cit de dureros este ca trebuie sa constati asa ceva la aceia care au fost rascumparati si salvati cu acelasi pret al singelui Sau ca si tine insuti. Dar este bine sa avem in continuare partasie cu ei? Textul din 2 Timotei 2 ne da si in acest caz raspunsul.

Dreptul la o hotarire personala

Toate acestea sint lucruri serioase si afirmatiile lui Dumnezeu merg atat de adinc, incit omul - adesea si cel credincios - cauta sa se sustraga consecintelor practice si incepe sa argumenteze. Dumnezeu nu argumenteaza, El porunceste. Credinta nu argumenteaza, ea asculta. Necredinta insa argumenteaza ca, de altfel, fiecare om are dreptul la o hotarire personala. Dar asemenea ginduri trebuie sa le respingem in intregime. Nici un om nu are dreptul de a avea o parere proprie in lucrurile dumnezeiesti. Dumnezeu singur este indreptatit la aceasta si El ne comunica voia si intentiile Sale. Partea noastra este de a urma aceasta voie a lui Dumnezeu, ceea ce va conduce la unirea Duhului; a renunta la aceasta voie conduce la destramare, la sectarism.

Sa ne gindim ca Hristos in cer este Capul Trupului si ca Trupul exista numai pentru Cap! Atunci nu mai este loc pentru ceea ce slaveste pe om, pentru ambitia sa, pentru mindria sa si pentru multumirea de sine. Toate acestea s-au terminat pentru cel credincios la crucea lui Hristos, la crucea

care a dovedit falimentul deplin a omului.

„Iata, Eu stau la usa si bat"

Mindrie si *multumire de sine* - nu au fost acestea trasaturile *Laodiceii*, ale marturiei crestine in ultima ei faza? As indrepta inca o data atentia cititorului asupra partii a doua a capitolului 4 al acestei carti, unde ne-am referit la scrisoarea catre Laodiceea si am auzit sentinta lui Dumnezeu in legatura cu aceasta adunare: „Dar fiindca esti caldicel, nici rece, nici in clocot, te voi varsa din gura Mea" (Apocalipsa 3.16).

Oricit de serioase si de umilitoare sint lucrurile in sine, este totusi o mare binecuvintare ca Dumnezeu ne-a facut cunoscuta hotarirea Sa cu privire la starile diferite ale crestinatatii. Trebuie sa invatam sa vedem totul cu ochii Sai, ca sa judecam totul asa cum o face El. A fi in armonie cu El si cu gindurile Sale este intotdeauna un lucru imbucurator. Dar cum ma pot desparti de ceva rau, cind nici nu imi dau seama ca este rau?

De aceea trebuie sa ne ocupam cu adevaratul caracter al crestinatatii in lumina Cuvintului lui Dumnezeu, iar rugamintea mea este de a va aduce aminte de cele spuse in capitolul 4, caci acum ne aflam in fata **concluziilor practice** pe care trebuie sa le tragem din ceea ce am invatat. Scrisoarea catre Laodiceea (citeste in Apocalipsa 3.14-22) ofera si aici invataturi importante din gura Domnului, invataturi care proiecteaza alte lumini asupra subiectului nostru.

Pedepsire

Dupa ce in versetele 14-18, din Apocalipsa 3. Domnul S-a adresat *ingerului bisericii*, adica elementului raspunzator din biserica, si prin aceasta a vorbit bisericii, incepind cu versetul 19 El Se adreseaza fiecarui credincios in parte, care s-ar mai gasi in legatura cu sistemul crestin mort din Laodiceea si ii spune:

„*Eu mustru si disciplinez pe toti aceia pe care-i iubesc; deci fii plin de rivna si pocaieste-te*" (versetul 19).

Sa fim atenti ca Domnul nu disciplineaza lumea ci numai pe aceia pe care-i *iubeste* - pe *fii* (citeste in Proverbe 3.11-12; Evrei 12.5-6). Pe ei vrea sa-i conduca la pocainta, de la starea lor si de la legaturile lor si pentru aceasta foloseste nu rareori caile dureroase ale educatiei. El nu cheama la pocainta biserica responsabila, crestinatatea ca atare - El sta pe punctul de a le varsa din gura Sa! - dar in harul si in dragostea Sa, El inca Se ocupa de ai Sai, pentru a-i aduce intr-o stare potrivita. El cauta sa trezeasca constiintele acelor pe care ii *iubeste*.

Ce mingiere se afla in acest gind, dragi prieteni, daca ne gindim la toate suferintele, la bolile serioase si la alte rele, prin care trebuie sa treaca ai Sai, mai ales in zilele noastre! Nu pare ca Domnul dubleaza, in aceste zile ale sfirsitului, ostenele Sale pline de dragoste pentru a ne invata, daca este nevoie si prin pedeapsa si pentru a ne pazi sau a ne elibera de raul Laodiceii, care ne inconjoara pretutindeni, ca aerul? Lumea s-ar putea sa arate cu dispret spre multiplele suferinte ale poporului lui Dumnezeu, insa noi stim de ce ni le trimite Domnul. El urmareste un scop binecuvintat,

care este sfintirea noastra.

Un apel catre fiecare in parte

„Iata, Eu stau la usa si bat; daca aude cineva glasul Meu si deschide usa, Eu voi intra la el, voi cina cu el si el cu Mine ” (versetul 20).

In ce situatie il vedem aici pe Domnul! El sta *la usa*. El Si-a ocupat locul in afara sistemului crestin, deoarece nu Se poate face una cu starea morala stricata a acestuia. Dar si cealalta latura este in aceeasi masura adevarata: crestinatatea in starea Laodiceii l-a inchis usa. il lasa sa stea afara, nu-L doreste. Nu este aceasta o stare de fapt care ar trebui sa ne smereasca in cea mai mare masura?

Dar apoi Domnul face ceva deosebit de mingiitor, ca o expresie placuta a iubirii inimii Sale pentru ai Sai - El bate, nu la usa *Laodiceii*, ci la usa inimii fiecaruia dintre ai Sai.

Drag cititor, El nu te-a abandonat. El bate si la usa ta. Cu siguranta ca a facut-o deja de multe ori. Nu ai auzit inca niciodata cum scumpul Domn. stind la usa inimii tale, a cerut voie sa intre? Poate ca si aceasta carte pe care o tii acum in mina face parte din aceasta bataie. El este plin de indelunga rabdare si de har si nu vrea doar sa ne elibereze pe tine si pe mine de catuse, ci si de duhul de adormire al Laodiceii.

A **auzi** glasul Domnului Isus este ceva, a-l **deschide usa** este altceva. Ambele lucruri sint necesare. Multi se opresc la primul. Ei au auzit deja de multe ori glasul Domnului, au auzit deja multe predici bune, au avut deja discutii folositoare si poate ca s-au convins de unele lucruri; dar s-au oprit aici. Usa inimii lor nu au deschis-o invatatorului. Intr-adevar, nu este suficient de a auzi glasul Domnului. Ceea ce doreste El este ascultarea Cuvintului Sau, din dragoste pentru El. Aceasta inseamna a *deschide usa*. „Daca Ma iubeste cineva, va pazi cuvintul Meu si Tatal Meu il va iubi. Noi vom veni la el si Ne vom face *locuinta impreuna cu el*” (Ioan 14.23).

Poate ca si tu faci parte dintre aceia care se mai afla inca in Laodiceea si il necinstesc pe Domnul prin relatiile pe care le intretin. Exista multe motive de a ramine in aceste relatii si un glas va da acest sfat, dar nu este glasul Domnului, al Bunului Pastor care nu nu-mai ca vine la oile Sale, dar le si scoate din ceea ce nu este dupa voia Sa (Ioan 10.3). Nu vrei sa deschizi usa Aceluia care a murit pentru Tine si care cu drag iti cauta bunavointa? Ce pacat cind, ca Mireasa din Cintarea Cintarilor, nu sintem in starea de a deschide usa iubitului atunci cind bate! Asculta, dragul meu! El bate: „Deschide-mi, sora mea ...” (Cintarea Cintarilor 5.2).

A cina

La cel care asculta glasul Sau si deschide usa. Domnul va intra si va cina *cu el* si acesta, la rindul lui. va cina *cu El*. Domnul niciodata nu are nevoie de cadouri, si daca, cu putin inainte de sfirsitul vremii harului (despre care vorbeste *cina*) ii deschidem usa, atunci El ne va rasplati din belsug.

Aici El ne pune inainte doua binecuvintari. El *va cina cu noi*, este prima minunata binecuvintare. Cind intra la noi, atunci ne arata intregul Sau har. Da, El vine in situatiile noastre diferite si le imparte cu

noi. Iti faci griji de ceea ce vor zice prietenii tai, daca faci acest pas al credintei si te desparti de ceea ce, prin lumina lui Dumnezeu, ai vazut ca este rau? Te temi de urmarile pe care ti le-ar putea aduce intoarcerea la El? El le stie toate acestea. Fii linistit! El va intra la tine, El Se va pleca cu mila spre tine si te va lasa sa gusti intregul Sau har, daca ii deschizi usa.

Cea de-a doua binecuvintare o intrece pe prima. El ne face favoarea *de a cina cu El*. El are pe inima de a ne ridica la El insusi si la gindurile Sale, deasupra imprejurarilor care ne supara aici. El vrea sa avem partasie cu iubita Sa Persoana in slava, cu interesele Sale, cu inima Sa. Aceasta nu poate sa insemne decit adinca bucurie. „Si partasia noastra este chiar cu Tatal si cu Fiul Sau, Isus Hristos. Si va scriem aceste lucruri pentru ca *bucuria voastra sa fie deplina*” (1 Ioan 1.3-4).

Daca Domnul vorbeste despre a minca cina, trebuie sa ma gindesc, fara sa vreau, la placuta scena cu ucenicii care mergeau la Emaus, din Luca 24. Erau in drum spre casa, de la Ierusalim, unde cu trei zile in urma a fost rastignit Domnul lor. Una cu Cel dispretuit si rastignit, pe care il credeau inca mort, ei mergeau abatuti spre casa. Dar dintr-o data li se asociaza un necunoscut, care le vorbeste pe drum intr-un mod cu totul deosebit despre suferintele lui Hristos si despre slava de dupa aceea (citeste in 1 Petru 1.11). Mai tirziu ei trebuie sa recunoasca: „Nu ne ardea inima in noi, cind ne vorbea pe drum si ne deschidea Scripturile?” (Luca 24.32).

Deja se vede satul lor. Strainul Se preface ca vrea sa mearga mai departe. Ar lasa ei aceasta Persoana misterioasa sa-Si continue drumul? Atunci le vine pe buze ceea ce inima Lui dorea, lucrul pentru care, pe drum, a batut la usa inimii lor: „Rami cu noi, caci este spre seara si ziua aproape a trecut” (versetul 29). Astfel El intra la ei si devine oaspetele lor, gata sa manince cina cu ei. Dar in mod neprevazut se schimba situatia: oaspetele devine gazda. „Pe cind statea la masa cu ei, luind piinea, a binecuvintat-o, a frint-o si *le-a dat-o*.” Acum El maninca cina cu ei. Si la fringerea piinii ei il recunosc. Oare au vazut in miinile Sale semnul cuielor?

Iubitilor, si noi astazi vom afla acelasi lucru. Daca ii deschidem usa, El intra la noi. Ba mai mult, El ni Se face cunoscut, si acest lucru nu poate fi comparat cu nimic. Daca ii permitem Lui personal sa intre, si pina acum este vorba de un lucru pur personal, atunci El desigur va si reusi sa faca pretios pentru noi ceea ce este in inima Sa pentru ai Sai, in sens colectiv, si ne va conduce la pretuirea relatiilor pe care El insusi le-a innodat intre cei credinciosi.

O temelie larga - un drum ingust

Daca pina acum am privit si am gasit primul pas in pastrarea unirii Duhului, care consta in despartirea de tot ce este rau, de tot ce este impotriva lui Hristos si a lui Dumnezeu, atunci cineva ar putea sa intrebe: sa merg *singur* pe cale? Drumul lui Dumnezeu pentru mine este *izolarea*?

Cuvintul desavirsit al lui Dumnezeu da un raspuns clar, imbucurator la aceasta intrebare:

„Deci, *daca cineva se curateste de acestea, va fi un vas de cinste, sfintit, folositor Stapinului sau, pregatit pentru orice lucrare buna. Fugi de poftetele tineretii si urmareste dreptatea, credinta, dragostea, pacea, impreuna cu cei care cheama pe Domnul dintr-o inima curata*” (2 Timotei 2.21-22).

As aminti un principiu al lui Dumnezeu, ca El nu da putere si lumina pentru al doilea pas, pina nu este facut primul. Atunci inasa, cei care l-au facut in ascultare de credinta vor gusta o experienta mingiietoare si pretioasa: ei vor gasi, pusi deoparte in acest mod, pentru partasia Duhului Sfint, pe altii care, inaintea lor, au facut acelasi lucru; si astfel, cu inimile fericite pot fi impreuna in unirea Duhului lui Dumnezeu. Pe cei care se curatesc pentru a nu mai fi vase de necinste, Dumnezeu ii lasa sa gaseasca dintre aceia care „*cheama pe Domnul dintr-o inima curata*” (vezi versetul 22). „*Cu cei*” - aceasta este partasie.

Astfel nu este nicidecum un drum singuratic, nu este izolare; dar deoarece zilele in care traim sint rele, dupa *partasia* practica si dupa unirea Duhului este un drum ingust, despartit de tot ce este rau, prin Duhul lui Dumnezeu. In largimea *principiilor* sale, el cuprinde inasa intreaga Adunare a lui Dumnezeu. Temelia sa este inca *suficient de larga* pentru a primi pe fiecare madular al Trupului lui Hristos; dar el este si *suficient de ingust* pentru a indeparta din mijlocul celor credinciosi raul care-L necinsteste pe Dumnezeu. Caci aceia care sint adunati in unirea Duhului vor veghea cu gelozie ca nimic rau in practica sau in invatatura sa nu le fure partasia Duhului.

Ce privilegiu, dar si ce raspundere de a avea inaintea ochilor si in inima, in aceste zile ale destramarii, *toate* madularele lui Hristos - si pe acelea care nu sint adunate in acelasi mod in partasia Duhului! Nu exista pe pamint nici un copil al lui Dumnezeu care sa nu aiba dreptul la dragostea mea, la dragostea tuturor sfintilor. Dar aceasta iubire dumnezeiasca, care in puterea naturii sale nu trebuie sa se schimbe, dar care trebuie sa se modifice de multe ori in formele ei de manifestare, potrivit cu conditiile pe care le gaseste - aceasta iubire de frati nu poate fi despartita niciodata de ascultarea fata de poruncile lui Dumnezeu. „Cunoastem ca iubim pe copiii lui Dumnezeu, cind iubim pe Dumnezeu si pazim poruncile Lui” (1 Ioan 5.2). Adevarata iubire nu va putea sa renunte niciodata la calea adevarului si a luminii numai pentru ca alti frati nu merg pe ea. Dar ea va cauta prin „legatura pacii” sa-i conduca pe frati in aceasta lumina, pentru a merge impreuna cu atiti cit se poate pe calea slavirii Domnului. Sa fim atenti, pentru ca niciodata nu putem indrepta raul prin aceea ca-1 amestecam cu binele!

„Acolo sint si Eu in mijlocul lor”

Daca vrem sa pastram unirea Duhului, atunci sa nu cautam unde ar putea fi copii ai lui Dumnezeu! Unde *nu* ii vom gasi? Ei pot fi aici in legatura cu un rau moral, acolo cu o invatatura gresita. De asemenea sa nu cautam unde se gaseste cea mai multa iubire practica si cea mai multa ajutorare. Daca dragostea nu este insotita de adevar, atunci nu este dragoste dumnezeiasca. Dragostea „se bucura de adevar” (1 Corinteni 13.6). Nu, acesta nu este calea spre tinta.

Unirea *Duhului* nu este doar o simpla comunitate de *crestini*, in care multi au incercat sa ajunga din diverse motive. Oamenii au facut deja multe unitati si au legat de ele numele lui Hristos, le numesc o biserica sau chiar *biserica*. Calea credinciosului inasa este una simpla si smerita: el trebuie doar sa verifice, pe baza Cuvintului lui Dumnezeu, unde se infaptuieste unirea Duhului. Duhul Sfint este cel care ii aduna pe copiii lui Dumnezeu in jurul Persoanei lui Hristos. Numai acolo unde sint adunati in jurul Lui ca centru, acolo „sint si Eu in mijlocul lor” spune Domnul Isus insusi (Matei 18.20).

Nicio independenta

Pastrarea unirii Duhului nu poate fi insotita de un duh de independenta. Acest lucru il voi explica pe baza unui mic exemplu. Sa presupunem, si adesea Duhul Sfint a reusit acest lucru ca un grup de crestini simpli se desparte de sistemul crestin si se aduna pur si simplu in Domnul Hristos. Poate ca ei inca nu au inteles ca recunoasterea singurului Trup este temelia stringerii dupa voia lui Dumnezeu. Poate ca nu au auzit niciodata despre unirea Duhului. Totusi, prin despartirea de ceea ce prin Duhul au recunoscut ca rau, in mod necesar ei sint legati de toti aceia care, ca obiecte ale aceleiasi actiuni a Duhului Sfint, au mers deja *inaintea* lor pe aceasta cale si au capatat deja mai multa intelegere asupra temeliei dumnezeiesti a stringerii. Insa cit de usor pot aluneca si veni in legatura cu raul sub o forma oarecare!

Dar, chiar daca vrajmasului nu-i reuseste acest lucru sau nu-i reuseste imediat, este imposibil de presupus ca ei se aduna cu o intelegere luminata de Duhul lui Dumnezeu si in acelasi timp ar putea ignora ceea ce acelasi Duh a infaptuit in altii, inaintea lor.

O asemenea independenta nu accepta si nu recunoaste Cuvintul lui Dumnezeu. Daca insa acesti crestini, care la inceput s-au adunat in toata simplitatea, prin puterea Duhului, pentru Numele Domnului, ar mentine o pozitie independenta, prin aceasta s-ar situa practic in afara unirii Duhului. Cit de trist este cind ceea ce a inceput in Duhul sfirseste in carne - intr-o noua secta!

O ramasita

Chiar daca cei care, dupa Matei 18.20, se aduna pentru Numele Domnului Isus ar fi doar o ramasita - Domnul Isus vorbeste de *doi* sau *trei* - sa fim totusi atenti ca sint trei lucruri care au caracterizat din totdeauna si in orice timp o ramasita credincioasa:

- daruirea pentru Domnul;
- respectarea stricta a unor principii fundamentale;
- durerea sincera si intristarea adinca pentru starea poporului Lui Dumnezeu care-L necinsteste pe Domnul.

Nu, Duhul lui Dumnezeu nu prezice ca acest veac se va incheia cu acceptarea generala a adevarului lui Dumnezeu si cu o indreptare generala, ci El prezice o parasire totala; dar chiar si atunci El are o ramasita care este pentru El. Aceasta ramasita este vazuta, in mod profetic, in scrisoarea catre Filadelfia (citeste in Apocalipsa 3.7-13).

Ramasita este o expresie placuta, deoarece ne pune in fata inimilor lucruri originale. Dar este si o expresie umilitoare.

Daca toti ar fi ramas credinciosi, atunci nu ar exista ramasita, ci ar fi ramas intregul. Dar pentru ca masa a alunecat, este deosebit de mingiitor de a gasi o ramasita din ceea ce ar trebui sa fie sau sa ramina intregul. Si cind o ramasita credincioasa se desparte de raul crestinatatii, Domnul ii da

privilegiul sa inainteze in lumina Adunarii lui Dumnezeu si in unirea Duhului, oricit de mare ar fi stricaciunea din jur.

Ei nu *sint* Adunarea. Ei nu vor avea niciodata aceasta pretentie. Ei nu vor avea nici pretentia de a fi ramasita. Dar in privinta adorarii si a stringerilor lor pentru zidire si rugaciune, ei vor fi condusi de principiile pe care Dumnezeu le-a dat pentru ordinea tuturor amanuntelor Adunarii Sale, pe cind lucrurile mai stateau bine. Caci principiile lui Dumnezeu nu sint date la o parte de nici o decadere, oricit de serioasa ar fi ea. Ramasita stie acest lucru si actioneaza in conformitate cu el. Ca rezultat, ramasita posedea toate privilegiile Adunarii lui Dumnezeu, ba chiar prezenta personala a Domnului Isus insusi. Cu El in mijloc, ei au cinstea de a reprezenta Adunarea Sa pe pamint.

Ramasita credincioasa are parte si de aprecierea si de intelegerea Domnului Isus: „*ai putina putere si ai pazit Cuvintul Meu si n-ai tagaduit Numele Meu*” (Apocalipsa 3.8).

„**Ai putina putere**” - Ramasita din ultimele zile ale crestinatatii nu are pretentia de a avea putere prea mare, asa cum aceasta caracteriza Biserica in zilele ei de inceput, la si dupa ziua Cincizecimii. Ea recunoaste mai mult decaderea in marturia crestina, din care ea insasi este o parte. Pretentia de a avea putere mare pentru a savirsi minuni spectaculoase, dimpotriva, nu este altceva decit o tagaduire a decaderii si stricaciunii incepute in crestinatate. Fericiti oamenii care nu trebuie sa simuleze un lucru pe care nu-1 au!

Ai pazit

Meu” - Ramasita pretuieste Cuvintul Domnului mai mult decit orice si se lasa condusa si controlata de acesta in inclinatiile ei si in intregul ei drum, vazuta fie individual, fie ca intreg. Ea pretinde pentru tot ce crede sau face un: „Asa vorbeasca Domnul”. Tot ce nu are o temelie in Cuvintul lui Dumnezeu este dat la o parte, ca o simpla traditie sau invatatura omeneasca. Fericiti oamenii care au drept conducator si singura autoritate Cuvintul Sau! *Ei ramin in veac*, asemenea Cuvintului Domnului care ramine in veac (1 Ioan 2.17; 1 Petru 1.25).

„**N-ai tagaduit Numele meu**” - Ramasita nu renunta la nimic din ce a descoperit Domnul Isus despre Sine in Cuvintul Sau. Pretiosul Nume al *Domnului Isus Hristos* (Iacov il numeste *frumosul Nume* - Iacov 2.7) cuprinde tot adevarul despre Persoana Sa, lucrarea Sa si autoritatea Sa. Ramasita se tine strins de acestea, nu lasa nimic unei lumi care il leapada. Ea recunoaste acest Nume inaintea oamenilor, adica recunoaste divinitatea Sa absoluta, faptul ca El este Om desavirsit, ea il recunoaste ca Mintuitor, invatator, Domn, Mare Preot pentru ai Sai. Ea nu recunoaste alt Nume ca punct central si de adunare decit pe al Sau. Oameni fericiti! Ei il au deja aici in mijlocul lor pe Cel care in vesnicie va fi centrul cerului.

Nu vrem sa facem si noi parte din aceasta ramasita care va auzi odata din gura scumpului nostru Domn cuvintele aprobarii? Atunci sa iesim la El (Evrei 13.13) si, in mijlocul valurilor care spumega salbatic in zilele noastre, sa ne tinem privirea atintita la El, pina vom ajunge in siguranta in portul dorit pentru odihna si fericirea vesnica!

„A oprit furtuna, a adus linistea si valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat ca valurile s-au linistit; si El i-a adus la limanul dorit.” Psalmul 107.29-30

clickbible.org